

Giới thiệu Lửa Lòng Nam Nữ

Lửa Lòng Nam Nữ là câu chuyện ngôn tình hiện đại, lối dẫn truyện đặt sắc và tình huống hấp dẫn, bộ truyện hi vọng sẽ được bạn đọc đón nhận nồng nhiệt. Truyện gắn liền với nữ chính là Mễ Tiệp và nam chính là Quách Bách Vĩ.

Mễ Tiệp một cô nàng cá tính, sôi động, vừa xinh đẹp lại vừa ngang ngược, nòng kinh doanh phòng tập thể thao. Cô nàng vừa tậu căn nhà mới cóng tại vùng ngoại ô, niềm vui hoan hỷ ngập tràn, đáng tiếc tâm tình tốt đẹp rất nhanh bị một tên khốn kiếp phá hư. Quách Bách Vĩ là một cảnh sát và sở thích của chàng là bắt sủng nhân vụ phá hư vừa rồi mà kịp làm quen được với Mễ Tiệp. Thật là một đôi trai tài gái sắc, liệu họ có đến được với nhau và có cái kết HE không nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mễ Tiệp đứng trước ngôi nhà của mình, bên trái nhìn một chút, bên phải nhìn một chút, cô gật đầu một cái, rất là hài lòng.

Không tệ. Cô có ngôi nhà của riêng mình. Không phải là nhà của cha mẹ anh chị em.

Mễ Tiệp tự mình kinh doanh một phòng tập thể hình ở một con đường nằm giữa trung tâm phồn hoa, làm ăn thuận lợi, liên tục có thêm hội viên đóng phí theo tháng, theo quý, theo năm. Rất nhiều người yêu thích tập thể hình đều biết trong “Câu lạc bộ thể hình Nhiệt Lực” có thiết bị tập luyện xa xỉ, chẳng những có mỹ nữ xinh đẹp trẻ tuổi làm huấn luyện viên còn có cả nam sinh viên đại học đẹp trai kiêm chức huấn luyện viên, lập tức thu hút đông đảo các cô gái mê trai đẹp tranh nhau ghi danh tham gia tham gia các lớp aerobics và yoga.

Vốn là không có nhiều hội viên tham gia khóa học yoga, bây giờ có rất nhiều thẩm mỹ viện mà, gần như phòng thẩm mỹ nào cũng có khóa yoga, buôn bán cạnh tranh nhau rất khốc liệt. Nhưng Mễ Tiệp lại nghĩ ra kế hay, tới tham gia các câu lạc bộ phần lớn đều là người trẻ tuổi, nhóm bác gái có thể đi đến công viên công cộng cũng sẽ không lãng phí tiền vào những thứ này, nhưng người trẻ tuổi thì khác, thể ki hai mươi mốt nhiều người muốn hưởng thụ, ai chịu được tiết trời lạnh lẽo phải vận động, ngày nóng đến mức chó cũng thè lưỡi phải rèn luyện, vẫn là các câu lạc bộ là tốt nhất, xa hoa, lại sạch sẽ, không vượt chỉ tiêu ô nhiễm không khí, chẳng những có các loại dụng cụ có thể sử dụng, còn có hệ thống sưởi miễn phí, máy điều hòa cũng được dùng, kết thúc luyện tập còn có thể thư thả tắm một cái, điều kiện tốt, tuyệt nhất là có huấn luyện viên trẻ đẹp nhìn rất thích mắt.

Việc thuê các sinh viên đại học làm huấn luyện viên là do các hội viên trẻ đề xuất, vừa có thể kiếm được tiền, vừa có thể tập thể hình, vẹn cả đôi bên. Quan trọng hơn là, sinh viên có tính tích cực cao, khả năng tuyên truyền tốt, thay bạn tuyên truyền vô điều kiện, nhìn xem, mới mấy tháng số lượng hội viên đã tăng gấp nhiều lần, hiệu quả thật rõ rệt, hội viên tăng nhanh giống như tỷ suất sinh sản nhanh chóng của thỏ, Mễ Tiệp ngày ngày chỉ cười đêm tiền vào tay, rốt cục cô đã hoàn thành việc lớn thứ nhất của đời người, mua một căn nhà của riêng mình. d.d^l.q.d

Ngôi nhà nằm trong một tiểu khu vùng ngoại ô, con đường nhựa dẫn vào sạch sẽ, sân cỏ xanh mướt, hồ nhân tạo nho nhỏ, các loại hoa cỏ và chỗ nghỉ chân, khác với ở khu phố ồn ào, huyên náo, khắp nơi đều là tốp năm tốp ba người tản bộ, những đứa trẻ đáng yêu nghịch ngợm chạy theo sau, thỉnh thoảng còn có mấy con chó nuôi đi dạo.

Tiểu khu xây dựng rất đẹp, nhà cửa lại càng đẹp, mô phỏng theo kiến trúc châu Âu, nóc nhà nhọn màu đỏ, bức tường màu trắng, cửa sổ lớn sát mặt đất, trước nhà còn có hàng rào bao quanh, tất cả đều là nhà riêng, không có nhà cao tầng, mang đậm hương vị nông thôn, giữa hai căn nhà có một lối nhỏ, tạo điều kiện cho chủ nhà dừng đỗ xe.

Nhà ở vừa lắp đặt các thiết bị xong, Mễ Tiệp đã nhanh chóng chuyển vào ở để cảm nhận không gian độc lập thuộc về mình, nhìn sàn phòng khách bóng loáng có thể thấy rõ bóng người, đồ dùng quen thuộc trong nhà vừa mới lại dùng được, vào phòng bếp không nhiễm một hạt bụi, trong lòng cô càng thêm vui vẻ.

Nhưng loại cảm giác tốt đẹp này không kéo dài được trong bao lâu đã bị người hàng xóm đáng ghét của cô phá hỏng hoàn toàn.

Giữa hai ngôi nhà chỉ có một lối đi rộng ba mét, bình thường chỉ đỗ xe, chỉ là đúng lúc Mễ Tiệp mở cửa phòng ngủ ra. Mễ Tiệp có một tật xấu chính là không chịu được tạp âm, mà người hàng xóm đáng ghét của cô thường về nhà lúc nửa đêm nửa hôm, còn có chiếc xe của anh ta nên sớm đi thì hơn, không biết nó có ống hãm thanh hay không mà tiếng động lớn đến mức có thể làm người chết tỉnh lại.

Đáng hận hơn là anh ta còn có giọng hát phá hoại, cho dù không có tạp âm của chiếc xe hòng thì cũng bị tiếng hát nửa đêm của anh ta dọa chết khiếp, cô hận tới mức cào tóc của mình, trong lòng nghĩ, sao mình lại ngu như vậy, trước khi mua nhà sao không hỏi thăm một chút hàng xóm là yêu quái phương nào?

Vào một buổi sáng đẹp trời, đôi mắt gấu mèo của cô nhìn thấy một bác hàng xóm, vội vàng hỏi một chút: “Bác gái Khúc, người biết hàng xóm bên trái nhà cháu là ai không?”

Bác gái Khúc là người có lòng nhiệt tình, vừa nghe Mễ Tiệp hỏi thì nói không ngừng lại được: “Ồ, cháu nói Tiểu Quách sao, cháu mới đến nên không biết

đấy thôi, đưa bé kia là đưa bé ngoan, cậu ấy là người nhiệt tình, ngay thẳng, ở nơi này đã lâu rồi, à, cậu ấy còn chưa kết hôn, thằng nhóc đó vừa anh tuấn vừa đối xử với mọi người rất chân thành, những người ở tiểu khu này đều biết cậu ấy, mấy ngày trước khi cháu đến, có mấy tên trộm tới đây muốn trộm đồ, bị Tiểu Quách phát hiện, một mình đánh ngã ba tên, thật là dũng mãnh, đầu năm nay người thích lo chuyện bao đồng không nhiều lắm, nhưng may mà có Tiểu Quách, nếu không thì không biết người nào sẽ gặp nạn đây.” d.d^l.q.d

Mẽ Tiệp sững sờ, một đánh ngã ba? Hàng xóm của mình dũng mãnh như thế sao? Vậy, mình có nên đi tìm anh ta “nói chuyện một chút” hay không?

“Anh, anh ta lại hại vậy sao?” Mẽ Tiệp sờ mũi mình một chút, sao cả người lại thấy hơi đau vậy?

“Đúng rồi. Cậu ấy rất lợi hại đó. Có cậu ấy trong tiểu khu của chúng ta, rất an toàn.”

“Vậy, vậy anh ta làm việc ở đâu?” Mẽ Tiệp vẫn có phần không cam lòng.

“Cục Công an, giỏi như vậy đương nhiên là làm cảnh sát rồi.” Bác gái Khúc nhìn khuôn mặt có chút trắng bệch của Mẽ Tiệp, hỏi: “Cô gái này, cháu vẫn chưa kết hôn đúng không? Tôi đã nói với cháu rồi, Tiểu Quách không tệ đâu...”

“Ồi, bác à, cháu còn có việc, cháu đi trước đây...” Mẽ Tiệp vội vàng cắt đứt bác gái lắm bầm không ngừng, biến mất như một làn khói, cô còn đang oán thầm: Gì chứ? Muốn tác hợp cho mình và người không có tư chất làm quan lớn đó sao? Tình lại đi, mình còn muốn sống thêm vài năm nữa, ai mà gả cho người như anh ta thì thật xui xẻo, ngày ngày phải sống trong các loại âm thanh hỗn tạp, cho dù không chết cũng sẽ trở nên điên loạn, bái bai, vứt suy nghĩ ấy đi.

Sáng sớm từ lúc mới hơn năm giờ “Câu lạc bộ Nhiệt Lực” đã bắt đầu một ngày kinh doanh mãi đến tận mười giờ tối mới kết thúc, huấn luyện viên chia thành hai nhóm đi học, mấy nam sinh huấn luyện viên đi ra từ phòng dụng cụ nhìn thấy Mẽ Tiệp, chào hỏi: “Mẽ tỷ, buổi chiều có mấy bạn học lại báo danh, có thể tặng điểm ưu đãi không?”

Mẽ Tiệp cười híp mắt, nhe răng, nhìn mấy nam trẻ đẹp, vội nói: “Có có có, đương nhiên là có, nói nhỏ với bạn học các cậu, tất cả đều được bảy chiết (chiết khấu còn bảy phần), đây là nể mặt các cậu, nhưng đừng nói cho người khác nha, nếu không tôi tiêu đấy.”

Mấy huấn luyện viên cười “ha ha” với cô rồi nói tạm biệt, trong lòng Mẽ Tiệp vui rạo rực nói: “A ha, lại buôn bán lời rồi.”

Tiểu Hồng chạy tới như con gió cuốn qua, nói với Mẽ Tiệp: “Mẽ tỷ, em có việc xin nghỉ nhé.”

Mẽ Tiệp lập tức tròn tròn đôi mắt: “Xin nghỉ? Em suy nghĩ lại một chút đi.”

Tiểu Hồng lôi kéo Mẽ Tiệp làm nũng: “Không cần, Mẽ tỷ, bạn trai người ta tới, chỉ ở lại một ngày rồi phải chạy về thành phố C đi làm, em chỉ đi cùng anh ấy nửa ngày, đảm bảo không làm mất khoản thu buổi tối của chị, có được hay không?”

Tiểu Hồng là bà con xa của Mẽ Tiệp, bộ dạng xinh đẹp lại ghi chép sổ sách rõ ràng, cô ấy là trợ thủ đắc lực của Mẽ Tiệp, lúc cô không ở nơi này nhưng cô có ấy trong nom cũng yên tâm.

“Trừ tiền lương của em” Mẽ Tiệp đảo mắt đã tránh khỏi cô ấy dây dưa, xoay người rời đi, Tiểu Hồng lập tức nịnh nọt chạy tới, quỵn rũ nói: “Mẽ tỷ, lúc về em sẽ mang cho chị món ăn Đại Hà chính gốc nhé?”

Mẽ Tiệp thích nhất là ăn món ăn bản xứ, đặc biệt là món cay Đại Hà, ngon lại còn cay rất ghiền, cô bắt giắc bước chân chậm lại, mắt liếc Tiểu Hồng, nuốt nước miếng một cái, mới nói: “Chị còn muốn bánh ô mai.”

Tiểu Hồng vui mừng nói: “OK. Không thành vấn đề.”

Tiểu Hồng lác mình một cái mới rời đi, Mẽ Tiệp ngồi trong phòng làm việc, nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp trở nên nhạt dần, bạn trai, bạn trai, cách gọi thân mật như vậy, mình cũng có bạn trai, đáng tiếc không biết đang tránh đầu sóng ngọn gió ở góc nào rồi.

Nhìn căn phòng làm việc rộng lớn bố trí đẹp đẽ, lại nhìn một dãy phòng phục vụ tập thể thao, chính là anh Khoan đưa tiền để mua, ban đầu nói là cho cô dùng giải buồn, hiện tại lại thành ngôn sủng của Mẽ Tiệp, năm mình mười bảy tuổi đã theo anh Khoan lăn lộn, cô đã từng là cô gái nhỏ tôn sùng hư vinh mù quáng, đắm chìm trong cuộc sống xa hoa, giống như là chuyện mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, hiện tại anh Khoan bỏ lại cô chạy trốn một mình, còn nhớ trước khi đi anh đã từng vuốt tóc cô, nói sẽ “Đông Sơn tái khởi”, đến lúc đó chúng mình liền kết hôn, anh sẽ mua cho em căn nhà lớn an ổn sống qua ngày, em chờ nhé.

Hiện tại cuộc sống an ổn, anh Khoan vẫn không có tin tức, trong lòng Mẽ Tiệp nghĩ, đã mấy năm rồi? Sao anh còn chưa trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mề Tiệp đi theo anh Khoan từ năm mười bảy tuổi, thời kỳ trở mã chính là xinh đẹp như đóa hoa sen mới nở, nổi tiếng là Mầu Đon của thị trấn. Con gái đều yêu thích cái đẹp, cả ngày cô đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy, hiển nhiên không có lòng dạ học hành, mới lên cấp hai một năm đã bắt chước cúp học, hút thuốc lá, chơi mạt chược, thường ra vào những nơi không phải vũ trường thì cũng là sông bạc dưới lòng đất, quen biết lớp người trong xã hội thượng lưu không nghề nghiệp, lúc nào cũng vội vã, không làm việc đứng đắn. Lần đầu tiên cha cô dẫn cô ra khỏi đồn công an, suýt chút nữa đánh gãy chân cô. Nhưng cô gái trẻ đang trong thời kỳ phản nghịch chẳng những không biết hối cải mà dứt khoát bỏ nhà đến sống cùng một tên côn đồ không đi học không đọc sách, trông coi sông bạc nhỏ dưới lòng đất kiếm hoa hồng. Người này cao hứng cho năm mươi, người kia cao hứng cho một trăm, một ngày ít nhất cũng phải được mấy trăm đồng. Mề Tiệp được mở rộng tầm mắt cười vui sướng, còn học làm cái gì nữa, ngày ngày kiếm tiền là được.

Cha Mề tức giận đến học máu, cách nào cũng thử qua, uy hiếp quay về, cầu xin, còn dọa đoạn tuyệt quan hệ cha con. Mề Tiệp trợn mắt khinh thường, tôi không quan tâm, nên làm cái gì, không phải việc của ông. Người trong nhà thấy vậy thì không có biện pháp, cũng dứt khoát mặc kệ, cha Mề lên tiếng: “Mấy chết bên ngoài cũng đừng gọi nhà họ Mề tới nhặt xác. Nhà họ Mề không có người như mày.”

Mề Tiệp nhảy dựng lên hét to: “Cho dù phải đi xin cơm tôi cũng không muốn tới cửa nhà họ Mề đâu.”

Người trong thị trấn nói bóng gió Mề Tiệp quả thực rất khó nghe, Mề Tiệp cũng không quan tâm. Thiếu nữ xinh đẹp ngày càng trở nên quyến rũ hơn, không biết có bao nhiêu người đàn ông quý gồi dưới váy thạch lựu của Mề Tiệp, cho đến khi gặp anh Khoan mới coi như bị bắt được.

Anh Khoan là kẻ đầu đường ở thành phố, trên khuôn mặt đen lạnh lùng có một vết chém dữ tợn, anh ta thích mặc áo sơ mi đen, mang theo kính râm, bất kể đi tới chỗ nào cũng có đàn em theo sau hầu hạ, thoạt nhìn vừa thần bí vừa oai phong. Bị nhiều bộ phim Hongkong đầu độc, ngay lập tức Mề Tiệp bị phong cách của anh Khoan làm cho mê đắm, ái mộ, sùng bái, chỉ hận không thể thấp hương mòng một, mười lần cũng bái.

Anh Khoan là đàn ông, hiển nhiên cũng thích cô gái xinh đẹp quyến rũ vây quanh mình, ngày ngày nhìn mình bằng đôi mắt trong veo như nước tràn đầy tình yêu, nuôi như chim hoàng yến ngắm thật thích mắt, muốn gì cho nấy, cung chiều Mề Tiệp đến tận trời. Mề Tiệp thích nhất là theo chân anh Khoan ra ngoài, lại càng nở mày nở mặt, bất kể già trẻ nhìn thấy Mề Tiệp đều giống nhau khom lưng gọi một tiếng “Chị dâu”, Mề Tiệp có lòng hư vinh hận không thể có thêm đôi cánh, giúp cô bay cao hơn chút nữa, cảm thấy vô cùng đặc ý, cuộc sống này có khác trên tivi là bao không? Không có nha, mình ngày hôm nay giống như người ta diễn trên tivi, hồ mưa gọi gió, không gì không làm được.

Anh Khoan có một hộp đêm nhưng luôn không cho Mề Tiệp đi, nói rằng đó là nơi tốt xấu lẫn lộn, rất phức tạp, dặn cô ngoan ngoãn ở nhà, xem phim, mua sắm là được. Lúc đầu mọi chuyện vô cùng tốt đẹp, cô giống như thiếu phụ nhân vô cùng thích thú, nhưng thời gian dài, Mề Tiệp bắt đầu không chịu nổi, bản thân sống qua ngày như vậy chẳng khác gì nuôi sùng vật. Anh Khoan nói đi là đi, thời điểm rảnh rỗi nhớ tới cô thì gọi điện thoại hỏi một câu “Ăn cơm chưa?”, nếu chưa ăn sẽ gọi người mang đến, còn nói tôi nay có một cuộc đàm phán nên sẽ không về nhà, cô ở một mình cẩn thận chút.

Mề Tiệp bắt đầu làm phản, vừa khóc vừa gây sự ầm ĩ. Bọn đàn em nhìn anh Khoan đang phiền não, có người nghĩ ra kế, để tiền làm ăn trôi cô lại, cho cô không còn tinh lực (tinh thần + thể lực) nghĩ đến thứ khác, điều này khiến anh Khoan rất vui vẻ.

Khi anh Khoan hỏi Mề Tiệp, cô thích làm ăn không? Muốn thì mở tiệm bán các loại quần áo vui đùa một chút, có quần áo mặc lại kiếm được tiền.

Lúc ấy trong tay Mề Tiệp đang cầm một quyển tuần san Hongkong mới, thấy được phụ nữ Hongkong sinh hoạt như thế nào, những công nhân viên chức ban ngày ở nơi làm việc không thấy mặt trời, buổi tối còn phải lo cho chồng con, cuộc sống mệt mỏi, trước mắt Hongkong đang thịnh hành nơi phục vụ cho phụ nữ, có thể tập thể dục có thể làm đẹp, vừa làm phong phú cuộc sống tẻ nhạt lại làm vóc người đẹp hơn, nhất cử lưỡng tiện (một công đôi việc).

Mề Tiệp nói ý định mở một phòng tập của mình cho anh Khoan nghe, anh Khoan không phải là không do dự, nghĩ thâm đồ chơi này thành công được sao? Ở những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải thì còn được, chợ trời bên này có người chú ý sao? Thoáng cái bỏ ra mười mấy vạn, nhờ mà không thành chẳng phải mức nước trôi à? Nhưng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ mong đợi của Mề Tiệp, trái tim rung lên, khế cắn răng, gặt đầu, chỉ cần em ngoan ngoãn không làm phiền anh là được.

Từ đó, Mề Tiệp vừa là “chị dâu”, vừa là bà chủ, cô làm ăn càng lúc càng lớn, ngày càng phát đạt, anh Khoan nhìn thấy cũng không nhịn được tán thưởng, ánh mắt của mình rất chính xác, coi trọng Mề Tiệp chính là kiếm được bảo bối à.

Đó là chuyện tất nhiên, thành phố A còn chưa có phòng tập thể thao chuyên nghiệp đâu, “Nhiệt Lực” chính là phòng tập đầu tiên. Mọi người đổ xô tới nhìn trộm một cái, rồi lại một cái, thiết bị tập luyện thể hình này có gì khác với những thứ trong góc công viên? Không nhìn rõ ràng thì không biết, vừa nhìn là biết không bằng tạ tay, xà, máy chạy bộ, máy ngồi đẩy, máy kéo tay, vân vân... Rất nhiều, rất nhiều dụng cụ lần đầu tiên được nhìn thấy, đặc biệt có một chiếc xe đạp nhỏ tự động rất đáng chú ý, phía trước có một màn hình rục rờ rộng mười bảy phân, chỉ cần có người ngồi yên trên chiếc xe đạp ấy, có thể xem được phim, mỗi ngày người tới đạp xe xem phim đều phải xếp hàng. Nhìn phòng tập náo nhiệt, Mề Tiệp bận rộn, rất cục anh Khoan cũng yên tâm.

Đáng tiếc trời không đoán trước được bão táp, con người có phúc họa khôn lường, cuối cùng, khi rơi vào tình thế không tốt trong một lần đàm phán, anh Khoan lỡ tay giết chết một tên đàn em của đối phương, không thể không bỏ lại Mề Tiệp trẻ trung xinh đẹp, vội vàng đi tránh họa.

Năm năm qua, giờ đây, anh Khoan ngoại trừ để lại cho Mề Tiệp phòng tập thể hình ngày nào, thì chính là danh sách đen bị truy nã trên internet.

Mề Tiệp nghĩ lại một chút, không biết lúc được nghe nói anh Khoan giết người thì mình có suy nghĩ như thế nào, bản thân cô nguyện ý đi theo anh Khoan cùng nhau lưu lạc chân trời làm một đôi uyên ương số khổ. Nhưng anh Khoan không nghĩ như vậy, anh ta lớn hơn Mề Tiệp mười ba tuổi, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh ta lại không muốn cô đi theo mình trải qua những ngày không thấy mặt trời, lúc nào cũng đều phải tránh né, lo lắng, đề phòng. Anh ta là yêu thương Mề Tiệp, vì cô gái này mà say mê sâu sắc, lúc này mình chạy trốn là điều không thể tránh khỏi, chỉ có thể ngậm ngùi chia ly tạm thời, trong lòng âm thầm thề, những gì mình mất đi nhất định phải lấy về. Anh ta nói với Mề Tiệp, chờ anh “Đông Sơn tái khởi” chắc chắn sẽ trở lại, rồi cho em một cuộc sống thật tốt.

Một lần này chính là năm năm, cho tới bây giờ Mễ Tiệp cũng không quên anh Khoan sẽ trở về. Phòng ốc trước kia, địa bàn đều bị cảnh sát kiểm tra và niêm phong rồi bán đấu giá, bồi thường cho người bị hại. Chỉ có phòng tập thể thao này lấy danh nghĩa của Mễ Tiệp, địa điểm vừa thuê xong, may mắn là không có chuyện bị thu hồi. Nhìn lại trước kia chẳng qua là vui đùa một chút nhưng hiện tại phải dựa vào phòng tập này, không biết đã mở rộng bao nhiêu lần, sửa sang bao nhiêu lần, khắp nơi đều là đồ đặc giá trị, trên tường còn có chiếc gương lớn. Trong lòng Mễ Tiệp khổ sở, thầm nghĩ, anh Khoan, nếu anh trở lại, thì sẽ trải qua những ngày hạnh phúc.

Hiện tại Mễ Tiệp tự mình kiếm tiền, tự mình mua xe mua nhà, không có người đàn ông ở bên cạnh làm chỗ dựa, trong một đêm đã trưởng thành. Cô học được cách gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, gặp mạnh càng mạnh mẽ, gặp yếu thì mềm mỏng, không bao giờ... được theo bên cạnh anh Khoan nữa, ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ có khuôn mặt xinh đẹp nhìn người không thêm mờ mắt, cô đã trở thành phụ nữ, người phụ nữ chân chính.

Đốt hương liệu vị táo nhãn hiệu 307CC, trong lòng Mễ Tiệp cảm thấy rất đặc ý, trước kia bất kể người trong thị trấn không muốn thấy cô cỡ nào, hôm nay cô vẫn sống rất tốt, dù anh Khoan có ở bên cạnh hay không, cô vẫn là người phụ nữ mạnh mẽ không thể đánh gục. Người nào cũng không thể phủ nhận, cuộc sống của Mễ Tiệp rất chất lượng, rất thoải mái, rất hài lòng.

Mễ Tiệp vẫn không ngủ được, nằm thoải mái trên giường đắp mặt nạ nghe nhạc nhẹ, chờ hàng xóm của cô về, cô muốn biết, lúc thấy chỗ để chiếc xe cũ nát của mình có thêm một chiếc xe chói mắt mang phong cách thể thao, tên hàng xóm xấu xa ấy sẽ có thái độ gì? Sẽ nói cái gì? Anh ta có thể giậm chân nể nang hay không, hoặc là tới gõ cửa sổ phòng ngủ của cô, bảo cô lập tức lăn ra đây lái xe của mình đi? Cũng có thể là tính khí trực tiếp bùng nổ, đánh chủ xe một trận rồi hãy nói sau?

Mễ Tiệp rất hy vọng anh ta làm vậy, bởi vì chỉ có như thế cô mới có cái cớ tốt để tranh cãi với tên khốn kiếp này, hoặc là đi cùng anh ta tới đơn vị, rêu rao cho mọi người biết, người này chẳng những không có tư cách, không được dạy dỗ lại còn ức hiếp phụ nữ, cần bản không xứng làm cảnh sát nhân dân, tốt nhất là làm cho anh ta từ nay về sau thất nghiệp, không bao giờ... gào khóc thảm thiết vào ban đêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cho đến sáng ngày hôm sau khi Mễ Tiệp bị chuông báo đánh thức, trên mặt cô vẫn còn mặt nạ đắp từ tối qua, cô ngủ lúc nào cũng không biết, vội vã sờ mặt, trời ơi, khuôn mặt đã..., cô lập tức chạy vọt vào nhà vệ sinh, tắm rửa bằng nước lạnh, ngẩng đầu lên nhìn gương, hận đến nghiến răng. Hóa ra là do cô đắp mặt quá lâu, quanh đôi mắt rõ ràng giống như mang thêm mắt kính vô hình, mặt thì trắng, viền mắt màu vàng, kết hợp với vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, vừa dữ tợn vừa buồn cười.

“Mẹ nó, khốn kiếp!”

Mễ Tiệp cắn răng, trước kia không phải người đàn ông khốn kiếp kia thường trở về vào lúc nửa đêm, hai giờ sáng sao, tối qua anh ta về lúc nào? Chẳng lẽ anh ta không về? Hận là thế nhưng cũng thật kỳ lạ, mình mãi cảm như vậy, mà tại sao hôm qua không nghe thấy động tĩnh chứ? Cô ăn mặc đẹp, lúc đến cửa thì nhìn thời gian, sáu giờ thì vẫn còn sớm. Trong miệng “hừ” một tiếng, cô quay lưng lắc mông tiêu sái bước ra sân, liếc mắt liền thấy một chiếc xe cũ nát giống như vừa bị cướp bóc, xe của mình lại ở phía sau, ngay cả Mễ Tiệp có bản lĩnh bằng trời cũng không có biện pháp lái xe ra được.

Xung quanh chiếc xe thật là thê thảm không nỡ nhìn, căn bản không nhận ra quái vật cũ nát nào, Mễ Tiệp nhăn mặt cau mày, nhìn đến đóng phé thái này có thể tưởng tượng ra người đàn ông sở hữu nó có bao nhiêu hồng bát. Quan sát thân xe một chút, trời ạ, chẳng lẽ là bị đá đập vào sao? Thật đúng là may mắn, khắp nơi đều có vết lõm, trầy xước, nước sơn đỏ, Mễ Tiệp quả thực khó mà tin được chẳng lẽ cảnh sát giao thông bị mù mắt hết rồi, không thấy đây là chiếc xe giết người sao? Cô thể cho dù có cho cô một trăm ngàn đi nữa thì cô cũng không dám ngồi vào chiếc xe này, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể phân ra thành vô số linh kiện, giống như Liên Xô tan rã vậy.

Nhìn lại đồng hồ trên cổ tay, cô đã lãng phí hết nửa giờ, nếu không đi ngay, sẽ lỡ mất huấn luyện buổi sáng. Nhìn qua cửa nhà hàng xóm vẫn đóng chặt, cô hơi do dự, đối với người hàng xóm chưa từng gặp mặt này bác gái hàng xóm nói là rất mạnh, rất bạo lực, có chút... Chuyện đó thì sao nào?

Nhưng nơi này là vùng ngoại ô, cho dù lái xe vào trung tâm thành phố không gặp đèn đỏ cũng mất ba mươi phút, lúc này đi xe bus là giờ cao điểm, không thể được. Nhưng mà gõ cửa thì Mễ Tiệp vẫn hơi sợ, nghĩ thầm rất có thể hàng xóm mới của cô vừa về nhà, vừa lên giường, vừa tiến vào mộng đẹp, nếu như bị quấy rầy sẽ có khuynh hướng bạo lực mạnh mẽ, không biết có thể trực tiếp tóm lấy một tay, một chân cô hay không, chỉ cần vừa vận động đã chia cô làm hai nửa.

Đi loanh quanh tại chỗ, xem thời gian lần nữa, Mễ Tiệp cắn răng một cái, không quan tâm nữa, nhắm mắt đưa tay nhấn chuông cửa, nghĩ thầm chết thì chết.

Một tiếng, không có động tĩnh.

Hai tiếng, không có động tĩnh.

Ba tiếng, vẫn không có động tĩnh.

Chẳng lẽ anh ta không ở nhà? Nhìn qua thân xe xiêu vẹo như vậy, Mễ Tiệp dứt khoát đặt tay tại chuông cửa dùng sức ấn. Có thể nhà hàng xóm mới thay ổ điện, âm thanh tưởng như cái loa trong tiểu khu, chỉ nghe chuông cửa không ngừng kêu chói tai “Reng reng reng reng reng”, rốt cục cũng nghe thấy tiếng động bên trong.

Có người sau cửa gào to, “Người nào con mẹ nó không muốn sống nữa! Làm gì mà vội vã như đưa tang cha chết mẹ chết vậy? Lão tử (tương tự từ “bố mày”, mình thấy dễ Hán Việt hay hơn) vừa mới ngủ được hai giờ, nếu không có việc lớn sập trời mà quấy rầy Lão tử ngủ, Lão tử giết chết người!”

Cùng một hồi lộn xộn, có thể là đá chai rượu linh tinh gì đó, cửa mở “rầm” một tiếng. Mễ Tiệp sợ hết hồn, người xuất hiện trước mắt cô có thể là mãnh nam hàng xóm.

Trên cái đầu bù xù như tổ chim dường như có khói đen thoát ra, có lẽ người này cao một mét tám, ngược lại gương mặt giống như “tiểu bạch kiêu” trắng nõn, mày rậm, mắt to, mũi cao, đôi môi mỏng khêu gợi, đáng tiếc hiện tại lại mím chặt vì bất mãn. Trong đôi mắt như lóe ra tia lửa, bắn ra những lưỡi dao vô hình sắc bén.

Ánh mắt Mễ Tiệp lướt từ khuôn mặt “tiểu bạch kiêu” xuống thân người, cô không nhìn được nuốt nước miếng, hít vào một hơi, suýt nữa thì ngạt thở. Mễ Tiệp kinh doanh trong lĩnh vực thể hình, gặp không biết bao nhiêu kiểu đàn ông cơ bắp, đã sớm miễn dịch, nhưng trước mắt là sáu múi bụng thật chắc, kết hợp với làn da trắng, dường như rất cơ bắp, sờ lên vô cùng cứng rắn, tràn đầy sức mạnh. Trượt xuống chút nữa là chiếc quần tứ giác hoa văn, có khả năng là trận địa cao nhất, Mễ Tiệp bắt đầu nhọc nhằn nuốt nước miếng, vô cùng khổ sở, cái đó, thật đúng là, thật đúng là, lớn nha.

Mãnh nam cao lớn cũng quan sát Mễ Tiệp, thân thể xinh xắn lung linh lại cao gầy mảnh mai, gương mặt xinh đẹp mê người, đôi mắt vừa lấn huyết sắc ben trong vừa đen lại ngập nước chuyển động không ngừng, thoát nhìn lạnh lợi thông minh, đặc biệt trong chiếc quần cụt bó sát người là đôi chân thon dài thẳng tắp khỏe khoắn, bất thình lình vô cùng đàn hồi, nếu có thể quán ngang thất lung..

Hai người đứng trước cửa YY (1) lẫn nhau, Mễ Tiệp đang suy nghĩ có vấn đề lớn hay không, đột nhiên nghe được một câu: “Hỏi cô đấy? Tại sao không nói chuyện?”

(1) Ý dâm

Qua vài giây sững sờ, háng giọng, nhìn đôi mắt người đàn ông hiện đầy tơ máu, cô vô thức ưỡn bộ ngực, nói: “Làm phiền anh rồi! Xe anh cản trở lối ra của xe tôi, phiền anh nhường đường.”

Mãnh nam không nhìn được nhìn bộ ngực cao ngất của phải nữ mỗi khi nói chuyện sẽ phập phồng lên xuống, cau mày nói: “Cô ra sức nhấn chuông cửa thiếu chút nữa làm tôi điếc tai là vì điều này?” Ngữ khí bắt đầu không tốt.

Mễ Tiệp hơi tức giận nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười: “Thật xin lỗi! Tôi vội đi làm, sắp muộn rồi.”

“Cô đến trễ nhưng không phải tôi trừ lương, cô tìm tôi làm gì?”

Mễ Tiệp nghe vậy thiếu chút nữa lỗ mũi phun khí, cô chỉ muốn nhảy dựng lên mắng to, lại nghĩ đến bác hàng xóm nói người này dữ dội như thần thì nén giận nói: “Có thể phiền anh nhường đường được hay không?”

“Chờ tôi tỉnh ngủ rồi nói.”

“Nói xong, ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại, chỉ thiếu nước khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của Mễ Tiệp đọng cửa, Mễ Tiệp tức giận bắt chập lễ phép, vừa đưa tay đập cửa ‘ỳnh ỳnh’ vừa lớn tiếng: ‘Mở cửa.’”

Mãnh nam rất tự giác ‘nhẹ nhàng’ mở cửa ra, thô lỗ quát: “Cô xong chưa?”

“Anh có lễ độ hay không? Có mỹ đức (phẩm chất đạo đức tốt đẹp) hay không? Tôi xin anh nhường đường là sai sao? Chưa từng gặp qua người nào không phân biệt rõ phải trái như vậy.” Con giận dữ của Mễ Tiệp cuối cùng cũng bộc phát, lông tơ trên người dựng đứng, cùng với người nửa thân trần đứng trước cửa mắt to trừng mắt ti hí.

“Ồ! Làm sao cô biết tên tôi mà bảo không phân biệt phải trái? Gào to cái gì chứ? Hôm nay tôi sẽ không nhường cô, cô định làm thế nào?”

“Anh.” Nếu trên tay Mễ Tiệp có vũ khí thì nhất định cô sẽ không chút do dự mà dạy dỗ cái người không phân biệt phải trái lại phách lối khôn kiêu này.

Tên khôn kiêu nhìn chiếc xe cũ nát của mình một chút, rồi nhìn Mễ Tiệp thờ phỉ phò, nâng khoe môi ‘tự tiểu phi tiểu’(2), “Đúng là chuyện tốt, tôi đang muốn đổi xe mới đây, có người muốn tài trợ, tôi cầu cũng không được, tôi cầu xin cô, nhanh đáp nó đi.”

(2) Cười như không cười

Lời vừa nói xong, đóng sầm cửa một tiếng, âm thanh lớn đến mức Hằng Nga trên mặt trăng cũng có thể nghe thấy.

Mễ Tiệp suýt nữa bất tỉnh, lắc lắc, tức đến vầng đầu hoa mắt, chạy tới chỗ chiếc xe cũ nát, vừa mới định giơ chân rồi giảm xuống, thì nghe thấy tiếng cửa ở sau lưng, tên khôn kiêu xuất hiện, cầm trong tay thứ có vẻ là máy chụp ảnh linh tinh gì đó, nói với cô: “Ồ, đáp đi, tôi sẽ chụp cô lại, gửi đến đơn vị của cô hoặc đưa lên mạng, để cho người khác xem một chút, nếu gặp bỏ đi thì phải nhanh tới viện chữa bệnh.”

Mề Tiệp đỡ ngực, trong cổ họng đều là máu tanh, nghĩ thầm rốt cục mình tức đến hộc máu, tại sao trên đời này lại có người đàn ông như vậy, sống đến tận bây giờ sao không bị đung chết đi, tay cô run run chỉ vào tên siêu cấp khốn kiếp, “Anh... Anh, anh...” không ngừng, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Con buồn ngủ của Quách Bách Vĩ đã sớm bị người phụ nữ quấy nhiễu này đuổi đi, anh còn đang nổi nóng, trong lòng nghĩ rằng bộ dạng xinh đẹp thì có thể mặc sức khoa tay múa chân chỉ huy sao? Anh là người nào chứ, cho dù ngay cả người hung ác và tội phạm nhìn thấy anh còn phải run lẩy bẩy, một cô gái yếu đuối như cô dựa vào mở cái miệng nhỏ nhắn ba tấc có thể làm vậy sao? Cái miệng nhỏ nhắn hấp dẫn, đỏ đỏ, đôi môi quyến rũ, đáng tiếc là thương lượng thì tạm được, còn chỉ huy người khác, tình lại đi.

Truyện được edit tại Diễn đàn Lê quý Đôn!

Quách Bách Vĩ dương dương tự đắc cầm máy chụp ảnh trong tay, châm chọc cười nói: “Ồ, sao lại bất động vậy? Không phải cô muốn đập xe sao? À, ngại không có thứ vừa tay đúng không? Không sao, tôi cho cô mượn, trên xe tôi có côn cảnh sát, cửa xe không khóa, cô tự nhiên, không cần khách sáo, cứ thoải mái mà dùng.”

Hiện tại đến lượt Mề Tiệp muốn bị đung chết, hận mình tại sao hôm nay trước khi ra khỏi cửa không xem qua lịch hoàng đạo, nếu anh Khoan ở đây, sẽ lột da tên khốn kiếp này, bỏ vào chảo dầu chiên giòn chiên cá, không cần mình tự tay lột da anh ta, nghĩ tới đây thì sự đau buồn ập đến, cô không nhận được lại quay về phía Quách Bách Vĩ gào lên: “Anh, cái tên khốn kiếp này, khốn kiếp, lưu manh, XXOO@#¥%¥%%...” (#Pey: mấy ký tự này ta không bịa ra đâu, có nghĩa gì thì mọi người tự tưởng tượng nhé^^)

Quách Bách Vĩ không nghĩ tới cô gái thoát nhìn nhả nhặn này bỗng nhiên phát bệnh, giật mình nhìn thấy cái miệng vốn nhỏ nhắn đáng yêu không ngừng phun ra lời chửi mắng khó nghe, ai dám đối xử với anh ta như vậy? Sự tức giận bất ngờ sôi trào, anh đột nhiên bước lên từng bước, cắn răng nghiên lợi nói: “Cô mắng một câu nữa cho tôi xem.”

Quách Bách Vĩ ngằm uy hiếp làm Mề Tiệp sợ hết hồn, nhìn vẻ mặt tức giận của thần giữ cửa ở trần, trong lòng nghĩ, sẽ không giống như mình suy nghĩ chứ, gặp phải cảnh sát không những đánh ăn trộm mà còn đánh cả phụ nữ?

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mề Tiệp há hốc miệng nhìn cây cột bằng sắt nguy hiểm đang tức giận trước mặt, ánh mắt trượt xuống trên người anh ta, có duy nhất một chiếc quần đùi sặc sỡ, phía trên quần là cơ bụng sáu múi vừa rồi còn hấp dẫn cô, bây giờ chỉ cảm thấy muôn nôn mửa.

Dĩ nhiên cô biết giờ phút này người đàn ông bị nhỏ lông trước mặt này không thể chọc được nữa, nếu không rất có thể mãnh nam anh dũng vô địch sẽ đánh cô giống như đánh bọn trộm, mỹ nữ không để ý thua thiệt trước mắt, lui về ở trên núi xanh, không sợ không có củi đốt, mỹ nữ báo thù, mười năm không muộn, cô an ủi mình, nhưng con vịt sắp chết vẫn mạnh miệng nói: “Tôi mắng nữa thì làm sao? Anh còn muốn đánh cả phụ nữ?”

Quách Bách Vĩ hừ lạnh một tiếng, nhếch khóe miệng khinh thường nhìn Mề Tiệp, nói: “Tôi đánh phụ nữ hay không cũng không nói cho cô, nếu cô muốn biết thì thử mắng một chút.”

Trong lòng Mề Tiệp thầm oán, thử một chút? Chẳng lẽ mình thoát nhìn rất ngu sao? Trong miệng lại nói: “Nghe nói anh là cảnh sát? Không biết là làm cảnh sát ở đâu?”

“Ồ, cô dò la về tôi à, còn biết tôi là cảnh sát?”

“Từ trước đến nay cảnh sát và nhân dân đều giống người một nhà, anh như vậy là quấy nhiễu người dân đấy, biết không?”

“Nói theo tiếng Trung Quốc sao? Tôi quấy rầy người nào?”

“Đương nhiên là tôi, đồ chơi rách nát này của anh mỗi đêm gào hú dưới cửa sổ nhà tôi, làm cho tôi không ngủ ngon giấc.”

“Tôi thấy cô không ngủ ngon giấc không phải là muốn đàn ông chứ, trút giận lên người tôi sao?”

“Anh... Anh không có tư cách như thế, sao còn là cảnh sát đây? Tôi thấy so với thổ phi không khác nhau là bao.”

“Ồ, ơ, lại dừng cảm rồi à? Vì để dân lành như các người có thể an tâm ngủ ngon, biết chúng tôi khổ cực thế nào không? Lúc các người bình yên tiến vào mộng đẹp, Lão từ đang nằm vùng trong góc đấy, không biết cảm kích thì thôi đi, cả ngày chít chít không đứng đắn.”

“Đó là chức trách của cảnh sát các anh, không ai bắt anh làm cảnh sát cả, anh mới chít chít không đứng đắn đấy.”

“Chê tôi chít chít không đứng đắn? Nếu không có chúng tôi, cô cho rằng cô có thể lái xe đẹp dừng đâu thì dừng? Sáng sớm...”

“Tôi dừng chỗ nào thì dừng? Mảnh đất này không viết tên anh thì tại sao anh có thể đậu xe mà tôi không thể?”

“Cô nương, nói thật cho cô biết, mảnh đất này đúng là viết tên tôi...”

“...?”

“Nơi này vốn là chỗ tôi đậu xe, của cô đậu ở bên phải, OK?”

Mễ Tiệp kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cây cột điện mặt đen chưa cạo râu, trong mắt còn có tia máu, nói không nên lời. Hóa ra là hiểu lầm lớn? Mình chiếm dụng đường của xe người ta? Còn phần nợ khởi binh hỏi tội? Cô nuốt nước miếng một cái, có chút khó khăn nói: “Anh nói nơi này là chỗ anh đậu xe?”

“Cô thoát nhìn không giống người ngoại quốc tại sao lại không hiểu tiếng Trung, nói chuyện với cô thật đúng là tốn sức, tôi thấy cô vẫn là chưa đi làm, vội vàng đi siêu thị sao?”

“... Có ý gì?”

“Đi sớm một chút mua nạo heo về bồi bổ, vẫn có thể cứu được.”

XOXOXOXXXXXOOOO!!!

Mễ Tiệp suýt chút nữa quên nguy hiểm lại muốn mở miệng mắng, xem ra người này căn bản không hiểu cái gì gọi là tư cách, không hiểu cái gì gọi là tôn trọng phụ nữ, dạ dầy sôi trào một trận, đến mức muốn phun máu ra ngoài.

“Được được được, tôi biết, ngay bây giờ tôi sẽ đi mua, siêu thị rất xa, anh nên nhường đường cho tôi đi chứ.”

“Tôi đã nói rồi bây giờ tôi buồn ngủ muốn chết, chờ tôi tỉnh ngủ rồi nói, nói tạm biệt tôi đi.”

Cái, cái gì? Vẫn không được? Quả thực là tảng đá trong nhà vệ sinh, vừa thối lại vừa cứng.

“Không đồng ý, đúng không?”

“Tôi cũng lười trả lời cô, không sai, cô không có nghe nhầm.”

“Được được được, ngài lợi hại, ngài là cảnh sát sao, nói không đồng ý là không đồng ý, tôi đúng là phục ngài, tạm biệt, tạm biệt, không cần tiễn.”

Mễ Tiệp thực sự là không có biện pháp, ngay cả tức giận cũng không có sức lực, khoát tay xoay người rời đi, trong lòng thay mặt hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà anh ta, ngay cả con trai cháu chắt anh cũng không may mắn thoát khỏi.

Khi đi tới trạm xe bus, nhìn dòng người như nước thủy triều một chút, thật muốn trực tiếp ngắt đi, này còn không phải là chen chúc đổ máu? Lại còn muốn mình có chỗ rộng rãi thoáng mát, cảm ghét mãnh nam đến sôi sục, này thì tôi đi, tôi cười lừa xem sách, chờ coi, anh có tên mà không phân rõ phải trái? Tên tôi mà bảo không có đầu óc, chờ coi, đàn ông thối, nay đã kết thù oán, bây giờ thảm bại, ngày mai anh nhìn tôi ra chiều đi, tôi cũng không tin, anh có thể dùng cái đồ chơi rách nát kia chặn cả đời.

Một thân mồ hôi khó ngủ chen xuống xe bus, tay bịt lỗ mũi của Mễ Tiệp lúc này mới buông xuống, thở một hơi thật dài, thiếu chút nữa bị ngộp chết. Một người đàn ông đứng sau lưng cô, không những dính sát vào, hơn nữa còn liên tục ngáp, miệng kia thổi tới từng trận thổi, đến mức Mễ Tiệp muốn ngắt đi, hận không thể đập vỡ cửa sổ nhảy ra ngoài, hiện tại coi như là giải thoát.

Nhìn mặt trời nóng hừng hực trên đỉnh đầu một chút, lại cúi đầu nhìn bộ váy hàng hiệu vốn nghiêm chỉnh của mình, giờ phút này nhăn nhúm dính hết mồ hôi trên người giống như hàng trên vỉa hè ở chợ đêm, lại nghĩ tới cái người đầu xỏ, cắn răng nghiêng lợi thề: “Khốn kiếp, anh nhớ kỹ cho tôi, thù này không báo Mễ Tiệp tôi sẽ không làm người.”

Lời thề hung ác đã nói xong, cô vẫn đi từng bước một tới “Nhiệt Lực”, hai trăm mét ngắn ngủi đối với Mễ Tiệp giống như hai ngàn cây số rất dài, tế bào khắp người đều mệt mỏi mềm nhũn, lê lét tập tễnh đi qua đường dành cho người đi bộ, xa xa nhìn thấy chữ vàng “Câu lạc bộ thể hình Nhiệt Lực” dưới ánh mặt trời lóe sáng lên.

Rốt cục đặt mông ngồi vào ghế trong phòng làm việc mát lạnh, hai mắt Mễ Tiệp đầy sao, Tiểu Hồng cười với Mễ Tiệp, nói: “Mễ tỷ, chị có chuyện gì vậy? Xem chị không luyện tập vào sáng sớm, sao thể lực giảm nhanh chóng vậy? Người nào mà mạnh như vậy?”

“Em tránh xa ra một chút, hiện tại tâm tình bồn tiểu thư giống như hai lần thể chiến, sức tốt lắm, cần thận em nói nhiều chị trực tiếp xử em.”

“A, không phải là muốn trút bất mãn chứ? Câu lạc bộ này chúng ta có gì nhiều? Rất nhiều trai đẹp nha, chị chọn người nào nói cho em một tiếng, em mang đến cho chị kiểm tra.”

“Van xin em cho chị yên tĩnh chút đi, vừa nhắc tới đàn ông chị đã muốn ói, em nói tại sao lại có đàn ông như vậy hả? Khủng long còn dễ thương hơn lại tuyệt chủng thật đáng tiếc, lẽ ra nên để anh ta tuyệt chủng mới đúng, xem ra cũng có lúc Lão thiên gia nhắm mắt đánh rắm.”

“Chị nói ai?”

“Không phải nói em, là một tên hàng xóm khôn kiếp.”

“Chị và hàng xóm mâu thuẫn sao? Không phải chị mới chuyển nhà à?”

“Này, đừng nói nữa, nghĩ đến chị lại muốn bùng nổ, chị cho em biết bây giờ khinh người quá đáng...” Mễ Tiệp lải nhải lắm lắm kể xong, Tiểu Hồng liền vỗ bàn tức giận, tròng mắt lên, chỉ thiếu trong tay không có đao lớn đùa bỡn, tư thế sánh ngang với Tôn nhị nương(1), nói: “Mễ tỷ, cái miệng *** em không nuốt trôi, ức hiếp phụ nữ? Cho anh ta biết tay một chút?”

(1) Tôn nhị nương (nghĩa: Cô Hai nhà họ Tôn), tên hiệu Mẩu dạ xoa (Dạ xoa cái), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc “Thủy hử”. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

“Bây giờ vẫn chưa được, bảo bối của chị đang ở chỗ đậu xe của người ta đấy.”

“Chị cũng thật là, chỗ mình đậu xe cũng không rõ, hiện tại tốt chưa, bị người nắm bím tóc.”

“Chị không phải là mới tới sao, con cóc thúi kia còn chưa thăm dò, bây giờ thì biết rồi.”

“Mễ tỷ, mặc kệ anh ta đậu xe ở đâu, anh ta vẫn không cho mình để xe? Không cho bắt anh ta phải cho.”

“Này, việc này chị không làm được đâu, da mặt chị mỏng mà.”

“Thì sao nào? Cần gì phải nhìn anh ta có sắc mặt hay không, em nói cho chị làm như vậy làm như vậy...”

Sau khi nghe sau Mễ Tiệp giật mình nhìn Tiểu Hồng, Tiểu Hồng đắc ý nhếch mày, “Ha ha ha...” Mễ Tiệp bắt đầu cười, cười vỗ cả vào bàn, cười đến chảy nước mắt, chỉ vào Tiểu Hồng, vừa lau nước mắt vừa nói: “Tiểu Hồng à, không nhìn ra bản lĩnh của tiểu nha đầu em nha, chị không nghĩ tới đấy, ha ha, ha ha ha.”

“Mễ tỷ, hiện tại điều quan trọng nhất là nhanh chóng lấy xe của chị ra, sau đó đi từng bước từng bước, cho người đàn ông lỗ mãng kia một bài học, cho anh ta bớt can đảm.”

Mễ Tiệp nghĩ đến mãnh nam bị mình đánh cho hoa rơi nước chảy, phảng phất như thấy được dáng vẻ đau khổ của anh ta, thật là hả giận, tay nắm chặt hai quả đấm, tiếng khớp xương ngón tay phát ra răng rắc, nghe vào trong tai, giống như bẻ gãy xương mãnh nam, Mễ Tiệp lẩm bẩm cười lạnh: “Coi thường phụ nữ? Muốn đấu với tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Quách Bách Vĩ tan tầm được đồng nghiệp Hoàng Mao Nhi đưa về nhà, nhìn thấy hàng xóm chua ngoa của mình đang đi qua đi lại quanh chiếc xe Passat (1), nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, giống như đang tìm đồ.

(1) Volkswagen Passat là một loại xe gia đình lớn được sản xuất bởi nhà sản xuất Volkswagen (Đức) từ năm 1973

Hoàng Mao Nhi tháo kính mắt xuống, huyệt sáo, nói với Quách Bách Vĩ: “Oa oa, mỹ nữ đấy!” Sau đó nhanh chóng xắn tay áo lên.

Quách Bách Vĩ liếc Hoàng Mao Nhi một cái, lạnh lùng nói: “Tiểu tử cậu muốn phụ nữ đến điên rồi, loại nhan sắc này cũng gọi là mỹ nữ.”

Về mặt Hoàng Mao Nhi không hiểu, hỏi: “Người đó? Như thế mà còn không gọi là mỹ nữ, chẳng lẽ gọi là Trư Bát Giới?”

Quách Bách Vĩ vừa xuống xe vừa nói: “Không nhìn ra đầu óc cô ta có bệnh hay sao?”

Hoàng Mao Nhi cũng xuống xe theo, nhìn Mễ Tiệp bận rộn một chút, lại nhìn đội trưởng mình một chút, gãi đầu: “Hi hi, mắt em quả thật là nhìn không ra.”

“Cho tôi đóng sắt vụ kia tôi cũng không muốn, cậu xem cô ta yêu thích không rời mắt, chẳng phải là đầu óc có bệnh hay sao?” Quách Bách Vĩ thuận tay lấy cảnh phục từ ghế sau ra, dùng miệng ngậm chặt mấy tờ văn kiện, ậm ờ nói với Hoàng Mao: “Ngốc à, mở cửa đi.”

Lúc Hoàng Mao chạy đi mở cửa thì Mễ Tiệp nhìn thấy Quách Bách Vĩ đứng trước hiên, cô lập tức cười híp mắt chạy tới, cười hi hi hỏi: “Ồ, cảnh sát Quách à, ngài đây là tan tầm rồi?”

Quách Bách Vĩ nhìn về mặt Mễ Tiệp vui mừng thì có chút kỳ quái, không phải là cô nên tức giận muốn liều mạng với mình sao, thế nào lại không diễn theo kịch bản? Xem ra là tình huống có ý tứ.

Anh háng giọng, ngẩng mặt từ trên cao nhìn xuống Mễ Tiệp nịnh hót, nói: “À, không phải là tan tằm sao, nếu không sao có có thể đứng ở chỗ này?”

Trong lòng Mễ Tiệp hận đến nghiến răng, nhưng trên mặt vẫn cười hi hi nói: “Không phải là ngài thường về nhà lúc nửa đêm sao, tôi còn tưởng rằng...”

“Cất, đó là công việc yêu cầu như thế, hiện tại vụ án đã được phá, hiển nhiên khôi phục như cũ, ngược lại là cô đấy, có chút không bình thường.”

Trong lòng Mễ Tiệp thăm mắng, mẹ kiếp, anh ta sẽ nói tiếng người sao? Cái gì gọi là không bình thường?

Quách Bách Vĩ mắc bệnh nghề nghiệp, nhìn Mễ Tiệp hỏi: “Cô vụng trộm nhìn đồ của tôi như vậy làm gì?”

“Ài, ai vụng trộm như vậy, tôi là nhìn một chút xem anh có để chìa khóa trong xe hay không, tôi muốn lái xe của mình đi, trả lại chỗ này cho anh.”

“Vậy sao? Tìm được chưa?”

“... Không có nha, không có.”

“Tôi không phải kẻ ngốc, để chìa khóa trong xe làm gì, mặc dù nhìn chiếc xe này cũ nát, hưng nếu bị trộm cũng bán được giá của sắt vụn đấy, cô xem tôi giống người cho kẻ trộm được lợi sao?”

Mễ Tiệp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đáng ghét lại phách lối kia, lắc đầu một cái, cười hi hi nói: “Không giống không giống, ngài làm cảnh sát thế nhưng rất giỏi, nếu ngài là người làm ăn, vậy người trong nghề không phải là chết đói sao?”

Hoàng Mao Nhi đã đi tới, gác tay lên bả vai Quách Bách Vĩ, quan sát Mễ Tiệp từ trên xuống dưới, trong miệng nói: “Mỹ nữ, gặp khó khăn? Có khó khăn thì tìm cảnh sát, trước mặt cô hiện giờ là hai cảnh sát, chúng tôi giải quyết giúp cô, đảm bảo không có ‘hậu cố chi ưu’ (nỗi lo về sau).”

Mễ Tiệp nâng mắt nhìn Quách Bách Vĩ một chút, lại nhìn Hoàng Mao một chút, lấy ra một hộp giữ nhiệt từ đằng sau như làm ảo thuật, lắc lắc, nhìn Quách Bách Vĩ nói: “Sáng sớm hôm nay đi siêu thị, không mua được nạo heo, ngược lại mua được Lẩu cừu cột sống (2) hầm cà rốt, anh xem tôi chỉ có một người, làm sao ăn hết được, cuối cùng chỉ sợ phải bỏ đi, vì không muốn lãng phí lương thực, tôi mang cho anh nếm thử một chút!”

(2) Tiếng Trung là 羊蝎子 (Yang Xiezi), đây là một món ăn của người Trung Quốc, được thăn với đầy đủ tùy sống và cột sống cừu, hình dạng của nó giống với bọ cạp, thường có thể được sử dụng cho nồi súp, hương vị thơm ngon, ít chất béo, cholesterol thấp, protein cao, giàu canxi. (Theo Baidu)

Quách Bách Vĩ nhìn hộp giữ nhiệt một chút, lại hoài nghi nhìn Mễ Tiệp một chút, hòa thượng cao hai trượng không với tới đầu (ý câu này là QBV không tin được), Hoàng Mao Nhi đã nhận lấy hộp giữ nhiệt trước anh, trong miệng nói: “Ha ha, thì ra là hai người quen biết nhau, xem ra hôm nay tôi tới đúng chỗ rồi, có lộc ăn a.” Vừa nói vừa mở nắp, hương vị cay tỏa ra hành hạ lỗ mũi Quách Bách Vĩ, thật đúng là thơm, xem ra hương vị không sai.

“Ái chà, thơm quá thơm quá, cách ba nhà vẫn thơm.” Hoàng Mao Nhi áp hộp giữ nhiệt bên miệng mà ngửi, thì bị Quách Bách Vĩ đoạt lại, trợn hai mắt ồm ồm nói: “Người như cậu sao có tư cách? Cút qua một bên đi!”

Trong lòng Mễ Tiệp cười đến rút gân, nghĩ, ôi chao, ngài như vậy còn ghét bỏ người khác không có tư cách.

Sắc mặt Quách Bách Vĩ không còn đen nữa, trong lòng có phần đắc ý, vì muốn lái xe đi mà người hàng xóm này thành tâm muốn nịnh nọt, Nét mặt ôn hòa hỏi: “Thứ này cho tôi? Cô tốt như vậy?”

Mễ Tiệp cắn răng cười nói: “Dù sao tôi cũng làm rất nhiều, một mình ăn không hết, và lại, không phải là tôi sai sao, còn tưởng chỗ đất này ai cũng có thể đậu xe, ai biết là đụng chạm tới ngài, ngại quá, nhưng dù sao vẫn xin lỗi ngài.”

“Ha ha.” Lúc này Quách Bách Vĩ mới bật cười, lộ ra hàm răng trắng, trong lòng đắc ý, cũng biết cô sớm muộn cũng phải nhận thua, nhanh như vậy đã nộp cò đầu hàng. “Tôi đây là hàng xóm lân cận, nói xin lỗi hay không cũng không sao, sau này có gì cũng dễ nói chuyện, nếu buổi sáng thái độ của cô như thế này, tôi có thể không cho xe cô đi sao?”

Trong lòng Mễ Tiệp hận muốn chết, nghĩ tôi thế nào mà không dễ nói chuyện? Không phải là nhấn mấy tiếng chuông cửa nhà anh sao? Đắc ý cái gì chứ? Xem anh khỏe mạnh, chờ đi. “Vậy, vậy, ngài vào nhà ăn đi, ăn xong thì gọi tôi, nhà tôi vẫn còn, không đủ ngài kêu một tiếng.”

“Haizz, đợi một chút.” Quách Bách Vĩ thuận tay giao hộp giữ nhiệt cho Hoàng Mao Nhi, lấy chiếc chìa khóa từ trong túi quần ra, “Tôi cho cô dịch chuyển xe, cô cầm tới lái đi.”

Lần này Mễ Tiệp cực kỳ vui vẻ, cuối cùng ngày mai không cần chen xe bus, lời nói ra cũng mang theo mấy phần thật lòng: “Vậy tôi thực sự cảm ơn nhiều, cảm ơn.”

Quách Bách Vĩ nhìn cô gái cúi người vì xe, nẫu nẫu vì mình, nở nụ cười, nghĩ thầm, haizz? Cũng không tệ lắm, xe đẹp người cũng đẹp, có cô gái đẹp mắt như vậy làm hàng xóm, cũng rất dễ chịu.

Khi Quách Bách Vĩ một đêm không ngủ, lần thứ bảy từ nhà vệ sinh đi ra, nhưng anh không thấy thoải mái, quả thực là muốn cái mạng già! Ngày hè này tiêu chảy không phải yếu mệnh sao, nghĩ đến tối không ăn gì thì ăn canh hàng xóm tặng, thật đáng hận, mẹ kiếp, cái người phụ nữ kia, không phải là chặn

xe cô sao? Sử dụng thủ đoạn bắt thiêu ngay cả thuốc xổ cũng dùng sao? Bây giờ rất nhanh mắt nước. Nghĩ đến Hoàng Mao Nhi ăn không ít hơn anh ta, vội vàng gọi điện thoại hỏi thăm một chút, chuông vang lên không tới một giây đã có người nhận, Hoàng Mao Nhi tưởng như dùng hết hơi nói lảm bảm: “Đội trưởng à, hôm nay em không có ca, em xin nghỉ, em đau bụng.”

Quách Bách Vĩ ném điện thoại muốn xông ra ngoài tìm người phụ nữ hèn hạ kia lý luận, đáng tiếc cơ thể mềm như sợi mì bủn rủn không có hơi sức, đứng ở trong nhà vừa nhìn, hắc, con giận lập tới xông lên đầu, được, được được, “đi kỳ nhân chi đạo, hoàn tri kỳ nhân chi thân” đúng không?

(3) Dùng cách của người khác để bức hại người đàn ông mình.

Vốn dĩ là sau khi Mễ Tiệp lái xe đi, Quách Bách Vĩ liền lái chiếc Passat cũ nát vào, hiện tại Mễ Tiệp đang điều vô gương oai quanh chiếc Passat, cũng giống như ngày hôm qua, nhưng đã đổi vị trí. Cũng khiến cho Quách Bách Vĩ bốc khói, xông về nhà, cầm điện thoại gọi cho lão Dương đội cảnh sát giao thông: “Lão Dương, tôi là Quách Bách Vĩ, là như vậy...”

Mễ Tiệp thực sự là cao hứng, ha ha. Chủ ý của Tiểu Hồng thật hay, một bình giữ nhiệt đổi về chiếc Peugeot 307 (là một loại xe gia đình nhỏ được sản xuất bởi Pháp từ năm 2001, bạn nào quan tâm có thể đọc thêm thông tin trên Wikipedia), hay nhất chính là bên trong còn có gia vị đặc biệt, đảm bảo anh ta sau khi ăn xong không muốn nhớ Mễ Tiệp cô cũng khó khăn, ha ha, thật mong chờ, xem thường phụ nữ? Úc hiếp phụ nữ? Xem tôi kéo chết anh!

Mễ Tiệp cố ý gọi điện thoại cho Tiểu Hồng, nói rằng sáng nay không tới Câu lạc bộ được, ở nhà chờ xem kịch vui đây.

Tiểu Hồng hưng phấn hỏi: “Mễ tỷ, người thế nào rồi?”

Mễ Tiệp cười đến suýt ngã, nói: “Yên tâm đi, tối hôm qua không kéo chết anh ta, sáng nay cũng phải làm anh ta tức chết, chị chặn trước xe của anh ta, để anh ta nếm thử một chút xem ngày nóng tắm hơi có bao nhiêu thoải mái (ý là anh không có xe đi phải đi bộ hoặc chen lấn như chị hôm qua), ha ha!”

“Mễ tỷ, chủ ý của em rất tốt chứ? Chị hả giận thì cũng phải bỏ ra chút máu, mời em đi ăn cơm đi!”

“Được, không thành vấn đề. Tâm tình tốt chính là không giống nhau.”

“Vậy chị cứ tiếp tục xem cuộc vui đi, nhưng ngàn vạn lần không cho phép quỵ nọ.”

“Yên tâm đi, em trông coi Câu lạc bộ cho tốt, hôm nay chị ở nhà chặn anh ta một ngày.”

Mễ Tiệp cho là hàng xóm cảnh sát nhất định sẽ nhẹ nhàng tới gõ cửa nhà mình, cầu xin mình dòi xe đi để anh ta lái xe tới bệnh viện, ai ngờ sao lại không có động tĩnh? Chẳng lẽ đi rồi? Chạy đến cửa sổ phòng ngủ nhìn xuống một chút, chiếc xe cũ nát vẫn đậu ở đây. Đây là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hôm nay không có ca làm? Hay là... Mễ Tiệp bị ý nghĩ của mình dọa sợ hết hồn, trời ạ, không phải là mất nước nhiều quá? Đây không phải xảy ra án mạng sao? Gấp rút chạy tới cửa, mới vừa chạy đến hàng rào, liền thấy cửa nhà hàng xóm mở ra, Quách Bách Vĩ mặc cảnh phục chính tề xuất hiện, nhẹ nhàng cười với cô, còn hữu hảo chào: “A, cô sớm vậy, đi làm à?”

Mễ Tiệp hơi sững sờ, nghĩ thầm thế nào mà người này đứng lên như không có chuyện gì? Chẳng lẽ mình hạ liều quá thấp? Hay là người này có miễn dịch vững chắc? Không thể được, vậy cũng quá, quá cái đó gì đi?

Quách Bách Vĩ nhìn Mễ Tiệp, thật ra trong lòng hận không thể tiến lên nắm tóc cô, lắc lư thật tốt, cái người phụ nữ không sợ chết này, dám hạ thuốc xổ với anh? Làm hại anh một đêm không được nghỉ ngơi tốt, giờ phút hai mắt tựa như mất thỏ, nhìn thế nào cũng đều đỏ, nếu người phụ nữ này biết quỷ kế của cô ta thành công, không phải là cười đến rút gân, loan tin khắp nơi biến mình thành trò cười thiên hạ, đội trưởng đội trinh sát Quách Bách Vĩ đại danh鼎鼎 (tiếng tăm lừng lẫy), ham thức ăn ngon, kết quả bị con nhóc chính cho đau bụng, vậy gương mặt này còn để ở nơi nào, anh không thể để cho cô nhìn ra cô được như ý. Chỉ cần anh bất động, anh biết Mễ Tiệp nhất định sẽ đến xem một chút, giống như nông dân cực khổ gieo mầm sẽ thỉnh thoảng đi quan sát tình hình sinh trưởng. Đứng trước cửa sổ thấy Mễ Tiệp vội vàng ra ngoài, anh liền nhanh chóng sóc lại tinh thần ra mở cửa, làm bộ như tình cờ gặp phải, sau đó chào hỏi như không có việc gì.

Mễ Tiệp nhìn Quách Bách Vĩ đội chiếc mũ cảnh sát, hai tay sửa lại vành mũ, quốc huy trong nắng sớm có hơi chói mắt, cô híp mắt, chống lại ánh mắt của Quách Bách Vĩ, lại nhìn thấy anh như sương mù, “A” một tiếng, khom lưng nhặt mảnh giấy rơi trên đất, nói: “Kỳ quái, tại sao nơi này lại có biên lai xe kéo? 5666, à? Người nào xui xẻo vậy nhỉ, phí kéo xe những năm trăm đấy.”

5666? Mễ Tiệp vừa nghe thì lập tức nhìn sang chỗ mình dùng xe tới qua, vừa nhìn thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Xe của mình không thấy, chỉ còn lại chiếc xe cũ nát kiêu ngạo, chằm chọc không nhúc nhích. Quách Bách Vĩ còn muốn nghiên cứu cái biên lai kia thêm chút nữa thì Mễ Tiệp đã chớp lấy đoạt đi mất, mặt xanh mét, tay run run chỉ hết lần này đến lần khác.

Trong lòng Quách Bách Vĩ sắp cười nhưng trên mặt vẫn giả mù sa mưa hỏi: “Cô biết xe này của ai không? Không có biên lai này đội cảnh sát giao thông sẽ không trả xe, giờ tôi vội đi làm, lát nữa nếu có chủ xe tới tìm thì cô đưa cho người ta là được.” Nói xong anh bước nhanh về phía chiếc xe cũ nát, cầm chìa khóa khởi động, đứng nhìn chiếc xe này hòng học, phát ra tiếng ồn lớn, đây chính là bảo bối của đội trinh sát, đã qua sửa đổi, động cơ tron, công suất lớn, ở trong đội có đóng góp không nhỏ, có lúc lúng túng phạm nó còn là công thần đấy.

Mất thấy Quách Bách Vĩ nổ máy xe Passat âm thanh vang lên ầm ầm như máy kéo, trước khi đi còn vẫy tay với cô, Mễ Tiệp đá một cái lên hàng rào, giận đến mức giậm chân.

Quách Bách Vĩ thấy một màn như vậy ở trong gương chiếu hậu, rốt cục không nhịn được bắt đầu cười to, dùng sức đập vào tay lái. Nhưng anh cũng không đắc ý được bao lâu, trong bụng đột nhiên xoắn lại đau đớn, anh cau mày ôm bụng “chao ôi” một tiếng, lảm bảm: “Mẹ kiếp, lại tới nữa, không dùng lại được, hình ảnh này có cầu tiêu công cộng sao?”

Chương 6

Trong phòng làm việc, Quách Bách Vĩ uống trà hút thuốc cùng với người trong cục mới đến Tiểu Trương, còn có nhóm anh em vừa hưởng thụ gió mát của máy điều hòa vừa tán gẫu (1). Tiểu Trương đang nói: “Quách đội, anh không biết đâu, hiện tại trong Cục có Lý Văn Thành lão tiểu từ chưa từng ăn mặn, cũng sắp bốn mươi rồi mà còn chưa có vợ, cả ngày chỉ viết tài liệu, viết đến sắp ngộc rồi, trong cục chủ trương, để cho chúng ta chú ý, nhanh chóng giải quyết chuyện của kẻ thô lỗ này.”

(1) Nguyên văn của từ này là 打屁, đây là một phương ngữ được dùng ở nhiều vùng với ý nghĩa khác nhau, trong convert ghi là “đánh rắm” nhưng nó cũng có nghĩa là tán gẫu (thường là những về những chủ đề riêng tư).

Lý Văn Thành trong Cục công an nổi danh là “Lý đại ngốc”, là cây bút chuyên viết tài liệu, bài diễn thuyết của lãnh đạo, văn thư, thông báo cho cấp dưới đều là Lý Văn Thành viết, đáng tiếc là năm nay đã ba mươi chín vẫn là kẻ thô lỗ, anh ta không vội nhưng trái lại cục đã có phần gấp gáp, không thể nhìn anh ta đi xuống như vậy, muốn nghĩ biện pháp, dứt khoát động viên cán bộ viên chức trong cục, nói rằng mặc kệ dùng cách nào cũng phải giải quyết hộ khó khăn này.

Lái xe Tiểu Phạm cười ha ha nói: “Vợ cũng không phải là quả dưa hấu, tùy ý mua một quả là được, nào có đơn giản như vậy chứ?”

Anh ta nói tiếp: “Làm sao các anh biết người ta không có ăn mặn qua, nói không chừng hàng đêm người ta đều bắn, nhìn đầu tóc kia cũng biết là thận hư.”

Quách Bách Vĩ cười, dập tắt điếu thuốc, nói: “Lão Lý à, khó khăn đấy.”

“Không khó khăn thì lãnh đạo cần gì nôn nóng, chúng ta cũng khó đây, tôi nói này, Quách đội.” Tiểu Trương nghe răng cười xấu xa nói: “Chúng tôi trong Cục đều biết ngài là đội trưởng đội ‘pháo Đại Thanh’, ngài có tư cách quản chuyện này nhất.”

Quách Bách Vĩ cười mắng: “Miệng chó không phun được ngà voi (kẻ xấu không thể nói ra lời tử tế), oan cho tôi.”

“Ồ.” Cương Nha châm một điếu thuốc, phả ra một hơi, nhìn Tiểu Trương nói: “Quách đội của chúng ta khiêm tốn kìa, người ta nhắc tay mang đến mấy người, đủ cho Lão Lý kết hôn rồi lại ly hôn mấy lần.”

Mấy người cười thật to, Quách Bách Vĩ nhận lấy điếu thuốc Tiểu Trương đưa qua, gõ gõ trên bàn. “Này, nói đến lão Lý, ngược lại tôi nhớ đến một truyện cười. Chính là lần trước đi công tác lái xe Tiểu Vương nói, đồng chí lão Lý có hỏi Tiểu Vương: Truyền thuyết Nữ Oa nương nương chia loài người trên thế gian thành đàn ông và phụ nữ, không biết truyền thuyết này có phải sự thật hay không?”

Trong văn phòng im lặng vài giây, sau đó mọi người cười vang, cười đến mức ôm bụng kêu ‘Ôi mẹ của tôi’ không ngừng, mấy người khác đập bàn cười ngặt nghẽo, một người nói: “Này, lão Lý là xử nam? Khả khả.” Người khác nói: “Sinh vật ngoài hành tinh, trên Trái đất không gặp nhiều đâu.”, còn một người nữa: “Lão Lý, trứng khủng long con không đáng giá bằng anh ta.” Đúng lúc đang tán dóc, điện thoại văn phòng của Quách Bách Vĩ vang lên, anh cúi đầu nhìn điện báo đến, là điện thoại nội bộ.

“Này?”

“Là đội trưởng Quách sao?”

“Tôi là Quách Bách Vĩ.”

“Tôi, đội trưởng đội cảnh sát giao thông, lão Dương đây.”

“A, ra là lão Dương, hôm nay không vội làm việc à.”

“Này, có việc nhỏ tìm anh, sáng nay chủ xe kia đến đây, là phụ nữ, y hệt như Mẫu Dạ Xoa, hiện tại đang nhảy nhót lung tung làm cho chúng tôi phải đưa ra đáp án, như thế nào mà xe tải có thể chạy được vào khu dân cư?”

“Không phải dặn dò anh rồi, cứ nói theo lời của tôi.”

“Chính là không được mới gọi điện cho anh, người phụ nữ kia đích thực là khó chơi, nặng nề phải lấy được đáp án nếu không sẽ đi tìm lãnh đạo, ầm ỹ làm đầu tôi muốn nổ tung, mời rồi nhưng cũng không đi, nếu thực sự quý rầy lãnh đạo, cũng không tốt.”

Quách Bách Vĩ trầm ngâm một lát, nói: “Được rồi, như vậy đi, tôi đang bận chút việc, giờ nghỉ sẽ đến chỗ anh, trong thời gian này nẫu như cô ta náo loạn không chịu buông nhóm các anh thì cũng đừng phản ứng lại, cho cô ta ồn ào đi, trước tôi sẽ chỉ đạo qua điện thoại cho các anh.”

“Được, chỉ cần một câu nói này của anh thôi.”

Bỏ điện thoại xuống Quách Bách Vĩ cau mày, trầm nghĩ, thật đúng là muốn đánh đòn, tới đội cảnh sát giao thông ầm ĩ, lá gan cũng không nhỏ. Tiểu Trương nhìn Quách Bách Vĩ nhũn chặt mày, nói: “Quách đội, trước anh phải giúp tôi chuyện này, nói với cục như thế nào, anh rảnh rồi đi tìm anh ta trao đổi chuyện người dân thị trấn Liễu Hà làm loạn đã thương cảnh sát nhân dân.”

“Haizz được, bây giờ tôi có chút việc nhỏ, hôm nay không giữ cậu được, hôm nào tìm cậu cùng uống rượu sau.” Quách Bách Vĩ cùng Tiểu Trương ra khỏi cửa, lại nói với Cương Nha: “Cậu đi cùng tôi tới đội cảnh sát giao thông một chuyến.”

Quách Bách Vĩ vừa đi vào trụ sở đội cảnh sát giao thông đã nghe thấy giọng nói có dexiben cao vút ồn ào: “Các người dựa vào cái gì? Tôi làm trái điều một của Luật giao thông sao? Dựa vào cái gì mà kéo xe của tôi? Có còn là người thi hành pháp luật không? Các người so với thổ phi còn có tổ chất hơn, tôi là công dân tuân theo pháp luật, tôi là người nộp thuế, các người nói chuyện này là chuyện gì? Cái này gọi là trộm, trộm xe, tôi đi kiện các người, tôi không tin không còn luật pháp.”

Cương Nha nhìn qua khe cửa một cái, thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang nổi bão, lão Dương bụng một tách trà không nói gì, cúi đầu xem báo, tựa như không nghe thấy gì. Người phụ nữ xướng một mình một vở kịch, thấy không có người để ý, cảm thấy rằng lão Dương đuối lý, lại càng kiêu ngạo, giật tờ báo trong tay lão Dương vớt lên bàn, tiếp tục gào thét: “Tại sao lại không nói? Không để ý tới tôi, chuyện ngày hôm nay đội cảnh sát giao thông các người không cho tôi một câu trả lời thì không xong đâu.”

Lão Dương chậm rãi thổi tách trà bên trong không có lá, liếc mắt nhìn Mễ Tiệp, uống một ngụm nước lọc, rồi mới nói: “Đã giải thích với cô bao nhiêu lần rồi? Cô cản trở công vụ của cảnh sát hình sự, đó là tội lớn, cô chịu được trách nhiệm sao?”

“Tôi không chịu nổi trách nhiệm thì cùng đừng chụp cho tôi cái mũ lớn như thế, tôi không biết tại sao tôi lại cản trở việc của cảnh sát hình sự? Không phải là xe của tôi đậu không đúng chỗ sao? Anh cũng đừng lừa gạt tôi, tôi mới không chịu nổi trách nhiệm đâu.”

“Cô cũng biết xe của cô đậu không đúng chỗ? Đó không phải đúng rồi sao? Đội trưởng Quách gánh trọng án trên vai, cô lại chửi xe người ta đằng sau, chậm trễ một giây thôi cũng đủ cho tội phạm đã gây ra tội ác chạy trốn, vậy thì bao nhiêu người sẽ lo lắng đề phòng không có lòng dạ làm việc không có lòng dạ sinh hoạt, tạo ra bao nhiêu gánh nặng cho gia đình cho quốc gia, chúng tôi không kéo xe của cô đi, cô chịu được trách nhiệm đó sao?”

“A, anh thôi đi, hù dọa người nào chứ, một giây đồng hồ cũng bỏ chạy được, kẻ xui xẻo kia có bản lĩnh cũng không nhanh như vậy đi, hơn nữa, tôi nói không không nhường đường cho anh ta không? Tôi còn muốn lái xe đi làm, bây giờ tốt rồi, các người kéo xe đi, tôi chẳng những muộn làm, lại còn bỏ bê công việc, tổn thất của tôi người nào chịu trách nhiệm? Anh chịu?”

“Cô gái, nói thật cho cô biết, chuyện hôm nay là lãnh đạo phía trên chỉ đạo xuống, cô nộp phạt hai trăm đồng, rồi nhanh đi đi.”

“Phía trên? Phía trên là ai? Ông trời sao? A..., tôi còn phải nộp hai trăm đồng? Đội cảnh sát giao thông các người muốn tiền đến điên rồi phải không? Lãnh đạo các người là ai? Tôi muốn gặp lãnh đạo các người, tôi muốn hỏi người đó một chút, ai cho các anh cái quyền làm như vậy, đây rõ ràng không phải là ức hiếp người sao?”

Bên trong chính là một đồng bần nhão, Cương Nha cố kiềm chế, Cương Nha vì sao lại gọi là Cương Nha? Không phải vì rằng anh do thép đúc thành (từ Hán Việt “cương nha” nghĩa là răng thép), mà vì anh là cao thủ phòng thẩm vấn đội cảnh sát hình sự. Chỉ cần người bị anh ta thẩm vấn nói một câu, anh ta liền không buông tha, mãi đến khi miệng người bị thẩm vấn từng chữ từng chữ nói ra tình tiết vụ án mới thôi. Anh ta chẳng những có khuôn mặt như hung thần ác sát, lại còn tính tình nóng nảy, từ lúc bắt đầu nhìn qua khe cửa xem náo nhiệt, hiện tại đã bị người phụ nữ hung hãn trong đó làm cho đầu đầy giận giữ, đây là cái gì? Chạy đến đơn vị chấp pháp giương oai, đến nơi có lý ở trước mặt anh ta cũng hạ thấp ba phần, anh em đội cảnh sát hình sự đều là người mà tội phạm nhìn thấy đã rụt rè sợ hãi mất dạng, ai chịu được người nhảy lên cao ba mét trong mắt Cương Nha lại là một phụ nữ ngang ngược? Phụ nữ thì có thể giương oai sao? Đương nhiên là không được, tính khí Cương Nha nổi lên một phen đẩy cánh cửa kia ra, giọng nói so với còi báo động còn sắc bén hơn, “Gào cái gì mà gào, Nơi này là đội cảnh sát giao thông, không phải hộp đêm, cô hết quá mức rồi, giọng lớn như vậy, giọng lớn là có lý sao? Chúng tôi nói, cô nộp tiền rồi rời đi, không nộp, ha ha, hôm nay cô đừng nghĩ ra khỏi cánh cửa này.”

Mễ Tiệp bị một người đàn ông đột nhiên xông vào làm cho hoảng sợ, đánh giá Cương Nha quá mức trùng mi một phen, không giống như người dùng trà bên kia nói ‘đạo lý’, vẫn vẫn dễ đối phó hơn, nhìn người này cao lớn thô kệch, hai lỗ mũi nhỏ ‘hỗn hển’ thở ra khí nóng, xem ra không dễ chọc. Tay đặt trên eo không khỏi buông xuống, khí thế lập tức bị diệt mất vài phần, ánh mắt đảo quanh, nhìn đến Quách Bách Vĩ như cười như không ở ngoài cửa, bắt chéo hai cánh tay trước ngực, vẻ mặt thành thoi xem kịch vui.

“Anh là người nào? Anh là người nào nha? Anh có chuyện gì?” Khí thế của Mễ Tiệp yếu ớt, nhưng miệng vẫn cứng rắn. Tình thế xem ra bất lợi cho mình, hiện tại là một chọi ba, nếu muốn chiếm tiện nghi là điều không có khả năng. Cô lấy tay quần tóc, cô gắng suy nghĩ, buổi sáng hôm nay mình không có chải đầu sao? Như thế nào lại loạn như vậy.

Lão Dương thấy Quách Bách Vĩ thì nhanh chóng mời anh tiến vào, bỏ tách trà sang một bên rồi nói: “A, Quách đội, ngọn gió nào thổi anh tới đây vậy? Có việc?”

Quách Bách Vĩ cười khoát tay, “Tôi à, ‘vô sự bất đẳng Tam Bảo Điện’(1), tìm đội trưởng anh có chút việc nhỏ, ồ, không vội, tôi không khát.” Nói xong lại chỉ vào Mễ Tiệp: “Trái lại người này, làm sao vậy? Từ xa đã nghe thấy náo nhiệt, giận dữ không nhỏ đâu.”

(1) Ý nói không có việc gì thì sẽ không tới.

Cương Nha tự mình đi quanh Mễ Tiệp một vòng nhìn từ trên xuống dưới, “Tôi là ai? Không phải cô vừa ầm ĩ nói muốn gặp lãnh đạo sao? Chính là tôi,

có gì mới đi.”

Mề Tiệp mở to hai mắt nhìn Cương Nha, rồi lại nhìn Quách Bách Vĩ.

Mề Tiệp nhìn đến Quách Bách Vĩ kỳ thật vẫn có phần chột dạ, cho dù Quách Bách Vĩ có muốn cô khổ sở như vậy hay không, cô vẫn không thể quên được thời điểm mình nấu canh bỏ thêm mấy ‘hạt đậu’ (là thuốc xổ đó) vào. Xe mình vì cái gì bị kéo đi, tại sao Quách Bách Vĩ đột nhiên xuất hiện ở đội cảnh sát giao thông, trong lòng cô vẫn có tính toán. Thời điểm vừa rồi trong phòng này chỉ có lão Dương thì cô ‘khí thế lừng lẫy’ (có thể hiểu là mắng người hùng hồn lắm ấy), truy cứu cảnh sát giao thông vì cái gì mà chạy đến khu dân cư kéo xe? Nhưng Quách Bách Vĩ vừa xuất hiện, cô còn có thể ưỡn cổ nói luật pháp sao? Chỉ sợ Quách Bách Vĩ vạch trần âm mưu của cô, dù mọi người ở nơi này không biết cô, nhưng cô rất sĩ diện, mặt mặt cũng không thể trước toàn bộ nhân vật quan trọng của đội cảnh sát giao thông nha. “Anh là lãnh đạo? Vậy được, anh hãy giải thích xem, vì sao tới nhà tôi kéo xe? Tôi có sai sao?”

“A, cô còn không biết sai lầm của cô!” Dương nhiên Cương Nha cũng không biết sai lầm của cô, anh ta chỉ là đứng trước cửa nghe được đại khái, chỉ biết là cô gái xinh đẹp kiều ngạo trước mắt không phân rõ phải trái, phải trị tính tình của cô. “Chúng tôi nói cô sai thì là cô sai, nói phạt cô thì cô phải nộp tiền, biết không? Về sau có muốn lái xe ra đường lớn nữa không? Tôi nói một tiếng, cô nửa bước cũng khó đi, phục không?”

Mề Tiệp nhìn Quách Bách Vĩ cười tít mắt không nói lời nào, lại nhìn Cương Nha dùng lỗ mũi nói chuyện với người khác, chỉ ‘phì’ một tiếng, “Các anh là cảnh sát? Cảnh sát thì các anh có về mặt này? Đừng làm mất mặt người Trung Quốc, các anh quả thực là da mặt dày, vô lại, lưu manh!”

“Miệng sạch sẽ chút, không thì tôi tự mình động thủ cho cô súc miệng một chút.” Cương Nha trừng mắt, giống như Hắc Vô Thường (2), trong lòng Mề Tiệp bắt đầu lung lay, nghĩ thầm, rằng thật con mẹ nó suy, như thế nào mà mình gặp được toàn cảnh sát có tính cách nóng nảy như rồng phun lửa? Không biết một lần có thể đánh ngã bao người? “F**k, cảnh sát lại muốn đánh người?”

(2) Chắc mọi người đều nghe thấy cái tên này rồi nhỉ! Ai không biết mời search gg ca ca.

Cương Nha cười lạnh nói: “Cảnh sát làm sao? Cảnh sát thì xứng đáng bị mắng mà không nói lại?” Anh ta tóm lấy Mề Tiệp như người bị tình nghi, giọng điệu đột nhiên trở nên sắc bén, chỉ vào cái ghế đằng sau Mề Tiệp, bắt ngờ quát lớn: “Thành thật ngồi xuống cho tôi!”

Mề Tiệp thấy dáng điệu này, trong lòng bị Cương Nha hù dọa tới mức nhảy loạn, nhưng vẫn sĩ diện ưỡn thẳng thân thể nhỏ bé, ngoan cố như Lục Đầu Thanh (3): “Tôi cứ không thành thật! Tôi không ngồi!”

(3) Chỉ một người nào đó làm những việc không có trí tuệ.

Quách Bách Vĩ thấy Cương Nha tích cực, muốn mở miệng kêu ngừng, ai biết Cương Nha đã nổi giận, tiến lên một bước, nói với Mề Tiệp: “A! Đừng cảm động không?” Cương Nha vừa nói vừa bắt cổ tay Mề Tiệp, muốn tóm Mề Tiệp sang ghế bên cạnh. Nhưng Mề Tiệp là ai? Mề Tiệp là một kiện tướng vật lộn tự do vài năm, như là phản xạ có điều kiện, nhìn thấy bàn tay duỗi ra, hành động trước khi đại não chỉ huy một bước, nhích một bước, vịn người, nắm đúng điểm hạ lực của chân, khẽ vươn tay ra, khuỷu tay huých vào sườn thắt lưng của Cương Nha, thu chân lại, Cương Nha giống như cao ốc bị phá hủy, hung hăng ngã trên mặt đất.

Lần này chẳng nhưng lão Dương kinh hô một tiếng, mà Quách Bách Vĩ cũng giật mình từ trên ghế salon nhảy bật lên, không thể tin nổi nhìn Mề Tiệp.

Mề Tiệp cũng choáng váng, chính cô cũng không rõ cô đã làm thế nào, chỉ nhìn thấy Cương Nha té ngã trên mặt đất nghe răng nhếch miệng đứng lên, có lẽ vì bản thân trước mặt đội trưởng bị một cô gái nhỏ xinh đánh gục, nên mặt mũi không nén được tức giận, trên mặt một hồi đen, một hồi lại đỏ, nhưng miệng vẫn hừ hừ: “Mẹ nó, đánh lên cảnh sát? Tôi mời cô đến Cục cảnh sát làm khách, đi thôi!”

Mề Tiệp đương nhiên không muốn tới Cục cảnh sát làm khách, như vậy sẽ cực kỳ mất mặt, cô cố gắng dùng giọng nói nghe qua có vẻ hết sức nhân từ, “Hi, đây không phải trận đấu bóng đá, không cần giả vờ ngã như thế cho phiền phức, không phải là anh hi vọng tôi lập tức biến mất sao? Chúc mừng, tôi lập tức đi ngay, biến mất.”

Quách Bách Vĩ vốn kinh ngạc vì Mề Tiệp phản ứng rất nhanh, nghe cô vừa nói vừa đùa như vậy thì nở nụ cười, Cương Nha cũng là kìm nén gương mặt tím tái, thờ hồn hèn, trong lòng cũng không rõ sao chính mình lại nằm sấp xuống rồi hả? Nhưng chỉ là khó có thể xuống đài, giọng nói thô lỗ, “Cô cho nơi này là phòng bếp nhà cô, muốn đến thì đến muốn đi thì đi? Cô vẫn là theo tôi đi một chuyến, đừng để tôi lấy công còng tay cô lại, rất khó coi.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Còng tay không phải Mề Tiệp chưa từng đeo qua, lúc mười mấy tuổi vào Cục cảnh sát như vào trong sân nhà mình, tùy tiện vào, tùy tiện ra, đeo còng tay cũng giống như đeo vòng tay, chỉ là không thoải mái thôi. Một cô bé mười mấy tuổi đi theo một nhóm côn đồ, ẩu đả trong vũ trường bị bắt, đánh bạc trong sòng bạc bị tóm, còn có trộm cắp bị ‘anh em’ tham gia bán đứng, mang còng tay đi vào Cục cảnh sát là chuyện như cơm bữa. Nhưng bây giờ Mề Tiệp không còn sinh hoạt hỗn tạp như trước kia nữa, mà là sống có mục tiêu có lý tưởng, nếu thức sự bị người đàn ông như rồng phun lửa trước mắt này lấy còng tay khóa vào mời đến Cục cảnh sát, mặc dù hiểu lắm không phải chuyện gì lớn, nhưng cũng sẽ rất mất mặt. Cô không muốn bị hội viên của mình

bàn tán, nói, bà chủ “Cầu lạc bộ Nhiệt Lực” là phụ nữ độc thân thường xuyên tới Cục cảnh sát, đúng là cục phân cừ.

Đôi mắt của Mễ Tiệp chuyển động, thấy Quách Bách Vĩ đang đứng đằng kia cười xem chính mình, anh ta không phải là đội trưởng của ‘rồng phun lửa’ sao? ‘Rồng phun lửa’ kia nhất định sẽ nghe anh ta, nịnh bợ anh ta, hẳn sẽ không sai. Nghĩ tới đây, Mễ Tiệp cười ha ha, lập tức chuyển hướng sang Quách Bách Vĩ, a đùa nói: “Hừm, đây không phải là cảnh sát Quách sao? Anh tới xem sự việc này đúng là vinh dự, lũ lớn làm trời miếu Long vương, người trong nhà cả ‘ha ha’, đây đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.”

Trong lòng Quách Bách Vĩ buồn cười vì hành động của Mễ Tiệp, nhưng cũng tán thưởng Mễ Tiệp có tâm tư linh hoạt, biết cô bắt đầu đùa giỡn không vật, anh ngồi xuống uống một ngụm trà mới nhướn mày nói: “Tôi đã ở trong này nửa tiếng, giờ cô mới nhìn đến tôi?”

Mễ Tiệp thấy tâm tình Quách Bách Vĩ không tệ, vội vàng nói: “Tục ngữ nói đúng, bà con xa không bằng láng giềng gần, chúng ta là hàng xóm, như cánh tay phải đặt lên vai trái, càng phải tương thân tương ái như người một nhà. Việc hôm nay là tôi không đúng, tôi không nên để xe sai chỗ làm anh chậm trễ phá án, đội cảnh sát giao thông nên kéo xe tôi đi, hiệ tại tôi sẽ đi nộp phạt, hai trăm đồng phải không? Tôi đi nộp phạt ngay đây.” Trong miệng cũng không đề cập tới việc Cương Nha muốn mời cô tới Cục cảnh sát “làm khách”.

Quách Bách Vĩ thật sự muốn cười phá lên, anh làm bộ sờ mũi, giả mù sa mưa nói: “Nhưng xe kéo của đội cảnh sát giao thông chạy trong khu dân cư cũng quá kỳ lạ đi.”

“Đó không phải vì sợ tôi làm trễ nải công việc của anh thôi, nên làm, nên làm vậy.”

“Tôi thấy vừa rồi con giận của cô không nhỏ, có phải thái độ của họ có vấn đề hay không? Nếu vậy nên gặp lãnh đạo của họ kiến nghị, miêu tả lại tình huống một phen, sao có thể đối xử với người nộp thuế như vậy!”

“Khụ, lãnh đạo bọn họ làm chuyện lớn, việc của tôi nhỏ như hạt vừng, làm chậm trễ công việc của lãnh đạo, không phải tôi càng áy náy hơn sao? Cứ coi như là quên đi!”

“Vậy, ít nhất cũng phải cho cô một đáp án, nếu không chẳng phải là ức hiếp người sao?”

“Đó là ức hiếp người? Đó là giáo dục người dân chúng tôi sâu sắc, vì giữ gìn trật tự xã hội phải có thứ tự đỗ xe, mang lại hạnh phúc quyền lợi cho nhân dân, giữ gìn hiến pháp quốc gia uy nghiêm, chuyện kéo xe này rất đúng, rất đúng.”

Nhìn về mặt Mễ Tiệp đứng đắn chính nghĩa, ngay cả lợi ích nhân dân, tôn nghiêm quốc gia cũng nói ra, Quách Bách Vĩ thiếu chút nữa không nhịn được cười gập cả lưng, anh cố gắng chịu đựng rồi mới nói: “Như vậy à, nhưng cũng không thể phạt cô hai trăm đồng được, chẳng lẽ đội cảnh sát giao thông nghĩ đến tiền bạc muốn điên rồi, kéo xe đi còn chịu cả hai trăm đồng? Đây cũng rất nhiều đi?”

“Không nhiều, cảnh sát giao thông phạt tiền không phải không có mục đích, đó là vì muốn cho người dân nhớ kỹ, muốn làm công dân tốt, nhất định phải tuân thủ pháp luật, kiên quyết chống lại hành động đỗ xe bừa bãi, không đẹp, lại không an toàn, hơn nữa, đồng chí cảnh sát giao thông đúng là người tốt, giảm bớt tiền kéo xe cho tôi, người khác phải nộp năm trăm, tôi chỉ nộp hai trăm, thật sự không đắt, anh nói xem đúng không?”

Giờ phút này Mễ Tiệp không còn nổi trận lôi đình, khí thế bùng bùng ra về “người bị hại”, biến thân thành người phát ngôn của đội cảnh sát giao thông, chẳng những Quách Bách Vĩ sắp cười ngắt, lão Dương lại càng cười ‘ha ha’ không ngừng, nghĩ thầm. Đội trưởng Quách thật sự có tài, nhanh như vậy đã thu phục được người vừa rồi còn là Mẫu Dạ Xoa. Bên ngoài đồn rằng Quách đội là “Sát thủ của phụ nữ” xem ra không phải giả, quả nhiên là ‘ma cao một thước, đạo cao một trượng’.

Cương Nha vẫn còn đang len lén xoa cái móng đau của mình, nghe thấy ‘cao kiến’ của Mễ Tiệp, cũng là cắn răng nhịn cười. Anh ta chưa từng gặp qua người phụ nữ nào ‘cương trực’ như vậy, quả thực là bản lĩnh lắc lư theo gió (tương tự câu ‘gió chiều nào xoay chiều ấy’) đạt đến xuất thần nhập hóa, Lô Hóa Thuần Thanh*. Tất nhiên anh ta cũng nhận ra giữa Quách Bách Vĩ và người phụ nữ dõ hơi này có chút vấn đề, suy nghĩ một chút, Cương Nha sờ chiếc công tay giặt trên eo, giặt ra quăng lên bàn một cái ‘rầm’, nhìn khuôn mặt người phụ nữ đã có chút trắng bệch thì đội trưởng của mình lại nói: “Nói như vậy là xong rồi hả?”

“Coi như là quên đi.” Mễ Tiệp nói xong, một tay giữ chặt lão Dương, giọng nói trở nên vội vã không ít: “Làm phiền anh, mau dẫn tôi ra khỏi đây.” Nói xong cầm tay lão Dương nhanh chóng rời khỏi.

Cương Nha lớn tiếng gào, “Chờ lấy xe ra được, chúng ta đến cục dùng trà.”

Mễ Tiệp không nghe thấy giống như nó chỉ là một cơn gió biển mất vô ảnh rồi.

Nhìn Mễ Tiệp chạy trốn, Quách Bách Vĩ mới cúi người cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt, người phụ nữ này, không phải rất sắc bén sao, tại sao mới dọa một chút, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia đã giống như bị tảo bón, khỏi nói xấu xí bao nhiêu, lúc xanh lúc đỏ, nghĩ lại liền cảm thấy hết giận.

Cương Nha bên cạnh bắt đầu hỏi: “Quách đội, anh và cô ta biết nhau sao? Cô ta nói cái gì, các người là hàng xóm?”

Cương Nha không hỏi không sao, vừa hỏi xong Quách Bách Vĩ đã tức giận, anh phải chạy vào trong hiệu thuốc mua thuốc tiêu chảy, cô phải bổ sung thêm nước, liên tục uống trà tới tận trưa, vừa dừng lại, tiêu chảy đã bất ngờ ập đến như nước lũ, anh cố gắng chạy về phía WC, tuyến tiền liệt cũng bị nhiễm trùng, đều là do người phụ nữ này làm hại, nhưng loại chuyện dọa người này nhất định không thể cho Cương Nha biết, nếu không Cương Nha sẽ cười đến rụng răng.

“Tôi cũng muốn hỏi anh đây? Có phải anh thấy bộ dạng con gái nhà người ta xinh đẹp nên muốn đùa giỡn cho vui đúng không? Bình thường luyện tập

không phải cứng rắn như sắt sao, tại sao con gái nhà người ta mới chỉ dùng một đầu ngón tay đã quật ngã Tôn đại Phật như anh rồi hả?”

Cương Nha vừa nghe liền nóng nảy, tuy anh ta thực sự cảm thấy quá ‘bất khả tư nghị’(*), quá dọa người nhưng không thể để cho cấp trên của mình cảm thấy anh ta chỉ là cái gỏi thêu hoa, vội vàng giải thích: “Quách đội, chắc chắn cô gái đó là người luyện võ, bởi vì không không phòng bị nên mới mất bấy của cô ta.”

(*) bất khả tư nghị: khó tin, không thể tưởng tượng nổi.

Quách Bách Vĩ bĩu môi, nói: “Anh nói ai sẽ tin đây, cô gái kia nhỏ bé yếu ớt như vậy, mặc dù có chút tài năng nhưng anh cũng không phải là bao cò, nói ngã là ngã, ngay cả con gái nhà người ta cũng nói, anh giả vờ ngã.”

“Tôi thực oan uổng muốn chết, so với Đậu Nga(*) còn oan hơn.”

(*) Đậu Nga oan (tên đầy đủ là “Cảm thiên động địa Đậu Nga oan”, nghĩa là: Nỗi oan của Đậu Nga cảm động đến trời đất), viết sau năm 1291 đời Nguyên Thế Tổ, tức khi Quan Hán Khanh đã về già. Đây là vở tạp kịch tiêu biểu và xuất sắc nhất của ông. Nội dung kể về một người đàn bà bình thường chết oan, khiến trời đất cũng phải rung động; phản ánh tinh thần phản kháng quyết liệt của nông dân đối với ách thống trị của nhà Nguyên (nội dung vở kịch các bạn có thể tham khảo trên google).

Quách Bách Vĩ đảo mắt, trong lòng suy nghĩ cách nói năng vừa rồi của Mễ Tiệp liền mạch trôi chảy, vô cùng có thứ tự, chính xác như đã tập qua.

Cương Nha cũng không giải thích được thân thù của Mễ Tiệp, nghĩ đến bản thân đấu võ luôn đứng thứ nhất, lại nghĩ tới Mễ Tiệp xinh đẹp đáng người có lỗi có lỗi, ngay cả anh ta cũng bắt đầu tin tưởng vừa rồi mình có ý nghĩ, nhưng anh ta đâu biết rằng Mễ Tiệp không những luyện tập vật lộn tự do đã lâu, cô còn say mê luyện tập thể thao, Taekwondo, bình thường cô luôn nói với hội viên nữ của mình, là phụ nữ, trước tiên phải mạnh mẽ mới không làm cho mình bị thương, xã hội ngày nay là xã hội tiền tài, không tránh được những kẻ ăn không ngồi rồi muốn làm việc xấu, móc túi, cướp trang sức ngày nào cũng xảy ra, tập võ chẳng những chống lại được sắc lang còn có thể nâng cao sức khỏe, bảo vệ chính mình.

Cương Nha vẫn đang mê man, lão Dương đã đẩy cửa tiến vào, trên mặt còn cười tí mắt, Quách Bách Vĩ hỏi: “Đi rồi?”

“Có thể không đi sao? So với lúc trước rất gấp gáp, vì sợ các anh thật sự mời cô ta đi uống trà, ha ha.”

“Tiền cũng nộp rồi hả?”

“Nộp rồi, chưa nói một câu nào đã nộp tiền, vô cùng thuận lợi.”

“Được rồi, coi như phiền toái đã đi hết, chúng tôi cũng lên đường về cục, tránh cho anh thêm phiền phức.”

Lão Dương tiễn Quách Bách Vĩ, còn cười ha ha trêu chọc: “Đội trưởng Quách, rốt cuộc tôi đã hiểu, mọi người đều nói anh là ‘Sát thủ của thiếu nữ’, quả nhiên là danh bất hư truyền (tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế).”

Quách Bách Vĩ cười nói: “Anh là đang mắng tôi sao, đó chỉ là người khác đùa giỡn tôi nói như vậy, sao anh cũng tới góp vui vậy?”

“Nhìn anh chính cô gái đó từng chút một, tôi rất bội phục, muốn học theo anh, tôi nghĩ tôi nên bái sư trước, khả khả.”

“Được rồi, tôi phải đi gấp nếu còn không đi, sẽ không được hưởng thụ người khác nhận thầy đâu.”

Tâm tình Quách bách Vĩ cực kỳ tốt, chính đồn Mễ Tiệp, nhìn cô bị mình vuốt xuôi lòng thật là hả hê lòng người. Anh ở bên này cao hứng nhưng Mễ Tiệp bên kia mặt mày dăm chiêu lăm bẩm, đúng lúc Tiểu Hồng và một huấn luyện viên yoga tên Trình Lâm nghe thấy cô nói: “Mẹ nó, trời sinh mình và tên khốn kia bất tự không hợp, bắt đầu từ khi mình chuyển nhà thì không một ngày nào có tâm tình tốt, tất cả đều bị tên hỗn đản kia phá hỏng, hiện giờ ngấm lại biểu tình vui sướng khi người khác gặp họa kia của anh ta, mình thực sự có xúc động muốn lấy dao chém người.”

“Đừng, lấy dao chém anh ta.” Tiểu Hồng là fan trung thành của Mễ Tiệp, giống như người chịu nhục chính là mình, thậm chí so với Mễ Tiệp cô còn tức giận hơn.

“Không phải đi?” Trình Lâm khinh thường nhìn Tiểu Hồng, “Cô đúng là ngại thiếu kiến thức pháp luật, tội chém người, rõ ràng là muốn Mễ tỷ bị cảnh sát mời đến Cục công an? Chúng ta nghĩ biện pháp tốt một chút, không để bị bắt mà còn có thể đánh trả lại.”

Mễ Tiệp giống như dưa chuột bị phơi nắng đến héo đi, “Đánh trả? Chẳng lẽ cậu có biện pháp gì tốt sao?”

Trình Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Tục ngữ nói rất đúng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chúng ta phải nghĩ cách xâm nhập vào bên trong địch, hiểu được tình hình quân địch rồi mới phản kích.”

Tiểu Hồng đảo mắt: “Anh nói một chút, xâm nhập vào lòng địch như thế nào? Chẳng lẽ muốn Mễ tỷ sắm vai người giúp việc theo giờ ẩn náu trong nhà anh ta?”

“Không đến mức như vậy, nhưng mà, nhất định phải quan sát địch, nắm được sinh hoạt của anh ta trong tay, tôi không tìm được ra sơ hở của anh ta, điểm ấy thì Mễ tỷ ngược lại rất tiện, không phải sòng găng đó sao?”

“Quan sát như thế nào? Mỗi ngày bám cửa sổ nhìn xem bình thường anh ta làm gì hả?”

“Cát, không xem tivi sao, phim bom tấn của Mỹ đều diễn thế, chúng ta kiếm một cái ống nhòm gì gì đó là được.”

Mề Tiệp nghe xong kêu lên thất thính: “Cái gì? Cậu muốn tôi dùng ống nhòm nhìn trộm?”

“Vậy thì làm sao, chị ngấm lại đi, tên khốn đó lúc ở nhà sẽ làm gì? Nói không chừng là lừa gạt cô gái nhỏ trên giường, còn xem phim điện ảnh thủ dâm, đến lúc đó chụp mấy tấm hình, chính không chết anh ta cũng phải cho anh ta mang tiếng xấu, ai kêu anh ta đui mù chọc vào cô gái của chúng ta.”

Mề Tiệp nheo mắt, nghĩ đến bộ dáng Quách Bách Vĩ dâm tiện vừa xem phim A vừa thủ dâm, cô làm động tác nôn mửa, khoát tay: “Thôi đi, ngấm lại đã thấy không ổn, vả lại, nếu bị phát hiện, tên gia hỏa kia còn không giải quyết tôi tại chỗ, tiết kiệm phiền phức tôi gây ra cho anh ta.”

Tiểu Hồng vỗ đùi, cười nói: “Đúng rồi, sao em lại không nghĩ tới nhỉ, ý kiến hay, nhà các người nhiều của sổ như vậy, cách một đường xe chạy, thật là tiện lợi, có thể rình coi, rất hồi hộp kích thích, chúng ta coi như xem tivi, khả khả.”

Trịnh Lâm nói tiếp: “Em có người bạn hay dã ngoại thám hiểm, cậu ta trang bị rất đầy đủ, em gọi cho cậu ta bảo để cho chị một bộ, mặc kệ dùng cách nào cũng phải đợi đến sau cùng mới biết được.”

“Đúng vậy, Mề tỷ, chị không tò mò bộ dáng tên vô lại kia ở trong nhà mình như thế nào sao? Em ngược lại có chút tò mò, nói không chừng đó lại là tên Đại Biến Thái.”

Thực ra trong lòng Mề Tiệp so với hai người kia còn ngứa ngáy hơn, cô động tâm, nóng lòng muốn thử rình trộm, nghĩ lại thấy kích thích, cả người phát run, dáng vẻ cảnh sát khỏe mạnh, có thể vừa xem phim vừa dùng tay bắt sung hay không? Cô tự giác nhớ đến cái کیا cao ngất trong chiếc quần tứ giác sặc sỡ, giật nảy rùng mình một cái, ngực đập loạn thình thịch, cái کیا, rất lớn nha.

Mề Tiệp nghĩ trước nghĩ sau vẫn không xác định, hỏi: “Vậy, có thể thành công sao? Nếu như bị phát hiện, tôi sẽ trở thành sắc nữ biến thái thích nhìn trộm đàn ông, khiến cho nhiều người tức giận quần áo, ngay cả giữ được mạng nhỏ, nhưng cái کیا xấu hổ chết đi được.”

Trịnh Lâm lại “Cát” Mề Tiệp một tiếng, liếc mắt nhìn cô: “Sao chị ngốc như vậy? Cần gì phải quang minh chính đại nhìn lên, sao không đợi buổi tắt đèn hãy nhìn?”

Tiểu Hồng cũng nói: “Đúng vậy, làm sao bị phát hiện được? Nhà của chị không có người khác, cẩn thận một chút còn không thành công?”

“Vậy, vẫn phải chụp hình?”

“Tất nhiên, chúng ta chính là muốn nắm lấy điểm yếu của anh ta để phản kích, bằng không phí sức làm gì?”

“Em thấy em nên đi gọi điện thoại cho bạn, bảo cậu ta chuẩn bị tốt rồi tối nay mang tới.” Trịnh Lâm chạy ra khỏi phòng Mề Tiệp nhanh như chớp, chỉ còn Tiểu Hồng đang tức giận trong lòng nói: “Hơn nữa, ngàn vạn lần không được nhường đường cho xe anh ta chạy, lần này chị học được một bài học nhỏ, đứng ở giữa cái sân trung gian, để cho anh ta không qua được.”

Mề Tiệp mặt mày ủ ê: “Em còn muốn đội cảnh sát giao thông kéo xe chị à?”

“Kéo thì kéo, em có tiền, không phải hai trăm đồng thôi sao? Nhìn xem ai sẽ gặp phiền phức?”

“Nếu anh ta nổi giận, thực sự bắt chị thì phải làm sao?”

“Cát, em còn chưa nghe nói qua, vì chiếm dụng chỗ để xe mà bị bắt, có phải chị xem nhiều phim điện ảnh Mỹ không?”

Mề Tiệp còn đang do dự thì Tiểu Hồng đã đứng lên, giơ tay, giống như thanh niên tuyên thệ, nói: “Mề tỷ, cố lên, vì tôn nghiêm phụ nữ, chiến đấu vì nữ quyền, không sợ hy sinh không sợ đổ máu, chúng em sẽ ủng hộ chị hết mình.”

Mề Tiệp cười khỏ, nhìn Tiểu Hồng ưỡn ngực nhe Luru Hồ Lan(*), nói: “Em gái, hy sinh đổ máu thì thôi đi, nếu chị của em thực sự phải vào Cục cảnh sát, em hãy nhớ mang cơm cho chị.”

(*) Luru Hồ Lan (8/10/1932 – 12/1/1947): sinh ra trong một gia đình quận Văn Thủy (Sơn Tây), là đảng viên dự bị Đảng Cộng sản Trung Quốc, bị phán tử hình trong thời gian Quốc – Cộng nội chiến, sau này được Đảng Cộng sản truy tặng danh hiệu đảng viên chính thức, trần nhỏ cô sinh ra cũng được đổi tên là trần Luru Hồ Lan.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Huấn luyện viên yoga xinh đẹp còn đang hô khẩu hiệu: “Khi hạ người phải thở ra, để phần lưng bạn từ từ nằm xuống sàn nhà, thả lỏng, tứ chi (2 tay + 2 chân) cố gắng duỗi ra, tưởng tượng mình đang ở độ cao vô tận.”

Mễ Tiệp và rất nhiều hội viên đồng thời nằm lên đệm lót, tổ chức tập huấn yoga buổi chiều, cô nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên, nhìn đồng hồ đeo ở cổ tay, đã 5 giờ 30 phút, lúc này vẫn chưa phải giờ cao điểm tan tầm, nếu lái xe nhanh vẫn kịp về nhà cướp chỗ đậu xe. Nghĩ tới đây cô trở mình đứng dậy, cuộn cái đệm, chạy tới phòng thay đồ, không kịp tắm rửa, chỉ báo cho Tiểu Hồng một tiếng rồi vội vàng chạy tới bãi đậu xe.

Dọc đường phóng nhanh như điện giật, liên tục gặp đèn xanh, thật tốt, rốt cuộc khi tiến vào cửa tiểu khu thì nhìn thấy Quách Bách Vĩ, anh ta đứng trước cửa phòng bảo vệ vừa nói vừa cười cùng mấy chàng trai, bên cạnh là xe cảnh sát trắng sọc xanh, Mễ Tiệp cảm thấy vui vẻ, bấm một tiếng còi lướt qua xe cảnh sát, tốc độ giống như tên lửa, quẹo trái đã không thấy tăm hơi.

Một bảo vệ tròn mắt nhìn phương hướng xe đi mất: “Ôi, chạy nhanh như vậy? Trong nhà bốc cháy sao? Trên đường có rất nhiều cụ già và trẻ nhỏ mà không biết đường giảm tốc độ.”

Mễ Tiệp giảm tốc độ giữa chừng eo bị đau, ý thức bắt đầu lơ mơ nhưng vẫn bắt chấp tất cả, giành chỗ đậu xe quan trọng hơn. Dừng xe rồi lấy đồ cấp tốc chạy vào nhà, đóng sầm cửa, thả mình trên chiếc ghế sofa dài rộng, lúc này mới thở ra một hơi, đại công cáo thành (thành công), chỉ còn chờ hàng xóm cảnh sát nổi trận lôi đình giậm chân thôi.

Quách Bách Vĩ nghe được tiếng còi quay đầu lại chỉ kịp nhìn thấy đèn sau lóe sáng, không khỏi cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ hàng xóm chua ngoa của mình bị追尾 giết? Tốc độ này cũng quá khoa trương đi, so với mình bị tiêu chảy đi tìm WC còn gấp hơn. Sau khi tạm biệt mấy bảo vệ, lên xe cảnh sát chạy chậm chậm vào tiểu khu, nhìn thấy bác gái lớn tuổi vẫn không quên chào hỏi, không ngờ lúc đến chỗ đậu xe của mình, anh không nhìn được dụi mắt, không nhầm chứ? Buổi sáng người phụ nữ này vừa nộp phạt 200 đồng, nhanh như vậy đã quên rồi hả?

Anh dừng xe cạnh ven đường, bước xuống nhìn chiếc xe duyên dáng của Mễ Tiệp một lượt, xác định đúng là xe của cô, không khỏi dờ khóc dờ cười, người phụ nữ này, tại sao không thể nhớ lâu được, buổi sáng còn thể son sắt phải làm công dân tốt ở đội cảnh sát giao thông, vừa đến tối lại phát bệnh ngay.

Quách Bách Vĩ suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đi gõ cửa nhà hàng xóm mạnh mẽ.

Sân nhà Mễ Tiệp và nhà anh đều có bãi cỏ, còn có một chiếc ô che nắng lớn, dưới bóng ô là một chiếc bàn nhỏ, ghế nhỏ, buổi tối có thể ngồi ở chỗ này uống trà hóng gió, điểm khác biệt duy nhất là sân nhà Mễ Tiệp không thiếu hoa cỏ khoe sắc, cành lá rậm rạp, giống chủ nhân của chúng có sức sống mạnh mẽ. Cửa nhà màu trắng mang phong cách châu Âu, trước cửa bày nhiều thảm lớn, sau khi bấm chuông đứng chờ trước hiên nhà nhưng không thấy động tĩnh, Quách Bách Vĩ có phần nổi nóng, nghĩ thầm, dám khiêu khích tính nhẫn nại của tôi. Ngón tay có lực đặt ở chuông cửa, mặc cho nó không ngừng kêu: Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, mở cửa, mau mở cửa, sói xám lớn muốn vào...

Đây là chuông cửa gì vậy, Quách Bách Vĩ nhức đầu, nghe tiếng chuông một chút liền biết người phụ nữ này có bao nhiêu ngại thẹn, lúc sau người phụ nữ ngại thẹn mở cửa ra, trừng mắt nhìn anh, bất mãn nói: “Anh làm gì đó, không cho người ta yên.”

Quách Bách Vĩ chán nản, nhìn người phụ nữ không phân rõ phải trái đầu đang bốc hỏa, nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng, chất vấn: “Tại sao cô lại đậu xe ở chỗ kia rồi hả?”

“Tôi đậu xe ở đó thì làm sao?” Mễ Tiệp ưỡn bộ ngực cao kiêu khích, còn đánh giá Quách Bách Vĩ đang mặc cảnh phục: “Không phải anh có thể gọi cho đội cảnh sát giao thông kéo xe sao? Bất mãn thì gọi đi, Mễ Tiệp tôi theo tới cùng.”

Quách Bách Vĩ thật sự muốn ngoáy lỗ tai để chứng minh mình không nghe nhầm, người phụ nữ này buổi sáng tận lực nịnh bợ lấy lòng, nói muốn hai nhà gần gũi, mới qua mấy giờ đã thay đổi rồi. d.đ'l/q;đ

“Lại muốn gây mâu thuẫn với tôi hả? Rốt cuộc phải thế nào cô mới bằng lòng bỏ qua?”

“Buổi sáng ở đội cảnh sát giao thông anh làm tôi nhục nhã, tôi còn chưa tính sổ với anh đâu!”

Quách Bách Vĩ tròn mắt, nhìn Mễ Tiệp kiêu ngạo giống như quái vật, nghĩ thầm, nếu trong tay có gậy, anh chắc chắn không do dự gõ hôn mê cô.

“Tốt, hiện tại hai chúng ta đều rảnh rồi, tính đi, tôi muốn xem cô có sổ sách gì để tính với tôi.”

“Tôi chính là muốn đậu xe ở đằng kia, anh có thể làm gì được tôi?” Mễ Tiệp vừa nói vừa khoa trương run rẩy, đáng vẻ giống hệt một nữ lưu manh. Lưu anh không phải Quách Bách Vĩ chưa gặp qua, trong lòng anh cho rằng phải trao cho nữ lưu manh trước mắt giải thưởng lớn nhất, anh vẫn muốn nhìn người không phân rõ phải trái nhất thế giới là cái dạng gì, rốt cuộc hàng xóm của anh cũng thực hiện giấc mộng này của anh. Anh cắn chặt răng, nhìn xuống xúc động muốn nắm tóc cô.

“Không phân rõ phải trái đúng không? Đó là địa bàn của tôi, tôi bỏ tiền mua, bây giờ cô lái xe đi mau.”

“Tôi không muốn, anh cứ kéo xe đi, chẳng qua là nộp tiền phạt, chút tiền ấy tôi vẫn có.”

“Tôi thấy cô bộ dạng đường hoàng, tại sao trong đầu có thể nuôi cá vàng, nước vào liền đập mạnh, mảnh đất đó là của tôi, hiểu không?”

“Tôi mặc kệ anh là ai, hoặc là anh đậu xe chỗ khác, hoặc là gọi cảnh sát giao thông kéo xe đi, nhưng tôi cảnh cáo anh không nên đến gõ cửa nhà tôi, bằng không tôi sẽ dọi cảnh sát, kiện anh tội quấy rối.”

“Cò...” Quách Bách Vĩ giờ một ngón tay chỉ vào Mễ Tiệp, còn chưa nói xong, Mễ Tiệp đã đóng sầm cửa, suýt chút nữa đã kẹp ngón tay Quách Bách Vĩ, anh buồn bực hất tóc, muốn nhắm cánh cửa đá một cái, quay đầu lại nhìn chiếc xe kiểu ngao của Mễ Tiệp, không còn cách nào khác đành hậm hực rời đi, anh thực sự không muốn gặp lại hàng xóm chua ngoa ngang ngược không nói đạo lý, cô làm cho anh có kích thích muốn dùng bạo lực, nhưng chung quy anh không thể dùng sức mạnh và vũ lực trừng trị người phụ nữ cổ chấp này, vậy chẳng phải quá là không có phong độ sao? Cuối cùng anh vẫn lái xe vượt qua nhà hàng xóm dừng ở chỗ đậu xe của Mễ Tiệp. Khi quay về lại qua cửa nhà Mễ Tiệp, anh nhìn không được mắt, mắt người phụ nữ đáng chết không phân biệt phải trái sao lại làm hàng xóm của mình, thật là xui xẻo!

Mễ Tiệp bám vào cửa sổ giống như tên trộm nhìn Quách Bách Vĩ hùng hùng hổ hổ, trong lòng cười đến nở hoa, duỗi tay làm hình chữ V: “Yeah, thắng một ván.”

Mễ Tiệp lấy túi 'công cụ gây án' mà Trịnh Lâm đã đưa cho mình ra, ông nhòm quân sự tia hồng ngoại, một giá ba chân, còn có máy ảnh kỹ thuật số nhiệt cảm chụp liên tục vào ban đêm, tìm đập thành tích: “Minh thật sự phải rình trộm trên hẻm dân đó?”

Cô vừa làm bầm lẫu bầu, vừa cầm ống nhòm, ngắm mục tiêu ngoài cửa sổ, vừa nhìn một cái cô đã sợ tới mức suýt nữa ném ống nhòm đi, wow, căn phòng đối diện rõ ràng giống như trong nhà mình, đến nỗi cô còn nhìn thấy đối phương đặt một quyển FHM(*) trên ghế sofa, không nhìn được hưng phấn, mặc kệ tên hẻm dân kia ở chỗ nào, chỉ cần xuất hiện trong tầm nhìn, sẽ bị cô nhìn trộm không sót chút gì.

(*) FHM: Vô kích kể về câu chuyện của cuộc sống trong một thành phố đầy cám dỗ, ba người đàn ông thành thị khác nhau, ba phần của kinh nghiệm tình yêu khác nhau. Chương trình sẽ mang lại giải thích cuối cùng của tình yêu, sự trở lại hướng dẫn cho sự nhầm lẫn hiện đại của cảm xúc. d/d'l;q,đ

Tê bào hưng phấn điều khiển cô tắt hết đèn, kéo rèm lại, đứng sau tấm rèm phòng ngủ ngắm chiếc ống nhòm tia hồng ngoại sang nhà đối diện như một tên trộm. Xem ra tên hàng xóm cảnh sát hẻm dân không hề biết tiết kiệm điện, gần như bật toàn bộ đèn trong nhà lên, cô mừng thầm, điều này giúp cô nhìn trộm rất thuận tiện.

Nhưng mà không biết tên hẻm dân nấp ở trong góc nào, cũng không thấy anh ta xuất hiện trong tầm nhìn của ống kính, xuyên qua cửa chớp Mễ Tiệp bắt đầu đánh giá phòng ngủ của Quách Bách Vĩ. Điều chỉnh tốt tiêu cự, màn ảnh gần hơn, cô phát hiện hóa ra hàng xóm của mình lại là một người đàn ông cực kỳ sạch sẽ, trong phòng ngủ có TV, còn có ột cái tủ lạnh nhỏ, trên giường trải một chiếc ga màu xanh rất lớn, chăn mền ngay ngắn như bản mẫu trong khách sạn, trên tủ đầu giường có một chồng tạp chí ô tô và một ly nước.

Mễ Tiệp ngoài thất vọng còn có phần căm giận, phòng ngủ này so với của mình còn ngăn nắp trật tự hơn, không mang đến 'kinh hỉ' nào, cô làm bầm: “Người kia chắc chắn không dọn dẹp phòng mình, anh ta nhất định gọi người làm theo giờ.” Nếu anh ta thực sự dọn dẹp phòng Mễ Tiệp sẽ đỏ mặt không nghĩ ngờ, nhìn phòng ngủ của mình lộn xộn như cá chợ, khắp nơi đều là quần áo, trên mặt đất, trên giường, thậm chí trên bàn trang điểm hay ghế tựa cũng có quần áo. Cô xoay người đi tới phòng khách, quỳ gối dưới cửa sổ sát đất, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu.

Mục tiêu không xuất hiện trong tầm mắt Mễ Tiệp như mong muốn, cô trái lại nhàn nhã nhìn phòng khách nhà Quách Bách Vĩ mấy lần. Rèm cửa trắng bạc cũng không có kéo lại, đây là phòng khách tràn ngập hương vị của người đàn ông độc thân, giữa phòng treo một bao cát nặng, chứng minh anh ta thường xuyên luyện tập, góc phòng cách đó không xa để tạ tay, dụng cụ kéo duỗi tay và mấy chậu cây lớn, xoay ống kính nhìn đến bộ sofa trắng rộng rãi đặt vài tấm nệm ngay ngắn, trên bàn trà một cây kim cũng không có, trên vách tường treo một cái TV màn hình lớn, cạnh cửa sổ sát đất có một chiếc ghế nằm thoải mái, phía dưới là tấm thảm đỏ với những bông hoa trắng, trên thảm là mấy cuốn sách vút tùy ý cộng thêm một chiếc chăn mỏng, sàn gỗ màu trắng làm cho cả căn phòng có vẻ đơn giản trang nhã, không hề bài trí thừa thãi. Peiria_lqđ

Mễ Tiệp rất buồn bực, xem ra người kia cực kỳ có phẩm vị, phòng ngủ phòng khách nhà anh ta phù hợp với người đàn ông sống độc thân, nhưng cô làm thế nào cũng không thể liên hệ Quách Bách Vĩ với nhà cửa sạch sẽ cùng một chỗ. Cô vẫn cho rằng tên hẻm dân và căn nhà của anh ta phải xứng đôi, nhất định sẽ lộn xộn như cái ổ chó, khắp nơi đều là lo bĩa, tất thối ném bừa các loại, nhưng trong ảnh mẫu nhà cửa cô mua khi đó rất đẹp, có phải anh ta có bạn gái giúp đỡ không? Nghĩ tới đây, Mễ Tiệp lại cẩn thận lục soát một lần xem có bất cứ vật gì thuộc về phái nữ không, cho dù là một thoi son môi hay dép lê nữ cũng được. Cuối cùng cô đã thất vọng, nhưng đúng lúc này Quách Bách Vĩ đột nhiên xuất hiện ở phòng khách, tinh thần Mễ Tiệp tăng lên, cô tập trung điều chỉnh tiêu cự máy.

Quách Bách Vĩ để trần thân trên, tóc ướt sũng nhỏ nước, xem ra là vừa tắm xong, anh ta chỉ mặc một chiếc quần đùi thể thao, kéo dép lê đi tới phòng bếp, Mễ Tiệp không nhìn thấy, lát sau anh ta lại xuất hiện, tay cầm một chai nước màu vàng, Mễ Tiệp đoán đó là nước cam hoặc dưa. Anh ta đứng trong phòng khách ngẩng cổ uống, trong màn ảnh cực kỳ rõ ràng, thậm chí Mễ Tiệp có thể nhìn thấy hầu kết chuyển động khi nuốt.

Mễ Tiệp không biết một người đàn ông chỉ mặc quần đùi thể thao uống nước lại gọi cảm như vậy, bả vai rộng, cánh tay cuộn cuộn cơ bắp, cơ bụng coi như rắn chắc, còn có nước nhũ xuống từ tóc, đáng người của anh ta quả thực có thể so với nam chính đóng phim A, nghĩ đến cặp chân dài rắn chắc dựa trên giường, tuyến nước bọt của Mễ Tiệp bắt đầu bài tiết, cô chỉ không ngừng nuốt xuống mới có thể đảm bảo nước miếng của mình không chảy ra.

Rốt cuộc Quách Bách Vĩ kêu gọi uống nước xong, còn lắc lắc mấy cái, sau đó anh mất tìm đến thùng rác, làm động tác húc đầu, rất tuần tú, cũng cực kỳ chuẩn. Anh ta bắt đầu đi tới bao cát, Mễ Tiệp có chút kinh ngạc, xem ra là muốn vận động một chút, giải phóng năng lượng dư thừa, nhưng chẳng lẽ anh ta không biết vừa ăn thức ăn hay uống nước xong không thể vận động mạnh sao? Làm như vậy sẽ khiến bụng đau hoặc dạ dày co rút, rõ cuộc người đàn ông này có biết nghĩ không?

Hiển nhiên là hàng xóm gọi cảm của cô không cho rằng như vậy, anh bắt đầu nhảy nhẹ nhàng tại chỗ, rồi nhanh chóng tung nắm đấm vào bao cát, bao cát bị sức mạnh va chạm bắt đầu đung đưa, nhưng động tác hàng xóm của cô rất nhanh nhẹn, cơ thể thay đổi góc độ đâm đá không ngừng đánh bao cát. Nhìn Quách Bách Vĩ vừa đi dép lê vừa tập luyện có phần buồn cười nhưng Mễ Tiệp cười không nổi. Cô tưởng tượng nếu bao cát là một người đàn ông cường tráng, giờ phút này bị Quách Bách Vĩ tấn công liên tục như vậy nhất định không chịu được, có thể nói lúc này bao cát sẽ hét chói tai, cô lại nghĩ tới lần bác gái hàng xóm nói một mình anh ta đánh ngã ba người, xem ra không có khoa trương.

Cuối cùng Quách Bách Vĩ cũng dừng động tác, đi đến góc phòng cúi người nhấc tạ tay trên đất. Mễ Tiệp Lập tức chỉnh tiêu cự ngắm vào mông Quách Bách Vĩ, động tác khom lưng làm quần đùi thể thao bó chặt cặp mông anh, trong miệng Mễ Tiệp càng chảy ra nhiều nước miếng, chưa kịp thưởng thức tí mĩ anh ta đã đứng dậy, đưa lưng về phía tầm mắt Mễ Tiệp bắt đầu giờ cánh tay, vận động lên xuống. Phần lưng theo động tác Quách Bách Vĩ luyện tập càng lộ rõ cơ bắp, cả thân hình giống như ình tam giác ngược, dưới bả vai rộng rãi là cái mông hẹp rắn chắc, hai bắp chân dài đứng tách ra, đáng người hoàn mỹ không chân thực làm Mễ Tiệp nhớ tới hình thể nam diễn viên Brad Pitt, cô thật sự có xúc động muốn vút ống nhòm, sau đó sang gõ cửa nhà hàng xóm thật mạnh, hỏi hàng xóm của cô một chút là anh ta có cần tuyển phụ nữ làm ám giường hay không?

A... trời ơi, Mễ Tiệp nghĩ thầm, sau khi Quách Bách Vĩ xuất hiện chính mình chưa từng nháy mắt qua, đối diện với hàng xóm không hề hay biết mình bị nhìn trộm tiếp tục khoe ra cơ bắp quyến rũ, chẳng những tuyến nước bọt của Mễ Tiệp thi nhau bài tiết, ngay cả nụ hoa đã bắt đầu căng cứng, dựng thẳng lên giống như binh lính đang canh gác, ném ống nhòm ngồi phịch xuống ghế sofa, nhìn trần nhà mơ hồ trong bóng tối, Mễ Tiệp cảm thấy giữa hai chân mình ần ần đau nhức, ngực căng trướng. Cô vô cùng uể oải phát hiện, chẳng qua mình chỉ nhìn nửa thân trên của hàng xóm qua ống nhòm vậy mà lại có phản ứng dây chuyền. Từ khi anh Khoan đi cô không có đàn ông, nhìn dáng người nóng bỏng của hàng xóm nóng tính khiến cô kích thích dục vọng, nhận thức này làm cô không khỏi ảo não, lấy một tấm nệm che mặt, suy nghĩ, bên cạnh mình đã rất nhiều năm chưa có đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Quả thực Mễ Tiệp đã bị mộng xuân cả đêm, khi tỉnh lại vẫn còn nhớ rõ ràng là mình đã bị một đờitay có lực vây quanh ở trong mộng, thân thể đàn ông nặng nề đè ở trên người, khiến cô vừa nặng nề đau đớn lại hạnh phúc, có một lực va vào người khiến bụng của côcăng thẳngđến co rút cùng đau đớn, một luồng nhiệt lưu chảy ra từ trong thân thể co rút của cô, Mễ Tiệp lập tức nhảy từ trên giường xuống và vọt thẳng vào nhà vệ sinh, vuốt vuốt mái tóc, lại rên rĩ một tiếng, thì ra là đúng lúc đi cả thân yêu tới thăm người thân. Nhưng mà sau khi dọn nhà thì cô cũng không biết đã bỏ băng vệsinh dự phòng ở trong góc nào rồi nữa làm sao cũng không thể tìm được, tùy tiện chất một chút giấy vệ sinh lên, nghĩ thầm là phải chạy nhanh tới siêu thị mua một chút rồi trở lại.

Ngồi ở trước bàn trang điểmbôi lên một tầng phấn nhẹ trên mặt, khi ánh mắt dừng lại ngay cái ống nhòm ở trên đầu giường, thì lập tức nhớ tới cảnh mộng xuân của mình, cô không nhìn được đồ mặt. Mặc dù không thể nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông ở trong mộng, nhưng mà vóc người kia có chút quen thuộc, rõ ràng là dáng vẻ của người hàng xóm. ....Dùng sức vỗ kem chống nắng vào trên mặt, đuổi hình ảnh thân thể xích lửa của người đàn ông trong đầu đi, còn chưa kịp đi đổi áo ngủ, chỉ nghe một tiếng “Bùm” vang lên, giống như là có thứ gì đó nổ tung, hoặc là giống như tiếng đọt pháo hoa của nhà nào đó vậy, cả phòng óc cũng lung lay, khiến Mễ Tiệp giật mình, thiếu chút nữa đã làm rớt cái bình trong tay, vội vàng đứng dậy nhanh chóng chạy tới cửa, đứng ở trong sân nhìn quanh, chỉ thấy chỗ đậu xe ở bên tay phải có một chiếc xe cảnh sát, tiếp đó chính là đối tượng hàng xóm khiến mình ảo tưởng tới những chuyện không trong sáng. Hàng xóm mặc một bộ đồng phục thoát nhìn rất đẹp trai, nhưng đáng tiếc vì đang kiểm tra xem tại sao bánh xe của mình lại bị nổ tung, cho nên biểu hiện trên gương mặt đã phá hư một chút dịu dàng này.

Quách Bách Vĩ đã sớm bị điện thoại đánh thức, các anh em báo là anh có nhiệm vụ trọng đại cần phải đến hiện trường, nhưng sau khi vội vàng di chuyển xe ra ngoài, chẳng ngờ vào lúc chuyển xe thì bánh xe bỗng nhiên lại có thể nổ tung, cả phần đuôi xe cũng bị mờ ra, chấn động này khiến anh có chút lơ mơ, tìm đập thành thịch, trước khi kịp phản ứng anh còn cho là mình đã bị Lạc Đăng đánh bom tập kích đấy. Mở cửa xuống xe kiểm tra xem xét lại, hai bánh xe phải sau đã ngưng hoạt động, mềm bành bạch đến lép xẹp. Nhìn lại hàng xóm của mình đang hấp tấp chạy ra, còn mặc một bộ áo ngủ màu trắng hơi trong suốt, sau khi phát hiện bánh xe của anh bị nổ, lại còn có thể đứng trước hàng rào ở trong sân hả hê xem náo nhiệt.

Vì hai bánh xe cán lên một cây đinh to lớn mà nổ tung, Quách Bách Vĩ vất vả rút ra, sắc mặt không khỏi xanh mét, đây đương nhiên là có người cố ý làm vậy, còn có người nào muốn nhìn thấy hấn bị mất mặt chứ? Nhìn Mễ Tiệp rung đùi đắc ý cười ha ha, lập tức không nhìn được tức giận sôi trào, đương nhiên là hàng xóm ngu xuẩn của anh rồi. Anh đi tới trước mặt Mễ Tiệp, chậm rãi gõ cây đinh lên trước mặt Mễ Tiệp, giọng nói trầm thấp u ám hỏi: “Đây là cái gì?”

Mễ Tiệp vốn còn đang hả hê, nhìn thấy Quách Bách Vĩ rất không đáng yêu đi tới, lại còn có thể hỏi một vấn đề ngu ngơ như vậy, nghĩ thầm vốn là một người đàn ông rất thông minh, làm sao lại đột nhiên trở nên giống như người sao hỏa vậy, ngay cả một cây đinh mà cũng không biết.

“Tất nhiên là cây đinh rồi.” Nói xong Mễ Tiệp nhìn khuôn mặt đang tức giận tới cực điểm của người đàn ông trước mặt, phản ứng có chút trì trệ hỏi: “Anh có ý gì? Nhìn vẻ mặt của anh chắc không phải anh đang cho là tôi đã làm chứ?” Nhìn thấy Quách Bách Vĩ không nói một lời nào mà cũng không có phủ nhận, tức giận của Mễ Tiệp chợt “tăng” lên, cười lạnh nói: “Đồng chí cảnh sát à, làm ơn hãy dùng bộ não heo thông minh của anh suy nghĩ kỹ một chút đi, nếu như là tôi làm thì trên đó nhất định sẽ có dấu vân tay của tôi, tôi sẽ ngu xuẩn đến mức để lại chứng cứ cho anh nắm được sơ hở của tôi sao? Chẳng qua tôi thật sự muốn cảm ơn người đã làm chuyện này, bởi vì đây là chuyện mà tôi rất muốn nhưng mà không làm được.”

Quách Bách Vĩ nhắm hai mắt lại, đè xuống kích động muốn đưa tay tát vào mặt của cô, trong lòng thầm mắng sao cô có thể không nói lý như vậy, làm sao lại cứ ngoan cố làm theo ý mình như thế, chẳng biết phân biệt nặng nhẹ, nghĩ đến đây anh lập tức bị giận dữ vây quanh mà găm to lên: “Cô đã bắt đầu muốn quanh mình chánh đại so chiêu với tôi, nhưng mà tôi cũng không rảnh để tiếp chiêu, bây giờ tôi còn có nhiệm vụ quan trọng, con mẹ nó cô có thể làm bộ như thông minh một chút được hay không, không cần phải luôn khoe khoang hành vi lanh chanh ngu xuẩn kia của cô, thoát nhìn thì cô chính là một người đàn bà ngu xuẩn có ngực lớn nhưng không có đầu óc!”

Mễ Tiệp sợ hết hồn, tách khỏi hàng rào một thước để xác nhận mình an toàn, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt tức giận, đang nổi trận lôi đình, đàn ông mờ miệng đã đã thương người như vậy, khiến cô không thể phản ứng được. Đời này Mễ Tiệp đều cao thượng ở trước mặt đàn ông, được

người ngưỡng mộ, ngay cả đại ca hắc đạo cũng cực kỳ cung kính, từ lúc nào thì Mễ Tiệp lại bị người đàn ông đặc biệt như thế làm nhục và chửi bới lung tung vậy? Nhìn người đàn ông trước mặt cực kỳ phách lối gọi điện thoại bảo đồng bọn đến đây đón, thần kinh cứng ngắc của Mễ Tiệp bắt đầu từ từ phục hồi, chỉ tức giận đến cả người phát run, đôi môi khê mở, giọng run rẩy hỏi: “Con mẹ nó, anh muốn người nào ngu xuẩn vậy?”

Quách Bách Vĩ cũng không để ý cô, sau khi rời khỏi hàng rào thì trở lại trong xe lấy cặp công văn của mình ra định rời đi, thì bị Mễ Tiệp phần nộ đi lên ngăn cản lại: “Tôi hỏi anh, con mẹ nó vừa rồi anh muốn ai đó!”

Quách Bách Vĩ thật sự chán ghét đến cực điểm, gạt cánh tay của Mễ Tiệp nắm chặt tay của mình ra giống như đuổi ruồi vậy, chán ghét mắng: “Cô cút xa một chút cho tôi.”

Bây giờ đã hơn sáu giờ sáng rồi, mấy cụ già đã bắt đầu luyện tập thể dục buổi sáng ở trong sân rồi, còn có vài đứa nhỏ dắt thú cưng đi bộ trong sân, những người nghe được tiếng nổ tung đã tới đây xem náo nhiệt, càng ngày càng nhiều hàng xóm tới đây, đang ồn ào lộn xộn nghị luận. Nhục nhã, phần hận, uất ức lại không thể làm gì được khiến Mễ Tiệp hận không thể liên tiếp lột da của Quách Bách Vĩ xuống, sau đó thì đào một cái hố sâu vạn mét để chôn sống anh ở trong sân mình. Nghe thấy Quách Bách Vĩ không chút lưu tình bảo cô “Cút đi”, trong miệng Mễ Tiệp lại phát ra tiếng giống như tiếng the the của còi hơi, nước mắt uất ức lập tức tràn ra hốc mắt: “Anh đi chết đi!” Lập tức nhào tới muốn đánh nhau.

Quách Bách Vĩ thật sự không ngờ Mễ Tiệp vừa nói trở mặt đã lập tức muốn đánh nhau, lại còn có thể tự mình nhào tới, anh nhanh nhẹn tránh qua một bên, khiến Mễ Tiệp chụp hụt, nhưng không ngờ chân của Mễ Tiệp lại mang giày cao gót, còn có hàng rào cao hơn bậc thang tới nửa thước, chân bị mất thăng bằng một cái, lập tức cắm đầu ngã quỵ trên bậc thang, có hàng xóm xem náo nhiệt “Ai nha” một tiếng, vội vàng chạy tới vừa đỡ Mễ Tiệp dậy, vừa khuyên: “Mọi người đều là hàng xóm, có chuyện gì thì từ từ nói chuyện, làm sao lại như vậy, vũ lực không thể giải quyết được vấn đề, cô xem, đã chảy máu rồi kìa.”

Mễ Tiệp chỉ hơi hoa mắt, buồn nôn, trên đùi truyền đến một trận đau nhói, vừa tròn to đôi mắt nhắm lại nhìn lại, da trên đầu gối đã bị trầy, còn rỉ ra máu, nhìn đầu gối vô cùng thâm thối, cô càng “oa oa” khóc lớn tiếng hơn.

Lần này đến lượt Quách Bách Vĩ tròn mắt, nhìn vết thương trên đầu gối Mễ Tiệp, trong lòng cũng có chút áy náy, mặc dù Mễ Tiệp ra tay trước, nhưng dù sao cũng vì anh chột né sang một bên nên Mễ Tiệp mới bị thương. Nhìn Mễ Tiệp đang khóc đến đau lòng kìa anh cũng không biết nên nói gì, chỉ nghe thấy tiếng của một đứa bé chỉ vào mũi chân của Mễ Tiệp la to: “Cô bị thương rồi kìa, cô bị chảy máu á... , thật nhiều máu quá.”

Quách Bách Vĩ tập trung nhìn kỹ, không khỏi giật mình. Thì ra Mễ Tiệp bị trầy d trên đầu gối, từng dòng máu chảy theo dòng người chảy xuống uốn lượn qua đùi trắng nõn, nhìn thấy mà giật mình. Mặc dù đang than vãn rằng mình xui xẻo, cũng không biết người đàn bà ngu xuẩn này đã đụng phải chỗ nào, lại có thể chảy nhiều máu như vậy, anh bước tới một bước bắt lấy cánh tay của Mễ Tiệp, vội vàng hỏi: “Cô bị thương ở chỗ nào vậy?”

Mễ Tiệp khóc liên tục đến quên tất cả, nhìn thấy trên đùi của cô càng ngày càng chảy nhiều máu, quả thật muốn bị đụng chết, đây rõ ràng là...Sắc mặt Mễ Tiệp lập tức trắng bệch, khóe môi run run ngẩng đầu dùng đôi mắt nhắm lại nhìn gương mặt nóng nảy của Quách Bách Vĩ, phản ứng chậm chạp. Những người hàng xóm tốt bụng bắt đầu rối loạn, đã có người bắt đầu lấy điện thoại ra gọi 110 rồi, Quách Bách Vĩ vừa kéo tay cô, vừa nói: “Lập tức lên xe cảnh sát đi, cô hãy về nhà thay áo ngủ, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Mễ Tiệp thật sự vừa thẹn vừa tức lại vừa sợ, muốn vãn cảm thụ dâng lên trong lòng, lập tức hất cánh tay của Quách Bách Vĩ ra: “Cho dù tôi có chết cũng không cần anh phải giả mù sa mưa giả bộ làm người tốt, anh mau cút đi cho tôi.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà lập tức chạy về nhà, “Loảng xoảng” đóng sầm cửa lại.

Quách Bách Vĩ âm thầm ảo não dù đang có việc gấp nhưng mà nếu không thể khiến những người hàng xóm an lòng thì sẽ càng thêm phiền, nhìn đám người đang hỗn loạn, anh chỉ đành phải chạy tới dặn dò vài tiếng với bảo vệ: “Các người hãy giúp tôi đi xem thương thế của Mễ tiểu thư một chút, có việc gì thì hãy liên lạc với tôi, đây là số điện thoại của tôi, bây giờ tôi có nhiệm vụ quan trọng cần phải tới hiện trường, nếu vết thương của Mễ tiểu thư nghiêm trọng thì làm phiền các người hãy đưa cô ấy tới bệnh viện, cho dù có chuyện gì thì chờ tôi trở về tôi sẽ giải quyết.” Mới vừa nói xong đã nghe được tiếng chuông báo động của xe cảnh sát chạy tới, tài xế Tiểu Vương kéo cửa sổ xe xuống hô to: “Đội trưởng Quách, nhanh lên một chút.”

Quách Bách Vĩ vội vàng xoay người, đi được vài bước thì quay lại, nói với bảo vệ: “Còn nữa, xe của tôi bị người ta gài đinh, các người đến camera ghi hình để điều tra, tôi muốn biết là ai làm.”

Ra hiện trường Quách Bách Vĩ vẫn không ngừng lấy điện thoại di động ra nhìn, chưa có tin nhắn gửi đến cũng chưa nghe điện thoại gọi đến, không biết Mễ Tiệp có đến bệnh viện không, cũng không biết vết thương của Mễ Tiệp thế nào rồi, chảy nhiều máu như vậy, xem ra vết thương cũng không nhẹ, làm sao bảo vệ lại không gọi điện báo cáo với anh một chút chứ. Thép Nha ở một bên thấy Quách Bách Vĩ không ngừng nhìn chăm chăm vào điện thoại, lập tức hỏi: “Đồng đội Quách, thấy anh không ngừng nhìn thời gian, có phải có chuyện gì hay không?”

Quách Bách Vĩ tháo bao tay xuống châm một điếu thuốc, lắc đầu một cái, nhìn pháp y đang dùng một cái kẹp để bẻ loạn tóc vào trong bịch xốp, nói với Thép Nha: “Cẩn thận lục soát thêm lần nữa, chớ bỏ qua bất kỳ manh mối nhỏ nào.” Đây là một căn phòng cho thuê nhỏ hẹp, ở nơi này lại có một cô gái bị người ta tàn nhẫn dùng dây trói chặt ở trên giường đến chết, có dấu vết gãy dũa, khi còn sống cô đã phản kháng, loạn tóc nắm trong tay, rất có thể là của kẻ phạm tội, nhưng cửa sổ lại không có chút hư hao gì, cửa là bị người ta mở ra từ bên trong, xem ra là người có quen biết với người chết, một người quen không có đề phòng.

Quách Bách Vĩ nhìn thi thể xốc xếch kỳ lạ và vãn vẹo đến xấu xí ở trên giường, rồi xoa huyết thái Dương, xoay người đi ra ngoài, đứng lại ở một góc nhỏ trong sân vườn, nhìn đồng nghiệp hỏi thăm chủ thuê nhà đang bị kinh hoàng và nuối tiếc, ông ấy còn nói: “Ai mà biết sẽ xảy ra chuyện xui xẻo như vậy, buổi chiều hôm qua cô ấy còn đến đây để đóng tiền thuê phòng, cũng không thấy bạn của cô ấy tìm tới đây, làm sao lại chết chứ? Làm sao sau này tôi có thể cho thuê phòng được nữa đây, thật sự là xui tới tám đời mà.”

Chủ thuê nhà chỉ lo lắng về chuyện phòng ở của mình không thể cho thuê được nữa, cũng không quan tâm việc tại sao cô gái đang thương ấy lại chết ở

chỗ này, Quách Bách Vĩ đi lên phía trước hỏi: “Cho tôi bây giờ vẫn không có ai tới tìm cô ấy sao?”

Chủ thuê nhà nhìn Quách Bách Vĩ một chút, quả thật muốn khóc lóc nức nở: “Ngài khỏe chứ ngài khỏe chứ, thì ra là đội trưởng Quách, hôm nay ngài lại tự đến hiện trường sao, cô gái này mướn phòng được hơn ba tháng rồi, đến ba tháng mới trả tiền thuê nhà, hôm qua vừa đến kỳ hạn, vừa mới trả xong một ngày, đã xảy ra chuyện rồi, tôi không ở nơi này, nên cũng không rõ rốt cục có ai tới tìm cô ấy hay không, chỉ là lúc trước có nghe vợ tôi nói qua, lúc cô ấy mướn phòng thì có đi chung với một người đàn ông.”

Đồng nghiệp vừa lập biên bản vừa hỏi: “Vợ vớ của ông đâu? Kêu bà ấy đến đây, cẩn thận nhớ lại xem bộ dạng của người đàn ông đó như thế nào.”

“Ôi, thời gian đã qua lâu như vậy rồi, còn có ai nhớ được chứ, chỉ là tôi đã gọi điện thoại cho bà ấy rồi, bà ấy sẽ lập tức tới ngay.”

“Được rồi, vậy ông đi làm việc trước đi, đừng đi xa quá, một lát còn có chuyện phải hỏi ông.”

“Được được, đội trưởng Quách, nếu ngài không phiền thì đến phía trước uống một chút trà với tôi được không?”

Quách Bách Vĩ khoát tay, nói: “Không được, bên này đang bận, ông trở về trước đi, có việc thì sẽ gọi ông.”

“Được rồi.”

Nhìn chủ thuê nhà đã đi xa, đồng nghiệp mới cau mày nói: “Đồng đội Quách, hiện trường này trừ núm tóc ra, và một dấu vân chân đàn ông ở bên ngoài, thì cũng không có bất kỳ dấu vân tay nào, không thể ngoại trừ khả năng tình sát, tội phạm có thể là người có trình độ vững vàng và đã phạm tội nhiều lần.”

Quách Bách Vĩ trầm ngâm một lát, mới nói: “Nhìn những dấu vết ở hiện trường đã bị tah đội, rất có thể tội phạm đang tìm thứ gì đó, hơn nữa cửa sổ cũng không bị phá hư, xem ra rất có thể là người chết có quen biết với tội phạm, hãy bắt đầu điều tra từ động nghiệp và bạn bè của cô ấy, nhất định phải biết được người đàn ông đến mướn phòng chung với người chết là người ở đâu, và có quan hệ gì với người chết.”

“Vâng.”

Trở lại đội hình điều tra của đại đội, vừa đi họp vừa trao đổi về vụ án, khi Quách Bách Vĩ về thì trời đã rạng sáng, anh không ngờ lại nhìn thấy hàng xóm đứng lại ở chỗ đậu xe của mình nói liên mồm, bắt đầu dĩ cười cười, tài xế Tiểu Vương nhìn thấy dấu hiệu trong bóng đêm, không khỏi chặc lưỡi: “Xe này cũng phải tới ba bốn trăm ngàn đi, có tiền thật là tốt, có phòng tốt còn lái xe xịn nữa, thật oai.”

Khi Quách Bách Vĩ đóng cửa sai lại thì nói với Tiểu Vương: “Thấy bức rồi sao? Từ bỏ việc ra khơi buôn bán đi, những thứ đồ chơi này dù là tiền lương cả đời của nhân viên công vụ cũng không thể mua được đâu.”

“Ôi, Tôi có thể dự đoán trước được sao? Chớ làm chuyện lỗ vốn như vợ tôi, đến lúc đó lại bị lưu manh đánh.”

Quách Bách Vĩ cười cười vẫy tay chào tạm biệt với Tiểu Vương, đứng ở trong phòng của mình, nhìn cửa sổ tối đen như mực của Mễ Tiệp, cũng không biết người phụ nữ này thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau lúc Quách Bách Vĩ đi ra cửa, nhìn thấy hàng xóm khắp khềnh đang muốn lái xe vòng qua hàng rào, anh nhìn đồng hồ, thấy thời gian mình hẹn với Tiểu Vương còn dư hơn mười phút, thì lập tức đi tới bên cạnh xe của Mễ Tiệp, hỏi: “Không phải ngày hôm qua tôi đã ghi lại số điện thoại và nhờ bảo vệ đưa cho cô rồi sao? Đến bệnh viện chưa? Tình trạng vết thương thế nào? Bị thương ở chỗ nào vậy?”

Mễ Tiệp cũng không ngẩng đầu lên, mà nghiêng người ngồi trên ghế lái xe, trước tiên là di chuyển chân bị thương lên trên, sau đó đó là một chân khác, lúc định đóng cửa xe thì bị Quách Bách Vĩ ngăn lại, liếc nhìn anh một cái, có chút tức giận nhìn anh nói: “Tôi không chọc anh thì anh dạy không nổi hả?”

Quách Bách Vĩ nhìn thấy Mễ Tiệp giống như con gà chọi thì lập tức cười: “Vẫn còn tức giận à? Không phải tôi quan tâm cô đâu, nhưng mà hãy để tôi xem thử cô bị thương ở chỗ nào. Có nghiêm trọng không?”

Chuyện này, chuyện này có thể xem sao, mặt Mễ Tiệp đỏ lên chặn bàn tay đang duỗi ra của Quách Bách Vĩ lại, lên tiếng đuổi hấn như đuổi vịt nói: “Đi đi đi, hãy tới chỗ mát mẻ nào đó đi, đừng có chọc tôi.”

Quách Bách Vĩ dứt khoát ngồi xổm người xuống dùng lưng chống đỡ cửa xe, vừa đưa tay kéo ống quần cô vừa nói: “Được rồi, đừng tức giận nữa, nếu nghiêm trọng thì chúng ta tới bệnh viện đi, trước tiên hãy cho tôi xem một chút, xem một chút đi.”

Khoảng cách giữa cô và Quách Bách Vĩ thật sự quá gần, Mễ Tiệp chỉ ngửi được một chút hơi thở đặc biệt của đàn ông, xen lẫn với mùi tươi mát của nước cạo râu, còn có mùi xà phòng thơm mát thoang thoảng trên cổ áo của anh, cô chỉ cảm thấy chóng mặt, trong đầu lập tức nhớ lại tình cảnh mộng xuân trong đêm đó, trần trụi phai nam, mạnh mẽ va chạm, còn có tiếng khóc nức nở mà ngọt ngào khiến cho người ta không nhận được. Lần này, đến lỗi tai cũng đổ ồng.

Chỉ nghe Quách Bách Vĩ nói: “Này, sao cô lại bị chảy máu rồi? Chung quanh cũng đỏ lên, bây giờ đang ở giữa ngày hè nhưng mà cũng đừng để bị nhiễm trùng.” Sau khi sùng sờ xong cô mới phát hiện Quách Bách Vĩ đã cuốn ống quần rộng rãi của cô lên, còn dùng đôi bàn tay hơi chai ngân kia vuốt ve đầu gối của mình, chân trắng nõn của cô tươi sáng hơn bàn tay đen thui của anh rất nhiều, xúc cảm nhẹ nhàng kia khiến Mễ Tiệp không khỏi run rẩy như bị điện giật, một cảm giác chua xót uất ức dâng lên trong lòng, oán hận, cắn môi dưới buộc mình bình tĩnh lại, gạt tay của anh ra, giọng run rẩy nói: “Cảm phiền anh rút ngay, tôi phải đi làm”

Quách Bách Vĩ giương mắt lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mễ Tiệp, cảm thấy hơi kích động, nói: “Vậy thì đừng khóc nữa.” Nói xong, lại có thể đưa tay ra dùng ngón tay chạm nhẹ vào khuôn mặt bóng loáng của Mễ Tiệp, lau đi ước mắt mà ngay cả Mễ Tiệp cũng không biết mình đã rơi vào lúc nào.

“Không cần anh giả mù sa mưa giả bộ làm người tốt, anh rút ngay cho tôi, tôi hận anh đến chết đi được.” Mễ Tiệp lấy mu bàn tay lau nước mắt, gờ tay lên dùng sức đánh vào trên vai của Quách Bách Vĩ. Quách Bách Vĩ cũng không ngại việc mình bị cô đẩy đến lão đảo, lấy tay chống đỡ trên mặt đất để giữ chắc người, nhưng Mễ Tiệp lại thừa cơ hội đó mà đóng cửa xe lại, kích hoạt khởi động, “Huru” chiếc xe bắt đầu di chuyển, trước khi cô nhấn nút khởi động, một loạn tóc màu đen chậm rãi trượt xuống, gió nhẹ vào sáng sớm thổi bay mái tóc của cô gái xinh đẹp. Lúc Mễ Tiệp đeo kính mát lên thì Quách Bách Vĩ cũng chậm rãi đứng dậy, cúi đầu nhìn nước mắt trên gương mặt của cô gái trẻ ở trong xe, thì nghe cô nói: “Nếu là tôi làm thì tôi sẽ thừa nhận, nhưng mà, không phải tôi làm thì dù là ai cũng không được đổ oan cho tôi.”

Dĩ nhiên Quách Bách Vĩ biết cô đang nói cái gì, không nói gì, nhìn theo chiếc xe của Mễ Tiệp đến khi nó biến mất khỏi tầm mắt rồi, thì anh mới tản bộ đi tới cửa phòng của bảo vệ.

Phòng bảo vệ an ninh vừa nhìn thì Quách Bách Vĩ thì lập tức ra chào đón, nói: “Đội trưởng Quách, có phải anh muốn chúng tôi xem máy giám sát và điều khiển không, xe của anh là bị hai đứa bé song sinh bú rống bình của Tần ca ở số năm mươi bảy, dùng đinh đặt ở trên bánh xe nên mới bị bẻ bánh, chúng tôi đã báo cho người nhà của bọn họ rồi, đứa bé không hiểu chuyện, hơn nữa Tần ca cũng đã hứa là nhất định sẽ tới nhà để nhận lỗi với anh, và cũng sẽ bồi thường tổn thất cho anh.”

Lần này thì đầu óc của Quách Bách Vĩ như muốn nổ tung ra, chẳng những là mình đổ oan cho Mễ Tiệp, còn mở miệng đã thương người, cuối cùng còn hại cô gái kia bị thương nữa, nhớ lại lúc Mễ Tiệp chảy máu chân, còn có gương mặt hoa lệ dầm mưa* (Eto =. = chắc đại loại là khóc xối xả, mình cũng không rõ lắm) kia, thật sự hối hận đến nổi ruột trong bụng cũng thui đen, chuyện lần này lớn như vậy, làm sao để làm dịu lại tư thế giường cung bạc kiếm của người hàng xóm đây.

“Không phải ngày hôm qua tôi đã báo các người đưa cô ấy tới bệnh viện rồi sao? Không có đi sao?”

“Chúng tôi đã tới tìm cô ấy, nhưng mà Mễ tiểu thư lại không chịu mở cửa, chúng tôi cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là nhét số điện thoại của anh qua khe cửa, cũng không biết cô ấy có gọi cho anh hay không?”

Cuối cùng Quách Bách Vĩ cũng đã hiểu rõ, nhưng mà cơn tức giận của Mễ Tiệp vẫn còn chưa tan hết, cũng vì, da mặt của các cô gái thường rất mỏng, chẳng những bị oan uổng, còn bị mình đã thương lòng tự trọng trước mặt nhiều hàng xóm như vậy, xem ra phải khẩn trương nghĩ ra biện pháp để đi xin lỗi, bằng không cứ cả ngày cúi đầu không gặp ngẩng đầu lại thấy (=.= thấy câu này nó kỳ kỳ), thì khi nào mới thành cái đầu chứ.(==)

Bên trong “Câu lạc bộ Nhiệt lực”, Tiểu Hồng và Trịnh Lâm vừa nhìn thấy Mễ Tiệp đi cà nhắc bước vào phòng làm việc, lập tức biết không ổn, quả nhiên, Mễ Tiệp vừa xuống thì lập tức đứng lên gào khóc, vì vết thương ở trên đầu gối của cái chân kia, nên không thể ngồi khom xuống được, đau đến nỗi Mễ Tiệp muốn toát ra mồ hôi lạnh.

Tiểu Hồng hỏi: “Mễ tỷ, có phải bị anh ta phát hiện, rồi hạ sát hay không?”

Trịnh Lâm nhìn Mễ Tiệp kéo ống quần lên, một vết thương rất lớn, cả đầu gối đều đỏ đỏ đến đen sẫm, vẫn còn đang chảy ra máu đỏ như lòng trứng, thì không khỏi giật dừ, hai cánh tay nắm chặt thành nắm đấm, đứng dậy “Hừ” một tiếng, cắn răng nói: “Con bà nó, được nể mặt mà không muốn, tìm anh ta liều mạng đi.”

Vừa rồi Mễ Tiệp vốn có chút uất ức, nhưng bây giờ đúng là đã nhìn thấy người thân đi Giải Phóng Quân rồi, nước mắt lập tức tuôn trào, nhưng lại khiến Tiểu Hồng sợ hết hồn, kéo bả vai của Mễ Tiệp, luôn miệng nói: “Mễ tỷ Mễ tỷ, rốt cục là người nào đã gây ra vết thương kia, chị nói đi, nếu như tên khốn kia thật sự bắt nạt chị, toàn bộ bọn em sẽ bắt đầu lên đường đi chinh phạt (đánh dẹp) anh ta.”

“Tiểu Hồng...” Hai mắt Mễ Tiệp nháy mắt dầm lệ đến động lòng người, khóc không thành tiếng, làm sao mình chịu oan uổng, chịu uất ức, còn mất mặt hơn cả Ô long, đều nói ra hết, lúc này Tiểu Hồng và Trịnh Lâm cũng bắt đầu không không chịu nổi nữa, lập tức la hét muốn giết đến cục công an, kiện cái tên khốn kiếp bắt nạt người đó.

“Em biết ngay mà, tên khốn kiếp đó không phải là người mà, Mễ tỷ, cho anh ta xuống âm phủ đi, cho biết sự lợi hại của chị.”

“Làm sao để anh ta xuống âm phủ đây?”

“Không biết anh ta có bạn gái hay không? Có thì đến đó cướp anh ta đi, sau đó thì tàn nhẫn vứt bỏ.”

“Thôi đi, để Mễ tỷ sông lâu thêm vài năm nữa đi, lúc này có tới tìm hàng xóm thì chân cũng đã bị như vậy rồi.”

“Vậy thì, hai ngày nay chị đã biết được gì về anh ta rồi?”

“Ngày thứ nhất anh ta rất bình thường, ngày thứ hai anh ta không có ở nhà.”

“Nói như vậy là không thu hoạch được gì sao?”

“Cũng có thể xem là vậy.”

“Thay đổi phương án tác chiến đi.”

“Cái gì?”

“Hãy kết bạn với anh ta, nhưng vậy thì có thể biết được nhược điểm của anh ta rồi.”

“Đúng vậy, ban ngày là bạn bè, buổi tối thì tiếp tục theo dõi, không tin hồ ly không lộ ra cái đuôi.”

“Nhưng mà chị thật sự không muốn có bất kỳ liên quan gì tới anh ta, chị đã hận chết anh ta rồi.”

“Càng hận thì phải càng nhẫn nại, nhỏ mà không nhịn, sẽ loạn muru lớn.”

“Thất bại là chuyện bình thường, ngã ở đâu thì phải đứng lên ở đó.”

“Em thấy tốt nhất là anh ta phải yêu chị, không thể rời bỏ chị, như vậy thì có thể muốn làm chuyện tàn nhẫn gì anh ta cũng được.”

“Làm bạn gái của anh ta? Đây chẳng phải là quá tiện nghi cho anh ta rồi sao?”

“Đúng vậy, ngộ nhớ tên kia là một con quỷ háo sắc, chẳng phải sẽ bị anh ta giờ trò chiếm tiện nghi sao?”

“Nếu không thì đến đoàn cảnh sát la lối om sòm, để cho lãnh đạo của anh ta xem một chút, cảnh sát cái gì, chỉ là một tên lưu manh thôi.”

“Em không bị bệnh chứ? Đến đoàn cảnh sát la lối om sòm? Chán sống rồi sao?”

“Vậy thì, hay là để em trực tiếp dùng mỹ nhân kế, người đàn ông tốt kia, chắc chắn là bách phát bách trúng.”

“Cho tới bây giờ Mễ tỷ vẫn chưa có bạn trai, ngộ nhớ bị tên khốn kia bách phát bách trúng, thì làm sao đây?”

“....”

Mễ Tiệp nghe không nổi nữa, phiền nào phát tay một cái: “Được rồi, im miệng đi, hai người thợ giày này, ra chú ý xấu gì đấy? Đi ra ngoài đi ra ngoài, để cho chị yên lặng một chút, các người còn om sòm hơn tên khốn kiếp kia.”

“Mễ tỷ, anh ta hại tỷ thành như vậy, cũng không thể tùy ý tha thứ cho anh ta.”

“Đúng vậy đây, không thể tha thứ cho anh ta, hãy cho anh ta một bài hùng tàn nhẫn, để anh ta nhớ, không thể tùy tiện đắc tội với phụ nữ.”

Mễ Tiệp xoa xoa trán, nhức đầu, đau chân, cả người đau đến muốn chết, cho tới bây giờ cô vẫn còn hỏi hận, nhiều đôi giày như vậy, tại sao lại phải mang đôi giày cao gót có thể giết người không đến mạng kia, nếu không thì dựa vào sức lực nhanh nhẹn thường ngày của cô thì nhất định sẽ không bị té thành như vậy, lại còn.... Thật là xấu hổ chết đi được, nhớ lại tình cảnh lúc máu chảy xuôi theo bàn chân, lòng lập tức muốn chết đi, cũng không biết người khác có nhìn ra không, dù sao bây giờ Mễ Tiệp cũng không còn mặt mũi để thoải mái đi dạo trong khu vực đó nữa, gần như toàn bộ người trong chung cư đều biết Mễ Tiệp cô, thấy được cô chảy máu chân. Tại sao mình lớn như vậy rồi mà vẫn còn tính tình như vậy, ngày kinh nguyệt đầu tiên thường vẫn là lúc mình khó chịu nhất, thường là ngất ngốc ở nhà không đi đâu hết, nhưng làm sao khi nghe tiếng bễ bánh xe lại xem như không có chuyện gì xảy ra, mà lập tức chạy ra ngoài xem náo nhiệt như thế chứ. Hối hận thật hối hận, biết rõ rành rành đó là tên khốn kiếp, mình vẫn còn muốn hơn thua với hắn, không thể xem như tên khốn kiếp kia đang đánh rắm sao.

Nhưng Mễ Tiệp quá hiểu rõ bản thân, dù Quách Bách Vĩ thật sự chỉ đánh rắm, cô nhất định sẽ không chút do dự mà châm biếm mấy tiếng, cô chính là người như vậy, có thù tất báo, anh tới thế nào thì tôi đi thế đấy, không thể để cho mình chịu thiệt thòi. Nhưng mà bây giờ thật sự quá thiệt thòi, chẳng những bị thua thiệt đến xấu mặt, không còn mặt mũi, còn có làm sao cô dám sống ở chung cư nữa, nếu như Khoan Kha còn ở đó.....Nghĩ đến đây Mễ Tiệp không khỏi đau buồn, người ta nói cho dù con gái có được một người đàn ông tốt ở bên cạnh để nương tựa, là chỗ dựa để chống đỡ, cũng giống như đang làm việc nguy hiểm, nói không chừng ngày nào đó khi ngã quỵ, thì ngay cả một cái tay đỡ cô đứng dậy cũng không có. Trước kia Khoan Kha chính là cây đại thụ của Mễ Tiệp, lưng tựa lưng hóng mát, bây giờ đại thụ đã bị ngã, cả ngày dầm mưa dãi nắng, mới hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mà cảm giác tang thương cũng đã quá xa vời.

Nhìn phòng làm việc trang hoàng và sang trọng, đột nhiên lòng Mễ Tiệp lại co rút đau đớn. Tay nắm chặt bút ký tên âm thầm thề: anh Khoan, tôi lại chờ anh thêm một năm nữa, nếu như anh vẫn không có tin tức, tôi sẽ xem anh như đã chết rồi, tìm một người đàn ông tốt để gả cho anh ta, làm một người phụ nữ bình thường an ổn sống qua ngày.

Chương 11

Editor: Melodysoyani

Vì tan ca trong giờ cao điểm, nên Mễ Tiệp đã bị ngăn ở ngã tư đường không thể động đậy. Từ trước tới sau đều là xe, mới vừa hạ kính xe xuống thì đã bị khói bụi của những chiếc ô tô đập vào mặt, trực tiếp đến nỗi khiến Mễ Tiệp không thể thở, rất nhiều chủ xe thò đầu ra cửa kính rồi nhìn trước nhìn sau chửi mắng, những tiếng mắng mẹ bay vọt ra khỏi cửa sổ xe.

Mễ Tiệp lấy một tờ khăn giấy lau một tầng sương trên kính chiếu hậu, điều chỉnh lại góc độ của kính chiếu hậu một chút, đột nhiên phát hiện ra một người đàn ông cách mình khoảng bốn năm chiếc xe ở trên đường, mặc một chiếc áo polo màu trắng kết hợp với chiếc quần jean đơn giản, nghiêng đầu nhìn thử đoán xem một chút rồi lại chui vào xe. Bỗng nhiên lòng Mễ Tiệp lại bắt đầu nhảy bùm bùm, một loại phản khởi kích thích đến đầu óc, dù người này có hóa thành tro cô cũng có thể nhận ra, chính là tên hàng xóm Quách Bách Vĩ khốn kiếp của mình.

Mễ Tiệp kéo cửa kính xe lên đôi tay gắt gao nắm chặt tay lái, chân từ từ đặt lên chân ga, tế bào của toàn thân thể cũng bắt đầu tiến vào cấp độ chuẩn bị chiến tranh. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà, Quách Bách Vĩ lại bị ngăn ở phía sau mình, dĩ nhiên tình thế này có lợi với mình rồi, thì ra việc thành công chiếm trước vị trí xe của anh chính là mục tiêu phấn đấu của Mễ Tiệp, giống như có thể đã kích đến tên khốn kiếp kia, giống như là đang rửa sạch sỉ nhục trước kia vậy.

Rốt cuộc đoàn xe cũng dần ra, Mễ Tiệp từ từ buông bộ ly hợp ra, không nháy mắt một cái nào mà chỉ nhìn chăm chăm vào đuôi của chiếc xe ở trước mặt, chờ đợi thời cơ tốt nhất để vượt qua, sau đó thì dừng lại chỗ đậu xe vốn không thuộc về mình, để thấy tên khốn kiếp kia nổi trận lôi đình đến không còn cách nào khác. Nghĩ tới lúc Quách Bách Vĩ tức giận dậm chân nhìn mình điệu võ dương oai, Mễ Tiệp không tự chủ được nâng khóe môi lên, im lặng cười rộ lên, chắc chắn đáng về kia của anh ta sẽ buồn cười giống như một con tinh tinh trong vườn bách thú vậy, chuyện này rất đáng để xem, nếu có khả năng cô sẽ biến anh thành bản sao, thỉnh thoảng lại lấy ra phơi nắng, nhất định là khi mình nhìn thấy sẽ rất vui vẻ, cô có chấp muốn xây dựng niềm vui trên nỗi đau khổ của anh, như vậy mới có thể giải hận.

Mễ Tiệp mới vừa mới vượt qua mặt chiếc xe cũ kỹ có tốc độ nhanh như rùa ở trước mặt, thì đột nhiên lại nghe được tiếng kéo dài sắc nhọn của còi báo động, vội vàng lui về sau để nhìn lên kính, thì ra lại là tiếng còi báo động của Quách Bách Vĩ, bật đèn khẩn cấp lên, tiếng cảnh báo sắc nhọn và chiếc đèn báo hiệu hai màu đỏ xanh kia vừa chói tai lại chói mắt. Xem ra tên khốn kia đã phát hiện xe của mình, vì để có thể đoạt chỗ đậu xe kia anh lại có thể vô sỉ sử dụng đặc quyền này, Mễ Tiệp cực kỳ tức giận nhìn những chiếc xe không ngừng nhường đường cho xe cảnh sát, dứt khoát cũng bật đèn khẩn cấp của xe lên, mắt thấy sáu đường thì lập tức đạp nhanh chân ga, một mình chạy xe vượt sang bên trái, nhưng xe cảnh sát theo sát phía sau lại luôn kéo còi báo động.

Dù sao Mễ Tiệp cũng là phụ nữ, dĩ nhiên không thể dùng kỹ thuật lái xe của mình để đua xe với Quách Bách Vĩ thông minh lại thường xuyên vậy bất tội phạm được, lại nói xe của Quách Bách Vĩ là xe cảnh sát, hơn nữa còn phát ra cảnh báo, những trước xe trước mặt vừa nhìn thấy xe cảnh sát như vậy nên đã tưởng rằng có nhiệm vụ gì đó, và dĩ nhiên là sẽ tự giác nhường đường, để cảnh sát bảo vệ an toàn cho nhân dân được đi trước, chỉ trong chốc lát sau xe cảnh sát của Quách Bách Vĩ đã chạy tới phía sau xe của Mễ Tiệp, có ý đồ vượt qua.

Dĩ nhiên Mễ Tiệp sẽ không để cho tên khốn kiếp này được như ý, cần mỗi nặn ra một câu từ trong kẻ rằng: “Mẹ nó, muốn vượt qua sao? Nếu như hôm nay tôi mà để cho anh vượt qua... thì tên của Mễ Tiệp này sẽ viết ngược lại.”

Chợt nắm thanh tay lái, khiến xe cảnh sát ở phía sau không thể không tạm thời chạy chậm lại, lúc thì Mễ Tiệp ép sang trái, lúc thì thử ép sang con đường bên phải, Mễ Tiệp liều chết nắm tay lái bức lui xe.

Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng thắng xe khiến tốc độ xe chậm lại, có chút buồn cười cũng có chút lo lắng, trong lòng không khỏi ca ngợi kỹ thuật lái xe của Mễ Tiệp, như vậy đúng là quá lớn gan, có điều mặc dù là đường một chiều nhưng vẫn rất nguy hiểm. Đối với chuyện Mễ Tiệp chiếm dụng làn xe của mình, Quách Bách Vĩ bắt đầu có chút giận dữ, định đáp trả lại, nhưng khi anh nhìn thấy Mễ Tiệp nắm chặt trục như vậy, đặc biệt là chuyện sau khi Mễ Tiệp bị thương còn bị mình hiếp lăm, anh vốn có lòng muốn hóa giải ân oán giữa hai người, nghĩ thầm nếu như Mễ Tiệp vẫn muốn chạy ở trước xe của mình thì cũng không sao cả, chẳng qua mình cũng chỉ chạy thêm vài con đường nữa thôi, mới vừa rồi khi phát hiện ra cô, thì vốn là chỉ muốn trêu chọc cô thôi, nhưng không ngờ Mễ Tiệp lại có thể giống như một người điên cuồng không muốn sống, Quách Bách Vĩ có chút tức giận rồi, anh phải nghĩ ra biện pháp khiến người phụ nữ điên này dừng lại, không thì sẽ không thể tưởng tượng nổi hậu quả đâu.

Người đi trên đường cũng tro mắt nhìn hai chiếc xe đang anh truy tôi đuổi, quả thật có thể ngang hàng với cảnh phim cướp giật ở Mỹ, chỉ thiếu không bị cản đường rồi lật xe nổ tung thôi, và tình cảnh đốt cháy lên ngọn lửa lớn cao chói vọt, lại không ai biết rằng giờ phút này hai chiếc xe đang chạy nhanh kia chỉ vì để xem ai có thể dừng lại ở chỗ đậu xe nho nhỏ kia trước.

Mễ Tiệp quyết tâm không để cho ý đồ muốn vượt qua của chiếc xe ở phía sau lưng được như ý, hết sức chăm chú mạnh mẽ đâm tới, chân đạp ở chân ga cũng từ từ mạnh hơn, còn liều mạng dồn sức đạp về phía trước, mắt thấy trước mặt có đèn đỏ, nhưng ông trời cũng đang giúp cô bởi vì không có một chiếc xe nào, cần rằng không giảm tốc độ, thẳng tắp chạy thẳng vượt “Hư” qua đèn giao lộ.

Chuyện này khiến cảnh sát trực ở đầu đường bị dọa sợ, mắt thấy theo sau chiếc xe thể thao đang chạy điên cuồng phía trước kia còn có tiếng báo

động của một chiếc xe cảnh sát, nhưng làm sao khi quay đầu lại không nhìn thấy thông báo, giúp một tay chặn “Chiếc xe gây chuyện” lại, rồi rút bước lên kiểm tra Motorcycle, cũng đuổi sát và phát ra cảnh báo giống như họa hồ lô (*đồ lên vật có sẵn để ra hình vẽ)

Quách Bách Vĩ vừa thấy thì bắt đầu vui vẻ hơn, mà tất nhiên Mễ Tiệp cũng không dám có ý đồ qua mặt xe nữa, nhìn chiếc xe cảnh sát ở phía sau một chút, anh đưa tay bật loa phóng thanh lên.

Nhưng Mễ Tiệp vẫn liều mạng tăng tốc độ, chờ xe chạy vòng qua lộ thành, thì mới nghe thấy tiếng của Quách Bách Vĩ truyền tới từ loa phóng đại âm thanh: “5666 ở trước mặt, xin cô lập tức dừng xe vào sát lề bên phải.”

Mễ Tiệp ngửa mặt nhìn chiếc xe Motorcycle trong kính một cái, toàn bộ nền trắng xanh trên thân xe đều là chữ police thật to, cảnh tượng thật hùng tráng, nghĩ đến sắc mặt đặc ý hả hê của Quách Bách Vĩ, dẫn lòng, làm bộ như không nghe thấy.

“Mẹ nó, hôm nay lại dám hợp lại để công tôi vào trong cục cảnh sát, nhưng mà anh đừng nghĩ là tôi sẽ chịu thua.” Mễ Tiệp vừa cắn răng nghiêng lợi, vừa tiếp tục cố gắng kéo dài khoảng cách với chiếc xe ở phía sau. Dù sao thì ở phương diện tốc độ thì xe của Mễ Tiệp vẫn chiếm ưu thế hơn, một chút xíu đã để Quách Bách Vĩ chạy ở phía sau lưng, quẹo vào trong đường mòn ở trước cửa chung cư, Mễ Tiệp nhìn qua kính chiếu hậu thấy rốt cuộc chiếc xe cảnh sát đóng cửa báo động cũng chậm rãi dừng ở giữa quốc lộ, Quách Bách Vĩ xuống xe đứng ở bên cạnh, đưa tay ra ngăn những chiếc xe cảnh sát “vây đoạn” theo phía sau lại, không biết đứng đó nói gì nữa.

Rốt cuộc Mễ Tiệp cũng thắng lợi dừng ở vị trí đỗ xe của Quách Bách Vĩ, cũng không có tắt lửa xuống xe, mà yên lặng quan sát Quách Bách Vĩ đang thất bại chạy đến đây, Mễ Tiệp cúi đầu nhìn qua thấy mình vẫn cầm chặt tay lái, còn run rẩy, lòng bàn tay còn dính đầy mồ hôi, nhịp tim đánh trống giống như đang va chạm vào lồng ngực, thở ra một hơi thật sâu, thiếu chút nữa mệt lả. Trước những tên côn đồ cũng đua xe giống như vậy, chỉ là khi đó vì sợ bị bắt, nên đều tha hồ náo loạn ở giữa đêm khuya không người trên quốc lộ, nhưng mà hôm nay là lần đầu tiên cô điên cuồng náo loạn như vậy. Cô từ từ gác đầu trên tay lái, trong đầu còn đang lặp đi lặp lại thước phim đèn đỏ không ngừng biến ảo trên dọc đường đi, người đi đường, chiếc xe, sau đó thì bắt đầu sợ.

Một loại sợ hãi trước nay chưa từng có cứ tuôn ra như thủy triều, vết thương trên đùi bắt đầu không ngừng đau đớn, hai cánh tay cứng ngắc khó mà có thể di chuyển giống như khúc gỗ mục. Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có máy điều hòa phát ra tiếng “Vèo Vèo” giống như tiếng độc xà thổ tín. Rốt cuộc thì mình đang làm gì vậy? Tại sao mình phải làm như vậy chứ? Mễ Tiệp không khỏi bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc thì sự cố chấp của bản thân nhằm vào mục đích gì. Chẳng lẽ chỉ vì khiến cho hàng xóm của mình khó chịu, mà lại đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế sao? Mễ Tiệp nhắm mắt lại, càng tập trung cao độ tinh lực, thì càng một môi trống rỗng.

Có tiếng thắng xe chói tai ở bên trong, còn có tiếng đóng sầm cửa xe, sau vài giây thì xe của mình bị người ta thô lỗ mở ra, một tiếng nói giống như tiếng nổ vang lên ở trong không gian nhỏ hẹp: “Con mẹ nó, có phải cô thấy mình sống đã đủ rồi hay không, muốn chết hả? Cô thật sự đã khiến người ta nhìn cô bằng con mắt khác xưa rồi, tại sao lại có thể có loại phụ nữ nhằm chán đến mức hại người hại mình như cô chứ, quả thật ngu xuẩn!”

Mễ Tiệp ngẩng đầu quay sang, mặt cũng không vui vẻ gì nhìn về mặt đầy tức giận của Quách Bách Vĩ ở ngoài xe, tóc ngắn ngắn bị mồ hôi thấm ướt, giống như con nhím dựng đứng rể, chảy mồ hôi đến nỗi nói trên trán cũng ẩn hiện gân xanh, cặp mắt tối tăm bắn ra ánh mắt sắc bén kia còn lạnh hơn gió của máy điều hòa, tức giận khiến lồng ngực của anh phập phồng, một tay thì khoắc lên của xe, một tay khác thì nắm chặt thành quyền ở bên người, gân xanh nổi lên, khớp xương trắng bệch, nếu lúc này Mễ Tiệp là đối tượng vây bắt của anh, nhất định anh sẽ vùng thiết quyền lên đánh đến khi đối phương hoàn toàn thay đổi môi thái.

“Cô xuống xe cho tôi!” Quách Bách Vĩ không để ý tới dáng vẻ bất lực của Mễ Tiệp, thô lỗ kéo cánh tay của cô, kéo Mễ Tiệp từ trong buồng lái ra giống như nhổ củ cải vậy, lực độ rất mạnh, chân bị thương của Mễ Tiệp lập tức bị đụng vào tay lái, đau đến Mễ Tiệp phải hít hà, còn chưa đứng vững thì đã dùng hết sức lực của toàn thân để vùng vẫy thoát khỏi sự kiềm chế của anh: “Cạn bã, buông tôi ra, con mẹ nó, tôi có chết cũng phải việc anh nên quản, bắt chó đi cày xen vào việc của người khác.”

“Cô chiếm dụng đường xe chạy của tôi còn bảo tôi xen vào việc của người khác sao? Tôi cứ quản việc cô chết như thế nào đấy.” Quách Bách Vĩ dùng lực gạt sức lực vùng vẫy của cô ra, quán tính khiến cô vừa đứng không vững, chân lại bị đau đến không còn sức lực nào nên Mễ Tiệp đã lao đảo nặng nề đụng vào hàng rào ở phía sau lưng, thanh sắt và cảnh hoa ở trên hàng rào đâm vào phần lưng của Mễ Tiệp, đau đớn đến nỗi khiến Mễ Tiệp mất thăng bằng ngã nhào về phía trước, một tiếng thét kinh hãi còn chưa kịp phát ra thì chân đã quỵ gối trên xi măng, bàn tay mềm mại đặt trên lớp xi măng thô ráp khiến cảm giác đau đớn nóng rát truyền tới, vết thương ở đầu gối kia thì giống như bị người liên tiếp móc ra vậy, Mễ Tiệp đau đến trước mặt tối sầm thiếu chút nữa thì ngất đi rồi.

Quách Bách Vĩ không ngờ sức lực dưới con thịnh nộ của mình quá mạnh, mắt thấy Mễ Tiệp đang run rẩy thì muốn đến lập tức đỡ cô dậy: “Cô... Cô làm sao vậy? Té ở nơi nào vậy?”

Mễ Tiệp cắn môi chịu đựng đau nhức, khiến cô khó có thể hô hấp, nhưng Quách Bách Vĩ đến gần sẽ càng khiến cô chán ghét, ngồi chồm hổm xuống chậm rãi đưa tay ra ôm lấy cô, Quách Bách Vĩ muốn đỡ cô dậy: “Tôi van cầu anh, cắt đi, người cận bã khôn kiếp này.”

“Thực sự xin lỗi, không phải tôi cố ý, để tôi xem một chút bệnh thương ở chỗ nào rồi hả?” Quách Bách Vĩ đưa đôi tay ra đỡ ba sườn của Mễ Tiệp định kéo cô đang nằm trên đất lên, mồ hôi lạnh và nước mắt của Mễ Tiệp cùng nhau chảy xuống, suy nghĩ một chút thì hai ngày nay tên đàn ông khôn kiếp này luôn gây ra tai nạn cho mình, Mễ Tiệp hoàn toàn bạo phát, gào thét vùng vẫy gào thét như bị bệnh tâm thần: “Địt tổ tông nhà họ Quách anh, con mẹ nó anh thật khôn kiếp, cắt ngay, nếu không tôi cầm dao chém chết anh!”

Quách Bách Vĩ nhìn người phụ nữ chảy nước mắt, chảy mồ hôi, thân thể run rẩy, không có phát cáu, mà đen mặt không để ý sự kháng cự thể chết thể sống của Mễ Tiệp, sử dụng sức lực thô bạo nhất để ôm lấy người phụ nữ đang kêu khóc không ngớt. Mễ Tiệp cắn răng cả người giãy dụa muốn thoát ra khỏi ngực của anh, nhưng lại bị Quách Bách Vĩ cứng rắn kiềm chế. Đưa tay ra tắt động cơ vẫn còn đang âm ỉ rung động, rút chìa khóa ra, đá lên cửa xe, đi đến sân nhỏ của mình. Dù Mễ Tiệp có thiếu dưỡng khí đã loạn lung tung ở trong ngực, thì cũng không đánh lại hơi sức của Quách Bách Vĩ. Lòng

trần đầy thống hận nhưng không thể thổ lộ, thật sự là quá hận, quá hận, cô nhắm ngay bả vai của Quách Bách Vĩ cắn xuống một cái, hàm răng vừa cắn từ trên xuống dưới vừa cắn qua cắn lại như sói cái giành ăn, thoáng chốc có trần đầy mùi máu trong miệng. Chỉ nghe Quách Bách Vĩ hú lên một tiếng kỳ lạ, hút khí, bước chân hơi chậm lại, cổ nén trái tim đau đớn nín chặt đến tận phổi: “Vết thương của cô cần phải được rửa sạch, ai nha mau nhả ra, thịt của tôi sắp bị cô cắn nát rồi.”

Cái gì cũng không thể sánh bằng máu thịt của kẻ thù ở trong miệng mình, hàm răng của Mễ Tiệp khảm thật sâu vào da thịt của Quách Bách Vĩ, cách một tầng áo mỏng, vẫn trần đầy mạnh mẽ, dùng hết sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Editor: Melodysoyani

Quách Bách Vĩ mở cửa nhà của mình ra, đặt Mễ Tiệp đang gầy dựa lên ghế sa lon rộng rãi, hít một hơi khí lạnh nghiêng đầu kéo cổ áo ra để kiểm tra vết thương. Vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ lập tức mở to hai mắt, chỉ thấy máu chảy đầm đìa vòng qua đầu răng ở trên bả vai, da thịt sưng vù lên, còn không ngừng chảy máu ra ngoài: “Cô...” Quách Bách Vĩ trừng mắt nhìn Mễ Tiệp, vừa định nói chút lời ngoan độc, lại phát hiện Mễ Tiệp đang nằm trên ghế sa lon kịch thờ dốc trên, bờ môi run rẩy, sắc mặt trắng bệch trừng mắt nhìn anh, ánh mắt hùng hực. Nếu như ánh mắt ấy là một con dao găm, thì giờ phút này cả người của Quách Bách Vĩ đã đầy lỗ thủng rồi.

Trong ấn tượng của Quách Bách Vĩ, thì Mễ Tiệp vẫn luôn trang điểm một cách thời thượng và sáng sủa, ngay cả lúc mặc đồ ngủ mang dép lê cũng giống như một đóa hoa sen nở dưới nước, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn kiêu ngạo hát lên về đặc ý hạ hê, dùng ánh mắt khinh thường liếc qua liếc lại nhìn anh, khiến cho người ta hận không thể nghiêng răng đến đánh một trận vào mõng. Và cũng giống như một đứa trẻ ăm ỉ khi không chiếm được món đồ chơi mà mình yêu thích, ấu trĩ, cố chấp muốn đậu xe ở địa bàn của anh, giễu cợt nhìn anh không làm gì được chỉ có thể giậm chân. Nhìn dáng vẻ lúng túng của anh sau đó quay lưng lại cười trộm, cô vẫn luôn nhảy tới nhảy lui như một chú chim khoải lạc lú rú cả ngày, chưa bao giờ đáng thương giống như hiện tại. Nước mắt và mồ hôi làm trôi đi lớp hóa trang tinh xảo của cô, kiểu tóc kia khiến cho lòng anh ngứa ngáy, muốn đưa tay ra vén lại mái tóc dài màu hạt dẻ xõa lung tung tán lác trên chiếc ghế salon trắng kia, đã không còn sáng bóng dưới ánh nắng mặt trời nữa, mà hình như đã bị bạc màu, gương mặt xinh đẹp hiện ngang không còn chút sức sống, chỉ còn đầy oán hận trên mặt, anh có một loại rung động muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng đang run rẩy giống như lá chuối trong mưa kia, đôi mắt to đang chảy xuống một giọt rồi lại một giọt nước mắt trong suốt như trân châu, chảy từ khóe mắt, xuống tới tóc mai.

Mễ Tiệp như vậy thật khiến người ta phải đau lòng, Quách Bách Vĩ âm thầm thở dài một tiếng, rốt cuộc cũng không muốn nói lời ngoan độc nữa, tức giận đã hóa hư không theo từng giọt nước mắt của cô. Cẩn thận kéo cổ áo xuống, xoay người đến cái tủ đựng đồ linh tinh để lấy một chiếc hộp thuốc nhỏ ra.

Đi tới trước sô pha sau đó thì để hộp thuốc nhỏ xuống bàn trà, mở băng vải, nước sát trùng, cồn i-ốt, thuốc trắng Vân Nam, làm xong những thứ này, Quách Bách Vĩ đứng thẳng lên nhìn Mễ Tiệp vẫn đang rất bình tĩnh nằm ở trên sofa, nhẹ nhàng nói: “Tôi thấy cô có phải bị thương rất nghiêm trọng hay không, nếu nghiêm trọng thì hãy nói tôi để tôi dẫn cô tới bệnh viện, nhưng trước hết cô phải khử trùng đã, bằng không thì sẽ để lại sẹo, rất khó coi, có phải hay không?” Anh nói giống như đang dỗ một đứa trẻ vậy, đưa tay ra thử kéo ống quần của cô lên, thấy Mễ Tiệp không có giờ chán lên hung hăng đập anh như ở trong dự đoán, thì lúc này mới yên tâm cuộn ống quần rộng lớn của Mễ Tiệp lên để xem đầu gối của cô.

Quách Bách Vĩ không nhịn được hít một hơi khí lạnh, thật nhanh liếc Mễ Tiệp một cái, gần như không có biểu cảm gì trên gương mặt kia, thần thờ không có bất kỳ phản ứng nào giống như một con búp bê vải vậy. Quách Bách Vĩ cẩn thận chạm vào da thịt thối rửa ở xung quanh, cũng may là đã mặc quần dài, nên không có bụi đất thấm vào, nhưng mà với cô gái trước mắt này mà nói thì đây tuyệt đối là một vết thương nghiêm trọng, vết thương trên đùi trắng nõn nghiêm trọng đến nỗi không nở nhìn. Quách Bách Vĩ khó có thể nuốt được sự khó chịu này, anh xoay người cầm lọ nước sát trùng lên rồi nhìn Mễ Tiệp một chút, xem lại vết thương một chút, mới khó khăn nói: “Bây giờ tôi sẽ khử trùng cho vết thương, có thể sẽ đau một chút, cô cố nhịn một chút.”

Không có phản ứng.

Quách Bách Vĩ vẫn cẩn mõi, cúi người xuống, đổ nước sát trùng xuống miệng vết thương.

“Á...”

“Á...”

Hai tiếng kêu đau đớn cùng lúc vang lên. Một tiếng là của Mễ Tiệp, nước sát trùng khiến cô đau đớn đến chịu không nổi, loại đau đớn đó giống như bị người ta đâm một dao vậy, nếu không phải Quách Bách Vĩ dùng sức đè lại thì thiếu chút nữa cô đã nhảy dựng lên. Một tiếng khác dĩ nhiên là của Quách Bách Vĩ, đương nhiên anh biết là sẽ rất đau, cho nên đã chuẩn bị, vào lúc Mễ Tiệp muốn nhảy dựng lên sẽ đè chân cô lại. Nhưng mà Mễ Tiệp lại đau đến quơ đôi tay loạn xạ, một tay nắm chặt dựa vào ghế sa lon, một tay khác vô ý thức ôm hông của Quách Bách Vĩ, móng tay sắc nhọn nhắm ngay vào địa phương nhỏ nhỏ kia hung ác bấm xuống một cái. Quách Bách Vĩ đau đến muốn nhảy lên cao ba thước, làm sao biết được sẽ bị cừu âm bạch cốt trào của Mễ Tiệp lộ hóa thuần thanh chứ* (trong truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công vì với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật..), liên tục nhúc nhích đã rất khó khăn rồi đừng nói chỉ là dựa vào.

Quách Bách Vĩ cảm giác bắp thịt ở ngang hông kia sắp không phải là của mình nữa rồi, mới bắt đầu thì đau đến nóng rát, sau thì dần dần không còn cảm giác nữa, một mảnh tê tê.

Bật máy điều hòa không khí trong phòng khách lên, liên tục phát ra khí lạnh. Nhưng đầu Quách Bách Vĩ lại bắt đầu đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt nhỏ từ gương mặt nhỏ xuống, nhưng không muốn há miệng ra trách móc mà vẫn cắn chặt răng, chịu đựng "Tim lực" mà đột nhiên Mễ Tiệp lại phát ra khì thuốc sát trùng kích thích.

Rốt cuộc Mễ Tiệp dần thoát khỏi sự đau đớn bất ngờ này, dần dần không còn gầy dựa nữa, tay bắt đầu trượt xuống từ ngang hông của Quách Bách Vĩ, đôi thành run rẩy và nước mắt ròng ròng, còn lâu bầu mắng trong miệng: "Con mẹ nó anh thật khôn khiếp, cứ chó thối tha, đồ rác rưởi, cặn bã..."

Quách Bách Vĩ buông đôi tay đang đè chân Mễ Tiệp ra, giờ tay lên lau mồ hôi, lại lặng lẽ kéo vạt áo Paolo xuống, uống ếu người nhìn bắp thịt chết tê tê ở bên hông một chút, đã bấm tím, dùng ngón tay xoa xoa, nhưng lại giống như đụng vào người khác vậy, không có chút cảm giác nào. Bỏ lời mắng nhiếc từ kẻ rầy vào vạt áo, cách xa Mễ Tiệp một chút, đứng ở chỗ mà mình vẫn cho là tương đối an toàn, nói: "Tôi phải bôi chút cồn i ốt cho cô, sau đó thì bôi thuốc, lần này sẽ không đau, tôi bảo đảm đấy."

Mễ Tiệp vẫn còn đang mắng thì thảo giống như không nghe thấy gì hết, Quách Bách Vĩ vì đề phòng tay Mễ Tiệp quào loạn, nên dứt khoát không dùng bông băng để lau nữa, mà trực tiếp đổ vào, dù sao vẫn phải khử trùng.

"Á ~"

"Phù Phù."

Quách Bách Vĩ vẫn tự cho là mình thông minh nên chỉ đề phòng tay của Mễ Tiệp, mà quên mất mặc dù chân của Mễ Tiệp bị thương, nhưng vẫn còn một chân khác cực kỳ linh hoạt, muốn trách cũng chỉ có thể tránh anh ngan vạn lần dùng đứng gần chân của Mễ Tiệp, mặc dù còn i ốt không có đau nhói như nước sát trùng, nhưng khi xối vào thì lại khiến vết thương đang nóng rất chợt lạnh, Mễ Tiệp còn chưa cảm thấy đau đớn, thì đã nâng chân không bị bắt kỳ lực kiềm chế gì lên theo phản xạ có điều kiện, hung hăng đập ra ngoài. "Phù Phù" Quách Bách Vĩ quỵ xuống che đứng quần lại, lưng cong thành hình dáng trúng tôm, trán nặng nề chống đỡ trên sàn gỗ, co quắp nằm trên mặt đất.

Khi chỗ yếu của đàn ông bị tập kích, cho dù không tùy tiện dùng lực cầm nắm thì nơi yếu ớt kia, cũng có thể khiến anh đau đớn rất lâu, huống chi là sau khi bị Mễ Tiệp đá một cước trí mạng. Bây giờ đầu Quách Bách Vĩ trống rỗng, mồ hôi lạnh chảy ra như nước vòi sen lập tức thấm ướt quần áo của anh, ngọt ngào khó thở, đau đến không thể thở dốc, chỉ có thể phát ra từng tiếng ho khan giống như dã thú bị thương vậy.

Mễ Tiệp đảo tròn mắt, bắt lấy mép sô pha vát và nâng người lên, nhìn Quách Bách Vĩ đang quỵ người không ngừng hút không khí và ho khan, vẫn còn oán hận nghĩ, con mẹ nó, mau tranh thủ giành sự thông cảm đi, nếu không phải chân của tôi bị thương không thể sử dụng nhiều sức lực, thì nhất định anh đã đoạn tử tuyệt tôn rồi.

"Anh đang làm gì thế? Người giống như tấm sắt bị một đá thì sẽ lập tức có tấm lòng tốt này sao?"

Quách Bách Vĩ co quắp thật lâu, mới có thể khom lưng dậy giống như con trùng, cố gắng dùng cánh tay bủn rủn để chống người dậy, nâng đầu tràn đầy mồ hôi lạnh lên, ánh mắt tập trung nhìn chằm chằm vào Mễ Tiệp, thử vài lần, mới có thể cắn chặt hàm răng nặn ra vài chữ: "Cô... cô, cô cố ý."

Mễ Tiệp vừa đảo mắt vừa nằm xuống, thật sự mặc kệ anh: "Không phải anh đã bảo đảm là không đau rồi sao? Chuyện mà tôi làm là do phản xạ có điều kiện, là phản xạ đó có hiệu hay không? Anh nên cảm kích là chân của tôi đã bị thương, nên tôi chỉ có thể dùng có hai phần sức lực mà thôi."

Quách Bách Vĩ lại cúi đầu, tập trung nguồn năng lượng, hít một hơi thật sâu, lại khom lưng đi về phía trước giống như con trùng vậy, đến trước người Mễ Tiệp, gian nan nói: "Được rồi, giới lắm, bây giờ tôi cũng đã bị thương rồi, tôi đưa cho cô như thế nào thì cô cũng đã trả lại cho tôi như thế ấy rồi, đã thanh toán xong, về sau thì cô đi đường Dương Quan* của cô, tôi đi cầu Độc Mộc* của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, được chưa?" Quách Bách Vĩ nghĩ thầm rằng, mình phải nhanh chóng gạch rõ ranh giới với với người đàn bà độc ác này, nếu không nói không chừng vào ngày nào đó mình thật sự sẽ trở thành thái giám đầu tiên trong thời đại mới của Trung Quốc.

Đường Dương Quan* (chỉ con đường qua Dương Quan - nay thuộc phía tây nam huyện Đôn Hoàng tỉnh CamTúc - đi Tây Vực, sau này ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang)

Cầu Độc Mộc* (cầu độc mộc; cầu khỉ; con đường gian nan (ví với con đường gian nan hiểm trở))

Mễ Tiệp vừa nghe cũng cảm thấy tức giận, "Vụt" ngồi dậy, lớn tiếng nói: "Anh nói xạo, nước giếng không phạm nước sông gì chứ." Nói xong còn kéo hai ống quần lên, khóc nức nở chỉ vào vết thương: "Xem đi tên khôn khiếp như anh đã làm gì tôi đây? Thanh toán xong sao? Anh sạch sẽ rồi sao?"

Quách Bách Vĩ nhắm mắt lại cúi đầu thờ dõc xong, mới ngẩng đầu nói: "Cô cũng đã xuống tay độc ác với tôi lắm rồi, nhìn xem bả vai của tôi bị cô cắn thành dạng gì rồi, còn có eo của ta, cũng bị cô vện đến bấm tím, như vậy là rất tốt rồi, nhưng mà bị một cước kiacủa cô đá vào thì dù tôi không tàn cũng bị phế, bây giờ tôi rất muốn đi gặp bác sĩ."

"Cái gì...? Anh xem một chút, anh xem một chút đi." Mễ Tiệp quay người kéo vạt áo ngấn ra, lộ ra cả người trắng như tuyết lộ ra ở phía sau lưng: "Anh cố ý đẩy tôi vào hàng rào, mặc dù tôi không thể nhìn thấy, nhưng mà tôi lại biết chắc nó vừa sưng vừa đỏ, còn nữa..." Mễ Tiệp hết kéo vạt áo lại chỉ vào chân: "Chân của tôi đã thành ra như vậy rồi, không thể đi ra đường, mà anh còn muốn lừa tôi sao?"

Quách Bách Vĩ hoa mắt nhìn lưng trắng như tuyết của Mễ Tiệp, bụng dưới có một luồng lửa nóng co quắp, tứ chi bách hải cũng bị kích thích nổi lên một

tàng da gà, không tự giác được đưa tay ấn xuống hạ bộ (đũng quần), nhìn xuống một luồng kích thích, nuốt nước miếng một cái rồi mới nói: “Rất có khả năng là tôi đã bị cô đá tới bất lực rồi.”

Đột nhiên Mễ Tiệp mở to hai mắt, quả thật không thể tin vào tai của mình, tên khốn kiếp này lại có thể nói ra một lời hạ lưu vô sỉ như thế với một người phụ nữ chưa lập gia đình: “Anh...anh nói cái gì?”

“Tôi nói.” Quách Bách Vĩ nhìn cặp mắt xinh đẹp của Mễ Tiệp, rõ ràng lập lại: “Rất khả năng là tôi đã bị cô đá tới bất lực rồi, còn nữa, cô đã cho tôi nhìn lưng của cô, hơn nữa cô còn không có mặc bara.”

“...Không biết xấu hổ!” Mặt Mễ Tiệp đỏ bừng, không để ý bàn tay cũng đang bị thương, một bạt tay tát vào mặt tên dâm đồ vô sỉ trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Editor: Melodysoyani.

Lúc Quách Bách Vĩ ôm Mễ Tiệp về nhà của cô, thì gặp được mẹ Khúc Đại và cháu trai của bà ở ngã tư đường. Mẹ Khúc Đại vừa đi vừa ăn chuối tiêu, khi thấy Quách Bách Vĩ ôm Mễ Tiệp thì thiếu chút nữa đã mắc nghẹn, cố nuốt nhiều lần mới có thể nuốt miếng chuối tiêu đó xuống miệng, chỉ vào Mễ Tiệp lắp bắp: “Cô, anh, các người!”

Quách Bách Vĩ chưa kịp nói lời nào, thì Mễ Tiệp đã xấu hổ đến đỏ mặt, trời ạ, sau này làm sao có thể gặp người ta nữa đây.

“Bác gái, bác dẫn cháu trai đi dạo sao?” Quách Bách Vĩ thoải mái chào hỏi, cháu trai của mẹ Khúc Đại năm nay mới năm tuổi, lại đang mở to đôi mắt tò mò nhìn bọn họ, lặng lẽ lộ ra một chút mờ mịt hỏi bà nội: “Di ấy sẽ không đi bộ sao? Sao di ấy lại bị chú Quách ôm vậy ạ?”

“...” Mẹ Khúc Đại còn hiểu kỳ hơn cháu trai, còn muốn biết đáp án của vấn đề này hơn cả cháu trai, nhưng vẫn rất ngại ngùng. Thật may là Quách Bách Vĩ lại nói tiếp: “Di này thật sự quá ngu ngốc, bị ngã từ trên xích đu ở trong vườn hoa xuống nên đã bị trẹo chân, về sau con cũng cần phải cẩn thận hơn nhé.”

Đứa bé nhìn khuôn mặt đỏ bừng của di sau đó vội vàng gật đầu một cái, Mễ Tiệp duỗi tay ra phía sau nhéo một cái vào lưng Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ mắng nhiếc nói: “Ai nha, tôi phải nhanh chóng đưa con quý xui xẻo này về nhà thôi, hẹn gặp lại nhé. ...Này, cô nên giảm cân đi, chắc là khoảng 70kg rồi, làm sao lại nặng thế chứ, mệt chết tôi rồi. ...Ôi, ngàn vạn lần đừng nhéo nữa, nếu tôi mà làm cô té thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu. ....”

Mẹ Khúc Đại há hốc mồm nhìn bọn họ, quay đầu lại, lẩm bầm lầu bầu: “Người trẻ tuổi bây giờ, tìm đối tượng đúng là rất nhanh, mới vừa đến được mấy ngày thôi, đã ôm ấp áp áp rồi.” Cúi đầu nhìn cháu trai, nói: “Chao ôi đừng nhìn nữa, thiếu nhi không nên nhìn.”

Lần đầu tiên Quách Bách Vĩ vào phòng của Mễ Tiệp, không khỏi tò mò nhìn quanh, mặc dù cấu trúc nhà của bọn họ rất giống nhau, nhưng mà vì đang được tu sửa nên phong cách khác xa nhau. Các nhà kiến trúc sửa sang lại rất giản đơn, sàn nhà là một màu trắng nhạt, nhưng sau khi Mễ Tiệp vào trọ thì đã mua thêm chút gì đó, nên gần như đã có đủ sắc màu ở trong phòng. Trên chiếc ghế sofa thời thượng màu đỏ chót có một lông nhung thú nhồi bông không lồ, gối ôm có hình phim hoạt hình, ở trên nửa vòng tròn màu trắng hình khoa học về động thực vật có đặt vài món đồ chơi nhỏ của các cô gái, trên vách tường toàn là hình ảnh rực rỡ của Mễ Tiệp, cười vui vẻ đến xinh đẹp. Trước sofa có lót một thảm lông dày màu trắng, còn có mấy viên kẹo rực rỡ trên mặt thảm rộng thênh, xem ra rất êm ái và cực kỳ thoải mái. Nhìn rất thời thượng và thanh lịch, giống như phòng ngủ của trẻ em vậy, Quách Bách Vĩ để Mễ Tiệp ngồi trên thảm lông dày của sofa xong.

Mới vừa ngồi xuống lau mồ hôi xong còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã nghe Mễ Tiệp hung ác nói: “Ôm tôi lên ghế sofa đi.”

Quách Bách Vĩ vừa định phán bác: “Cô đâu có bị tàn tật sao không tự leo lên đi.”, nhưng mà khi nhìn mí mắt có hơi sưng lên của Mễ Tiệp, thờ dãi, không thể làm gì khác hơn là ôm Mễ Tiệp lên sofa.

“Này, đừng quá đáng như vậy, bây giờ tôi cũng là bệnh nhân đang bị thương đây.”

“Anh sao? Thôi đi, không phải chị bị đá có một cái ư, đây cũng có thể xem là bị thương sao? Bị thương ở chỗ nào hả?”

“Được rồi, muốn mình chứng đúng không?” Quách Bách Vĩ kéo áo xuống, Mễ Tiệp mở to hai mắt hỏi: “Làm gì vậy? Định giờ trò lưu manh à?”

“Cầu xin cô, lưu manh lưu manh gì chứ, đây là tôi để cô kiểm tra thương tích nhá.” Quách Bách Vĩ đứng ở trước mặt Mễ Tiệp, vừa nghiêng đầu để Mễ Tiệp nhìn bả vai của anh, vừa dùng ngón tay chỉ chỉ: “Thấy không? Kinh khủng chứ? Có thể sánh bằng với mấy con chó nghiệp vụ trong đội của chúng tôi rồi đấy.”

Mễ Tiệp nhìn một chút, dùng một ngón tay chọc chọc vào, đổi lại một tiếng hét như tiếng giết heo của Quách Bách Vĩ, ngồi chồm hồm trên mặt thảm, cắn răng hỏi: “Mẹ kiếp, điên rồi sao? Định mưu sát à?”

Mễ Tiệp kéo ống quần, cũng chỉ chỉ: “So với chỗ này của tôi thì chỗ đó của anh chẳng đáng là gì, chúng ta nên nói chuyện một chút thôi.”

Quách Bách Vĩ cau mày: “Nói chuyện một chút? Nói chuyện gì chứ?”

Mễ Tiệp trừng mắt hừ lạnh: “Sao vậy? Khiến tôi trở thành người không ra người quý không ra quý, mà anh còn không muốn làm gì sao? Bây giờ tôi không thể ra ngoài, còn không thể đến lớp dạy, anh phải chịu trách nhiệm cho những tổn thất của tôi.”

Quách Bách Vĩ vừa nghe thì nổi cáu, lập tức đứng dậy, chỉ vào lỗ mũi mình hỏi: “Tôi? Phụ trách à? Lỗi của tôi sao?”

Mễ Tiệp ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn, gật đầu mà nói: “Thông minh, là lỗi của anh đó, về đạo lý anh đã hại tôi thành ra khó coi như vậy thì không nên bồi thường sao? Vậy chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi sẽ cứ để như vậy, dễ dàng bỏ qua cho anh sao? Nếu như anh dám để lộ ra chút thái độ không muốn phụ trách nào, tôi sẽ đến đơn vị của anh đòi lời giải thích, để cho lãnh đạo và đồng nghiệp của anh biết anh là một tên khốn kiếp. Hơn nữa tôi còn đến chỗ thông báo dán chữ báo thật to, để cho những người quen biết anh nhìn một chút, xem một chút đồng chí cảnh sát được người dân kính yêu đã đối đãi thế nào với dân chúng.”

Quách Bách Vĩ trừng mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Mễ Tiệp một lúc lâu, đột nhiên đảo tròn mắt và nở một nụ cười, lại từ từ ngồi xuống, nhàn nhả nói: “Cô cho rằng người khác sẽ tin lời cô sao?”

“Hả? Tại sao lại không tin tôi chứ? Tôi bị thương thật mà.”

“Thật sao? Có người nào để chứng minh là những vết thương này thật sự là do tôi làm không?”

“.....Anh ba hoa vậy là muốn ăn vạ sao?”

“Không chứng minh được sao? Nhưng mà tôi lại có thể chứng minh vết thương ở trên vai tôi là do cô cắn đấy!”

“Hừ, anh có nhân chứng để chứng minh sao?”

“Không cần nhân chứng, xét nghiệm AND một chút là được rồi.” Quách Bách Vĩ run rẩy cởi áo ra, chỉ chỉ vào chỗ vết thương còn đang dính máu nói: “Trên này vẫn còn nước miếng của cô, thật may là thời đại này rất phát triển, nên chỉ cần một ngày để xét nghiệm AND.”

Mễ Tiệp khẽ vươn tay ra muốn túm lấy thì Quách Bách Vĩ lập tức cười xấu xa né sang một bên: “Ồ? Muốn hủy diệt chứng cứ sao? Thật đáng tiếc là tôi sẽ không để cho cô được như ý nguyện đâu.”

“....”

“À...đúng rồi, tôi còn phải nói với người khác, chúng ta có quan hệ nam nữ, tôi muốn chia tay với cô nhưng cô lại mặt dày mày dạn không đồng ý, cho nên mới bày ra trò này để làm tôi khó xử, ha ha.”

“....Không biết xấu hổ.”

“Bây giờ còn có hàng xóm chứng minh vừa rồi cô được tôi ôm, cô đoán thử xem người ta sẽ tin cô hay tin tôi đây?”

“.....Lưu manh.”

“Đúng, tôi không biết xấu hổ, lưu manh đấy, cô có thể làm gì chứ?”

Quách Bách Vĩ đắc ý nhìn sắc mặt xanh tím của Mễ Tiệp, kim nén thật lâu, đột nhiên “Oa” một tiếng, lại bắt đầu khóc, vừa khóc vừa dựa vào đệm, cảm đệm ném vào Quách Bách Vĩ: “Đồ cút chó thói tha, đồ lưu manh, ăn hiếp tôi, tôi không muốn sống nữa, á a a...”

Quách Bách Vĩ chụp lấy đệm rồi ôm vào trong lòng, cười híp mắt nhìn Mễ Tiệp khóc rống, ban đầu còn tưởng người phụ nữ này đang giả vờ, nhưng về sau lại mãi không dứt, tiếng khóc sắc nhọn chấn động khiến lỗ tai anh sắp điếc, lúc này mới đuổi người qua đưa mặt ra hỏi: “Khóc đủ chưa?”

Mễ Tiệp giơ tay lên định đánh, nhưng bị Quách Bách Vĩ ngửa đầu về sau tránh khỏi, Mễ Tiệp vừa thấy thì không đánh nữa, rút tay bụm mặt tiếp tục khóc. Về mặt Quách Bách Vĩ lộ ra sự tức giận: “Mẹ nó, vẫn bày ra vẻ mặt kia, cô bị nghiện rồi à?” Nói xong còn dùng tay sờ soạt má.

Mễ Tiệp vẫn khóc oa oa, Quách Bách Vĩ thật sự là một đầu hai chuyện lớn, hôm nay anh đã bị tiếng khóc cảnh cáo của người phụ nữ này tập kích đủ lần rồi.

Quách Bách Vĩ chợt cất cao giọng hét một tiếng: “Đủ rồi!”

Mễ Tiệp bị dọa sợ, mở to đôi mắt đăm lẹ ngơ ngác nhìn Quách Bách Vĩ từ giữa kẽ tay.

Quách Bách Vĩ sờ mũi một cái, khụ khụ, hắt giọng một cái, mới nói: “Vừa rồi tôi chỉ đùa thôi, cô nghĩ là thật sao? Tôi sẽ không khốn kiếp như vậy đâu, tôi nhất định tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm mà, được chưa?”

Nước mắt Mễ Tiệp vẫn còn bên má, nhưng vừa nghe thấy anh lên tiếng lập tức khăn trương nói: “Đây là do anh nói đó, không cho ăn vạ. Không được,

anh không phải là người đáng tin cậy, phải viết ra, viết đảm bảo.”

Quách Bách Vĩ mở to mắt, thờ hồn hèn nói: “Gi mà không đáng tin cậy chứ, hỏi thăm một chút đi, lấy ba chữ Quách Bách Vĩ của tôi làm bảo đảm, người trên đại cầu này ai mà không biết chứ.”

“Nhưng tôi cố tình không biết đó, anh phải viết, viết.”

“Tôi không viết, thì lấy gì mà uy hiếp tôi chứ?”

“Anh....Tôi biết ngay anh không phải là người đáng tin cậy mà, anh dối ý như vậy tôi đã thấy kỳ lạ lắm rồi.” Vừa nhếch miệng lại muốn khóc.

Quách Bách Vĩ vừa ngoáy ngoáy tai vừa nhìn chăm chú miếng vải quần quanh chân kia, lộ ra vẻ tức giận hỏi: “Trước tiên cô hãy nói đi, muốn tôi viết gì?”

Mễ Tiệp vội vàng suy nghĩ một chút.

“Vào ngày nào tháng của một năm nào đó Quách Bách Vĩ đã làm hàng xóm Mễ Tiệp bị thương, khiến sinh hoạt không thể tự lo liệu....”

“Mẹ kiếp, nghe giống án hình sự quá, tôi còn chưa muốn ăn cơm tù đâu.”

“Dù anh có ăn cứt tôi cũng không ngại.”

“...Cô là phụ nữ sao?”

“Đĩ nhiên, những điều phụ nữ nên có tôi cũng có không ít.”

Quách Bách Vĩ thật sự không thể nhịn được sờ mũi một cái, nhìn ngực của Mễ Tiệp một chút: “Tiếp tục đi.”

“Quách Bách Vĩ tự nguyện phụ trách mọi sinh hoạt hàng ngày của hàng xóm Mễ Tiệp....”

“Bao gồm việc giúp cố tắm luôn sao?”

“...Không biết xấu hổ.”

“Ha ha, là cô nói mà.”

“Anh phải lo một ngày ba bữa cho tôi.”

“Nhưng tôi rất bận mà, không thể nào đúng lúc đúng giờ, cô phải chuẩn bị tư tưởng trước đó.”

“Vậy không được, anh nhất định phải làm được.”

“Vậy tôi phải cố gắng thôi.”

“Anh phải giúp tôi dọn dẹp nhà cửa.”

“Cô biến tôi thành nam giúp việc sao?”

“Bây giờ tôi không thể tự lo liệu cuộc sống của mình được, anh cho rằng tôi rất muốn nhìn thấy anh sao?”

“Thì ra là không muốn gặp tôi à, tôi còn tưởng rằng cô thích tôi đấy.”

“Phì, anh đừng xuân thu đại mộng nữa.”

“Ha ha.”

“Công việc của tôi cũng bị tổn thất, nên anh cũng phải phụ trách.”

“Cô làm công việc gì?”

“Tôi làm ăn, tôi có một phòng tập Gym, anh hại tôi thành như vậy thì đã gián tiếp tổn hại tới việc buôn bán của tôi, nên tổn thất này anh phải bồi thường thôi.”

“Gym? Nhiệt Lực sao?”

“Yes, thông minh.”

Quách Bách Vĩ mở to hai mắt nhìn sự đặc ý của Mễ Tiệp: “Không phải chứ? Nhiệt Lực là của cô sao?”

“Ha ha, không sai, là của tôi đó.”

Quách Bách Vĩ không quan tâm, nhưng sao phải bồi thường nhiều tổn thất vậy chứ? “Vậy cô định không tự lo liệu được mấy ngày đây?”

“Tôi có thể quyết định được sao?”

“Đó là đương nhiên rồi, á... nếu cô thật lòng muốn chơi tôi, đã tốt rồi nhưng vẫn còn làm bộ làm tịch thì sao đây?”

Mễ Tiệp nói cáu: “Tôi là loại người như vậy sao?”

Quách Bách Vĩ cười hi hi: “Ai biết được chứ? Ngộ nhờ cô thật sự làm như vậy thì sao đây? Vậy không phải tôi rất thiết thòi sao.”

“Anh...” Mễ Tiệp chỉ vào lỗ mũi của Quách Bách Vĩ, hận không thể dùng ngón tay chỉ rách mặt anh.

“Ha ha, trước tiên phải nói một chút xem cô muốn tôi bồi thường như thế nào đây?”

“Đương nhiên là giữ vững tỉ lệ phần trăm mức buôn bán để bồi thường cho tôi rồi, rất công bằng đúng không?”

“Vậy mức buôn bán hàng ngày của cô là bao nhiêu? Nói tôi nghe xem.”

“...Đây là cơ mật thương nghiệp, không phải anh muốn biết thì sẽ biết được.”

“À, thật xin lỗi, nếu cô đã không thể công khai minh hóa, hiệp nghị kia rõ ràng rất không công bằng, không thể thành lập được, ha ha, thật may là tôi biết pháp luật.”

“....Căn bản là anh muốn trốn nợ, tôi...” Lỗ mũi Mễ Tiệp đau xót, đôi mắt cũng đỏ.

Nhìn hình dáng nghiêm túc đáng thương của Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ che giấu cơn nhả, nghiêm mặt nói: “Yên tâm đi, chơi thì chơi, nên nghiêm chỉnh đi tôi sẽ không ý lại đâu, tin tôi đi.”

“Anh phải viết ra thì tôi mới có thể tin anh được.”

Quách Bách Vĩ thật sự phục người phụ nữ này: “Vậy còn không nhanh chóng bày sẵn bút mực? Sau năm giây thì hệ thống sẽ tự động cách thức hóa, đến lúc đó đừng trách tôi không giữ lời hứa.”

“Đừng nha, trên bàn trà có giấy bút đó, anh viết đi.”

Quách Bách Vĩ vừa viết vừa lén lút chuồn đi liếc nhìn Mễ Tiệp một cái, hỏi: “Cô nói xem người thông minh lanh lợi như vậy thì làm sao bạn trai chịu nổi chứ.”

“Anh ta có ăn được hay không thì mặc mớ gì tới anh chứ? Anh còn muốn bắt bình dùm sao?”

“Làm sao tôi rảnh như vậy chứ? Tôi chỉ sợ tôi hại cô thành như vậy thì bạn trai cô sẽ không cầm dao chém tôi chứ? Tôi tương đối lo lắng cho an toàn của mình đó.”

“Yên tâm đi, ngoại trừ tôi ra sẽ không ai chém anh đâu.”

“Ha ha, nói như vậy là cô không có bạn trai à.”

“...Hình như anh rất vui vẻ khi tôi không có bạn trai thì phải?”

“Đó là..., tôi rất vui mừng, việc này chứng minh đồng bào của tôi sẽ không bị cô tàn nhẫn độc hại, rất may mắn.”

“...Anh là đàn ông sao?”

“Đương nhiên rồi, tôi cho phép cô kiểm hàng đó, đến đây đến đây đi.”

“Tại sao anh không đi đập đầu chết đi?”

“Ha ha, viết xong rồi, cô muốn xem lại không?”

Mễ Tiệp nhìn kỹ nội dung sau đó lại nhìn nét mặt của Quách Bách Vĩ, mới gật đầu một cái: “Được rồi, bây giờ là lúc anh phải thực hiện chức trách, tôi đổi rồi.”

“Tôi cũng đói rồi, nơi này có gì ăn không?”

“Cái gì? Anh còn muốn ăn đồ ăn của tôi sao?”

“Vậy thì sao, về sau cô ăn gấp đôi không phải được rồi sao.”

Mẽ Tiệp đưa ta chỉ vào phòng rửa tay: “Chỗ này của tôi chỉ có cứt thôi, anh có thể ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor: Melodysoyani.

Buổi sáng khi Mẽ Tiệp vừa tỉnh dậy, thì lập tức nhớ lại cuộc thỏa thuận vào tối hôm qua, thật phần khởi mà, rốt cuộc cũng đợi tới được cơ hội thật tốt để hành hạ tên khốn kiếp kia rồi, nhưng khi nghiêng người lại lập tức lảo đảo khỗ sở, thân thể giống như bị xe lu nghiền qua vậy, vừa đau lại mệt, chưa hết đau lại nghe thấy tiếng chuông cửa đang bắt đầu vang bài hát con thỏ nhỏ ngoan ngoãn.

Cố gắng dùng một chân để nhảy ra mở cửa, thì lập tức nhìn thấy tên khốn kiếp kia xuất hiện với vẻ mặt vô cùng thoải mái, cầm hộp com trong tay, còn có một túi ni lông, hình như là để bánh bao hấp ở bên trong.

“Chắc chắn, cô cũng quá lười biếng rồi, mới vừa thức dậy à?” Quách Bách Vĩ vừa nói vừa đổi giày, đi vào phòng ăn và để đồ lên bàn.

“Tự cô ăn đi, tôi có nhiệm vụ, nên không có thời gian.”

Mẽ Tiệp oán giận nói: “Chẳng lẽ anh muốn tôi tự nhảy đến đó để lấy chén đũa sao?”

Quách Bách Vĩ nghiêng đầu cười hi hi nhìn Mẽ Tiệp một chút rồi nói: “Nếu không thì phải làm sao đây? Muốn tôi đút cho cô ăn sao?”

“Đừng làm tôi mắc ói nữa, chân tôi bị thương chứ không phải là tay của tôi không cử động được.”

Quách Bách Vĩ cười ha ha đi tới phòng bếp mở tủ ra để tìm bát đũa: “Được rồi, ngài có thể dùng bữa được rồi đó.”

Mẽ Tiệp dùng cảm chia chia về cánh cửa: “Ừa, anh cũng có thể quý xuống thỉnh an được rồi đấy.”

Quách Bách Vĩ bị Mẽ Tiệp chọc cười, cười ha ha nói: “Ồ, thật sự coi mình là thái hậu của Đông cung à? Thái hậu ạ, ngài muốn tự nhảy tới đây hay là muốn tôi ôm

tới đây?”

Mẽ Tiệp chống nạnh rống một câu: “Tôi còn chưa đánh răng rửa mặt nữa, tôi kêu anh quý xuống thỉnh an đó có nghe thấy hay không hả?”

Quách Bách Vĩ làm bộ vẩy vẩy cánh tay, hơi khom người xuống “Dạ” một tiếng, từ từ xoay người lại đi ra cửa, nhìn Mẽ Tiệp nháy mắt mấy cái: “Tạm biệt à? Đến tạm biệt bằng nụ hôn được không?”

Mẽ Tiệp đỏ mặt, nghĩ thầm, mẹ nó, dám đùa giỡn với lão nương sao? Thở phì phò nói một câu: “Anh mau cút đi!” Lập tức “lảo đảo” đóng sầm cửa lại, khi nghe thấy tiếng cười lớn từ xa của Quách Bách Vĩ, cô cũng chưa phát hiện rằng mà đã bật cười, nói một câu: “Tiểu Súc Sinh.”

Mẽ Tiệp đang xem phim Hàn, thì điện thoại vang lên, vừa nhìn thấy dãy số lạ, thì lập tức bật lên hỏi: “Ai vậy?”

“Cô không thể dụ dỗ một chút được ư, ngay cả khi nghe điện thoại cũng giống như sư tử rống vậy, đừng nói tôi không nhắc nhở cô, cần thận coi chừng không có người đàn ông nào muốn lấy cô đó.”

Mẽ Tiệp khẽ cắn răng, cái tên Quách Bách Vĩ khốn kiếp này.

“Con mẹ nó anh muốn tìm ai vậy, cho dù muốn đánh rắm thì cũng xin anh phải xem đúng dãy số rồi mới thả chữ.” Nói xong “Bốp” cắt đứt.

Một phút im lặng, Mẽ Tiệp bắt máy không nói lời nào, đầu kia truyền đến giọng nói do dự của Quách Bách Vĩ: “Mẽ Tiệp à?”

“Gọi lộn số rồi.” Lại cắt đứt. Mẽ Tiệp bắt đầu che miệng cười, cho anh tức chết tên khốn kiếp này.

Điện thoại nhà lại vang lên, Mẽ Tiệp từ trên ghế sa lon đi qua, vừa nhìn thấy vẫn là Quách Bách Vĩ, hắng giọng một cái, mới bắt máy, cũng không đợi đối phương mở miệng trước đã nói: “Thật xin lỗi, bây giờ chủ nhân của nhà này không ở nhà, nếu không có chuyện lớn như chuyện trời sẽ sập xuống thì mời ngài hãy gác máy, nếu như có, tiếng “Ồn ào” thì xin hãy nhấn lại vào một tiếng sau, cảm ơn.”

Mẽ Tiệp thiếu chút nữa nhịn không được mà bật cười, đoán chừng là Quách Bách Vĩ đang ngơ ngẩn ở bên kia, thật lâu mới nghe được tiếng hét cực kỳ

tức giận của anh: “Mẹ nó, trả lời như thế nào mới không “Ồn ào” đây hả?”

Rốt cuộc Mẹ Tiệp cũng bắt đầu cười ha ha, cười đến mức nước mắt tràn ra, Quách Bách Vĩ ở trong điện thoại cười hỏi: “Sao vậy? Tôi phối hợp ăn ý chứ? May mà tôi đã xem qua tiết mục ngắn này rồi, nếu không thì đã không bị cô lừa dối rồi.”

Mẹ Tiệp lau nước mắt hỏi: “Gọi làm gì vậy? Có chuyện gì thì gặp mặt nói không được sao?”

“Ặc, là như vậy, bữa trưa hôm nay tôi có buổi tiệc phải...”

Không đợi Quách Bách Vĩ nói xong Mẹ Tiệp đã hung dữ hỏi: “Ý anh là buổi trưa hôm nay không thể tới sao?”

“Đây không phải là đang xin phép cô sao.”

“Vậy anh xin phép dạ dày tôi thế nào đây?”

“Yên tâm đi, sẽ không để cô bị đói bụng đâu, tôi kêu người mua đồ ăn ở bên ngoài cho cô được không?”

“Quách Bách Vĩ, hôm nay mới là ngày đầu tiên mà anh đã kêu tôi ăn đồ ăn ở bên ngoài rồi sao?”

“Dù tôi có trở về thì không phải cũng sẽ mua đồ ăn ở bên ngoài cho cô hay sao? Chỉ đơn giản là biến thành người khác đưa tới thôi mà.”

“Anh, đồ chết tiệt này.”

Mẹ Tiệp thờ hồn hển nói rồi cúp điện thoại, còn tưởng rằng tên khốn kiếp kia sẽ gọi lại để giải thích, ai biết được thật lâu sau cũng không có động tĩnh gì, Mẹ Tiệp vừa tức vừa uất tức, cảm đậm dứa ném ra ngoài.

Không lâu sau chuông cửa lại vang lên, Mẹ Tiệp giận dữ không ra mở cửa, nghĩ thầm, đồ chết tiệt mà, dù sao chân cũng không thể đi chuyển được, thì dứt khoát nằm ở trên giường vừa nắn Quách Bách Vĩ vừa nằm cứng đờ thôi, gắng gượng gượng gượng một chút lại ngủ thiếp đi.

Buổi chiều sau khi tỉnh dậy người có chút ngứa ngáy, Mẹ Tiệp định đi tắm, nhưng Quách Bách Vĩ lại dận là vết thương không thể dính nước, mà cô cũng sợ bị nhiễm trùng sẽ để lại sẹo, nên dùng một cái chậu nhỏ cẩn thận từ từ lau người, mới vừa mặc xong áo ngủ thì nghe tiếng chuông cửa reo lên, nhìn đồng hồ một chút thì biết hiện tại mới hơn ba giờ, thật quái lạ ai lại tới vào lúc này chứ?

Vừa gian nan đi chuyển tới mở cửa vừa dùng đôi mắt mèo nhìn, lại là Quách Bách Vĩ anh tuần mặc đồng phục đứng đó.

Quách Bách Vĩ có chút say sưa khi cánh cửa được mở ra, Mẹ Tiệp xoa tóc còn đang ướt đầm, xem ra là mới vừa tắm xong, gương mặt đỏ hồng, đôi mắt to xinh đẹp lúc thì trốn tránh lúc thì lấp lánh nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh. Lỗ mũi Quách Bách Vĩ ngửi được một mùi hương thơm mát của dầu gội, cô gái xinh đẹp trước mắt này đang mặc một chiếc áo ngủ bằng sợi tơ vừa thoải mái lại kêu gọi, dưới cổ trắng nõn là một mảng da thịt lớn vô cùng trắng nõn, vì là kiểu áo ngủ thấp ngực nên không thể che hết phần thâm sâu ở giữa nhũ hoa kia, kênh rạch, lỗ thủng trắng bóng đang ẩn nấp (Editor: Tui thì tui rất tong tắng, thật đó T.T). Một chút nóng bỏng quen thuộc từ dưới bụng dâng lên, rất nhanh khiến thân thể anh căng thẳng, trong họng có chút khô khốc, không nhìn được liếm môi một cái, đi lên nhìn chăm chú vào đôi môi nhỏ đỏ tươi mà anh đang muốn hôn lên khi đóng cửa còn nói: “Tôi không có gọi đồ ăn ở bên ngoài.”

Dưới tác dụng của rượu, Quách Bách Vĩ nhìn Mẹ Tiệp quyến rũ và gợi cảm, giống như Hormone đàn ông đang bắt đầu tiết ra, thậm chí anh còn cảm thấy được khí nóng ở dưới bụng đang bắt đầu tuần hoàn theo máu, nóng đến anh sắp đổ mồ hôi, từ từ mở cửa phòng ra để không khí lạnh của máy điều hòa bay ra, đập vào mặt, giống như từ dầu sôi lại được ném vào trong nước lạnh, thân thể “Khúc Khích” bốc khói trắng.

Anh cảm thấy rất ảo não với cảm giác này của mình, mình cũng không phải là người vừa nhìn thấy phụ nữ thì lập tức thành sắc lang, anh thích người thánh thạc, nở nang, mỹ nữ có tình cảm dí dỏm, hơn nữa còn phải dịu dàng động lòng người, nếu người phụ nữ này có thể thỏa mãn mình ở trên giường vậy thì chàng hoàn mỹ rồi. Trước mắt thì...

Mẹ Tiệp là một mỹ nhân đủ tiêu chuẩn hoàn mỹ, nhưng đáng tiếc lại không phải là đối tượng lên giường với anh, vì chẳng những bảo vật hấp dẫn này có chút tài năng, mà còn là một hoa hồng có gai, cần phải đấu trí đấu dũng với cô, còn phải thời thời khắc khắc đề phòng việc bị cô đánh bất ngờ. Anh lại ảo não, lại tiếc hận, cuối cùng cổ của anh dưới tác dụng của cồn có chút gian nan nói: “Tôi không phải là thực phẩm, tôi là hàng xóm kiêm bảo mẫu của cô, họ Quách, tên là Quách Bách Vĩ.”

Mẹ Tiệp đổi lại tư thế hơi dựa cửa, lấy tay phất máy tóc ẩm ướt, một giọt nước rơi vào trong ngực, không có vào nhũ, trong khe, mà đang ẩn dưới áo ngực cao vút và nhẹ nhàng rung rung theo hô hấp, Quách Bách Vĩ chỉ cảm thấy sức nóng đang vọt tới ột, trong lỗ mũi nóng rực, sắp chảy máu mũi, trong lòng thầm nắn, con bà nó, hôm nay nóng tới khiến người ta không thể chịu nổi.

“À... Là anh hả, tôi còn tưởng là người đưa thức ăn đó, đáng đáp của hai người có chút giống nhau.” Mẹ Tiệp còn không biết rằng giờ phút này khi cô giơ tay múa chân thì trong mắt Quách Bách Vĩ đều là sự khiêu khích khó nhịn, hai mắt còn không ngừng vọt sáng lên, lông mi thật dài như hai cây quạt, vừa đen lại vừa dày, giống như đứa trẻ đáng yêu. Quách Bách Vĩ nâng một tay lên đỡ trên khung cửa, một tay khác bỏ vào túi quần. ...anh phải tạm thời giấu tay của mình đi, nếu không anh sợ tra ra kia sẽ không tự giác được mà đánh úp về phía bộ ngực làm người ta khát vọng kia, nếu như làm như vậy, thì người phụ nữ thoát nhìn như vô hại ở trước mắt này lại gây cho anh tai nạn không thể nào tưởng tượng được. Cúi đầu nhìn cặp mắt xinh đẹp kia, Quách Bách Vĩ dùng giọng điệu êm ái nói: “Hả? Tôi không tin đâu, làm sao có người đưa thức ăn nào đẹp trai như vậy được?” Vì anh bị khuất phục trước sự gợi cảm của Mẹ Tiệp, nên nhìn không được mà lộ ra bản tính khi đàn ông nhìn thấy mỹ nữ, đến gần, tán tỉnh, khiến mỹ nữ đổ gục, là một điểm mạnh khác của Quách Bách Vĩ chuyên vây bắt tội phạm. Sức quyến rũ nam tính của anh cũng mê hoặc như Mẹ Tiệp vậy, cô ngừng đầu nhìn sự trắng

trợn thú vị trong mắt Quách Bách Vĩ, dĩ nhiên Mễ Tiệp biết đó đại biểu cho chuyện gì.

Cô đã bắt đầu qua lại với những đàn ông khác nhau từ lúc mười mấy tuổi, nên có khứu giác nhạy cảm của phụ nữ, nên cô có thể ngửi thấy được mùi của một người đàn ông tan nát ra Hormone tìm phối ngẫu trong vòng một ki lô mét. Nhưng mà bây giờ cô cũng chỉ ngửi được mùi rượu, không cảm thấy gì khác nên nhũ nhũ mày: “Anh uống rượu à?”

Quách Bách Vĩ lại gần thêm một chút nữa, cợt nhả nói: “Rượu có thể khiến cho một người đàn ông đẹp trai hơn.”

Mễ Tiệp ngửa mặt ra sau, dùng ánh mắt ngập nước khẽ liếc Quách Bách Vĩ một cái: “Rượu cũng có thể khiến cho một người đàn ông thành tội phạm.”

Vóc dáng của người đàn ông trước mắt này rất cường tráng, bả vai rộng rãi, cánh tay thật dài, hai chân bèn chắc lại thon dài, trong yếu nhất là sức mạnh đại biểu cho cơ bụng, đang rục rịch ẩn nấp dưới trang phục bộ động phục trang nghiêm kia, người đàn ông này có hứng thú với cô, cô đã cảm thấy, nhưng mà khi người đàn ông bị rượu làm mất cảm giác thì chẳng những nguy hiểm, mà quả thực là tai họa, Mễ Tiệp cố gắng chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể đóng cửa, chỉ cần Quách Bách Vĩ có bất cứ ý định bất chính nào, cô sẽ không chút do dự dùng cửa kẹp bẹp chân anh.

Quả thực hồn phách của Quách Bách Vĩ bị sự quyến rũ mất hồn kia câu đi bầy phần rồi, cả người nhẹ nhàng, không nhìn được rừ đầu xuống thấp hơn một chút nữa, gần Mễ Tiệp thêm một chút nữa, mùi thơm càng đậm hơn trong lỗ mũi, khiến anh bắt đầu choáng váng, cười nhẹ tiếp tục đùa giỡn: “Cô xem trời nóng bức như vậy, để tôi vào nhà rồi hãy bàn tới chuyện tôi có đẹp trai hay không nhé? Tôi sẽ rất vui khi được phục vụ cho cô, cho mãi đến khi cô hài lòng mới thôi.”

Mễ Tiệp bắt đầu cười, cười ngọt ngào, quyến rũ, nhưng tràn đầy phòng bị trong mắt, cô cố gắng khiến mình trông vừa vô hại lại đáng yêu, con mắt đen bóng xoay một vòng rồi nói: “Không thấy xấu hổ, chuyện anh rất đẹp trai sao? Tôi thấy người đưa thức ăn đồ còn đẹp trai hơn anh.”

Nhìn Mễ Tiệp lảng lơ như vậy, quả thực Quách Bách Vĩ còn choáng váng hơn khi uống rượu. Tất cả đều nói rượu khiến đàn ông can đảm hơn, lời này không sai chút nào, Quách Bách Vĩ sai lầm xem Mễ Tiệp như những người em gái của mình, trong lòng có chút ngứa ngáy, rốt cuộc cũng đưa tay ra vuốt mặt Mễ Tiệp.

Mễ Tiệp đã sớm phòng sói, vừa nhìn thấy móng vuốt của anh, thì dùng khí thế sét đánh không kịp đóng chặt cửa lại. Còn của rượu khiến phản ứng của anh chậm chạp, nên tay của Quách Bách Vĩ lập tức bị kẹp, chỉ nghe Quách Bách Vĩ hét lên một tiếng như tiếng kêu của sói vậy, run rẩy nhìn vết bầm tím trên tay, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra.

“Cô, cô quá ác độc rồi.”

“Tôi ác độc sao? Anh ăn no đủ xong rồi mới nhớ tới tôi, tôi vẫn không thể để anh ghi nhớ tôi thật lâu sao?”

“Xem như cô lợi hại.”

“Anh muốn tới gây gỗ sao?”

“Tôi tới đưa thạch tín cho cô đó, ăn xong rồi thì nhớ tìm một chỗ không ai biết đến để nằm xuống, đừng dọa những người bạn nhỏ sợ hãi.”

Sáng ngày thứ hai Quách Bách Vĩ cũng khuya lắm mới tới gõ cửa, Mễ Tiệp nhìn Quách Bách Vĩ đang ủ rũ cúi đầu, đảo tròn mắt, nghĩ thầm, anh đúng là mù quáng, không cho anh thấy chút màu sắc, thật sự sẽ coi tôi là mèo bệnh mất.

“Làm sao hôm nay lại tới trễ như vậy? Tôi rất đói đó.”

Quách Bách Vĩ ngẩng đầu lên, trong mắt còn có chút máu đỏ vì không được nghỉ ngơi thật tốt, nhìn Mễ Tiệp gọn gàng, oán hận nói: “Người phụ nữ ghê tởm này, tay của lão tử bị đau cả một đêm, cô còn lải nhải gì nữa? Đưa đồ cho cô ăn đã là tốt lắm rồi, tôi phải cho cô một quả bom hẹn giờ mới đúng.”

Mễ Tiệp cười hi hi: “Đáng ghét, ai bảo anh thích động tay động chân chứ, tự mình làm thôi.”

Quách Bách Vĩ phiền não hất tóc, ngó ngó Mễ Tiệp, nói: “Cô xem tay của tôi cũng bị như vậy rồi, ngay cả xe cũng không thể mở ra được, cô hãy dứt khoát dùng một nụ hôn coi như là đền bù tổn thất cho tôi đi, tôi không sợ bị thua thiệt nữa.”

Mễ Tiệp dừng cười, hỏi: “Một đêm rồi mà anh còn chưa tỉnh rượu sao?” Cô còn chỉ chỉ vào cánh cửa nói: “Mời anh ra đứng vững giữa cánh cửa đi, đứng nghiêm, rồi tôi lại làm cho anh tỉnh.”

~ Hết chương 14~

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: Peiria

Quách Bách Vĩ đánh giá căn phòng bừa bộn của Mễ Tiệp, miệng chắc chắn: “Nhìn xem, lộn xộn như vậy, người không biết còn tưởng nơi này là ‘Chiến tranh giữa các vì sao’ đấy!”

“Cho nên...” Mễ Tiệp nằm nửa người trên ghế sofa găm táo, úp úp mở mở nói, “Bây giờ anh có thể dọn dẹp phòng rồi.”

Quách Bách Vĩ nghiêng đầu nhìn Mễ Tiệp chăm chăm: “Tôi đường đường là cảnh sát hình sự tinh anh, sao cô lại coi tôi như người giúp việc để sai bảo vậy hả?”

Mễ Tiệp thay đổi một tư thế khác thoải mái hơn, từ tốn nói: “Tinh anh thì thế nào? Tinh anh thì không phải làm theo sai khiến, thực hiện nghĩa vụ sao? Chẳng lẽ anh muốn thất tín làm tên súc sinh vô lại?”

Quách Bách Vĩ cười ‘hi hi’ một tiếng, chỉ tay vào Mễ Tiệp: “Cô đó, thật đúng là người làm ăn, trách không được mọi người đều nói các cô là gian thương, chỉ cần mở miệng nói chuyện, đen cũng có thể bị cô nói thành trắng.”

“Chẳng lẽ lời của tôi không phải nói thật sao?”

“Đúng đúng đúng, những lời cô nói đều là chân lý, cô chính là Thánh Alla, tôi bái phục cô rồi.” Quách Bách Vĩ vừa mới ngồi xuống Mễ Tiệp đã trừng mắt nói: “Nếu tôi nói là chân lý, vậy tại sao anh còn không mau làm việc đi.”

Quách Bách Vĩ kêu lên: “Làm ơn, tôi vừa mới tan tằm, mệt giống như chó. Thánh Alla cô đại từ đại bi phổ độ chúng sinh một lần có được hay không?”

Mễ Tiệp trợn mắt khinh thường nói: “Tôi cũng cầu xin anh, anh làm xong còn phải nấu cơm, tôi đã chuẩn bị roi da, lúc anh bị nhắc nhở, tôi nhất định sẽ không nương tay, sẽ đánh anh giống như đánh ngựa đó.”

Quách Bách Vĩ nhìn Mễ Tiệp bĩu môi, trong lòng mềm mại. Trước kia sau khi tan tằm một mình một người, làm cái gì cũng chỉ có hình bóng lạnh lùng đi theo, anh vẫn luôn lưu luyến bên ngoài, trên hoa ghẹo cỏ để chứng minh cuộc sống của mình vẫn vô cùng đặc sắc, mà lúc này cãi nhau với Mễ Tiệp, lại có một loại cảm giác ấm áp, có phần giống như gia đình... Anh đứng lên, xắn tay áo, cố ý làm ra vẻ hung dữ, nói: “A... đáng ghét... Cô quả thật đúng là mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết!”

Mễ Tiệp cười tít mắt nhìn Quách Bách Vĩ bắt đầu thu dọn cái bàn lộn xộn, nói: “Nếu như dáng vẻ của công chúa Bạch Tuyết cũng giống như anh thì cô ấy sẽ cực kỳ hạnh phúc.”

Quách Bách Vĩ ngẩng đầu hỏi: “Vì sao?”

“Chỉ có như vậy mới không bị mẹ kế của nàng ghen tỵ, hơn nữa...” Mễ Tiệp cười rộ lên, “Hon nữa nàng có thể không gả ra ngoài được, bởi vì bộ dáng của nàng làm cho hoàng tử cảm thấy mình hôn phải con cóc sẽ không nhận được, cơm tối hôm trước đều phun hết ra, như vậy Bạch Tuyết cũng không phải thương tâm khi bị vứt bỏ, vậy chẳng phải là cực kỳ hạnh phúc sao?”

“Sức tưởng tượng của cô rất phong phú, rất sáng tạo, cô nên trao đổi với tác giả truyện Bạch Tuyết một phen, như vậy chuyện xưa sẽ càng trở nên hấp dẫn người đọc.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ, chờ lúc tôi lên Thiên đường gặp anh em nhà Grimm đi, còn anh, hừ hừ, anh vĩnh viễn sẽ không nghe được phiên bản công chúa Bạch Tuyết mới.”

“A... Tại sao?”

“Bởi vì khi đó anh đã ở dưới tầng thấp nhất của Địa ngục chờ dầu chiên lửa thiêu rồi.”

“A, cô đúng là người phụ nữ độc ác, dựa vào cái gì mà cô độc ác có thể lên Thiên đường, còn tôi lương thiện như vậy lại phải xuống Địa ngục?”

“Anh lương thiện sao?”

Quách Bách Vĩ cầm khăn lau trong tay đứng đưa qua lại: “Người dân lương thiện cực khổ đang bị nhà tư bản bóc lột.”

“Được rồi, anh rất lương thiện, nhưng mà anh không thể không làm nhanh một chút rồi, bởi vì tôi rất đói.”

“Được rồi, nhà tư bản ác độc, tôi sẽ đi nấu cơm, có điều tôi sợ cô ăn không vô.”

“Cắt, an tâm đi, tôi đói có thể ăn hết một đầu bò.”

“Nơi này không có bò cho cô, chỉ có đồ ăn bị hạ độc, cô có ăn hay không?”

“...”

“Nhưng mà, tôi nghĩ cô có thể an tâm, vì tôi sẽ không độc chết cô, tôi đa chỉ làm cho cô sống không bằng chết thôi.”

“...”

“Ha ha, tôi đi nấu cơm?”

Trong đầu Mễ Tiệp thoáng hiện một màn chính mình vừa nấu canh vừa cầm thuốc xổ cười gian trong đầu, cô trở mắt nhìn Quách Bách Vĩ nói không nên lời.

Quách Bách Vĩ cười tí tít đưa tay hươ hươ trước mặt Mễ Tiệp: “Này, mời linh hồn mau về vị trí cũ.”

Mễ Tiệp không yên tâm về tên ‘hồn đản’ này, anh ta cực kỳ có khả năng sẽ trả thù mình, phải luôn luôn đề phòng, nghĩ tới đây cô lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười: “Ha ha, để một mình anh nấu cơm tôi rất áy náy, hiện tại anh mới tan tâm, làm anh mệt mỏi thì tôi chẳng phải trở thành tội nhân sao, bằng không chúng ta cùng nấu cơm đi? Tôi có thể làm trợ thủ cho anh.”

Quách Bách Vĩ lắc đầu như trống bỏi: “Như vậy sao được? Đây là trách nhiệm của tôi, phải thực hiện đúng theo thỏa thuận, phục vụ cô, nếu không lại bị mắng là súc sinh, vô sỉ, lưu manh các loại, hơn nữa chân cô bất tiện, nếu để cô phụ nấu cơm, tôi cũng không đành lòng, cô nói có phải hay không?”

“Không có, đây là tôi tự nguyện, lại nói, nào có đạo lý bắt một mình anh vất vả đúng không? Đi thôi, đi thôi, đỡ tôi.” Mễ Tiệp vội vã đứng lên, giống như châu chấu dùng một chân để nhảy.

Trong lòng Quách Bách Vĩ muốn cười ngắt, anh phát hiện ra cô gái tên Mễ Tiệp này chẳng những nhạy cảm mà còn rất đa nghi, hình như đây là bệnh chung của phụ nữ đi!

Nhìn Quách Bách Vĩ đeo chiếc tạp dề nhỏ cầm dao cắt khoai tây, Mễ Tiệp hâm mộ nói: “Wow, kỹ thuật không tệ, chao ôi...”

Quách Bách Vĩ nhìn chằm chằm khoai tây trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đó là đương nhiên, tất cả đều do luyện tập mà có.”

“Anh luôn tự mình nấu cơm sao?”

“Tôi đi làm bận rộn, làm gì có thời gian, thỉnh thoảng rảnh rồi mới làm một chút.”

“A... Không ai giúp anh sao?”

“Người nào giúp? Cô cho là ai cũng có số mệnh tốt như cô sao?”

“Vậy còn bạn gái anh? Cô ấy biết nấu ăn không?”

Quách Bách Vĩ quay đầu nhìn Mễ Tiệp: “Ha ha, muốn thăm dò tôi sao?”

Mễ Tiệp đỏ mặt, vội nhìn gạo sôi trong nồi cơm, cầm thìa đảo đều.

Quách Bách Vĩ dừng động tác, đi đến phía sau lưng cô, ái muội nói: “Haizz, cô nói xem, cô chưa lập gia đình mà tôi cũng chưa có vợ, cô nam quả nữ hợp lại với nhau có thể giảm bớt những lúc phải dựa vào năm ngón tay giải quyết.”

Mễ Tiệp suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, cô đỏ mặt cầm thìa, chỉ vào người đàn ông không biết xấu hổ trước mặt, nói: “Lưu manh, thói tha, không biết xấu hổ, anh còn nói lung tung nữa thì biến.”

Quách Bách Vĩ giờ hai tay vội nói: “Được được được, cô đừng kích động, bỏ thìa xuống, lát nữa không muốn ăn cháo nữa à?”

Tay nghề của Quách Bách Vĩ đích thực không tồi, nhìn Mễ Tiệp ăn đến miệng dính mỡ, anh cười hi hi nói: “Thế nào? Ăn ngon không?”

Mễ Tiệp gạt đầu, tán thưởng nói: “Về sau đừng gọi đồ bên ngoài, tay nghề như vậy tự nấu ăn là được rồi.”

“Tôi đây chẳng phải sẽ biến thành nam giúp việc sao, hơn nữa còn là miễn phí, tên ngốc cũng không muốn đâu.”

“Chẳng lẽ anh còn muốn tiền boa?”

“Tiền boa thì miễn đi, cứ thanh toán qua thẻ là được.”

“Nói hay nhỉ, chỉ có mấy ngày thôi, chờ chân tôi có thể động đậy thì anh cũng được giải phóng, làm gì mà nhỏ mọn như vậy?”

“... Cô mau ăn đi, ăn xong còn thay thuốc.”

“Rồi, rồi, rồi.”

“Cô cần hít thở chút không khí trong lành, ăn xong thì ra sân thay thuốc.”

“Vậy chẳng phải sẽ bị người khác nhìn sạch bách sao?”

“Yên tâm, đàn ông sẽ không cảm thấy hứng thú với thứ gì đó trên người cô đâu.”

“... Anh có thể đóng cái mở chim của anh lại rồi đó.”

Quách Bách Vĩ lấy một hòm thuốc nhỏ từ trong nhà ra, đặt trên chiếc bàn xi măng trong sân nhà Mễ Tiệp, sau đó lại đỡ Mễ Tiệp ra ngoài, vừa đặt cô xuống thì nghe thấy tiếng cô kêu gào thảm thiết.

Quách Bách Vĩ hoảng sợ, không khỏi cau mày lớn tiếng: “Mẹ nó, cô không bị bệnh thần kinh, la hét để làm cái gì?” ddlequydon.com

Mễ Tiệp đứng một chân trên thảm cỏ, miệng chỉ biết hừ hừ, nhưng không thể động đậy.

Quách Bách Vĩ nhăn mũi ngửi ngửi: “Mẹ nó, mùi gì vậy?”

Anh liếc mắt nhìn bộ dạng quần bách của Mễ Tiệp, lại nhìn xuống dưới chân cô, lập tức nhảy ra thật xa, tay run run chỉ vào cô: “Oa, cô gặp vận cứt chó sao, thứ này cũng có thể bị cô dẫm lên?”

Mễ Tiệp quả thực sắp khóc đến nơi, dưới chân mềm nhũn, ướt ướt, khó ngửi, chó nhà ai không có đạo đức xã hội vậy, lại có thể chạy vào sân nhà cô đại tiện?

Mễ Tiệp vươn đôi tay yếu ớt gọi Quách Bách Vĩ: “Cứu mạng...”

Quách Bách Vĩ vội vàng lác đầu, bịt mũi làm động tác nôn khan, ghé tòm nói: “Ngần vạn lần đừng tới đây, cho dù cô là ‘giang hồ đệ nhất mỹ nhân’ tôi cũng không có hứng thú, ọe, thứ này làm người ta không chịu đựng nổi, đúng là quá thối rồi.”

Mễ Tiệp chỉ vào Quách Bách Vĩ, tức giận hét lên: “Đáng chết, anh có ý, anh là phân chó thối tha.”

“Này, sao lại nói oan cho tôi như vậy, cho dù tôi là thần tiên cũng không biết đóng phân này ở đó chờ cô đến giẫm mà!” Nói xong anh bắt đầu cười, khom lưng, vỗ bấp đùi cường tráng, cười ngặt nghèo, chỉ vào Mễ Tiệp: “Ha ha ha, Mễ Tiệp ơi Mễ Tiệp, người tính không bằng trời tính, ông trời muốn vận mệnh cô như vậy thì cô nhất định phải giẫm lên phân chó, ha ha, thật là thối!”

“Quách Bách Vĩ, tên khốn kiếp... Áy da, không được rồi, chân của tôi mỏi, sắp tê rần rồi, a..., tôi sắp ngã rồi.” Mễ Tiệp lão đảo giống như người say rượu. Quách Bách Vĩ nhanh chóng tiến lên đỡ cô, lại còn cười. “Tôi có gì mà anh cười?” Mễ Tiệp oán hận lấy tay nhéo Quách Bách Vĩ, ai biết anh cao lớn như vậy nhưng lại vô cùng sợ ngứa, miệng liên tục kêu ‘Ai da, ai da’, Mễ Tiệp ngã vào ngực Quách Bách Vĩ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh đẩy ra, “Thối quá, cô tránh ra, ọe.”

“Anh đúng là kẻ vô lương tâm, hại tôi một lần không đủ, lại có thể đặt tôi ngồi lên phân chó, chờ tôi tốt lên sẽ liều mạng với anh.” Mễ Tiệp vừa lăm bằm vừa định ngồi xuống nhưng lại đỡ chân kêu to: “A... Đau quá, đau chết mất.”

Quách Bách Vĩ hoảng sợ, còn tưởng rằng mình đẩy làm chân cô bị thương, vội vàng bò dậy kiểm tra, không ngờ vừa đến gần Mễ Tiệp thì bị tay cô bắt được: “Ha ha, đây chính là tự anh đưa tới cửa, xem tôi xử lý anh thế nào.”

“A, cô đúng là người phụ nữ gian trá, khổ nhục kế nha.”

Mễ Tiệp chỉ vào đôi chân hôi thối của mình hung tợn uy hiếp: “Mau giúp tôi lau sạch sẽ, nếu không tôi sẽ chà vào người anh cho anh biến thành người đàn ông thối tha danh xứng với thực.”

“Cô! ... Xem như cô lợi hại, tài năng của tôi bị phá hủy trong tay cô rồi.”

Nhìn Quách Bách Vĩ vừa bịt mũi vừa lau giày xăng-đan của cô, thỉnh thoảng lại nôn khan một phen, Mễ Tiệp cười tít mắt ngồi trên ghế đá, nghĩ, người đàn ông này đúng là người đáng tin cậy.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16:

Editor: Melodysoyani.

Mễ Tiệp đã nghỉ ngơi ở nhà năm ngày vì chân bị thương, mỗi ngày đều lên mạng một chút, xem một ít tiểu thuyết, hoặc là pha một bình Thiết Quan Âm, ngồi sát ở dưới mặt đất bên cạnh cửa sổ, ngắm người luyện tập nghệ thuật uống trà, chờ tên khốn kiếp ở cách vách đi làm về để đưa cơm cho cô.

Đương nhiên anh phải thực hiện nghĩa vụ này rồi. Mễ Tiếp oán hận nghĩ, anh ta hại mình thành như vậy, chỉ có thể nhảy tới nhảy lui như con ếch một chân ở nhà, vừa buồn cười lại vất vả, đến lông xanh cũng sắp dài ra rồi. Lúc này cô nói bắt đầu thấy kính nể những kiện tướng khiếm khuyết dùng một chân để bơi lội kia, dường như bọn họ rất dũng cảm á. Không biết Quách Bách Vĩ đã lấy từ đâu ra một cây quai trượng, nhưng mà Mễ Tiếp lại không chịu sử dụng, vì làm vậy sẽ tổn hại tới hình tượng rực rỡ của cô, dù cô chỉ có thể dùng một chân để nhảy đến khắp nơi, nhưng cô lại thích cố chấp như vậy.

Quách Bách Vĩ thấy cô nhảy tới nhảy lui, đã thờ hồng học rồi nhưng Mễ Tiếp vẫn không chịu an ổn ngồi xuống, nên nói: “Chờ vết thương ở chân của cô tốt hơn rồi, thì đến lúc đó cô có thể nhảy thỏa thích.”

Mễ Tiếp tròn trĩnh mắt, hừ lạnh một cái nhìn anh nói: “Đóng cái miệng quạ đen của anh lại đi, không nói lời nào không ai nói anh chết rồi đâu.”

“Làm sao lời vừa tới miệng cô thì lại bị thay đổi rồi, không phải là cảm á, sao lại thành chết rồi hả?”

Mễ Tiếp cười lạnh nói: “Tôi xin phép không nói cảm, mà nói chết đấy.”

Quách Bách Vĩ buồn cười sờ lỗ mũi một cái, có lúc anh thực có một cảm giác không nói nên lời với cô gái tên Mễ Tiếp này, có chút ngây thơ, cáu kỉnh như một đại tiểu thư, có đôi khi đáng về thờ phụng tức giận của cô cũng rất đáng yêu, cô chưa bao giờ che giấu khuyết điểm của mình, dám nói dám làm, lòng ngay dạ thẳng, đặc biệt lại rất thích chê cười và châm chọc mình, anh thật không hiểu tại sao cái miệng nhỏ nhắn mê người kia lại có thể khạc ra nhiều lời nói độc ác như vậy nữa.

Nhìn Mễ Tiếp vừa nhảy, thì bộ ngực đặc biệt của phái nữ mãnh liệt phồng phồng như sóng lớn, luôn khiến Quách Bách Vĩ nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, cô lại không tự biết dùng lực để hô hấp, khiến cặp ngực đầy đặn cao ngất kia gần như sắp nứt vỡ khỏi cái vật cực kỳ nhỏ, là chiếc móc áo lót bằng vải bông trong bộ đồ yoga của cô. (Melody: -.- phải công nhận suy nghĩ của họ thật tông tăng)

Quách Bách Vĩ có vài lần đã nhìn tới ngây ngốc, bị Mễ Tiếp hung ác trừng một cái, mở miệng mắng: “Không biết xấu hổ, mau chạy về nhà anh đi.”

Quách Bách Vĩ lúng túng xoa xoa lỗ mũi, lộ vẻ tức giận nói: “Đáng về kia của cô, không phải để cho người khác xem à? Bằng không thì cô ngồi đằng hoàng đi, để giảm bớt lo lắng cho người khác, tôi rất lo lắng nó đột nhiên bung ra thì sẽ làm tôi sợ tới nhảy dựng á.”

Mễ Tiếp xấu hổ đến nổi mắng liên tục: “Không biết xấu hổ không biết xấu hổ không biết xấu hổ. sắc lang, lưu manh, tên khốn kiếp.....”

Nghe những lời mắng chửi kia trên mặt Quách Bách không nén nổi tức giận, đảo tròn mắt lại bắt đầu bắt chéo hai chân lại rồi cười híp mắt, lảo đảo, giả hoạt nói: “À, vẫn còn muốn chơi chiều này hả, không linh nghiệm nữa đâu, cô muốn chọc giận tôi à, tôi xin phép không tức giận, không như nguyện vọng của cô rồi, tôi muốn chọc tức chết cô á.”

Anh không tức giận thì Mễ Tiếp sẽ tức giận, cô bắt đầu cầm đồ lên để đập, ôm gối, tạp chí, thậm chí là bình hoa. Nhìn Quách Bách Vĩ nhảy tới nhảy lui nhếch nhếch tránh né như một con khỉ, sau cùng đành phải phản nộ và nhanh chóng rời khỏi, thì Mễ Tiếp mới vui vẻ cười gập cả lưng, nhưng sau khi cười xong mới phát hiện, căn phòng như bị cướp bóc này chỉ còn một mình cô nhảy tới nhảy lui để đẹp, thật sự là mất nhiều hơn được mà.

Bây giờ Mễ Tiếp mới nghĩ tới chuyện lúc bọn họ ở trong căn phòng này luôn biểu diễn cảnh anh nhảy tới nhảy lui, tôi nhảy lên nhảy xuống á, lập tức không tự chủ được bật cười, gần đây, bọn họ giống như đã si mê trò chơi nhảy tới nhảy lui này rồi vậy. Mễ Tiếp dần dần bị sự chu đáo và hải hước của Quách Bách Vĩ đánh bại, anh không còn là người có cái miệng đầy thô tục, vừa là tên khốn kiếp thô lỗ lại không lịch sự nữa, mà ngược lại, chuyện mỗi ngày cãi nhau với anh đã thành chuyện quan trọng nhất của Mễ Tiếp rồi, Quách Bách Vĩ thô trung hữu tế (thô tục mà lịch sự), có lúc bất thành linh nói: “Haiz cô đó, mau mang vợ vào đi, để giữ ấm.”

Cô thích đáng về nháy mắt đùa giỡn như mình rất hư hỏng của Quách Bách Vĩ, thỉnh thoảng còn có những hành động muốn “Đánh lén”, quan hệ mập mờ của hai người như vậy làm Mễ Tiếp bị mê luyến, lúc cô vừa suy nghĩ tới tình hình đặc biệt khi đó của Quách Bách Vĩ thì nhẹ nhàng cười một tiếng, lúc anh tan làm đang đậu xe và chuẩn bị về nhà, thì lại đột nhiên bật tiếng còi báo động lên, đây là cách đặc biệt để anh thông báo việc mình đã về nhà, thấy anh mặc đồng phục xuống xe sau đó cười toét miệng với cô, thì đột nhiên trái tim của Mễ Tiếp lại nhảy dựng lên, đầu ngón tay kích động đến phát run. Có lúc anh đang giằng hóp điều khiển TV với cô thì sẽ bị điện thoại khẩn cấp gọi đi, gần đến giờ đóng cửa mới xoay người cười hi hi nói với cô: “Chờ tôi trở lại sẽ thu dọn nhà cô.” Sau đó đưa mắt nhìn cô thật lâu mới xoay người rời đi, mà Mễ Tiếp nằm ở trên giường, chỉ sau khi nghe thấy tiếng mở cửa của anh thì mới an tâm đi vào giấc ngủ được.

Kể từ lúc Mễ Tiếp bị thương không thể đi lại thì đã bắt đầu tu dưỡng “sức nóng”, mà Quách Bách Vĩ cũng tự giác thực hiện “nghĩa vụ”, chăm lo việc ăn uống cho Mễ Tiếp, vì anh cảm thấy rất có lỗi với việc Mễ Tiếp bị thương, luôn cho rằng nếu như không phải mình đã hiểu lầm Mễ Tiếp, thì sẽ không thể phát sinh nhiều chuyện như vậy rồi, khiến Mễ Tiếp không thể đi làm mà chỉ có thể bực tức ở nhà. Trong thời gian năm ngày ngắn ngủi ở nơi này, thì ban ngày Quách Bách Vĩ phải đi làm, anh chỉ có thể cố giảm bớt những buổi tiệc xã giao, để mau chóng trở về nhà với Mễ Tiếp, dù bọn họ có cãi nhau thì đó cũng là đùa giỡn. Anh dần dần phát hiện thật ra Mễ Tiếp chỉ là cô gái có vẻ ngoài kiên cường nhưng nội tâm lại rất yếu đuối, miệng mà đã nói rồi thì sẽ không buông tha ai hết, nhưng trong lòng lại rất nhẹ dạ.

Mễ Tiếp kêu gọi, xinh đẹp, nên Quách Bách Vĩ thích dùng giọng nói mập mờ để trêu chọc cô, nhìn đáng về đỏ mặt của cô khiến lòng anh có chút ngứa ngáy, cô gái nhỏ này vừa thông minh lại cố chấp, khiến anh mê muội. Hơn nữa Mễ Tiếp lại cực kỳ thích chung diện, cô luôn có cách ăn mặc để mình thật đẹp để xinh xắn, dù không có ai ở nhà thì cô cũng sẽ trang điểm thật đẹp, tỉ mỉ lại cẩn thận. Có lần Quách Bách Vĩ thấy lúc cô ăn cơm nước xong thì vội vàng tô son lên, liền hỏi: “Này, nếu một ngày cô không trang điểm, thì cô nói xem tôi có thể nhận ra cô hay không?”

“Anh không bị mù, sao lại không nhận ra được hả?” Mễ Tiếp vừa soi gương vừa ác độc nói.

“Nhưng mà...” Quách Bách Vĩ cố ý thờ dài lải nhải: “Nếu như sau khi cô tẩy trang rồi có đạo diễn mời cô diễn vai nữ chính cho bộ phim kinh dị nào đó, thì khi tôi xem tôi cũng sẽ bị mù thôi.”

Mễ Tiệp từ từ quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Quách Bách Vĩ, ánh mắt thẳng tắp, giống như có thể xuyên qua người Quách Bách Vĩ và tới nơi khác vậy, nhìn đến nỗi khiến người Quách Bách Vĩ lạnh run run: “Nhìn cái gì đấy? Chưa từng nhìn thấy chàng trai nào đẹp như thế này à?”

Mễ Tiệp không nhúc nhích, cũng không có nháy mắt một cái nào. Khiến Quách Bách Vĩ càng nhìn càng thấy kì lạ hơn, anh từ từ đưa tay ra quơ quơ ở trước mặt Mễ Tiệp: “Tức giận tới phát ngốc rồi à?”

Người phụ nữ nọ như đang định thân thuật vậy.

Quách Bách Vĩ cười hi hi nói: “Lại muốn dùng chiêu gì đây? Đang ngấm ngấm mưu tính hãm hại tôi phải không?”

Mễ Tiệp giống như lão tăng đang ngồi thiền vậy, không hề nhúc nhích.

Quách Bách Vĩ có chút há hốc mồm, nghĩ thầm, người phụ nữ này rất hay nóng nảy, không phải tức quá chết luôn rồi chứ? Anh vừa cúi người xuống chống lại ánh mắt của Mễ Tiệp, thì đột nhiên Mễ Tiệp lại cử động, chẳng những tay di chuyển tới kéo cổ áo của anh, mà miệng cũng di chuyển, mở to cái miệng vừa bôi son như chậu máu: “Á” một tiếng, lập tức găm lên mặt Quách Bách Vĩ.

Quách Bách Vĩ sợ tới mức cũng “Á” một tiếng khiến trách, giầy giữa lưng tung để tránh khó hàm răng của cô, Mễ Tiệp trái một hóp, phải một hóp, giống như là quyết tâm muốn cắn lên mặt của anh, gương mặt nhỏ hung tợn kia lại làm Quách Bách Vĩ hoảng sợ, liều mạng giãy giụa chạy trốn trên ghế salon. Mễ Tiệp nhảy một chân lên, mắt tròn trắng, đưa hay tay về phía Quách Bách Vĩ, dùng giọng điệu nhẹ nhàng run rẩy nói: “.....Họ Quách kia, nạp mạng đi.....”

Quách Bách Vĩ cười đến đau bụng, cố ý để Mễ Tiệp nhảy tới bắt anh, cô vừa liều mạng chạy tới bắt anh vừa ác độc nói: “Họ Quách kia, hôm nay tôi muốn uống máu anh, ăn thịt anh, còn muốn nghiền xương của anh thành tro nữa.”

Quách Bách Vĩ phối hợp lộ ra vẻ mặt sợ hãi, run giọng nói: “Nữ hiệp à, máu của tôi uống không ngon đâu, thị cũng không ăn được, nhưng mà trên người tôi có một chỗ ăn rất ngon đó, cô có muốn thử không?”

Mễ Tiệp trở mặt nghĩ thầm, đây là kịch bản gì? Ngay ngốc hỏi: “Chỗ nào ăn ngon hả?”

Quách Bách Vĩ không nói lời nào là lười.

Mễ Tiệp quần bách đồ mặt lên một chương đẩy anh ra: “Lười rất nhỏ, không cần.”

Quách Bách Vĩ théo tác dụng của lực đạo mà té lên ghế salon, cũng thuận thế ôm hông của Mễ Tiệp, khiến cô kinh hô sau đó té nhào trên người mình. Anh vừa định ôm Mễ Tiệp, nhưng Mễ Tiệp lại cực kỳ không biết lãng mạng, không ngừng réo “Ôi nha ôi nha”, thì ra là chân bị thương của cô trúng vào ghế sofa rồi. Hàm lực đỡ Mễ Tiệp dậy, trong lòng oán thầm, mẹ nó, thật là mất hứng mà.

Mễ Tiệp mềm nhũn, bộ ngực đầy đặn của cô đè ở trước ngực của Quách Bách Vĩ khiến cho Quách Bách Vĩ có chút ý loạn tình mê, chỉ hận không thể lập tức lột chiếc áo Tiên Miên chường mắt kia ra, sau đó, tận tình vân vê, chỉ nhìn thôi cũng biết được xúc cảm kia không phải loại tuyệt diệu bình thường rồi(--“”) Nằm ở trên chiếc bàn tròn phòng làm việc, trong đầu của Quách Bách Vĩ đầy hình ảnh cái miệng nhỏ hơi cong lên của Mễ Tiệp khi tức giận, còn có một chút nháy nhót kia đã dụ hoặc lòng ngực của anh. Dụi mắt, nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay một chút, sắp tan làm rồi, nhưng đóng tài liệu chất đống như cái núi nhỏ kia vẫn không thể hấp dẫn sự chú ý của anh, lòng chỉ nghĩ, tối nay ăn cái gì đây?

Mất thấy lập tức có thể về nhà rồi, thì Cương Nha lại đẩy cánh cửa phòng làm việc ra, sắc mặt vui vẻ vào nói: “Đội trưởng Quách, có manh mối rồi.”

Nhưng Quách Bách Vĩ lại không có loại vui vẻ như Cương Nha được, ở trong lòng mắng một tiếng, mới nói: “Tìm được người rồi hả?”

“Dạ, rất hao phí sức lực đó, người vừa mới được dẫn về, đang chuẩn bị thẩm vấn đây.”

Quách Bách Vĩ nhắm mắt lại xoa xoa huyệt thái dương: “Dẫn tới phòng thẩm vấn đi, tôi sẽ lập tức qua đó.”

“Vâng.”

Cương Nha nhận lệnh vội vã rời đi, Quách Bách Vĩ mới cầm điện thoại trong phòng làm việc lên, gọi vào số điện thoại nhà của Mễ Tiệp, sau khi vang lên vài tiếng thì Mễ Tiệp bắt máy.

“Ai?”

“Là tôi, Quách Bách Vĩ.”

“.....Anh đã sắp tan làm rồi còn gọi điện thoại làm gì? Còn nữa, sao anh lại không gọi vào số di động của tôi vậy? Đáng chết, để tôi giật mình tới bắt điện thoại nhà.”

Quách Bách Vĩ cúi đầu khẽ cười, nghĩ tới dáng vẻ nhảy dựng của Mễ Tiệp, còn có cảnh nơi đây đã mà anh thêm muốn nhỏ dãi kia cũng nhảy theo, thì cảm xúc khó chịu khi bị Cương Nha quấy rầy kia bỗng chốc không cánh mà bay.

“Bây giờ tôi đã bắt được một nghi phạm rồi, tôi phải tự tra hỏi, nên có thể sẽ tan làm trễ một chút, nếu cô đói bụng thì có thể lấy điện thoại ở trên tủ giày

để gọi mua đồ ăn bên ngoài, tùy tiện ăn trước một ít để lót dạ đi, khi tôi về sẽ tới siêu thị mua một ít thịt bò băm, buổi tối sẽ làm thịt bò băm hầm rượu đỏ cho cô ăn, được không?”

“.....Tôi nghe đến sắp chảy nước miếng rồi, anh có thể nhanh lên một chút được hay không?”

Quách Bách Vĩ cảm thấy ngực tràn đầy vui vẻ, anh thích cảm giác như thế này, giống như cảm giác người chồng dụ dỗ người vợ yêu quý đang đợi ở nhà vậy, ý nghĩ này khiến cho giọng của anh cũng trở nên dịu dàng theo: “Ừ, tôi sẽ cố mà, chờ tôi về nha.”

Mễ Tiệp để điện thoại xuống, hơi giật mình cười khúc khích ở trên ghế sofa, giọng Quách Bách Vĩ dịu dàng như vậy, như mưa bụi liên tục trong mùa xuân vậy, ẩm ướt, đến nỗi khiến người của cô cũng mềm nhũn, say say. Lúc này đột nhiên Mễ Tiệp lại nghĩ, một người phụ nữ chờ một người đàn ông về nhà, cảm giác này, vừa ngọt ngào lại đang mong đợi.

~ Hết chương 16~

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lồng Nam Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Peiria

Lúc Quách Bách Vĩ ra khỏi phòng thẩm vấn cũng đã gần mười hai giờ đêm, thẩm vấn kẻ bị tình nghi tổn không ít công sức của anh nhưng anh vẫn chưa quên chuyện làm bò băm hầm rượu đỏ cho Mễ Tiệp nên đã nhờ lái xe Tiểu Vương đi siêu thị mua một tảng thịt bò nhập khẩu và một túi hoa quả. Trên đường lái xe về, anh nghĩ đã trễ thế này rồi không biết cô ăn cơm chưa? Sẽ không phải là không chờ được mà đi ngủ rồi chứ? Anh một lòng nhớ tới Mễ Tiệp, hoàn toàn quên từ khi vào phòng thẩm vấn, ngay cả một ngụm nước mình cũng chưa uống.

Nhớ tới Mễ Tiệp, trong lòng Quách Bách Vĩ như được nhét đầy bông, không có một chút kờ hở, cô gái nhỏ kia giống như tiểu tinh linh trong rừng, thi triển ma pháp khiến anh bị hấp dẫn sâu sắc, không thể không chế. Quách Bách Vĩ biết mình đã động lòng với Mễ Tiệp, anh hi vọng mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy dáng vẻ tinh quái của cô, khi cô đang tính kế trong lòng thì đôi mắt to tròn ngập nước sẽ đảo qua đảo lại, đáng yêu đến nỗi anh không nhìn được muốn kéo cô ngồi xuống trên đùi mình rồi đánh vào cái mông nhỏ vênh cao kia một phen.

Nhìn đường phố gần như không có người qua lại, Quách Bách Vĩ không khỏi nghĩ đến Mễ Tiệp có thể gọi điện thúc giục mình hay không? Nhanh chóng lấy di động ra, anh có phần thất vọng, chưa hề có một cuộc gọi nào, trong lòng không khỏi bắt đầu hận Mễ Tiệp, cô gái này, chẳng lẽ không thể gọi điện quan tâm một phen, hỏi thăm xem anh có mệt không? Có bớt thời gian ăn một chút gì không? Kể cả mắng anh không giữ lời về nhà muộn cũng được!

Đậu xe bên cạnh xe của Mễ Tiệp xong, Quách Bách Vĩ lấy túi lớn túi nhỏ ở ghế sau, đẩy cửa hàng rào nhà cô đi vào, qua rèm che ở cửa sổ sát đất mờ hồ nhìn thấy TV vẫn mở, lại không nhìn được đau lòng, đã trễ thế này còn chờ cái gì? Cũng không biết đi ngủ bảo dưỡng nhan sắc cho tốt, sáng mai rồi giường nhất định lại muốn mắng anh, nói anh làm hại mắt cô có quảng thâm, còn phải tốn tiền đi mua thuốc mắt cao cấp.

Bình thường Quách Bách Vĩ phiền nhất là bị người khác lái nhái, mẹ anh cả ngày đều nói trước mặt anh, lớn như vậy, cũng sắp ba mươi rồi, nhìn thấy em trai anh sắp có con nhưng anh vẫn một thân một mình, vừa nhắc tới chuyện yêu đương kết hôn bên pha trò nói bậy, bên rộn cũng không thể ngay cả thời gian đi tìm đối tượng cũng không có chứ?

Không dễ dàng gì mới mua được một căn nhà chuyển ra ở riêng, không nghe thấy mẹ già lái nhái lại gặp phải cô gái tên Mễ Tiệp này, chỉ cần anh ở nhà cô thì cô có thể nói chuyện không ngừng, nói chuyện mấy tiếng còn nhiều hơn lời nói cả tháng cộng lại của anh. Nhưng mẹ già lái nhái làm anh thấy phiền, Mễ Tiệp lái nhái lại làm cho lòng anh như được quét mặt, một lúc mà không nghe thấy giọng cô giống như thiếu đi chút gì đó. Một lần anh không nhìn được hỏi Tiểu Vương đưa anh về: “Haizz, cậu nói xem, nếu một cô gái thích nói chuyện dông dài, nghe thấy thì phiền, không nghe thấy thì nhớ, đây là có chuyện gì vậy?”

Tiểu Vương ngốc nghếch tiếp lời: “Điên.” Nói xong cảm thấy không đúng, yên lặng nhìn Quách Bách Vĩ qua gương chiếu hậu, lại gãi đầu, cười “ha ha” sửa miệng: “Đội trưởng Quách, không phải anh yêu đương đấy chứ?”

Quách Bách Vĩ có phần xấu hổ, sờ sờ cái mũi cố ý lạnh giọng: “Tôi nói là tôi sao? Tôi nói sao?”

Kỳ thật Quách Bách Vĩ không cần hỏi Tiểu Vương vì chính anh là một “chuyên gia”, anh giống tất cả đàn ông độc thân, thích lưu luyến bụi hoa, thích mỹ nữ vây quanh, thích mỹ nữ ở trên giường tận lực lấy lòng. Tuy nhiên đó chỉ là chơi đùa, không hề nghiêm túc, anh cười nhạo những người luôn treo chữ ‘nhất kiến chung tình’ trên bờ môi nhưng lại không phản đối tình một đêm, ngược lại anh thích như vậy hơn, nam nữ trưởng thành đều có ham muốn, sau một đêm hoan ái thì ‘hảo tụ hảo tán’, không để lại hậu quả. Nhưng Mễ Tiệp lại làm cho anh có cảm giác muốn giữ lấy, đôi khi cô hết như một con cá xáo quyet, lúc trong tay bạn không có cần câu thì nó vây quanh bạn khiêu khích, chờ lúc bạn thật sự đi lấy cần câu thì nó bơi ra rất xa, khiến bạn hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể làm gì.

Giống như giữa trưa hôm qua, anh vội vội vàng vàng chạy về nhà đưa cơm cho cô gái kia. Tiểu Vương đợi ở ven đường báo cáo tình hình phá án, Mễ Tiệp nói cô tập yoga ra đầy mồ hôi, muốn tắm rửa trước. Anh cầm chén dưa đã chuẩn bị tốt, thấy cô vẫn ở trong phòng tắm chưa ra, gần đây anh rất

bận, cũng có chút nóng vội, gõ giữa phòng tắm hỏi thăm

Mễ Tiệp mở cửa ra, trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ hơi dài, hiển nhiên không mặc áo ngực, Quách Bách Vĩ lập tức tỉnh trùng lên não, lửa dục công tâm, không yên lòng.

Mễ Tiệp còn không tìm không phải lấy khăn mặt lau mái tóc ẩm ướt, làm nũng anh nhất định phải sấy tóc cho mình. Quách Bách Vĩ không cự tuyệt được, nhìn chiếc xe đậu ngoài hàng rào, lại nhìn Mễ Tiệp gọi cầm mê người, đẩy cô vào phòng ngủ, miệng thúc giục: “Mau lên mau lên, tôi còn có việc.” Mễ Tiệp ngồi đằng hoàng trước bàn trang điểm hưởng thụ đãi ngộ cho khách quý, Quách Bách Vĩ bên cạnh không chút để ý vừa sấy tóc vừa nhìn gương, trong gương áo ngủ của cô lại xuyên thấu, theo động tác giơ tay của cô, anh có thể thấy đôi núm hoa hồng nhật như ẩn như hiện nhưng không nhận ra thân thể mình không thể khống chế nổi lên biến hóa.

Chờ sau khi anh chịu đủ hành hạ đến lúc phải đi, không biết tại sao Mễ Tiệp lại giữ chặt anh nói: “Vừa nãy anh cầm cái gì đâm tôi? Có phải là súng của anh hay không? Tôi còn chưa thấy qua thứ đó, lấy ra cho tôi xem một chút.”

Quách Bách Vĩ nghe xong, suýt chút nữa chảy máu mũi, cuối cùng anh không chịu đựng nổi bắt lấy Mễ Tiệp, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng làm mình khát vọng thật lâu, đói khát mất, mãi tới khi cô đẩy anh ra, mặt đỏ bừng, dùng tay chà môi, nói: “Không biết xấu hổ, tôi còn chưa kết hôn, sao anh có thể tùy tiện hôn tôi như vậy?”

Ánh mắt của Quách Bách Vĩ nhuộm màu tình dục, sâu không thấy đáy, anh dùng ngón tay khẽ vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, cực kỳ dịu dàng nhưng bá đạo nói: “Nói cho em biết, cho dù em kết hôn, tôi vẫn muốn hôn em như vậy.”

Lúc này đứng trước thềm nhà Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ lại nhìn không được dơ tay vuốt ve môi mình, nơi này còn có hương vị ngọt ngào của cô lưu lại, chua chua ngọt ngọt như quả đào mật, khiến anh vừa nhìn đã muốn cắn.

Anh cực kỳ say mê loại quan hệ mập mờ này.

“Con thô nhỏ ngoan ngoãn... Sói xám lớn muốn vào...” Hiện tại Quách Bách Vĩ tuyệt đối không hề cảm thấy chuông cửa này ngậy thơ, ngược lại thấy nó rất đáng yêu, đáng yêu giống như cô gái bên trong cánh cửa vậy.

Cô gái đáng yêu vừa nhận điện thoại vừa mở cửa, “Không nói chuyện với em nữa, chị có khách.”

“Chị là phụ nữ độc thân, tại sao không thể có khách đến thăm lúc đêm khuya?”

“Cất, đương nhiên là đàn ông, phụ nữ thì chị không mở cửa đâu.”

“Chị không nói đâu, cho em tò mò đến chết, ha ha.”

Quách Bách Vĩ đặt túi nilon trong tay xuống, thay dép lê cười hi hi hỏi: “Nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Nói xong anh kéo Mễ Tiệp qua, ôm eo nhỏ của cô muốn hôn lên đôi môi đang mấp máy của cô thì cô đẩy anh ra, vội vàng cúp điện thoại, hỏi: “A, Đại đội trưởng Quách, ngọn gió nào đưa ngài tới đây vậy? Ngài vào nhà dân cũng không nhìn thời gian?”

Quách Bách Vĩ cười, véo mũi cô nói xin lỗi: “Không phải tôi đây bận rộn về trễ sao? Em phạt tôi đi.”

Mễ Tiệp xoa cái mũi bắt mẫn nói: “A, ai dám phạt ngài, vậy chẳng phải là nhô râu trên miệng cộp ư, hơn nữa, tôi xin ngài không cần véo mũi tôi, giả sử néo hồng thì tiền lương của ngài bồi thường được không?”

Quách Bách Vĩ ngược lại là lần đầu tiên nghe cô nói như vậy, vội kéo Mễ Tiệp tới dưới ánh đèn quan sát cẩn thận, xấu xa hỏi: “Giả, chỗ nào là giả? Chỗ này sao?” Vừa nói vừa chỉ vào ngực cô. (Chỗ này QBV cố tình nhấn mạnh chữ 'giả' ở trên đề ... *m.n biết rồi đây*)

Mễ Tiệp đã quen với mấy câu cười nhạo của Quách Bách Vĩ, cô đánh ‘bốp’ vào tay anh, oán hận mắng: “Lưu manh.” Không cam lòng còn hét lên một câu: “Đó là niềm kiêu ngạo của tôi, hàng thật giá thật không thể giả được.”

Quách Bách Vĩ bày ra vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc nói: “Nữ đồng chí này, thật là quá giáo hoạt, tôi khuyên em thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nếu không thì sẽ bị pháp luật trừng trị, bây giờ tôi lấy thân phận của người chấp pháp trình trọng thông báo với em, tôi muốn đại diện cho pháp luật tiến hành kiểm tra, hy vọng em có thể tích cực phối hợp, bằng không, hừ hừ...”

Mễ Tiệp cười nghiêng ngả, tập tễnh xoay người muốn chạy trốn, lại bị Quách Bách Vĩ bắt được ôm vào trong ngực, “Muốn chạy trốn? Nói thật cho em biết, tôi đã bày ra Thiên La Địa Vọng, trừ phi em dùng mỹ nhân kế quyến rũ tôi, nếu không...”

Mễ Tiệp vừa cười vừa vùng vẫy, hỏi: “Nếu không cái gì?”

Quách Bách Vĩ không chịu được cô vận vẹo trong ngực mình, như vậy sẽ khiến anh hồng mắt, nơi nào đó trên người anh thật sự rất kích động, đã sớm ngóc đầu lên, chỉ đợi phá kén mà ra. Một tay dùng lực bồng Mễ Tiệp lên, anh bước tới sofa, kề sát miệng vào tai cô, nhẹ nhàng, ái muội nói: “Nếu không, tôi sẽ thi triển mỹ nam kế bí truyền của mình, quyến rũ em...”

Đề Mễ Tiệp trên ghế, Quách Bách Vĩ cúi đầu hôn cô, trần trọc liếm mát. Hương vị của cô gái dưới thân quá tuyệt vời, mang cho anh cảm giác phiêu phiêu dục tiên, té bảo khắp người đã kêu gào không đủ, muốn nhiều hơn nữa. Rót cuộc tay anh cũng thực hiện được nguyện vọng chạm vào đôi núi cao, dùng lực xoa bóp. Giống hệt trong tưởng tượng của anh, đầy đặn, mềm mại, kích cỡ vừa bàn tay anh. Yết hầu của Quách Bách Vĩ phát ra âm thanh

tương tự tiếng rên rỉ nức nở.

Mẽ Tiệp ngăn động tác vén áo cô lên của Quách Bách Vĩ, anh ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập dự vọng, con ngươi âm u, “Tôi muốn nhìn một chút.”

Mẽ Tiệp đỏ mặt xấu hổ, tay cô giữ lấy tay anh, lắc đầu. Quách Bách Vĩ lại bắt đầu hôn cô, nụ hôn ngày càng điên cuồng hơn, bàn tay ngày càng dùng lực bóp bầu vú cô, phần háng vận sức chờ phát động ép lên bắp đùi của cô, “Tôi muốn nhìn, nhìn xem có phải giả không?”

Mẽ Tiệp dùng sức ôm chặt cổ anh, thân thể dán vào ngực anh không cho anh thực hiện ý đồ, cô thở gấp ghé vào lỗ tai anh, nói: “Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ, anh hãy nghe tôi nói, tôi vẫn chờ anh đến bây giờ, tôi rất đói.”

Quả nhiên, Quách Bách Vĩ nghe xong lời này liền dừng lại, nằm úp trên người Mẽ Tiệp hít thở sâu, từ từ kiềm chế xúc động của mình. Anh đau lòng, giữa trưa anh bận quá không về được, bảo cô gọi thức ăn ngoài, lúc tối gọi điện cho cô anh vẫn còn bận, cô gái này đói bụng chờ mình đến tận khuya, còn anh vừa nhìn thấy cô đã nghĩ đến chuyện ‘loạn thất bát tao’ (ý là chuyện không trong sáng đó), ngay cả hỏi cô đói bụng chưa cũng chưa nói, không sẵn sàng, không lãng mạn, còn muốn cô thừa nhận dự vọng này của mình, anh đã bao giờ nôn nóng như vậy chưa? Trong lòng anh tự khinh bỉ bản thân mình một phen, sau đó nghiêng đầu tìm đến miệng cô, dịu dàng hôn, nói: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi sẽ đi làm bù bù, tôi đảm bảo sau khi ném qua em nhất định sẽ yêu tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 18:

Editor: Melodysoyoni_LQĐ

Cả ngày nay tâm trạng của Quách Bách Vĩ vô cùng tốt, gặp ai cũng cười, còn vợ vai Hoàng Mao Nhi nói: “Ừm, áo sơ mi này cũng không tệ lắm, rất có mắt nhìn đó.” Quách Bách Vĩ cười hi hi khiến Hoàng Mao Nhi có chút ngây ngẫn, gãi gãi đầu, nói với Cương Nha: “Đội trưởng Quách bị người ta điểm huyết cười rồi à? Hay là có người quảng cáo kem đánh răng đến tìm anh ta làm người mẫu nhỉ?”

Cương Nha như đối mặt mộng cảnh (cảnh trong mơ), hồn nhiên không hiểu gì, bình thường thì đội trưởng của mình rất uy nghiêm mà, ngay cả nhị đại đội trưởng Hướng Dương nổi danh là có tính tình nóng nảy như lửa đốt trong đại đội điều tra hình sự khi thấy Quách Bách Vĩ cũng phải sợ sệt, chớ nói chi tới việc từ trước đến giờ Quách Bách Vĩ luôn nghiêm mặt ở trong đơn vị, giống như núi Trường Bạch* (dãy núi thuộc ba tỉnh Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long Giang), không khỏi cũng gãi gãi đầu nói: “Tôi cũng thấy lạ nữa, hình như là do tâm trạng không tệ, bằng không thì là mua vé số rồi trúng giải à?”

Quách Bách Vĩ còn không hề hay biết rằng mình không bình thường, vẫn ngồi thành thói uống trà ở trong phòng làm việc. Tất nhiên là tâm trạng của anh không tệ, dường như anh đã biết được chút cảm giác mờ mờ ảo ảo trong quan hệ của mình và Mẽ Tiệp rồi, việc tối qua mà anh đã làm với Mẽ Tiệp, Mẽ Tiệp cũng không có ương ngạnh chống cự, mà là ngầm cho phép. Mặc dù vẫn cảnh kỳ vọng của anh hơn mười vạn bước, nhưng là dù sao cũng đã có tiến triển.

Nhớ tới chuyện Mẽ Tiệp vừa ăn thịt bò bít tết, còn đáng vẽ xấu hổ kia, Quách Bách Vĩ không nhịn được bật cười, mặc dù cuối cùng anh vẫn hi vọng được ở đó lúc nhưng thật mất mặt là lại bị Mẽ Tiệp đuổi đi.

Anh xòe bàn tay ra nhìn một chút, trong lòng nóng hầm hập, cái tay này đã từng ăn ý nắm lên phong nhũ của Mẽ Tiệp, giống như một việc làm theo yêu cầu vậy. Vừa tròn lại rất mềm mại, xúc cảm tốt đẹp trên cái tay ấy cho tới bây giờ vẫn làm cho anh kích động, bụng dưới đầy lửa nóng, chỗ nào đó trên thân thể đang gao căng cứng, anh không nhịn được rên rỉ lên một tiếng dùng sức nhéo nhéo cái mông ở trên ghế, mỉm cười dùng giọng điệu oán hận nói: “Vật nhỏ luôn làm phiền tới người khác, lúc về nhà xem tôi làm sao trừng phạt em.” Anh còn đắm chìm trong ảo cảnh ý loạn tình mê, thì nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, có người mở cửa, là một cô gái trẻ mới tốt nghiệp tên là Dương Ly, được phân công tới đây để thực tập: “Chi đội trưởng, không xong rồi, đội tuần cảnh số 110 yêu cầu trợ giúp chuyện gây rối thị trấn Liễu Hà.”

Quách Bách Vĩ lập tức đứng lên, trong lòng thầm mắng, con bà nó, không dứt. Vừa cầm cặp công văn của mình đi về phía cửa vừa dặn dò: “Thông báo các đại đội tập hợp khẩn cấp, đi tìm Trương Chấn Xuyên, bảo anh ta chuẩn bị sẵn sàng và cầm camera theo, còn cô thì ghi chép lại chuyện ở hiện trường.”

“Vâng ạ.”

Lúc Quách Bách Vĩ đi ra khỏi tòa cao ốc thì các anh em đã chờ xuất phát ở trong sân, chui vào trong xe dặn dò Tiểu Vương: “Chuyện dân tộc Hồ ở thị trấn Liễu Hà không dễ dàng xử lý được đâu, bọn họ rất đoàn kết, không cần phải lái xe chạy qua hai bên bờ ruộng thì nữa, mà hãy đi bộ, có chuyện gì xảy ra thì có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Tiểu Vương mở ra còi báo động, Quách Bách Vĩ lấy điện thoại ra gọi cho phó Đại đội trưởng Hướng Dương: “Nhận được thông báo chưa? Hãy tập hợp ở bên ngoài đường vòng bao quanh vòng thành phố đi, mấy người tới chỗ đây xem xem chính xác thì ai là dẫn đầu gây chuyện cho tôi, rồi hãy quay về, làm giảm bớt hăng hái của bọn họ, tôi đi tìm thôn trưởng, đàm phán về chuyện quy định của chính phủ, chuyện khác thì không nên dính vào, Trương Chấn Xuyên sẽ chụp lại toàn bộ quá trình, các người chú ý một chút.”

Truyện chỉ được edit duy nhất tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trần Liễu Hà là khu vực thuộc quyền quản lý của Quách Bách Vĩ, vòng dọc theo bên ngoài thành phố, có tên là khu Hồi Tử, bởi vì chánh phủ cần thu thập danh sách phá bỏ ruộng đất và dời đi nơi khác để xây dựng các tòa nhà nên dẫn tới chuyện có vài người dân không hài lòng kêu gọi thôn dân nổi dậy, náo loạn thời gian rất lâu, không ngừng khiếu oan* (quần chúng nhân dân phản ánh lên cơ quan cấp trên và yêu cầu giải quyết vấn đề) bao vây tấn công Phủ Thị Chính, có mấy cảnh sát đến hiện trường duy trì trị an, thì bị thôn dân hung hãn không có tri thức kia đã thương, cho đến bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, Quách Bách Vĩ giết gà dọa khỉ, đã bắt mấy người bàn giao cho Viện Kiểm Sát để chuẩn bị khởi tố, ai biết những thôn dân to gan lớn mật này, chẳng những không biết hối cải, còn ý vào quốc gia có chính sách ưu đãi cho dân tộc thiểu số, lại có thể ý vào chuyện có nhiều người một lòng đoàn kết mà phá nát đồn công an ở thị trấn Liễu Hà. Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, hôm nay người trong thành phố tới thăm dò đo đạc, bị thôn dân bao vây, có vài câu bất hòa liền đánh nhau, bây giờ có rất nhiều người trong xóm đến gây sự ngay cả xe thăm dò của thành phố cũng bị họ lật ngược rồi, rốt cuộc có người bị thương trong sự kiện lần này hay không vẫn chưa biết được, sắc mặt Quách Bách Vĩ âm trầm vẫn cố nghĩ ra đối sách, như thế nào mới có thể bình ổn lại nhiều người đang tức giận mà không phải làm lớn chuyện này hơn.

Vừa qua khỏi vòng ngoài liền thấy tình cảnh rối bời, cảnh sát võ trang, xe cứu hỏa đều dừng lại ở ven đường, Quách Bách Vĩ vừa xuống xe đã nhìn thấy năm đại đội trưởng đã đợi lệnh ở đây. Cách đó không xa, sở trưởng Lão Phùng của đồn công an ở Trấn này đang băng bó đầu chạy tới, một xấp tiếng của gọi: “Chi đội Quách, chi đội Quách, đánh nhau rồi.”

Quách Bách Vĩ tiến lên vừa kéo lão Phùng vừa nhìn, nhìn thấy trán của ông sưng lên như một cái túi lớn, liền hỏi: “Làm sao rồi hả?”

Lão Phùng vừa lau mồ hôi vừa nói: “Điều giải bất thành, mấy tên Lãng Đầu Thanh trong thành thị thực sự bị mù rồi, mắt thấy thôn dân vây quanh còn không biết tránh một chút, còn muốn lý luận với bọn họ nữa, cậu nói xem có phải họ đọc sách đọc đến ngu luôn rồi không (tui thích câu nì ~), nếu họ hiểu lý lẽ thì chuyện này đã sớm xong hết rồi! Những người phụ nữ này lại cầm tảng đá đập loạn, ai cũng không có biện pháp.”

Nhị Đại đội trưởng Hường Dương trừng mắt: “Con mẹ nó phụ nữ ném thì làm sao, chúng ta có phòng giam nữ mà, ném vào đấy đi.”

Lão Phùng lại lau mồ hôi, dạ dạ nói: “Không dễ làm đâu, có người của mình trong tay họ đó.”

Hường Dương cúi thấp đầu, nóng nảy tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mặt đỏ cổ to rống: “Người ta cũng đã bắt người rồi, chẳng lẽ các người đều là người chết hả?”

Quách Bách Vĩ biết chức sở trưởng ở đồn công này của ông ta rất khó làm, quản một khu dân người Hồi, không cẩn thận chi biết phí sức ở hai bên mà lại chẳng có kết quả tốt, vỗ vỗ vai ông ta nói: “Thành, tôi đi trước xem một chút.”

Lão Phùng chỉ cái trán của mình nói: “Ai, cậu cẩn thận đó, tảng đá không có mắt cũng không biết cậu đâu.”

Quách Bách Vĩ cười ha ha khoát khoát tay với Trương Chấn Xuyên, ý bảo anh ta đuổi theo bắt đầu quay chụp.

Ven đường là một khách sạn của dân tộc Hồi, Quách Bách Vĩ còn tới nơi này ăn cơm nữa, mùi vị là không tệ, thế nhưng vài phòng ốc ở đây cũng là do các thôn dân chiếm dụng quốc thổ tự mình xây nên, hôm nay chánh phủ muốn khai phá nơi này tiến hành xây dựng và cải tạo thành thị, không tránh khỏi việc phải dỡ bỏ những chỗ xây dựng vi phạm luật lệ, cứ như vậy liền cắt đứt đường làm ăn của một số người, dĩ nhiên bọn họ sẽ không làm theo, ngang ngược đánh vào đầu đội Tiểu Bạch, ngồi im trước cửa Phủ Thị Chính, bao vây khu trực thuộc đồn công an, thành nỗi lo lắng của chánh phủ, nhưng cũng không làm gì được bọn họ, cũng không thể gặp người thì lập tức bắt ngay được, dù có bao nhiêu chỗ giáo dục lao động cũng không đủ, dứt khoát quyết chống trừng tại nơi này.

Quách Bách Vĩ dẫn tho vài đại đội đến tách đám người ở phía trước ra, chỉ nghe thấy có người thẳng giọng nói kêu la: “Lão tử nộp thuế nuôi các người còn quay đầu lại cắn chúng ta, đúng là súc vật không biết điều mà!”

Có một người đồng nghiệp trẻ tuổi cầm đèn đồng nhỏ đang kêu: “. . . . . Các người tự mình chiếm dụng lãnh thổ của quốc gia là phạm pháp, những phòng ốc này đã vi phạm luật lệ về xây dựng, sớm muộn cũng phải dỡ bỏ, hi vọng các người phối hợp để xây dựng thành thị . . . . .” Lời của anh ta còn chưa hô xong, chỉ nghe thấy một tiếng chửi mắng của phụ nữ trong đám người ở đối diện: “Lão nương cho máy cái rắm ấy, lúc xây nhà sao lại không thấy các người nói là vi phạm luật lệ về xây dựng hả? Bây giờ cũng đã mấy năm rồi mà muốn tới hủy đi à? Ai bồi thường tiền xây nhà cho tôi hả? Con mẹ nó, mau cút đi đồ trùng thối.” Nói xong thì cô ta lập tức ném tảng đá to bằng miệng của một cái bát tới, người trẻ tuổi bị sợ đến quay người bỏ chạy, lập tức đụng vào người của Hường Dương, Hường Dương lập tức nổi đóa mắng: “Chạy cái gì? Để xem thử cô ta có năng lực gì, bộ có thể nặng cậu thành cáo trúng à?”

Quách Bách Vĩ vỗ vỗ bả vai người trẻ tuổi, cầm lấy cái loa nhỏ trong tay của cậu, đi tới phía trước, Cương Nha và Hoàng Mao Nhi cảnh giác theo sát phía sau, Dương Ly cầm máy ghi âm trong tay đi theo sau lưng của Trương Chấn Xuyên, bắt đầu tập hợp lại.

Có một tiếng nói trong đám người đối diện vang lên: “Chụp gì chứ? Đập bẻ camera của hắn ta đi.”

Tính khí nóng như lửa đốt của Hường Dương chợt tăng vọt, lập tức xông tới như đầu tau xe lửa, nhảy lên chỉ vào đám người lộn xộn kia: “Ai muốn đập? Ai muốn đập hả?”

Phần lớn mọi người nhận ra vị đại đội trưởng này, biết không dễ trêu, nghị luận âm ỉ cũng là không ai dám lên đi trước.

Quách Bách Vĩ nhìn một chút đồ mà đám người kia đang trong tay, cười ha ha, giọng loa nhỏ lên nói: “Các người cũng biết tôi rồi đúng không, không cần phải giới thiệu, à, tôi còn một câu muốn nói nữa, các người có thể đối đầu với chính phủ được à? Bây giờ những việc mà các người làm chẳng những là đang vi phạm pháp luật, mà còn vi phạm vào điều luật hình sự. Những thứ mấy người đang cầm là gì đấy? Để tôi xem một chút nào, ồ, xẻng à? Cây cuốc

sao? Còn dao mổ trâu nữa à? Đù chưa? Còn thiếu nữa không? Đó mới là những dụng cụ hằng ngày của các người thời, bây giờ các người chỉ đang cầm những dụng cụ lao động của người nông dân, cái cuộc chỉ có thể cuốc và làm cò, các người đang cho rằng những người đang đứng ở chỗ nào giống như bãi cỏ để các người tùy ý cuốc à? Mới vừa rồi tôi còn nghe các người nói gì mà các người đã nộp thuế, nuôi những con súc vật như chúng tôi, tại sao các người phải nộp thuế vậy nhỉ? Đó là bởi vì các người cũng là người Trung Quốc, đã đứng ở trên địa bàn của Trung Quốc thì việc nộp thuế chính là nghĩa vụ của các người, không phải bố thí. Tiền thuế của các người từ đâu mà tới? Tự kiếm à? Kiếm bằng sức lao động của người nào hả? Đúng là những con súc vật không biết điều như chúng tôi nó đấy, nhưng nếu không nhờ cái chính phủ bị các người mắng là vô năng này không có chính sách tốt với các người, thì các người có thể ăn no bụng mặc ấm sao, nếu không có những con súc vật như chúng tôi, thì các người ăn cái gì hả? Tự ăn mình sao? Chính phủ cần khai phá di dời để xây dựng lại mảnh đất này, là phúc khí của các người, các người rời khỏi một khu vực sắp khai phá, mà còn sợ không tìm được còn đường làm ăn buôn bán à? Cần phải keo kiệt tiếc tiền với một khu đất mà khi có động đất thì phá đến nổi một cộng đồng mao trong phòng ở cũng không còn này sao? Sau khi khai phá và xây xong khu này sẽ có rất nhiều công ty đơn vị di chuyển tới nơi này, coi như các người không có mặt tiền của căn nhà để mở cửa hàng thì người dân cũng có thể mở ở trong nhà bếp mà(-.-), yên tâm, chỉ cần phá lan can ở trước cửa nhà các người thôi, đó là dựa vào bốn sự. Lại nói một chút tới vũ khí của các người, à, mấy thứ đó là cái gì vậy hả? Ở trong mắt chúng tôi thì những thứ mà các người đang cầm chỉ là món đồ chơi mà thôi! Lại đây mà nhìn bọn tôi đây này, biết đây là cái gì không hả? Chắc đã thấy qua ở trên ti vi rồi nhỉ? Cái này gọi là súng, các người còn chưa kịp vùng cuộc lên thì tôi đã bắn chết các người rồi đây, có lẽ sẽ có người nói rằng, anh dám nổ súng sao? Ha ha, biết cái gì gọi là tự vệ không hả? Chính là lúc các người cầm trong tay một vũ khí nào đó có khả năng uy hiếp tới tính mạng của tôi, thì tôi sẽ nổ súng, dù có bắn chết các người thì tôi cũng không phạm pháp mà chỉ gọi là phòng vệ mà thôi, luật pháp quốc gia cho phép mà. Vừa rồi tôi có ra ven đường thăm dò thì thấy có vài chiếc xe bị người ta lật ngược, các người là ai làm đấy? Nếu là đàn ông thì hãy bước ra đây, dám làm dám chịu mới đúng là đàn ông, như thế thì Quách Bách Vĩ tôi mới thật khâm phục đấy.” Quách Bách Vĩ nói tới đây thì dừng lại một chút, quét nhìn một đám người đang rất yên tĩnh, bỗng nhiên bật cười: “Ha ha, không ai dám bước ra à? Chẳng lẽ là tự chiếc xe kia bị lật chứ không hề liên quan tới các người hả? Các người các người nói một chút, chắc, đồn công an mà cũng dám đập, đó là chỗ nào hả? Đồn công an là chỗ được đặt quyền thay mặt chính phủ để thi hành pháp luật, các người muốn khiêu khích uy nghiêm của pháp luật sao? Tôi biết đều là một bộ phận thân thích gắn bó với nhau, cây hợp với cây, gần bó đoàn kết, nhưng Quách Bách Vĩ tôi vẫn thật sự không tin, bộ các người chưa từng sống một mình à? Trước đó vài ngày là thân thích của nhà ai, đã bị bắt giữ và đang chờ tuyên án vì tội đánh lén cảnh sát vậy chứ? Đó là hành động muốn ăn com tù, các người ai cũng muốn đi vào đó làm bạn với họ à?”

Nhìn thấy dân chúng không ai lên tiếng, Quách Bách Vĩ lại xoay người chỉ chỉ vào đội cảnh sát phòng cháy chữa cháy của chính phủ ở sau lưng nói: “Biết vì sao bọn họ phải như vậy không? Đó là bởi vì khi nơi nào có nguy hiểm thì bọn họ sẽ đứng ra xông pha chiến đấu ở đó. Nhưng còn các người thì đang làm gì? Làm ăn kiếm tiền, chơi mặt chược, xem ti vi, đi dạo phố rồi mua sắm, các người có biết, chỉ vì để các người có thể nhàn nhã như vậy mà hằng năm đã có biết bao nhiêu cảnh sát, công an phải đánh đổi bằng mạng sống của mình không? Thế nhưng, chẳng những các người không biết cảm kích mà còn tự tư tự lợi vì một chút xíu lợi ích ấy, mà nhắm vào những anh hùng đã bảo vệ cuộc sống yên ổn cho các người, các người nộp thuế không nên sao? Nếu là có người nào cảm thấy mình phải nộp quá nhiều thuế, thì các người cũng có thể không nộp mà, nhưng 101 tuần cảnh này sẽ không xuất hiện ở đây nữa, khi đó nếu xảy ra chuyện gì thì các người lại ôm ấp thành đoàn như vậy à? Tự các người giải quyết, có được hay không?” Quách Bách Vĩ đi tới trước đám người hỏi một người một người khỏe mạnh đáng cảm búa: “Anh nói xem nói có được hay không?” Người khỏe mạnh nọ cúi đầu không nói lời nào, Quách Bách Vĩ lại chỉ vào người phụ nữ phách lối vừa rồi hỏi: “Vậy cô nói xem, tôi thấy vừa rồi cô rất kích động đó, cô phải nói để tôi còn lặp chứng từ nữa.” Người phụ nữ né tránh lùi về phía sau.

“Ha ha, đều không đồng ý hả? Vậy còn đứng ở chỗ này làm gì nữa? Nên làm gì thì làm đi, à, người ở thành phố chỉ tới thăm dò thôi, không phải tới phá nhà, các người nói xem mình kích động làm gì? Một đám hung thần ác sát, hôm nay tôi đã làm chủ rồi, xe kia lật cũng đã lật rồi, coi như bọn họ xui xẻo, các người giải tán, giải tán cho tôi.” (Melody: Vàng, anh chửi người còn dài hơn cả khi em nó viết tâm thư :v)

Quách Bách Vĩ nói đến một hồi rồi, liền xoay người khoát khoát tay với lão Phùng ở đồn công an nói: “Ông tới chỗ nhóm người đi tìm thôn trưởng, xem thử, những người gây chuyện của ông ta đang chốn nơi nào vậy?”

Anh vừa mới dứt lời chỉ nghe thấy có người sau lưng hỏi: “Mày chính là Quách Bách Vĩ hả? Anh của tao bị mày bắt đi à?”

Quách Bách Vĩ vô ý thức quay đầu lại nhìn về nơi phát ra tiếng nói, lại đột nhiên cảm thấy có một thứ gì đó đen kịt đánh xuống đầu, gần giống như tiếng của cây ụ củ, Quách Bách Vĩ ý thức là không ổn, nhưng rút cuộc cũng tránh không kịp, một thứ bèn nhọn bổ thẳng vào đầu, mơ màng nghe thấy tiếng hát chói tay của Dương Ly và tiếng kinh của Cương Nha và Hoàng Mao Nhi, còn có tiếng chửi rủa của Hường Dương, và cả tiếng chó sủa gâu gâu. Anh muốn cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nóng hằm hập lại chảy từ trên đầu xuống mí mắt, toàn bộ thế giới thoáng chốc biến thành màu đỏ. Anh đã ngã xuống đất, bởi vì trong lỗ mũi đã ngửi được mùi bùn đất, anh còn cảm thấy có cái gì đó rất ẩm ướt đang liếm tới liếm lui trên mặt của anh, rất nhột, giống như Mễ Tiệp đang trách mắng anh vậy. Dần dần anh bắt đầu không cảm thấy, cũng không thấy gì nữa, tất cả âm thanh giống như bị tách xa bởi một thời không nào đó vậy. Trên người có chút lạnh, nhiệt độ cũng biến mất theo sự run rẩy của ngón tay, còn có chút buồn ngủ, nhưng anh không muốn nhắm mắt lại, bởi vì buổi sáng lúc ra cửa Mễ Tiệp có nói, chờ khi trời tối mát mẻ hơn rồi, thì muốn đi tản bộ với anh, Mễ Tiệp vẫn còn đang chờ anh, anh không muốn làm cho Mễ Tiệp thất vọng, càng không muốn làm một tên khốn kiếp không tuân thủ theo giao ước.

Nhưng bóng tối cách đó không xa lại làm người ta không thể kháng cự được, đột nhiên gương mặt của Mễ Tiệp lại hiện lên rõ ràng ở trước mặt anh, anh muốn đưa tay đi sờ một cái, giống như bình thường như vậy, nhất định sẽ khiến lòng anh ngửa ngáy. Ai, anh chờ dài, rốt cuộc ý thức của anh cũng đánh không lại mà chìm vào bóng tối hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Mề Tiệp cẩn thận mở băng gác vướng víu, lộ ra đầu gối đã đóng vảy đen kịt, lấy tay sờ sờ, không có cảm giác, ần, còn có chút đau. Từ ghế salon đứng lên đi thử vài bước, mặc dù không thể khom lại nhưng đã có thể đi khắp khiêng, tâm tình không khỏi tốt lên, nhớ tới buổi sáng Quách Bách Vĩ nói sau bữa cơm chiều muốn cùng cô đi dạo trong tiểu khu, miệng ngân nga bắt đầu tắm rửa, trang điểm. Gần nửa tháng mình không có tới câu lạc bộ, cô phải đi xem thử tình hình buôn bán của câu lạc bộ trong thời gian cô không có ở đây.

Lúc chờ đèn đỏ ở đầu đường, nhìn thấy cảnh sát giao thông trực ở đầu đường, Mề Tiệp lại bắt đầu nhớ Quách Bách Vĩ, trong lòng ngọt ngào. Cô thích Quách Bách Vĩ, thấy là sự thật cô không muốn chối bỏ, nhớ lại tối qua Quách Bách Vĩ nghiêm mặt nói với cô: “Mề Tiệp, tối nay tôi không đi được không, cô xem tôi mỗi ngày chạy tới chạy lui rất phiền toái, mới đi chưa bao lâu trời đã sáng, ở nhà một mình cũng không ngủ được, ở nơi này của cô tôi còn có thể ngủ một lúc, tôi kể chuyện ru cô ngủ, cô cảm động không?”

Mề Tiệp không tự chủ bắt đầu cười, cô thiếu chút nữa đã để cho Quách Bách Vĩ được như ý, nghĩ tới bàn tay Quách Bách Vĩ vịn về trước ngực mình, gò má Mề Tiệp đỏ ửng, tim đập rộn lên, cô thậm chí còn muốn sự mập mờ này phát triển tiếp hơn cả Quách Bách Vĩ. Nhưng cô hiểu đàn ông rất rõ, càng không chiếm được bọn họ càng dừng cảm tiến tới, hơn nữa cô đã hứa phải đợi anh Khoan một năm. Vừa nghĩ tới anh Khoan, chút ngọt ngào trong lòng Mề Tiệp lập tức không còn chút tung tích, cô nên lựa chọn thế nào? Là theo anh Khoan tiếp tục cuộc sống điên cuồng hay theo Quách Bách Vĩ yên ổn sống qua ngày?

Cô biết rõ mình không còn là cô bé mười mấy tuổi ngốc nghếch chưa trải sự đời, cô đã trưởng thành, suy nghĩ chín chắn, những người phụ nữ trong câu lạc bộ dù vóc dáng biến dạng nhưng da mặt trơn bóng, Mề Tiệp biết, đó là bởi vì có những ngày an ổn, có cuộc sống chất lượng mới có thể có vinh quang. Còn những ngày trước đây mình từng trải qua như thế nào? Cô gái nhỏ cả ngày tô son đánh phấn chỉ vì muốn được đàn ông nhìn một cái, mà tất cả đàn ông xung quanh đều miệng đầy những lời thô tục suốt ngày nói chuyện chêm giết, nói một câu không đúng liền trừng mắt gây khó dễ, ngày đứng phải cảnh sát kiểm tra liên não loạn, quân lính tan rã, ngay cả anh Khoan không gì là không làm được trong mắt mình không phải cũng suốt ngày ần ần nấp nấp, nhiều năm như vậy ngay cả điện thoại cũng không cho mình gọi, sợ tai vách mạch rừng làm lộ tin tức, đã từng náo nhiệt thì có ích gì? Còn không phải người đi trả lạnh, tưởng đảo chúng nhân sao?

Cô nhớ rất rõ, sau khi anh Khoan gặp chuyện không may không lâu, câu lạc bộ tiếp hội viên không mời mà tới, không gặp Mề Tiệp không được, nói là người quen giới thiệu yêu cầu giảm 50%. Mề Tiệp có chút tò mò, nghĩ thầm người nào mặt mũi lớn như vậy, nhìn một cái thì ra là em trai nhỏ Mạnh Từ, tùy tùng lúc trước của anh Khoan. Người này là một cọng cỏ đầu tường, vừa thấy anh Khoan xui xẻo liền phản bội, là một kẻ tiểu nhân bất nhân bất nghĩa.

Trước đây Mạnh Từ thấy Mề Tiệp là cười đến nhăn trán, miệng toàn “Chị dâu chị dâu” Mề Tiệp vừa muốn ăn vãi, Mạnh Từ liền chạy như một thảng nhóc, chỉ sợ Mề Tiệp bừa bãi làm anh Khoan không vui. Hiện tại, nhìn thấy Mề Tiệp lại hất cằm vênh vào hống hách, chỉ ngón tay vào cô gái sau lưng, nói với Mề Tiệp: “Chị dâu cô muốn đến chỗ này của cô làm hội viên, cô xem mà lo liệu đi.”

Mề Tiệp tức giận muốn học máu, nhần nhin một chút đã tự coi mình là chủ, không có người nâng đỡ, mình không còn là “Chị dâu” hô mưa gọi gió trước đây nữa rồi. Được Tiểu Hồng ra hiệu ngầm từ phía sau, cuối cùng miễn cưỡng cười nói: “Ồ kìa, đây không phải anh Cường sao? Chị dâu muốn làm hội viên? Được thôi, chị phải tự mình đến dùng nha, chị dâu đến nói một tiếng là được.” Mạnh Từ bị một tiếng “Anh Cường” này làm cho mát gan mát ruột, nghĩ thầm Mề Tiệp này quả nhiên biết cân nhắc, liền vui vẻ ném xuống một xấp Nhân Dân Tệ: “Ha ha, sau này anh Cường bao bọc cô, nơi này có chuyện gì cứ nói tên của anh.” Mặc dù Mề Tiệp hiểu đạo lý “Người trong tình nghĩa”, vẫn tức giận run người không nói nên lời. Tiểu Hồng nhỏ hơn Mề Tiệp hai tháng, lại có dáng vẻ ma mờ, vừa thấy không đúng vội vàng mời anh Cường và chị dâu đến phòng dành cho khách quý, chiêu đãi trà ngon, thuốc lá ngon. Vừa mới đưa ôn thần đi, trở lại phòng làm việc của Mề Tiệp, Mề Tiệp đã khóc đến thở không ra hơi, Tiểu Hồng cũng đỏ mắt, hai cô gái nhỏ cùng ôm đầu khóc lớn.

Bất luận khó khăn thế nào Mề Tiệp đều đã từng chịu đựng, không có đàn ông cô còn có công việc, cô và Tiểu Hồng cẩn thận sống nương tựa lẫn nhau, cuối cùng tự hào ngẩng đầu, bây giờ có xe có nhà, bái bai quá khứ, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không quên, hôm nay của cô, là do anh Khoan cho. Cô không thể không có lương tâm, nếu không có anh Khoan, cô vẫn đang lẩn lộn trong thị trấn, nói không chừng lúc này đã lấy một người đàn ông không có công việc đang hoang, cả ngày cãi nhau âm ỉ sống không an ổn, sao được như hiện tại có xe tốt, nhà rộng, cuộc sống trôi qua thoải mái lại dễ chịu. Là anh Khoan đưa cô khỏi thị trấn nhỏ cho cô cuộc sống mới, có thể nói không có anh Khoan sẽ không có Mề Tiệp được sống lại hôm nay.

Phía sau truyền đến tiếng còi sốt ruột, Mề Tiệp hoảng hốt hoàn hồn, vừa thấy đèn xanh vội cố gắng nổ máy, nhưng tâm tư cũng khó bình tĩnh lại. Quen Quách Bách Vĩ đối với Mề Tiệp mà nói là một chuyện ngoài ý muốn. Đời này cô chưa từng nghĩ mình sẽ có quan hệ mập mờ với một cảnh sát, bởi vì cuộc sống của cô trước năm hai mươi tuổi hoàn toàn rối loạn, khi đó cảnh sát trong tư tưởng của cô chính là ngang bằng với quân địch, cô là con chuột trời sinh ban đêm ở trong kho thóc, cảnh sát là nghề mèo bắt chuột, bọn họ là kẻ thù tự nhiên, hôm nay kẻ thù tự nhiên là hàng xóm, rồi lại hấp dẫn lẫn nhau. Khát vọng của Mề Tiệp đối với Quách Bách Vĩ không ít hơn khát vọng của Quách Bách Vĩ đối với cô, thân hình khỏe đẹp kia, bờ vai rộng lớn rắn chắc kia, còn sức mạnh cơ bụng của đàn ông, hai chân chắc khỏe mà thon dài, vẻ ngoài của Quách Bách Vĩ rất khỏe đẹp, hơn nữa anh còn tương đối hài hước, thu hút Mề Tiệp hơn là nghề nghiệp của anh, đúng vậy, cảnh sát, danh từ này đến nay đến nay vẫn làm Mề Tiệp tương đối kính sợ, đó là khoảng cách không thể vượt qua, huyền bí lại thiêng liêng. Danh từ này trở thành hào quang gắn trên đầu Quách Bách Vĩ, khiến anh vốn đã anh tuấn thoát nhìn cao lớn hơn, uy vũ hơn. Cho đến bây giờ Mề Tiệp không thể khước từ sự hấp dẫn này, hưởng chi tình cảm mãnh liệt của người đàn ông này tỏa ra bốn phía, tràn đầy mùi vị đàn ông. Tối hôm qua cô nhất định phải đuổi Quách Bách Vĩ đi, nếu không cô sợ người nhào tới không phải Quách Bách Vĩ, mà là chính cô.

Mề Tiệp cũng không nắm chắc việc ở bên Quách Bách Vĩ, bọn họ chẳng qua mới quen biết và thu hút nhau trong một thời gian ngắn, nhưng bọn họ không biết nhau, Quách Bách Vĩ vẫn chưa biết quá khứ của Mề Tiệp, nếu như là một người đàn ông làm nghề cảnh sát, khi biết người mình thích từng là người tình của đại ca xã hội đen, anh ta sẽ phản ứng ra sao?

Mề Tiệp bỗng rùng mình một cái, lắc đầu, nhanh chóng ném suy nghĩ này ra sau đầu, bây giờ cô không muốn nghĩ đến về mặt khi đó của Quách Bách Vĩ. Mề Tiệp chưa bao giờ thấy hồ thẹn với bản thân, cô cho rằng con người sống một đời quá ngắn ngủi, những ngày tuổi trẻ có thể phong lưu dù sao cũng

không nhiều lắm, tận hưởng niềm vui trước mắt mới thật sự quan trọng, cô vẫn luôn làm theo những thói quen bốc đồng, được thêm anh Khoan cực kì dung túng cô. Nhưng mà Quách Bách Vĩ không giống như những tên đàn ông ruồi nhặng chuyên hút máu, hai mươi coi nhẹ vô lễ, quả quyết muốn cô nhận lỗi, chẳng những không thương hương tiếc ngọc, còn có thể nói là nói năng ác độc thô tục thô lỗ. Điều này đối với Mễ Tiệp luôn được đàn ông cưng chiều mà nói là điểm hấp dẫn chết người, trong lòng phụ nữ luôn mong có thể chinh phục người đàn ông của mình, Mễ Tiệp vốn cũng không từ chối năng lực của Quách Bách Vĩ, ý thức được điểm này, Mễ Tiệp cần mẫn, có chút bất đắc dĩ nghĩ: Mễ Tiệp, sau này có gì mình tự chịu, đồ không biết tự lượng sức mình.

Mễ Tiệp giống như bị Phò HỒNG Tuyết kéo lê đôi chân cứng ngắc đến câu lạc bộ, Tiểu Hồng vui mừng gọi: “Chị Mễ, chị khỏe hơn chưa? Nếu chị còn không tới em sẽ phải gọi 120 nữa đó.”

“Ừ?” Mễ Tiệp nghĩ thầm mới mấy ngày tôi không thấy các cô đã như người ngoài hành tinh nghe không hiểu gì.

“Chị Mễ, chị ngồi xuống trước đi, em đưa giấy tờ gần đây cho chị xem.”

“Chị không đến để kiểm toán.”

“Coi như chị đến tán dóc cũng phải kiểm tra một chút.”

“Em phân khởi cái gì hả? Ăn K fan rồi?”

“Cất, trò vui đã sớm hết rồi, ngàn vạn lần đừng nhắc đến nữa.”

“Nói cho chị một chút đi, gấp gì chứ.”

“Chị xem rồi chắc chắn còn gấp hơn em.”

“Gi thế? Có chuyện gì?”

“Chị xem trước một chút đi.”

Mễ Tiệp nhận lấy sổ sách Tiểu Hồng đưa tới, vừa lật vừa vui mừng nói: “Trời ơi Tiểu Hồng, mới nửa tháng mà công trạng đã tốt như vậy? Đã tăng lên nhiều thành viên như vậy rồi.”

Tiểu Hồng thần bí nói: “Chị đoán thử xem tại sao?”

“Em có quyền, muốn chị thưởng gì cứ nói.”

Tiểu Hồng vội vàng xua tay: “Áy ngàn vạn lần đừng làm vậy, em không có bản lĩnh này, chị ở nhà suốt nên không nghe nói sao? Phòng tập thể thao Lý Hoa lại xảy ra chuyện lớn.”

Mễ Tiệp sững sờ, “Phòng tập thể thao Lý Hoa?”

Sau khi Mễ Tiệp thành lập “Câu lạc bộ thể hình Nhiệt Lực”, buôn bán phát đạt làm người ta đổ mắt, thành phố nhao nhao xuất hiện các phòng tập thể theo, chuyện thân thể, tầng tầng lớp lớp không dứt như măng mọc sau mưa, đáng tiếc không lâu sau không phải do thiết bị không theo kịp mà chính là do sân bãi quá nhỏ, khách hàng rời đi, thất bại dồn dập, chỉ còn mỗi phòng tập thể thao Lý Hoa còn có thể so sánh cùng Nhiệt Lực. So đo một hồi, Mễ Tiệp và Tiểu Hồng càng tung ra nhiều tuyệt chiêu mới, liên tục tuyển dụng được một nhóm huấn luyện viên trẻ toàn trai tài gái sắc, mới xem như giữ vững được vị trí đầu rồng, mà Mễ Tiệp đối đãi với các huấn luyện viên của mình càng hào phóng hơn, tiền lương toàn bộ là cao nhất, ngày nghỉ nhiều, còn trả bảo hiểm cho họ chữa bệnh, lần này cơ bản không có huấn luyện viên nào vì kinh tế của bà chủ gặp tranh chấp mà rời đi, cộng thêm tuổi của Mễ Tiệp và bọn họ cũng xấp xỉ nhau, lại hòa nhã dễ gần, hòa đồng, trên dưới một lòng, việc buôn bán tự nhiên phát triển không ngừng, Lý Hoa lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Tiểu Hồng bung một ly trà tới cho Mễ Tiệp, sau khi ngồi xuống từ từ nói: “Còn không phải là phạm vào thói hèn hạ của đàn ông sao, chị nói chị kinh doanh tốt, đúng lúc, quyến rũ một hội viên nữ, bị vợ anh ta biết, nghe nói mặt của hội viên nữ đó bị hủy, trong cơn giận muốn tốt xấu đều bị hủy, liền đốt rồi.”

“Đốt sao?” Mễ Tiệp giật mình không ít, lập tức đứng lên.

“Ai ai, chị ngồi xuống, chân không đau sao? Chị kích động cái rắm ấy.”

Mễ Tiệp từ từ ngồi xuống, lầm bầm hỏi: “Em nói đây được coi là một vụ án hình sự?”

“Nếu em mà biết, em còn phải mắc kẹt ở đây với chị sao? Sớm đi gặp quan tòa rồi.”

“Em còn uất ức?”

“Em nà dám chứ, em đã có với chị Mễ, đây chính là cơ hội tốt.”

“Cơ hội gì?”

Tiểu Hồng lại gần hơn một chút, “Chị, nhiều hội viên đến Nhiệt Lực như vậy chị không có nhận xét gì sao?”

Mẽ Tiệp đột nhiên mở to hai mắt: “Em nói là?”

“Không sai.” Tiểu Hồng cười hì hì kiên định nhìn Mẽ Tiệp nói: “Chị Mẽ, đây là cơ hội tốt nhất để mở rộng Nhiệt Lực, rất nhiều hội viên cũng than rằng nhà ở xa, đến Nhiệt Lực tập rất mất thời gian, chị suy nghĩ một chút, nếu chỉ có một Nhiệt Lực thì không phải bọn họ phải gắng sức đi từ nhà tới đây sao? Xa như vậy mà hàng ngày bọn họ còn phải bỏ thời gian đến đây.”

“Đúng đó Tiểu Hồng, làm lớn Nhiệt Lực vẫn là lý tưởng chung của chúng ta, sao trước đây chị không nghĩ tới nhỉ.” Mẽ Tiệp vui mừng ôm Tiểu Hồng một cái, “Tiểu Hồng, chị yêu em chết mất, nếu không có em chị biết phải làm sao.”

Tiểu Hồng đỏ mặt lấp bắp nói: “Buông, buông tay, không có không khí.”

Mẽ Tiệp cười lớn hôn Tiểu Hồng một cái, nói: “Em gái, em gái tốt, chuyện này giao cho em, em xem rồi làm đi.”

“Không phải chứ!” Tiểu Hồng ai oán trách móc: “Sao lại là em? Nửa tháng chị không ở đây em mệt chết đấy có biết không, vừa rồi em còn muốn gọi 120 đấy.”

“Em gái à, em là chuyên gia địa điểm, tuyên truyền dĩ nhiên em phải làm rồi, mà chị muốn tới ngân hàng vay ? Chúng ta phải khiến cho Nhiệt Lực thật sinh động.”

Tiểu Hồng hoài nghi nhìn Mẽ Tiệp một chút, hỏi: “Vay?...”

“Tiểu Hồng.” Mẽ Tiệp nghiêm nghị nhìn Tiểu Hồng, nghiêm túc nói: “Chúng ta cần vay ngân hàng, biết không? Nửa đời sau của hai chúng ta phải dựa vào Nhiệt Lực, em hiểu không?”

Tiểu Hồng đứng lên, vành mắt hơi đỏ, nhìn Mẽ Tiệp, trịnh trọng gật đầu một cái, “Chị, chị yên tâm.”

Mẽ Tiệp nắm chặt tay Tiểu Hồng, gật đầu một cái, “Đầu năm nay không thể nhờ vả ai, ai cũng không thể tin, sau này chị em chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, chỉ có thể dựa vào Nhiệt Lực.”

(Hết Chương 19)

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Khi Mẽ Tiệp đang trên đường lái xe về nhà, tâm tình vẫn rất tốt, mở mui xe ra để mặc cho gió nóng hằm hập thổi loạn mái tóc mình, vươn tay mở CD lên, giọng hát mộc mạc trầm thấp của Mai Diễm Phương cất lên, “Nữ nhân hoa” là bài hát cô thích nhất, đáng tiếc cô luôn hát lạc giọng, có lần cô đang đắc ý ngâm nga vài câu, lại bị Quách Bách Vi châm chọc nói: “Ai yo, cô mau tắt loa đi, đội không hoàn mỹ trên chiếc Passat đó vẫn vận được đấy[1].” Mẽ Tiệp nhìn đồng hồ một chút, Quách Bách Vi sắp hết giờ làm, bây giờ vẫn chưa gọi điện chứng tỏ trong đội không có nhiệm vụ, sẽ về nhà ăn cơm, thấy siêu thị bên đường, nghĩ thầm, anh ta luôn khoe khoang tay nghề, hôm nay mình cũng bộc lộ tài năng cho anh xem một chút.

Dừng xe dưới bãi đỗ xe, đi thang máy vào siêu thị, ghé qua khu hải sản mua một ít cá pecca[2], lại mua chút rau dưa và trái cây, thấy sắp đến giờ, liền trở về nhà. Trên đường quẹo qua hàng cây trước tiểu khu, mỉm cười nhìn cây ngô đồng Pháp đều đặn, gặp được mấy hàng xóm đạp xe đạp còn chào hỏi từng người họ.

Xe vẫn dừng trên chỗ để xe của Quách Bách Vi, khi Mẽ Tiệp xuống xe xách theo túi đồ tiến vào trong sân, nhìn thấy một hàng xóm khác, bác Khúc đang ngồi bên bàn đá trong sân của mình đút cháu nội ăn cơm, lúc nhìn thấy Mẽ Tiệp cười híp mắt đứng lên nói: “Ồ, Tiểu Mẽ à, bây giờ mới tan làm sao? Mua nhiều đồ ăn như vậy tự làm à?”

Mẽ Tiệp thấy bác Khúc lấy cái muỗng trong tay chỉ chỉ vào đĩa cháu nhỏ của mình nói: “Còn không phải vì tiểu tổ tông này sao.” Nói xong lại mỉm cười bà tám hỏi: “Tiểu Mẽ à, mấy hôm nay bác luôn thấy cháu và Tiểu Quách bên nhau cùng ra cùng vào, có phải Tiểu Quách là người yêu cháu không?”

Mẽ Tiệp đã biết bà cụ này nhất định sẽ không nhịn được hỏi cho rõ ràng, nhưng cô vẫn chưa xác định quan hệ với Quách Bách Vi, chỉ là có cảm tình với đôi phương thôi, nhiều nhất là làm mấy chuyện ám muội, không thể nói được câu này của bnoilc, thuận miệng nói: “Cái gì chứ, chúng cháu là bạn bè hàng xóm, hôm đó bác thấy, cháu không cẩn thận bị đau chân được anh ấy đưa về nhà, đôi khi thấy anh ấy về nhà một mình cũng không có người nấu cơm, làm nhiều hơn rồi kêu anh ấy sang ăn, không phải như thế kia đâu.”

“Tiểu Quách chính là đứa bé tốt, tâm tính thiện lương, chính trực, hơn nữa lâu rồi chưa thấy thằng bé đối với ai như vậy, bác thấy tuổi tác hai đứa cũng không chênh lệch bao nhiêu...”

“...Bác à, chân cháu vừa mới khỏi, đứng lâu vẫn còn đau, cháu phải vào nhà nghỉ ngơi một lúc trước đã, hôm nào tán gẫu sau nha.” Mễ Tiệp nói xong nhanh chóng chạy đi, nghĩ thầm, bà cụ này sao lại nghiêm làm bà mối cho mình như vậy, ngay cả đi ở ủy ban cộng đồng cũng không kinh nghiệm bằng bác ấy.

Lúc nấu ăn tâm tình Mễ Tiệp rồi bởi ngọt ngào, nghĩ đến đồ ăn mình nấu được Quách Bách Vĩ vui mừng ăn liên tục, tự hào trong lòng. Lấy cá pecca khỏi nồi đặt lên bàn ăn, vừa thấy đã sáu giờ rưỡi, liền nằm trên ghế salon dưới cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chờ Quách Bách Vĩ xuất hiện cười hihi.

Lối đi trước sân có hàng xóm lái xe về, phía trước có trẻ con vui mừng kêu “Ba ba” nhào vào ngực người đàn ông mới bước vào cửa, mà vợ anh ta đứng trước cửa nhà mỉm cười nhìn người đàn ông đang hôn đứa con, Mễ Tiệp cũng muốn vậy, ngu ngốc cười, nếu người đàn ông này đổi thành Quách Bách Vĩ, mà mình chính là người phụ nữ tươi cười đó... “Bang”, Mễ Tiệp vội bỏ ý nghĩ của mình xuống, sợ hãi đánh rơi ảo tưởng đó, lắp bắp nói: “Mễ Tiệp ơi Mễ Tiệp, ngàn vạn lần không thể để Quách Bách Vĩ biết người có ý nghĩ này, ah, nếu không, còn không bị anh ta bác bỏ nói mình là con cóc muốn ăn thịt thiên nga ư.” Nói xong vội ngửi thấy mùi dầu khói trên người mình, lập tức xuống khỏi sofa vọt vào phòng tắm rửa, dùng tốc độ mở miệng để trang điểm, nhìn đồng hồ thế mà đã bảy giờ, trong lòng không khỏi thấy khó hiểu sao Quách Bách Vĩ vẫn chưa trở lại, chẳng lẽ kẹt xe?

Vừa lấy điện thoại ra định hỏi một chút, lại nghĩ, nếu anh ta thực sự kẹt xe sẽ còn gấp hơn cả mình, nhất định phải gọi điện thoại báo một tiếng, mở ti vi lo đăng xem tin tức, thỉnh thoảng nhìn lên đồng hồ treo trong phòng khách, mãi đến khi báo tin thời tiết kết thúc vẫn không có động tĩnh, Mễ Tiệp bắt đầu giận, con mẹ nó, không về nhà sao không nói một tiếng, đúng là tên đàn ông tồi. Nghiêng đầu nhìn cá pecca trên bàn một chút, đã không còn hơi nóng, nhảy dựng lên cầm lấy điện thoại, còn chưa bấm hết dãy số, suy nghĩ này lại đến, sao mình phải gọi cho anh ta nói mình nấu đồ ăn chờ chứ? Không về nhà không nói một tiếng còn có sẵn thức ăn đợi? Nghĩ thế, thờ hồng học ném điện thoại xuống bên bàn ăn, nói: “Cát, bốn cô nương không dễ gì xuống bếp, xem như tiểu tử anh không có lộc ăn.” Vừa nói vừa gấp cá pecca ăn, thịt cá ngon mịn, nhưng Mễ Tiệp cũng chỉ ăn vài miếng đã nuốt không trôi, đôi mắt không rời khỏi cửa sổ sát đất, tai còn cẩn thận lắng nghe, chỉ sợ bỏ qua kẻ khốn kiếp đã về muộn còn phiền phức.

Chẳng lẽ có nhiệm vụ? Còn không kịp gọi điện thoại? Không thể nha, coi như có vụ án cực lớn đi nhưng chẳng lẽ không có chút thời gian nào để gọi điện thoại sao? Mễ Tiệp cắn hận ném đĩa xuống, liếc mắt tới chiếc điện thoại đi động trên ghế salon, “Khốn kiếp, tôi không gọi cho anh, anh chết đi.” Mễ Tiệp nhảy vọt đến trước ghế salon như tên lửa không chút do dự cầm điện thoại lên tắt máy. Mới vừa ngồi xuống lại thấy máy bay cá nhân, lại đi lên rút hết dây điện thoại, vỗ vỗ tay, phẫn nộ nói: “Cho dù anh gọi bà đây cũng không nhận, chặt đứt niệm tưởng khốn kiếp của anh.” Cũng không biết là chặt đứt niệm tưởng của cô hay của Quách Bách Vĩ, ung dung cảm điều khiển ti vi lên chuyển kênh lung tung, “Hôm nay bốn cô nương muốn xem gì liền xem, ha ha, rất tự do, không có tên khốn kia giành điều khiển, thật đúng là...” Mễ Tiệp đột nhiên nhớ tới lúc Quách Bách Vĩ giành điều khiển tivi với mình, cười xấu xa nhe răng nói: “Muốn xem phim Hàn? Hôn lên mặt tiểu gia một cái, liền cho cô xem” Mễ Tiệp tức giận nện vào sau lưng anh, anh vừa nhe răng trợn mắt vừa nói: “Ai u, thật thoải mái nha, đảm thêm vai cho tiểu gia nữa.” Dựa vào ưu thế về chiều cao giờ điều khiển tivi lên thật cao, cười nhìn Mễ Tiệp nhảy dựng lên không với tới, cau mày rướn lên đánh người hỏi: “Chắc chắc, không với tới? Cô cao bao nhiêu vậy? Có được một mét sáu không?” Mễ Tiệp nổi đóa, dậm chân rống to: “Nói bậy, bốn tiểu thư có chiều cao đạt chuẩn một mét sáu tám!” Nhìn về mặt “Tôi tin cô mới lạ” của Quách Bách Vĩ, Mễ Tiệp vẫn oán thầm: Gì chứ, không phải nói quá có năm centimet thôi sao, có sao đâu. Giành được không lâu Mễ Tiệp sẽ chọc vào chỗ ngứa của anh, người cao lớn Quách Bách Vĩ sợ nhất chính là chiều này, anh sẽ chơi xấu ôm điều khiển nằm xuống tắm thơm trước ghế salon lần tới lần lui như quả bóng, để Mễ Tiệp không có đường ra tay, Mễ Tiệp không thể làm gì hơn là nhìn anh ngầu hừng biểu diễn tiết mục cho vay nặng lãi, mãi đến khi thấy Quách Bách Vĩ rút cuộc ngồi dậy, vỗ ngực nôn khan một cái nói: “Tạm, tạm ngừng một chút, tôi ngất rồi.” Mễ Tiệp cười đến co rút.

“Khốn kiếp, khốn kiếp.” Mễ Tiệp ném điều khiển tivi xuống hung hăng mắng, “Chờ anh trở về mà dám gõ cửa nhà tôi, tôi liền đánh gãy chân chó của anh.” Nhưng đợi đến tận chín giờ Quách Bách Vĩ vẫn không đến trước nhà cô gõ cửa, hơn nữa cũng không điện thoại, thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, bị hơi lạnh thổi kết thành một lớp mờ trắng, cá pecca hấp vốn rất đẹp bị Mễ Tiệp dùng đũa chọc đã hoàn toàn thay đổi, cô vẫn chưa trút hết giận, vừa tiếp tục chọc vừa nói: “Quách Bách Vĩ đồ cô thom nhà anh, anh chỉ đáng ăn ráy tai!”

Số mạng bản thức ăn hương sắc đều đủ kia đương nhiên là bị quăng vào thùng rác, ngay cả tâm tình rửa chén đĩa Mễ Tiệp cũng không có, đem chúng thả vào bồn rửa, đi lòng vòng trong phòng khách hơn nửa ngày, quyết định tập yoga. Bởi vì cô phát hiện tâm tình mình không ổn định, hơn nữa cứ lăm bầm suốt, sắp thành người mắc bệnh tâm thần tiêu chuẩn rồi. Mở lên âm nhạc có thể giúp thư giãn tinh thần và cơ bắp, Mễ Tiệp ngồi trên nệm yoga, xua đuổi những ý tưởng rối loạn trong đầu, thử vận vận cơ thể thành những tư thế kì quái.

Khi Mễ Tiệp vút ba chữ “Quách Bách Vĩ” khỏi đầu lần thứ một trăm lẻ một, cô đột nhiên giật dử, “Hô” một cái nhảy dựng lên, vọt vào trong phòng ngủ, lục ra tờ giấy từng được Quách Bách Vĩ xưng là “Hiệp ước bất bình đẳng” từ trong ngăn kéo, cố gắng ngồi trên chiếc giường đàn hồi tốt, nhìn nét chữ rồng bay phượng múa của Quách Bách Vĩ, đôi mắt tức giận kia có thể đốt lai lổ to trên tờ giấy, Mễ Tiệp làm bầm cười lạnh nghiêng răng nói một câu: “Không tuân thủ hiệp ước? Dám thả bò câu của tôi?” Mễ Tiệp nhảy dựng lên giống như rồng lửa, lại xông đến phòng khách bên cạnh cầm dây điện thoại vào, bắt đầu gọi vào số của Quách Bách Vĩ, vốn đã chọn lọc từ ngữ xong, chỉ chờ lúc anh ta nhận điện mắng xối xả lên đầu anh ta không chút lưu tình, nhưng lại nghe được giọng nữ lạnh như băng không chút tình cảm liên tục lặp lại: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy...

Mễ Tiệp nhìn chằm chằm điện thoại trong tay, giống như nó là một yêu quái sẽ cắn người, cô có chút không thể tiếp nhận, mình đấu tranh nửa ngày, thì ra là người ta vốn không muốn gọi điện thoại cho cô, trong miệng vẫn lăm bầm nói: “Gì chứ, đồ cô thom Quách Bách Vĩ nhà anh, tắt máy?”

=====

Chú thích:

[1] Passat: Tên một loại xe hơi, câu này mình không rõ nghĩa lắm.

[2] Cá Pacca: là một loài cá nước mặn được phát hiện ở bắc Thái bình dương. Nó thuộc họ cá đầu gai Sebastidae và tên khoa học là *Sebastes alutus*. Thỉnh thoảng nó được coi là cá vượt Thái bình dương, viết tắt là POP.

Chương 21

Edit: Thố Lạt

Mễ Tiệp cứ ngủ ngủ tỉnh tỉnh suốt cả đêm, thức dậy liền ngó ra cửa sổ, xem thử phòng ngủ của Quách Bách Vĩ ở bên kia đường có ánh đèn hay không, không thì lại khoác thêm áo ngủ chạy xuống sân, nhìn xem trên đường có xe của anh hay không, vừa thấy không có, trong lòng liền cảm thấy bất an. Nhớ lại lúc trước anh về lúc nửa đêm, vừa trở vào nhà liền ngủ, không phải anh ta từng nói có khi phá án phải tăng ca đến nửa đêm sao, hay lại có nhiệm vụ quan trọng nữa? Nhưng cũng không thể không báo một tiếng được.

Nhìn chăm chăm lên trần nhà, Mễ Tiệp cảm hận mắng Quách Bách Vĩ không có lương tâm kia một hồi, cho dù anh tự chết đói, dù sao cũng phải tuân thủ lời hứa hỏi xem tôi có ăn cơm chưa chứ; ý nghĩ vừa chuyển, lại có chút lo lắng, hơn nửa tháng nay Quách Bách Vĩ không giống như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không?... Mễ Tiệp giật mình sùng sốt vội phất tay, bất giác thốt lên: “Đoán mò cái gì chứ.” Giọng nói có chút lớn, dọa chính cô giật mình trước, lại nhớ tới đêm hôm đó Quách Bách Vĩ nằm trên người mình kích động không thôi, đôi bàn tay không thành thật kia nằm trên ngực mình, nóng hổi, còn có cảm giác vùng lên của vật rất đàn ông rất đàn ông kia ở bên hông, cách lớp quần áo mỏng manh cũng có thể cảm thấy được, nó đang không an phận nhảy bắn lên, cứng rắn như thanh sắt, trên đỉnh rất đau.

Mễ Tiệp “hồ” một tiếng, thu người lại, ngồi trên giường nắm chặt hai quả đấm nện lung tung mấy cái xuống nệm, vò đầu bứt tóc làm bốn phía loạn cả lên, nếu không phải nửa đêm cô nhất định sẽ hét to, hét đến nỗi khan cổ không thở được, nghiêng đầu nhìn chăm chăm cửa sổ không kéo rèm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quách Bách Vĩ, con mẹ nó anh chiếm tiện nghi của bà đây xong, lại cho rằng không lên tiếng như vậy mà được sao, tốt cho anh!”

Thật vất vả mới chịu đựng được đến khi trời tờ mờ sáng, Mễ Tiệp sửa sang bản thân gọn gàng, đi vào trong sân nhỏ định xem thử xem có xe dừng trên đường của mình hay không, vừa nghiêng đầu lại có thể nhìn thấy cửa nhà Quách Bách Vĩ bị người ta mở ra từ bên trong. Cô mừng thầm định gọi tên Quách Bách Vĩ, nhưng không sao ngờ được, đi ra từ bên trong là một cô gái.

Cô gái cao cao gầy gầy, vóc người mảnh khảnh, da trắng nõn, cách sân nhỏ Mễ Tiệp cũng có thể thấy được đôi mắt to linh động kia.

Trái tim Mễ Tiệp lập tức chìm xuống đáy, cả lồng ngực như bị người ta nhét vào mấy cân đá lớn, vừa cứng vừa buồn phiền khiến cô khó chịu, cánh mũi phập phồng khó khăn thở “hồng học”, nhưng cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái kia xách theo một túi nilon trong tay, bên trong có vẻ như là quần áo linh tinh, cô ta xoay người dùng chìa khóa trái cửa mấy vòng sau đó rút ra, bỏ vào trong túi đeo vai, lại lấy ra một chùm chìa khóa khác, đi tới chỗ sân có đậu một chiếc xe máy nhỏ.

Mễ Tiệp ép mình hít sâu, thở ra, mới có thể khàn giọng kêu một tiếng: “Này, cô chờ một chút.”

Có lẽ cô gái không ngờ lúc này sẽ có người nói chuyện, hoảng sợ, cơ thể cười trên xe gắn máy run rẩy, nghiêng đầu sang chỗ khác phát hiện Mễ Tiệp đang đến gần mình, rất nhanh nhẹn nhảy “huych” một phát từ trên xe máy xuống, đỡ tay lái cảnh giác nhìn Mễ Tiệp sắc mặt đang không tốt, do dự hỏi: “Cô, đang nói chuyện với tôi?”

Mễ Tiệp cố ý nghiêng đầu nhìn xung quanh một chút, mạnh mẽ vất ra một nụ cười, nói: “Cô thấy ở đây còn có người khác sao? Đương nhiên tôi đang nói với cô rồi.”

Cô gái cũng dùng đôi mắt cảnh giác và phòng bị kia nhìn quanh một chút, có chút khản trương hỏi: “Cô biết tôi sao?”

Mễ Tiệp nhìn cô gái nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp trước mặt, trong lòng nặng trĩu như có thủy ngân, tụ thành một khối lăn lóc di chuyển loạn, nhìn chăm chăm ánh mắt cảnh giác như nai con của cô gái hỏi: “Trong tay cô cầm cái gì?”

Cô gái lại nhìn túi nilon trong tay mình, cảm thấy không có gì không ổn, chống lại ánh mắt của Mễ Tiệp, trả lời: “Quần áo.” Nói xong vừa nghi ngờ quan sát Mễ Tiệp vừa hỏi: “Cô là ai vậy?”

Cô gái bị Mễ Tiệp nhìn, miễn cưỡng trả lời, nhưng lại dùng ánh mắt phòng bị nhìn chăm chăm Mễ Tiệp, quan sát trên dưới, tựa như đang đoán xem cô gái thích chõ mũi vào chuyện của người khác này là ai, lại giống như Mễ Tiệp sẽ đánh rồi giành đồ của cô ta bất cứ lúc nào.

Mễ Tiệp cô không nói lời nào mà bắt đầu tức giận, chỉ tay vào túi nilon, giọng nói không có vẻ lớn hơn: “Hỏi cô này, có phải của cô không?”

Cô gái bị Mễ Tiệp dọa, lui về phía sau một bước nhỏ, giấu túi nilon về phía sau, nói: “Cô làm gì vậy cô làm gì vậy? Cô là ai thế? Tại sao tôi phải nói cho cô biết?”

Mễ Tiệp càng tức, chỉ nghĩ đến tên khốn Quách Bách Vĩ kia mới chiếm tiện nghi của mình xong, liền bị cô phát hiện có cô gái nhỏ ra khỏi nhà anh lúc năm giờ sáng, còn có cả chìa khóa dự bị! Trong lòng Mễ Tiệp hận đến ngứa răng, bất giác nắm chặt nắm đấm, đỏ mặt tía tai, quả thật không thể không nghiêng răng nghiêng lợi: “Tên khốn kiếp Quách Bách Vĩ kia đâu, kêu anh ta lăn ra đây cho tôi!”

Cô gái nhỏ vừa nghe thấy ba chữ Quách Bách Vĩ lập tức cảnh giác nhìn chăm chăm Mễ Tiệp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cất cao giọng the thé hỏi: “Cái cô này sao lại thế này, sao chưa nói được ba câu đã mắng người rồi? Có tật xấu à.”

Mễ Tiệp dựng tóc, rung lên như gai nhím bén nhọn, trong miệng lẩm bầm cười lạnh: “Ôi, tôi mắng anh ta thì sao? Quan hệ giữa cô và anh ta là như thế nào mà phải thấy đau lòng? Tôi cho cô biết, Quách Bách Vĩ chẳng những khôn kiếp, mà còn hạ lưu vô sỉ dâm tiện!”

Cô gái nhỏ nghe xong sắc mặt đỏ hơn, giận dưng dưng, chỉ tay vào Mễ Tiệp tức giận nói: “Rốt cuộc cô là ai? Sao lại tùy tiện mắng người như đồ đàn bà chanh chua vậy?”

Mễ Tiệp giận dữ cười lại, chỉ vào mũi mình nói: “Tôi là người đàn bà chanh chua? Con nhóc lừa đảo cô nghe cho rõ đây, tôi là bà cô của tên Quách Bách Vĩ khôn kiếp kia, gặp anh ta thì chuyển lời giùm, nói bà cô của anh ta đến tính sổ, để anh ta chuẩn bị chờ cho tốt.”

Cô gái nhỏ cũng vì tức giận mà khiến vành mắt hồng hồng, dù sao cũng còn nhỏ tuổi, lại gặp Mễ Tiệp miệng lưỡi bén nhọn, mắt thấy cãi không lại cũng không thể la khóc om sòm, chỉ đành nhảy lên xe máy, nổ máy “vù” một tiếng, mô tô phát ra một cột khói, lăm bầm rời đi.

Mễ Tiệp đứng bên đường nhìn khói nhẹ từ từ tản đi, hít hít mũi, đưa tay lên quệt giọt nước mắt sắp chảy xuống, chéo đôi chân nặng trĩu xoay người trở về nhà, đập mạnh cửa phòng, ra sức căn môi xem thử đầu ngón tay run run của mình, lại nhìn khay trà trong phòng khách, còn có nửa bao thuốc lá còn thừa Quách Bách Vĩ đã rút ra, lại nghĩ đến tên khôn kia hôm trước còn ở đây làm ra chuyện mà khi nhớ lại khiến mặt đỏ tím đập nhanh cảm thấy trong lòng ngọt ngào, bây giờ lại cảm thấy bị sỉ nhục, cuối cùng lần này nước mắt thật sự không kìm được rơi xuống, nắm chặt nắm đấm đỏ mắt hét lớn: “Quách Bách Vĩ, anh không bắt nạt tôi, cảnh sát sẽ không dạy dỗ sao? Cảnh sát mà có thể tùy tiện đùa bỡn con gái? Mễ Tiệp tôi muốn anh nhìn cho rõ!”

Mễ Tiệp tìm một chiếc váy hoa kêu gọi, tỉ mỉ trang điểm, khi mang giày cố ý chọn một đôi giày gót nhọn, nghĩ thầm khi gặp Quách Bách Vĩ cô sẽ cời giày làm vù khí, nhất định phải gõ chảy máu mấy lỗ trên đầu tên khôn kia. Đọc đường lái xe đến đội hình sự, Mễ Tiệp đều cảm hận mắng tên khôn kiếp chết tiệt đó, trong lòng lần lượt hiện lên cảnh cô dạy dỗ tên cầu vật có mắt không trông đó ra sao, muốn chơi Mễ Tiệp tôi? Không có cửa.

Lúc tiến vào cửa lớn của đội hình sự, bị cảnh vệ trực ngăn lại, chàng trai mặc đồng phục chào cô, hữu nghị nói: “Xin hỏi cô tìm ai vậy?”

Mễ Tiệp tháo kính mắt, cười quyến rũ nói: “Trực à? Tôi tìm chi đội trưởng Quách Bách Vĩ của các anh, có chút chuyện.”

Cảnh vệ nhìn Mễ Tiệp một chút, lại nhìn biển xe của cô, lắc đầu nói: Thật xin lỗi, chi đội trưởng của chúng tôi không đến.”

“Cái gì?” Mễ Tiệp há to miệng, có chút không tin, “Không tới?” Giơ tay lên nhìn trên cổ tay một chút, đã tám giờ, “Không thể nào? bây giờ không phải đã đến giờ làm việc rồi sao?”

“Thật xin lỗi,“ cảnh vệ lễ phép chào. “Xin cô trở về cho, anh ấy không có ở đây.”

Mễ Tiệp hơi tròn trĩnh mắt, trên đường tự nghĩ ra một “tuyệt chiêu”, thế mà bây giờ không có đất dụng võ thì không nói, ngay cả mặt Quách Bách Vĩ cũng chưa thấy đã bị đuổi về?

Mễ Tiệp bước xuống xe, cười hi hi nói: “Đồng chí nhỏ, tôi thật sự tìm anh ta có chuyện, hay là anh thông báo đi? Tôi chờ, tôi là bạn anh ta, họ Mễ.”

Cảnh vệ còn chưa kịp nói đã nghe thấy có người hùng hùng hổ hổ từ sân đi ra cửa, Mễ Tiệp vừa thấy, rõ ràng đã từng gặp một lần ở đội cảnh sát giao thông, không phải Cương Nha đã từng “mời” mình đến đồn cảnh sát uống trà sao.

Trong lúc đó, Cương Nha cũng nhìn thấy Mễ Tiệp, cau mày hỏi: “O, là cô? Đến uống trà à?”

Cảnh vệ bị một câu của anh ta làm cho không phân biệt được đâu là hướng bắc, hết nhìn Cương Nha, lại nhìn sang Mễ Tiệp.

Mễ Tiệp vừa nhìn thấy Cương Nha liền bắt đầu sợ hãi, liếc xuống ngang hông của anh ta, vội vàng cười nói: “Ha, lại gặp mặt ha, tôi tới có chuyện, có chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi tìm Quách Bách Vĩ, tìm anh ta có chuyện.”

Cương Nha nhìn chăm chăm Mễ Tiệp, hỏi: “Tìm đội trưởng Quách của chúng tôi? Chuyện gì vậy?”

Mễ Tiệp thầm nghĩ tìm Quách Bách Vĩ cũng không phải tìm chủ tịch nước, còn phải đặt câu hỏi? Không biết có cần soát người hay không nữa? “Cái này, một chút chuyện riêng thôi, anh ta đang ở phòng làm việc? Vậy tôi tới phòng làm việc của anh ta tìm anh ta.”

Mễ Tiệp vừa quay người muốn lên xe, liền nghe thấy Cương Nha nói: “Đội trưởng Quách không có ở đây, có chuyện gì cứ nói với tôi là được, nói đi.”

Mễ Tiệp xoay người nhìn Cương Nha, nghĩ thầm anh có thể thay anh ta chịu mấy gót giày của tôi không? Trong miệng lại nói: “Ôi, thật sự xin lỗi anh, chuyện như vậy tuy không thể nói là lớn nhưng cũng không thể nói cho anh được.”

Vừa nói đến đây liền nhìn thấy cô gái nhỏ ra khỏi nhà Quách Bách Vĩ lúc sáng, cũng uốn éo đi tới, nhìn thấy Mễ Tiệp thì nhủ mày, vô cùng không thân

thiện nói: “Cô còn tìm đến cả trong đơn vị à?”

Cương Nha nghiêng đầu nhìn một chút, chỉ vào Mễ Tiệp, hỏi cô ta: “Tiểu Dương, em biết cô ấy?”

Tiểu Dương bĩu môi nói: “Buổi sáng em về nhà chỉ đội trưởng lấy quần áo, bị cô ta ngăn lại, chẳng những mắng người mà còn muốn tìm chỉ đội trưởng tính sổ.”

Cương Nha nghi ngờ hỏi Mễ Tiệp: “Mắng người? Muốn tính sổ? Muốn tính sổ gì?”

Mễ Tiệp nghĩ thầm thật đúng là oan gia ngõ hẹp, nhìn qua đồng phục trên người Tiểu Dương, lại khó chịu: Mẹ kiếp, thỏ còn không ăn cỏ bên tổ, thế mà Quách Bách Vĩ lại vurun móng vuốt đâm đặng đến đơn vị của mình, đôi câu nam nữ này. Nghĩ đến đây cũng không giữ vờ khách khí nữa, dài mặt hỏi: “Tôi tìm Quách bách Vĩ, không phải các người, không phải nói anh ta không có ở đây sao? Được, tôi ở đây chờ anh ta, tôi cũng không tin anh ta không đi làm”

Cương Nha vừa định nổi giận, lại thay đổi ý nghĩ, kéo cánh vệ nhỏ qua một bên không biết nói cái gì, chỉ thấy cánh vệ nhỏ không ngừng gật đầu, nói xong lại đi đến trước mặt Mễ Tiệp, hất cằm lên nhìn Mễ Tiệp qua lỗ mũi, nói: “Vậy được, nếu thật sự chờ như cô nói, đội trưởng Quách có thể sớm trở lại, cô chờ đi.”

Nói xong không chờ Mễ Tiệp phản ứng đã kéo Tiểu Dương ra cổng lớn, một lát sau thấy một xe cảnh sát dừng lại đưa họ đi.

Cánh vệ nhỏ hắng giọng nói: “Nếu cô thật sự muốn chờ thì lái xe đi chỗ khác đi, đừng chặn cửa lớn,” lại chỉ vào phòng bảo vệ, “nơi đó mát mẻ, vào trong đó chờ đi.”

Chờ đến tận trưa, cũng làm Mễ Tiệp lo lắng, mắt thấy buổi trưa đều có người lục đục ra khỏi cao ốc về nhà, cũng không thấy bóng dáng Quách Bách Vĩ, đứng ở cửa phòng bảo vệ, trong lòng vừa gấp gấp vừa tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Khi những đàn ông mặc đồng phục oai phong lẫm liệt đi qua cửa phòng bảo vệ, không những không rộng lượng với Mễ Tiệp, mà còn quay đầu lại bàn tán, cũng có kẻ lưu manh nhỏ giọng huyt sáo châm chọc, chỉ không có bóng dáng của tên khốn nạn cần tính sổ, một người đàn ông trung niên tốt bụng mặt mày sáng sủa lún phún râu mang theo một bao công văn đi tới, nhìn Mễ Tiệp một chút, hỏi cánh vệ: “Đây là ai? Tìm ai đây?”

Mễ Tiệp nhìn cánh vệ một chút, mặt chàng trai có chút hồng, vâng dạ nói: “Chỉ đạo Tàn, cô ấy, cô ấy tìm đội trưởng Quách...”

Chỉ đạo Tàn nghe vậy nhìn về phía Mễ Tiệp hỏi: “Cô tìm đội trưởng Quách?”

Mễ Tiệp gật đầu, chỉ đạo Tàn lại nói với cánh vệ: “Cậu không nói cho người ta biết là đội trưởng Quách không ở đây sao?”

Cánh vệ nhỏ lấp bắp: “Tôi, ban đầu tôi có nói, cô ấy không tin, sau đó... sau đó Cương Nha nghĩ kẻ giao phó cho tôi, không cho tôi nói...”

“Hò đồ!” Gương mặt vốn hòa ái dễ gần của chỉ đạo Tàn kéo xuống, giọng nghiêm nghị: “Trách nhiệm của cậu là gì? Cương Nha bảo cậu nói sao cậu liền nói vậy? Quà là hò đồ.”

Mễ Tiệp có chút nghi ngờ hỏi: “Nói như vậy Quách Bách Vĩ thật sự không đi làm?”

Chỉ đạo Tàn gật đầu nói: “Thật sự không có, bây giờ đang nằm trong bệnh viện thì làm sao đi làm được.”

Mễ Tiệp nghe xong cả kinh ngẹn ngào nói: “Cái gì? Bệnh viện? Tên khốn kiếp kia bị sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Peiria

Lãnh đạo Tàn vừa nghe ba chữ “Tên khốn kiếp” liền cười tít mắt nhìn Mễ Tiệp: “Cô là?”

Mễ Tiệp nghe thấy ông ta nói Quách Bách Vĩ nằm trong bệnh viện, suốt ruột đến mức buột miệng lờ lờ, tuy hơi xấu hổ nhưng vẫn bất chấp căng thẳng nói: “Tôi họ Mễ, là bạn của Quách Bách Vĩ, vốn tìm anh ta có việc, rốt cuộc anh ta bị làm sao vậy? Sao lại phải nằm viện?”

Lãnh đạo Tàn nhìn bộ dạng gấp gáp của cô gái xinh đẹp trước mặt, lại nghe cô nói mình là bạn của Quách Bách Vĩ, bất giác nhìn thêm mấy lần, càng nhìn càng cảm thấy đây là một cô gái xinh đẹp, ông ta cười ha ha nói: “Bình tĩnh bình tĩnh, đội trưởng Quách vì chuyện công nên bị thương, nhưng mà cậu ta đã không có gì đáng ngại, chỉ bị thương ở đầu, khâu 25 mũi.”

Mễ Tiệp vừa nghe chỉ cảm thấy tim đập như đánh trống, cố gắng hít sâu để bản thân trấn định lại, nhưng đôi chân mềm nhũn ra, cô nhìn về mặt mơ hồ của lãnh đạo Tần, run run khóc môi thì thảo hời: “Cái gì? Bị thương? 25 tuổi?”

Lãnh đạo Tần thấy cô gái sắp khóc, khẩn trương nói: “Haizz, đã không còn trở ngại, cô đừng vội, tôi đang muốn đến bệnh viện, không bằng cô đi cùng tôi đi.”

Mễ Tiệp ngây ngốc gật đầu, theo sau lãnh đạo Tần ra cửa, vừa đứng lại mới nhớ ra xe của mình, nói: “Tôi, tôi lái xe tới, tôi đi lấy xe.”

Lãnh đạo Tần nhìn chiếc xe ở cửa, lại nhìn Mễ Tiệp tâm thần bất định, nói: “Tôi thấy cô như vậy thì đừng lái xe, trước để ở chỗ này, ngồi xe của tôi đi.”

Mễ Tiệp nhìn tay mình đang run rẩy, khẽ gật đầu, ánh mắt trời giữa trưa nóng rất chiếu lên người, đâm vào làn da sinh đau đớn, một lát sau, chiếc xe cảnh sát trắng xanh dừng trước mặt, lãnh đạo Tần chỉ chỉ tay về phía sau: “Cô ngồi ghế sau đi, tôi ngồi ghế trước.”

Mễ Tiệp nghe lời lên xe, vẫn chưa thể tiêu hóa tin tức Quách Bách Vĩ bị thương phải nằm viện. Sao anh có thể bị thương? Tại sao người làm bằng sắt có thể bị thương?

Đến bệnh viện nhân dân thành phố, lãnh đạo Tần vừa chỉ đường vừa nói với Mễ Tiệp: “Đội trưởng Quách nằm ở tầng 11, khoa não.” Nhìn sắc mặt Mễ Tiệp tái nhợt còn nói: “Đại não của cậu ta không có vấn đề, ngoại trừ phải khâu mấy mũi thì một chút vấn đề cũng không có.”

Thang máy đi lên tầng 11, vừa quẹo vào hành lang đã thấy bên ngoài một phòng bệnh cách đó không xa, có mấy cảnh sát nhân dân mặc đồng phục đang lôi kéo bác sĩ hỏi cái gì, một người trong số đó nhìn thấy lãnh đạo tần bèn đi tới, lãnh đạo Tần hỏi: “Thế nào? Đã tỉnh lại chưa?”

Người nọ trả lời: “Đã tỉnh được một lúc, bác sĩ tiêm cho thuốc an thần, lúc này lại ngủ thiếp đi.” Nói xong nhìn sang Mễ Tiệp đứng im như tượng gỗ, hỏi: “Lãnh đạo Tần, đây là ai vậy?”

Lãnh đạo tần chỉ vào trong phòng bệnh: “Bạn của đội trưởng Quách các cậu, hôm nay tìm cậu ta, tôi liền dẫn cô ấy tới.” Vừa nói vừa mở cửa phòng bệnh, nói với Mễ Tiệp: “Haizz, mau vào đây nhìn đi.”

Mễ Tiệp vừa đi vào, tức giận bùng bùng, Cương Nha và Tiểu Dạng đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh, Mễ Tiệp thấy ánh mắt của họ đều đỏ ngầu, bất chấp có những người khác ở trong phòng, xông tới trước mặt Cương Nha, ghim chặt cổ áo bắt đầu khóc, “Mẹ nó anh muốn đùa giỡn tôi sao, tên khốn kiếp này đang nằm trong bệnh viện không rõ sống chết, anh lại bảo tôi đứng chờ trước cửa Cục Cảnh sát sao?”

Những người khác trong phòng giật nảy mình, vội vã đứng dậy kéo Mễ Tiệp ra, Tiểu Dương trừng mắt thờ hồng học nói: “Khóc lóc om sòm cũng không nhìn xem đây là đâu, nơi này là bệnh viện, không được gây gỗ lớn tiếng.”

Cương Nha cũng bị sự kích động của Mễ Tiệp làm cho hoảng sợ, sờ sờ cổ, bắt đầu mắng: “Người phụ nữ điên này, nháo đủ chưa? Hoàng Mao Nhi đưa cô ta tới khoa tâm thần kiểm tra một chút đi!”

Lãnh đạo Tần giật tái mặt: “Cương Nha, cậu ăn nói điên khùng gì vậy, cô ấy chính là bạn của đội trưởng Quách, nói chuyện chú ý một chút.”

Cương Nha không tin được chỉ vào Mễ Tiệp: “Là cô ta? Quách đội của chúng tôi mới không có loại bạn bè điên khùng này.”

Hoàng Mao Nhi đã từng gặp Mễ Tiệp ở nhà Quách Bách Vĩ, vội nháy mắt ra hiệu cho anh ta, cười với Mễ Tiệp: “A, thì ra là cô Mễ, tôi thăm Quách đội của chúng tôi?”

Mễ Tiệp giống như không nghe thấy, dứt khoát đi đến trước giường bệnh, nhìn Quách Bách Vĩ vẫn đang nằm trên đó ngủ say.

Đây vẫn là Quách Bách Vĩ luôn nhe răng trợn mắt cười xấu xa với cô sao, quả thực chính là một xác ướp có giá trị nghiên cứu, nhìn khuôn mặt đẹp trai tuần tử trước kia, giờ phút này bị băng kín như bánh chưng, ánh mắt nhắm chặt hờn sâu trong hốc mắt xanh tím, trên gương mặt còn có nhiều vết thương, đôi môi kêu gọi mà cô thích nhất trước kia đã nứt toác, đôi tay thích chiếm tiện nghi từng thi triển ma pháp trên người cô quấn băng kín mít, chất lỏng trong suốt theo ống truyền dịch chậm rãi chảy từng giọt vào mạch máu, cả người dường như không còn sinh khí. Mễ Tiệp lập tức òa khóc, vừa khóc vừa nói: “Tên khốn kiếp, Quách Bách Vĩ, anh mau mở to mắt ra nhìn tôi, cái tên khốn kiếp nhà anh.”

Lần này ngay lãnh đạo Tần cũng phải trợn tròn mắt, hắng giọng nói: “Cô là Tiểu Mễ đúng không? Đừng kích động, cậu ta bị tiêm thuốc mê, hiện tại cô có năng thì cậu ta cũng không nghe thấy, trước tiên ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Mễ Tiệp vẫn thờ ơ, đứng trước giường Quách Bách Vĩ trước giường nhìn bộ dạng đáng thương của anh sụt sịt, Cương Nha đảo mắt định nói mấy khó nghe, thì thấy cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Đại đội trưởng Hường Dương cùng một người đàn ông ước chừng khoảng bốn mươi tuổi đi vào. Hường Dương vừa mới vào phòng đã nghe thấy tiếng khóc, đôi chân ngắn lập tức chạy tới đầu giường Quách Bách Vĩ, dùng hai ngón tay đặt dưới mũi anh, thử xem có còn thở hay không, cô không khỏi trợn mắt nhìn Mễ Tiệp, cũng chẳng cần biết có nhận ra hay không, mở miệng nói: “Anh ấy còn chưa chết, cô khóc cái rầm à!”

Mễ Tiệp sững sờ nhìn Hường Dương, chớp đôi mắt đầm lệ, nhìn thường phục trên người Quách Bách Vĩ, hôm nay cô đúng là nhận đầy đủ sự đùa cợt của nhóm người này, không trong con giận dữ, hai tay chống nạnh trừng mắt với Hường Dương nói: “Người lùn như cô biết gì mà nói? Anh ấy đã như vậy cô còn rủa anh ấy chết hả?”

Toàn bộ Cục Cảnh sát đều biết Hường Dương xưa nay hận nhất người nói cô thấp, đầu óc không thể không chế được, suýt chút nữa nhảy dựng lên chỉ vào mũi Mễ Tiệp: “Cô cô cô nói gì? Ai là người lùn?”

“Ai là người lùn thì trong lòng người đó tự biết, còn muốn người khác nhắc nhở sao?”

“Cô...”

“Hương Dương.” Người đàn ông uy nghiêm khoát tay, ý bảo Hương Dương bình tĩnh, ông đi đến trước mặt Mễ Tiệp hỏi: “Cô là? Đến thăm Tiểu Quách?”

Mễ Tiệp chớp mắt nhìn nhìn ông, khẽ gật đầu, chỉ vào Quách Bách Vĩ đang mê man hỏi: “Tại sao anh ấy lại biến thành như vậy? Là ai làm?”

Người đàn ông cười ha ha nhìn Quách Bách Vĩ, rồi quan sát Mễ Tiệp, cũng không trả lời, ôm cặp công văn ra đằng trước lại hỏi: “Cô là bạn gái của Tiểu Quách?”

Mễ Tiệp gật đầu, cảm thấy không đứng lại vội vã lắc đầu, nói: “Là bạn nữ giới.”

“À... - -” Người đàn ông kéo dài giọng cười hi hi: “Cô bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

Mễ Tiệp nghĩ thầm, mẹ kiếp, người này đang điều tra hộ khẩu à. Không vừa ý, trừng mắt hỏi lại: “Ông? Ông là ai? Phòng điều tra hộ tịch?”

Hương Dương bị Mễ Tiệp làm cho tức đến giậm chân, vừa nghe cô không lễ phép như vậy, trừng mắt: “Này, nói chuyện chú ý một chút.”

“A, còn không cho tôi hỏi, mấy người dựa vào cái gì, tôi chỉ là bạn của Quách Bách Vĩ, không phải đối tượng bị tình nghi, các người hỏi đi hỏi lại là có ý tứ gì?”

Lãnh đạo Tàn vừa thấy, nhanh chóng kéo Mễ Tiệp, chỉ vào người đàn ông đang cười hi hi nói: “Tiểu Mễ à, đây là Cục trưởng Hà Cục trưởng Cục cảnh sát chúng tôi, hôm nay đặc biệt tới thăm Tiểu Quách.”

Mễ Tiệp vừa nghe lại có phần u mê, nghĩ thầm, ngoan ngoãn, chống đối đại nhân vật không biết có thể gặp phiền toái hay không? Cô không khỏi xấu hổ, sờ sờ cái mũi mỉm cười: “A, ra là lãnh đạo, ngại quá.”

Cục trưởng Hà cười ha ha, chỉ vào sô pha nói: “Tới đây, ngồi xuống, nếu là bạn của Tiểu Quách thì cũng chính là khách của chúng tôi, mau ngồi đi.”

Lúc này Tiểu Dương pha trà bung vào, cung kính nói với lãnh đạo: “Cục trưởng Hà, mời ngài dùng trà.”

Cục trưởng Hà chỉ chỉ Mễ Tiệp: “Mời khách trước đi.”

Tuy trong lòng Tiểu Dương trong lòng không vừa ý, nhưng lãnh đạo đã lên tiếng nên cô vẫn đưa cho Mễ Tiệp: “Mời dùng trà.”

Mễ Tiệp vẫn có lễ phép cơ bản, gật đầu nhận trà, nói cảm ơn, bắt chống lại ánh mắt của người lùn Hương Dương, Hương Dương hừ một tiếng trong lỗ mũi, quay đầu đi. Mễ Tiệp cũng tròn mắt, tất cả đều bị Cục trưởng Hà xem ở trong mắt, trong lòng nghĩ, cô gái này xinh đẹp lại có ý tứ, Tiểu Quách trẻ tuổi lại có tiền đồ, cũng không biết cô ấy ở đơn vị nào, nếu công việc cũng giống Tiểu Quách cũng không chịu khuất phục cậu ta. Nghĩ tới đây ông lại cười hi hi hỏi: “Cô nói một chút, cô ở đơn vị nào? Nói không chừng tôi lại quan lãnh đạo các cô.”

“Tôi không đi làm, chỉ kinh doanh, tự mở một phòng tập thể hình, hôm nào tôi sẽ tặng ngài tấm thẻ VIP, ngài có rảnh thì đi luyện tập.”

“Ha ha.” Cục trưởng Hà âm thầm đánh giá Mễ Tiệp, vẫn cười ha ha: “Tuổi còn trẻ đã kinh doanh rồi, xem ra bây giờ người trẻ tuổi thật quyết đoán.”

“Chỉ là kiếm miếng cơm thôi.”

“Phòng tập thể hình của cô tên là gì?”

“Câu lạc bộ thể hình Nhiệt Lực, ở trung tâm thành phố bên cạnh khu vực đường dành riêng cho người đi bộ.”

“Không tệ, tôi có nghe nói qua, biết Câu lạc bộ của cô rất nổi tiếng, rất nhiều thiết bị đều là nhập khẩu.”

“Hiện tại làm ăn cũng không dễ dàng, sức cạnh tranh quá lớn, nhưng chúng tôi chuẩn bị mở chi nhánh, còn đang ở xem xét địa điểm.”

“Ừm, không tệ không tệ, tôi có mấy người bạn cũng là hội viên của các cô, hôm nào tôi phải dành thời gian đến đó mới được.”

Họ đang trò chuyện thì nghe thấy Quách Bách Vĩ trên giường hừ hừ vài tiếng, mọi người chung quanh lập tức vây đến xem, Hoàng Mao Nhi vô cùng kích động, miệng kêu lên: “Ôi, tỉnh rồi tỉnh rồi.”

Cục trưởng Hà đứng dậy đi qua, cúi người xuống, nhìn Quách Bách Vĩ từ từ mở to mắt, nhẹ giọng nói: “Tiểu Quách, cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Quách Bách Vĩ nâng mắt, nhìn thấy Cục trưởng Hà liền nhắc cánh tay không bị băng bó lên, Cục trưởng Hà giữ chặt tay anh nói: “Đừng nhúc nhích, nếu cậu khó chịu thì gọi bác sĩ tới xem sao.”

Quách Bách Vĩ liếm đôi môi khô khốc, gong nói khàn khàn suy yếu: “Không có việc gì, mạng tôi cứng rắn không chết được.” Nói xong đảo mắt nhìn xem mọi người bên giường, hơi nhũu mày nói: “Tại sao đều ở chỗ này? Không đi làm à?”

Tiểu Dương nén lệ lấy bông băng thấm nước chấm lên đôi môi rạn nứt của anh: “Đội trưởng, giờ là giữa trưa tan tầm rồi.” Cục trưởng Hà nhẹ giọng nói: “Tiểu Quách, cậu có bạn đến thăm.” Nói xong kéo Mễ Tiệp đứng ngốc ở bên cạnh, ánh mắt Quách Bách Vĩ tiếp xúc với Mễ Tiệp cũng dời không ra, mà Mễ Tiệp đã nghẹn ngào nói không ra lời, thút tha thút thít rơi lệ.

Nhìn bộ dạng của bọn họ trong lòng Cục trưởng đã có cân nhắc, tránh ra để Mễ Tiệp lại gần, lần này ngay cả cánh tay bó bột Quách Bách Vĩ cũng nâng lên, nắm bàn tay trắng nõn của Mễ Tiệp không chịu buông ra, anh gắt gao nhìn cô chăm chăm, đôi môi run lên hồi lâu mới nói: “Sao em lại tới đây?”

Mễ Tiệp lau nước mắt, kéo tay Quách Bách Vĩ khóc thút thít, mắng: “Quách Bách Vĩ anh là người ngu ngốc không nói giữ lời.”

“Thực xin lỗi.” Quách Bách Vĩ đau lòng muốn giơ tay lên gạt nước mắt trên mặt cô.

Gao Tiệp đương nhiên biết anh đang giải thích cho sự thất hứa của mình, lại nhìn bộ dạng Quách Bách Vĩ, trong lòng như có đao cắt, nhưng gào khóc rất xấu hổ, cô đành phải vùi mặt bàn tay to lớn của anh không ngừng rơi lệ.

Bọn họ thân mật như giống như không nhìn thấy người ngoài, trái lại khiến đám người xung quanh u mê.

Hoàng Mao Nhi nghĩ thầm, rằng: A... A... A..., hóa ra đội trưởng Quách đã chinh phục mỹ nữ rồi.

Cương Nha nghĩ thầm, rằng: Trời ơi, bạn gái đội trưởng? Buổi sáng hôm nay mình đã nói gì nhỉ? Hình như là... Người đàn bà chanh chua? Xong rồi, mình cũng đừng mong thực tập nữa, trực tiếp cuốn gói cút đi thôi.

Hướng Dương nghĩ thầm, rằng: Fuck, tôi nói người phụ nữ này sao dám mạnh miệng như vậy, hóa ra có đội trưởng Quách làm chỗ dựa.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Thổ Lạt

Hai người một khóc một dỗ, những người khác đều biết điều tạm thời rời khỏi, cục trưởng Hà cười tí mắt nói: “Tiểu Quách, buổi chiều trong cục còn một hội nghị, tôi cũng không thể nán lại, hôm khác trở lại thăm cậu sau.”

Mễ Tiệp lau mặt nhanh chóng đứng thẳng lên.

Quách Bách Vĩ khoát tay nói: “Cục trưởng Hà, tôi không có gì đáng ngại, ngại bận rộn, đừng đi tới đi lui, đợt mấy này nữa tôi xuất viện sẽ báo cáo công việc với ngài.”

Cục trưởng Hà vỗ vỗ vai anh nói: “Cậu đây, yên tâm dưỡng bệnh, đừng nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác, công việc của cậu tạm thời giao cho Tần Cương, cậu không sao là tôi yên tâm rồi. Có điều lần này cậu bị thương, chuyện thị trấn Liễu Hà lại dễ xử lý, lãnh đạo thành phố đã gọi điện thoại cho tôi, không chỉ hết sức khen ngợi cậu, còn muốn chúng ta lập hồ sơ truy cứu, nhất định phải điều tra rõ, giải quyết triệt để chuyện thị trấn Liễu Hà.”

“Ha ha, tôi cũng đang hồi phục đây.”

“Mấy ngày nay có thể lãnh đạo sẽ tới thăm cậu, nghỉ ngơi cho tốt.”

Sau khi cục trưởng Hà rời đi, Quách Bách Vĩ mới nhìn sang Mễ Tiệp, nén ý cười bên môi, vươn tay: “Lại đây.”

Mễ Tiệp nhìn gương mặt thê thảm của Quách Bách Vĩ, vừa đau lòng vừa giận: “Không phải anh rất tài giỏi sao, sao lại biến bản thân thành ra như vậy rồi?”

Quách Bách Vĩ lấy tay sờ sờ băng vải quấn đầy trên đầu, nói đùa tự giễu: “Vớ vẩn, bộ dạng mới của anh có đẹp không? Thịnh thoảng đôi tạo hình một chút, xem anh đẹp trai, thời thượng bao nhiêu?”

Mễ Tiệp trong hốc mắt còn vương nước đã bị Quách Bách Vĩ chọc cười: “Vậy giá để anh đổi tạo hình cũng quá cao rồi, nếu không phải đồng nghiệp của anh nói người nằm trên giường là anh, tôi thật sự không phân biệt được, nhìn xem, kìa, mặt biến dạng hết rồi.”

“Ha ha, không phải gần đây đang thịnh hành Transformers sao, anh cũng phải bắt kịp trào lưu chứ.”

“Anh còn đắc ý được à, nhìn xem, mắt bầm tím hết cả rồi.”

“Thật không? Không phải vừa rồi Tiểu Dương nói mắt anh rất sáng sao?”

“Sáng, sáng như ánh trăng trên trời.”

“Ha ha, thì ra em cũng có thể nói, êm tai như thơ vậy.”

“Một con mắt là mừng một, một con mắt là ngày rằm, có thể chiếu sáng nửa tháng đó.”

“...Anh đã bị như vậy rồi, có thể nói chuyện dễ nghe một chút không?”

“Tạo hình này của anh rất được, tinh tế hơn xác ướp được bọc kín ba ngàn năm trước, tôi phải chụp cho anh tám hình, giữ làm kỉ niệm.” Mễ Tiệp nói xong lấy điện thoại di động ra “tách tách tách tách” chụp mấy tấm.

“Mau lấy qua đây cho anh coi,” Quách Bách Vĩ mở đôi mắt tím bầm một to một nhỏ nhìn chăm chú vào điện thoại một hồi lâu, mới nói: “Núi cao không dễ được đất lớn, khó khăn không làm khó được anh hùng, nói thật, tuy anh nằm một chỗ nhưng vẫn có thể hô mưa gọi gió, bức ảnh này của anh, em dùng cho người ở bảo tàng xem, nha.”

“Cái gì?”

“Anh sợ bọn họ đến nghiên cứu anh.”

Mễ Tiệp cười khanh khách, lại sờ sờ đầu anh: “Rót cuộc vết thương kia đã làm gì anh vậy, khâu đến hai mươi lăm mũi.”

“Nói ra thật sự rất mất mặt, bị người ta đánh lên từ sau lưng, người đó xem đầu anh như quả hồng, suýt chút nữa dùng một xẻng đập bẹp anh.”

“Không phải anh có nhiều anh em lắm sao, sao chỉ có mình anh bị thương.”

“Fu*k, nếu toàn quân bị diệt thì còn sống gì nữa, đi gặp thẳng thượng đế luôn cho rồi.”

“Những người này cũng quá biến thái rồi, lại lấy xẻng sắt đập đầu anh, sao anh không lấy súng bắn anh ta.”

“Khi bọn anh nổ súng có yêu cầu nghiêm khắc, em tưởng giống phim Hồng Kông, tùy tiện nổ súng quăng lựu đạn sao.”

“... vậy công việc này của anh cũng quá nguy hiểm, cả ngày đối mặt với đủ dạng người, có thể chết bất cứ lúc nào.”

“Chuyện lần này là ngoài ý muốn, không có lần thứ hai, không có lần thứ hai.”

“...”

“Đến đây, ngồi xuống.”

“Làm gì.”

Quách Bách Vĩ vừa vươn tay vén váy cô lên vừa nói: “Để anh nhìn thử...”

“Anh đã bị thế này rồi vẫn không quên giờ trò lưu manh sao?”

“Này, đừng tự mình đa tình, anh chỉ muốn xem vết thương ở chân em ra sao rồi, phụ nữ kiểu gì vậy, nói trong đầu em có thể nuôi cá em lại không vui, cả ngày toàn nghĩ chuyện lung tung.”

Mễ Tiệp đỏ mặt, vén váy lên để lộ ra đầu gối mới đóng vảy đỏ, Quách Bách Vĩ khó khăn nghiêng mặt qua nhìn thử, lấy tay sờ sờ: “Đội vài ngày nữa tróc hết vảy là được, qua mùa đông này, sang năm sẽ không nhìn ra đã từng bị thương, đến lúc đó sẽ rất đẹp.”

Mễ Tiệp ngó ngó cái đầu của anh hỏi: “Anh? Còn đau không?”

Quách Bách Vĩ cười ha ha nói: “Đau lòng rồi hả? Không phải em nên vui mừng sao, lần này có người báo thù cho em rồi.”

“Người này xuống tay cũng quá độc ác rồi, phải khâu tới hai mươi lăm mũi, miệng vết thương rất lớn.”

“Trước đây anh trai anh ta bị đội hình sự bọn anh bắt, tòa án vẫn chưa phán quyết, anh ta thấy anh như thấy kẻ thù, may mà đánh từ đỉnh đầu, nếu đánh thẳng xuống, có khi đầu anh đã bị bỏ trôi như dưa hấu rồi.”

“Trời ơi anh đừng nói nữa, tôi sợ.”

“Ha ha, không phải em rất to gan sao, nói lại anh cũng không sao mà.” Quách Bách Vĩ chỉ tay lên bàn, “Không phải em thích ăn táo sao, bây giờ đủ cho em ăn một tháng rồi.”

“Khô miệng không? Đút anh uống nước nha?”

“Được, cũng khát rồi.”

Mễ Tiệp lấy thìa nhỏ đút anh uống vài ngụm nước, lại lau khô miệng anh, Quách Bách Vĩ cười hì hì nói: “Thì ra được em hầu hạ lại thoải mái như vậy, sớm biết vậy anh đã bảo người khác đánh vài cái, làm cho bị nội thương gì đó, cũng được sai khiến em.”

Mễ Tiệp hô “cát”, trợn mắt, ngồi xuống cầm một quả táo dùng dao nhỏ gọt vỏ, Quách Bách Vĩ nhìn lại ngứa ngáy trong lòng, vươn tay đặt lên đùi Mễ Tiệp: “Mễ Tiệp, hôm nay em thật đẹp.”

Mễ Tiệp nghe được, trong lòng ngáy ngất, nhưng Quách Bách Vĩ lại nói: “Nhưng mà đồ em mặc đến thăm bệnh cũng quá hở hang rồi, lộ hơn nửa ngực, không phải em đang hại anh sao.”

Mễ Tiệp vừa lúng túng vừa thẹn, cắn hận nói: “Luu manh, tôi hại anh gì chứ.”

“Thấy được không sờ được, không phải hại người thì là gì.”

Mễ Tiệp liền bỏ trái cây xuống muốn nhào lên, nhưng nhìn băng vải trên đầu Quách Bách Vĩ, hạ tay xuống cù nách anh giải hận, Quách Bách Vĩ không thể động đậy chỉ kêu lên “ái ái”: “Được được, anh xin lỗi, anh xin lỗi, nữ hiệp, có thể tha cho anh không, ái, đầu anh đau.”

“Tiểu súc sinh, đã thế này vẫn không quên chiếm tiện nghi của tôi.”

Quách Bách Vĩ bắt lấy tay Mễ Tiệp kéo đến trước người, khẽ nói: “Mễ Tiệp, em hôn nhẹ anh đi.”

Mễ Tiệp cúi đầu nhìn khuôn mặt bị thương của Quách Bách Vĩ, trong lòng dâng nên niềm hạnh phúc êm dịu, từ từ cúi đầu xuống hôn đôi môi nứt nẻ của anh, Quách Bách Vĩ phát ra tiếng rên rỉ trong cổ họng, đưa tay ôm gáy Mễ Tiệp, dùng lực ấn về phía mình.

Hơi thở của hai người như bị cướp đi, đến khi không thể thở được mới từ từ tách ra, Quách Bách Vĩ khẽ nhàng vuốt ve vành tai của Mễ Tiệp, nghiêm túc lại dịu dàng: “Anh thích em Mễ Tiệp, ở bên anh được không, khi bị đánh ngã xuống anh thật sợ sẽ không được nhìn thấy em nữa.”

Lời thổ lộ thẳng thắn động lòng người biết bao, nhưng Mễ Tiệp nhìn Quách Bách Vĩ đầu bị cuốn giống bánh chưng, hốc mắt xanh tím như gấu mèo, thật sự không thể nín cười, vừa chỉ vào mặt anh vừa cười vừa nói “Hơ hơ, Quách Bách Vĩ, anh, mặt anh thật sự rất buồn cười, tôi chịu hết nổi rồi.”

Quách Bách Vĩ nghe xong tức đến đấm mạnh vào giường, bực bội: “Cmnh có phải phụ nữ không vậy?”

Mễ Tiệp cười nghiêng ngả làm nhô lên bộ ngực kiêu ngạo, liếc mắt nhìn Quách Bách Vĩ, quynh rũ nói: “Anh bị người ta đập ngực rồi à? Không nhìn ra sao?”

Quách Bách Vĩ nuốt nước miếng nhìn chăm chăm bộ ngực trắng nõn của phụ nữ, cắn hận nói: “Con quỷ nhỏ, qua đây để anh sờ kiểm hàng, vài ngày không thấy lớn lên chút nào.”

Mễ Tiệp “xi” anh một tiếng, cố ý cúi người đằng hoàng để anh nhìn rõ hơn, vắn vắn eo, trước ngực đung đưa: “Tôi không qua đấy, cho anh chết.”

Quách Bách Vĩ lập tức cảm thấy mặt đỏ tim đập mạnh không thể tự kiềm chế, vừa đưa tay vào trong chăn vừa nói: “Trời ơi, kích thích hơn cả Âu Mĩ, em cứ tiếp tục, anh phải giải quyết đây.”

Mễ Tiệp lập tức nhảy lên đè Quách Bách Vĩ, ra sức đấm vào ngực anh, hung tợn nói: “Không biết xấu hổ không biết xấu hổ, Quách Bách Vĩ, đừng ép tôi sử dụng tuyệt chiêu với anh, coi chừng tôi phé anh thật đấy.”

Quách Bách Vĩ bị Mễ Tiệp nện vào ngực, không khí trong phổi đều trào ra, kêu to: “Cứu mạng.”

Bọn họ còn đang đùa giỡn thì cửa mở ra, Tiểu Dương cầm cặp lồng trên tay vốn đang vui vẻ phấn chấn, vừa thấy tình cảnh này trong phòng liền sợ tới mức bỏ cặp lồng xuống đẩy Mễ Tiệp ra, lạnh lùng nói: “Cô làm gì vậy?”

Mễ Tiệp còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy Quách Bách Vĩ bất mãn hỏi: “Tiểu Dương, ai bảo cô vào đây?”

Lần này đến Tiểu Dương không kịp phản ứng, rõ ràng cô ta nghe thấy đội trưởng của mình kêu lớn cứu mạng, lại thấy người phụ nữ điên điên khùng khùng đang “hành hung”, sao mình cứu thì đội trưởng lại không hài lòng vậy?

“...Em, em tới đưa cơm...”

“Đi đi, có cô ấy ở đây rồi, cô đi làm đi, đừng làm ảnh hưởng đến công việc.”

Nghe thấy giọng điệu không có cảm tình của Quách Bách Vĩ, tiểu Dương cảm thấy uất ức trong lòng, cúi đầu Mễ Tiệp đang lắc lư tay mình, lắp bắp: “Chuyện đó, tôi...”

“Đi đi đi đi, tôi cũng không sao rồi, nói mấy người bên ngoài phải làm gì thì làm đi, đừng canh giữ chỗ này mãi, cô cô ấy ở đây mọi người đừng lo lắng, chưa kể còn nhiều bác sĩ y tá như vậy.”

Tiểu Dương không hiểu sao Quách Bách Vĩ lại tin tưởng người phụ nữ điên này, người phụ nữ điên này thô tục lại vô lễ, hơn nữa còn kiêu ngạo ngang ngược, lúc trước cô ta còn suy nghĩ sao đội trưởng Quách lại tìm một người bạn gái như vậy, nhìn cách ăn mặc của cô không giống con gái đảng hoàng chút nào, hấp dẫn đội trưởng Quách ở điểm nào cơ chứ? Bây giờ nghe thấy Quách Bách Vĩ bức mình thức giục, trong lòng cô ta bức tức khó chịu, đỏ mặt gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Mễ Tiệp không nhìn mặt cô ta, nhìn chăm chăm, gầy gầy tay mình, cô có thể nhìn ra từ trong mắt cô gái nhỏ, cô gái nhỏ tự cho là mình ngồi tít trên cao cũng không muốn gặp cô, hơn nữa trong mắt cô ta còn tràn ngập niềm hăm mộ với Quách Bách Vĩ. Mễ Tiệp cười thầm, đọc sách nhiều mấy thì cũng chỉ là cô gái nhỏ, quá xanh chất vẫn chưa trưởng thành, đâu biết đàn ông thích chính là ngọt ngào, chán ghét phụ nữ chanh chua. Nghe thấy tiếng đóng cửa mới nhìn Quách Bách Vĩ: “Vô tình vô nghĩa qua cầu rút ván.”

“Được rồi, già vờ gì nữa, nếu anh để em liếc mắt đưa tình với cô bé, em còn không đâm anh gần chết sao, âm ỉ hồi lâu cũng đói lắm rồi, mau nhìn xem đưa tới cái gì vậy?”

Mễ Tiệp mở cặp lồng ra thì thấy, là cháo hoàng, Quách Bách Vĩ thở dài: “Anh thật sự nhớ bón thịt cừu hầm cà rốt của em.”

“Vậy thì có sao đâu, tôi hỏi bác sĩ nếu anh có thể ăn liền đi siêu thị mua, buổi tối anh có thể ăn rồi.”

“Trừ hai món này anh không cần gì hết.”

“Anh còn muốn gì nữa?”

“Lần trước ăn thịt cừu hầm của em, suýt chết, lần này anh anh đừng bị thương, trăm ngàn lần đừng chinh anh đấy.”

“Ha ha ha, thật sao? Tôi vẫn cảm thấy quái lạ sao anh lại giống như không có việc gì, còn tưởng tôi bỏ ít thuốc xổ, khả khả.”

“Chuyện đáng sợ như vậy có thể để cho em biết sao? Em không người ngất đi mới lạ.”

“Này, sao anh lại hiểu tôi vậy chứ.”

“Lần này em có thể đảm bảo không bỏ thuốc không?”

“Hai chữ đảm bảo của Mễ Tiệp, người trái đất ai cũng biết.”

“Đẹp đi, tin em có mà anh thành cô thơm rồi.”

“Ha ha, vậy, tôi viết giấy cam đoan?”

“Phải là huyết thư mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Editor: Melodysoyani

Lúc Mễ Tiệp xách theo hộp giữ nhiệt tiến vào phòng bệnh, phát hiện bên trong phòng náo nhiệt như họp chợ, người chen lấn khắp phòng, đều là những đồng nghiệp của Quách Bách Vĩ đến thăm anh. Quách Bách Vĩ đã nghỉ ngơi hơn một tuần lễ ở trong bệnh viện, nên đã sớm khỏe như vâm có thể đi dạo khắp nơi, dù sao cũng còn trẻ tuổi nên tố chất của cơ thể vẫn còn rất tốt, mới vừa được bác sĩ thông báo hai ngày sau có thể cắt chỉ, bây giờ đã ngồi dậy tựa vào trên đầu giường, mắt đây ý cười nhìn Hường Dương nhỏ bé nói: “Fuck, bà nội nó, đã lọt vào trong tay tôi rồi mà còn phải sợ hấn không biết điều nữa sao? Không lọt da hấn bỏ vào trong tù lần nữa đã là tiện nghi cho hấn lắm rồi, mặc dù tôi không có giờ mấy trò tham ô gì đó, nhưng vẫn có thể khiến đề hấn ăn không hết còn mang về.”

Tài xế Tiểu Vương cùng Tiểu Phạm đang bận việc châm ngòi thuốc lá cho cho Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ mới vừa hít một hơi đã nhìn thấy Mễ Tiệp nghiêm mặt đứng trừng anh ở trên hành lang, anh cười ha ha vội nói: “Lúc này mới lấy ra hút một ngụm thôi.”

Lúc này mọi người mới quay đầu lại nhìn thấy Mễ Tiệp, Mễ Tiệp cũng không nói chuyện đi tới trước giường “bịch” để xuống hộp giữ nhiệt, quay người đi ra ngoài, Quách Bách Vĩ không sầm mặt gọi cô lại ở trước mặt nhiều đồng nghiệp như vậy, mà chỉ ngượng ngùng lầu bầu một câu: “Mẹ nó, người phụ nữ này thật là....” Sau đó lại lấy điều thuốc đã dụi tắt ở trong tay ra.

Hường Dương nhìn gạt tàn xong lại nhìn Quách Bách Vĩ, chia chia cửa khẽ hỏi: “Bách Vĩ, tôi đã sớm muốn hỏi một chút, người kia, là vợ của cậu sao?”

Quách Bách Vĩ nhìn mọi người ở khắp phòng một chút, trên mặt đều mang vẻ mặt tò mò, hất giọng một chút, nói: “Nếu là vợ tôi thì cô ấy dám làm mất mặt tôi như vậy sao?”

Hương Dương không có mắt nhìn run đùi nói: “Đúng vậy đó, tôi thấy cũng không giống, làm sao cậu có thể tìm người vợ kiều căng đanh đá được, tìm một người nói chuyện sắt thép như gà mẹ thế, không ai có thể giúp bản thân mình được đâu, tự tìm tự chịu thôi.”

Những người đang che miệng cười trộm ở trong phòng, đã không nhịn được mà cười nham nhở ra tiếng.

Quách Bách Vĩ ngược lại lập tức ngăn người, không biết nên nói cái gì cho phải. Tài xế Tiểu Vương của anh khẩn trương chọc chọc hông của Hương Dương, ý bảo anh ta không nên nói lung tung, ai biết Hương Dương” vuốt ve tay của anh (TV) “bóp” một cái, trừng mắt nói: “Thằng nhóc da lông ngắn này, chọc cái gì mà chọc chứ, đáng vẽ của lão tử thon dài như thế mà cậu cũng có thể thích sao?”

Mọi người trong phòng “ồ” một tiếng cười ồm lên, cả đại đội trưởng Chu Bằng cũng cười nói: “Hương Dương, lời nói đùa như thế mà cậu cũng dám nói, cô gái vừa rồi là bạn của của đội trưởng Quách đấy, cậu đừng là già mà không kính nên mù luôn rồi.”

“Gi?” Hương Dương không tin nhìn quách Bách Vĩ hỏi: “Cô đó là bạn gái của cậu hả?”

Quách Bách Vĩ lúng túng sờ mũi một cái, hừ hừ nói: “Cách mạng chưa thành công, trước mắt tôi vẫn còn đang cố gắng, cố gắng.”

Hương Dương chỉ vào cửa la hét nói: “Cậu còn cố gắng sao? Không biết miệng mồm của người phụ nữ kia sao, sắt bén đến nỗi có thể cày đất luôn đấy, lần đầu tiên gặp mặt cô ta lại có thể gọi tôi là Ái Tử (nhóc con -.), nếu không phải là đang ở cục, tôi nhất định sẽ. . . . .” Anh ta còn chưa nói hết, câu chuyện liền bị Chu Bằng nói tiếp: “Cậu nhất định chỉ có thể ngồi nghe thôi, thân thể nhỏ bé kia của cậu có thể đánh lại hai người – bốn cánh tay kia sao?” . .

Tật xấu hay sờ lỗ mũi của Quách Bách Vĩ lại lấy sang Hương Dương rồi, anh vừa sờ lỗ mũi vừa nói: “Kêu như vậy cũng được, nhưng khi bị người phụ nữ kia gọi thì tôi liền chịu không nổi, nếu cô ta còn gọi tôi tiếng Ái Tử nữa có khả năng tôi sẽ đến làm bạn với đội trưởng Quách, không tức đến nội thương thì cũng học máu.” Nói xong nhìn sắc mặt của Quách Bách Vĩ một chút, lại nói tiếp: “Đừng nói người từng trải như tôi không nhắc nhở cậu, cô gái này quá ngang ngược, quá hung dữ, còn không phân rõ phải trái, nếu cậu còn không nhanh chóng sửa chữa lại, thì sau này làm thế nào đây? Chắc là sẽ không chút kiên kỵ đi đại tiện ở trên đầu cậu luôn đấy.” =.

Quách Bách Vĩ lập tức kích động nắm chặt chần mềm, làm bộ đáng hung ác nói: “Tất nhiên, chờ lát mọi người về rồi tôi sẽ sửa chữa cô ấy.”

Vừa dứt lời Mễ Tiệp liền xuất hiện ở tại cửa ra vào, nhìn quách Bách Vĩ hỏi: “Anh muốn làm cái gì? Muốn sửa chữa cái gì hả?”

Đáng vẻ tràn đầy nhiệt huyết của Quách Bách Vĩ như bị rút khô, đau đớn nói: “. . . .Chiếc passcat kia của đội thật sự không dùng được nữa rồi, phải sửa chữa lại. . . . .”

Mễ Tiệp bĩu môi nói: “Còn sửa làm quái gì nữa, sớm đã thành sắt vụn bán rồi.”

Mọi người trong phòng len lén cười trộm, nhìn đáng vẽ dờ khóc dờ cười của Quách Bách Vĩ.

Hương Dương đưa lưng về phía Mễ Tiệp, so thủ thế với Quách Bách Vĩ, lắc đầu bày tỏ anh ta thật sự không thể cứu được, thật sự không nhìn nổi nữa anh ta đứng dậy nói: “Không còn sớm, tất cả rút về nhà ăn cơm đi, ngày mai trở lại, haiz.”

Một đám từ người vội vàng tạm biệt Quách Bách Vĩ, sau đó gật đầu chào Mễ Tiệp, lập tức không còn người nào.

Quách Bách Vĩ cười hi hi nói: “Hơn nửa ngày không thấy em đã chạy đi đâu vậy?”

Mễ Tiệp đổ canh vào trong chén, dùng cái muỗng khuấy khuấy rồi mới nói: “Tìm y tá hỏi một chút xem tối hôm nay anh có cần truyền nước biển không.”

Quách Bách Vĩ gửi một cái: “Oa, thơm quá, tôi thèm sắp chết rồi.”

Mễ Tiệp mở cửa sổ ra hóng mát, bất mãn nói: “Đồng nghiệp của anh cũng quá không biết điều rồi, bác sĩ nói anh không thể hút thuốc lá uống rượu, xem một chút, một đám như kẻ nghiện rượu kia, mới tiến vào đã không thấy rõ mọi người, khắp phòng đều là khói.”

Quách Bách Vĩ vừa ăn vừa nói: “Đó là thói quen ở trong đơn vị, ngành này của chúng tôi không thể tách khỏi khói, có lúc thuận tụy là dùng để nâng cao tinh thần.”

“Ồ, gió nổi lên có tia chớp, xem ra là trời muốn mưa, này, anh ăn mau đi, ăn xong rồi để tôi còn về nữa.”

Quách Bách Vĩ nghiêng đầu nhìn rèm cửa sổ bị gió thổi bay lên, tóc dài của Mễ Tiệp cũng bị thổi lộn xộn: “Thật đúng là mát mẻ, mưa thêm mấy trận nữa là lập thu rồi.”

Váy của Mễ Tiệp bị gió thổi dính sát vào trên người, buộc vòng quanh đường cong đẹp mắt, trông mắt Quách Bách Vĩ xoay chuyển “Ui da” một tiếng, ôm bụng. Mễ Tiệp nghiêng đầu vừa nhìn thấy đáng vẽ khổ sở của anh thì sợ hết hồn, vội vàng tới lôi kéo anh hỏi: “Anh bị làm sao vậy? Không thoải mái ở chỗ nào?”

“Tôi...tôi đau bụng.”

“Tôi đi gọi bác sĩ tới, anh hãy nằm xuống cho tôi.”

Mễ Tiệp vội vàng vàng gọi bác sĩ trực ban tới kiểm tra một phen, cũng không có phát hiện gì, bác sĩ không thể làm gì khác hơn là hỏi: “Buổi tối ăn cái gì?”

Mễ Tiệp chỉ vào hộp giữ nhiệt nói: “Uống chút canh thịt dê, ngoài ra không có cái khác.”

“Đừng ăn thịt, ăn chút gì thanh đạm thôi, buổi tối không dễ tiêu hóa đâu.”

Quách Bách Vĩ cau mày nói: “À, giờ đã tốt một chút rồi, không còn đau nữa.”

Bác sĩ lại giao phó mấy câu mới rời khỏi, Mễ Tiệp vắt khăn nóng lau mặt cho Quách Bách Vĩ một chút, nói: “Cái gì cũng đừng ăn, nếu một lát đói bụng tôi sẽ đến căn tin của bệnh viện mua cho anh chút cháo, đợi khi nào xuất viện rồi tôi sẽ cho anh ăn canh thịt dê.”

Quách Bách Vĩ gật đầu một cái, mới vừa kéo tay Mễ Tiệp thì chỉ nghe thấy ngoài cửa sổ sấm đánh gầm gầm một tiếng, những hạt mưa ngoài cửa sổ lập tức “lộp bộp” rơi xuống, Mễ Tiệp đứng dậy đóng cửa sổ, buồn rầu nói: “Mưa này nói rơi liền rơi, vội vã như vậy.” Vừa dứt lời một tia chớp kèm tiếng sấm nặng nề rơi xuống, giống như sét đánh, cả bầu trời đều sáng lên, Mễ Tiệp sợ tới mức thét chói tai xông đến bên người Quách Bách Vĩ, vỗ ngực lắm bầm: “Má ơi, làm tôi sợ muốn chết.”

Quách Bách Vĩ thừa dịp ôm Mễ Tiệp để cho cô cũng nằm ở trên giường: “Thì ra là em sợ cái này.”

Mễ Tiệp làm bộ đáng đáng thương nói: “Có cô gái nào mà không sợ cái này chứ? Có lúc phải ở nhà một mình trong loại thời tiết này, ngay cả đi vệ sinh tôi cũng không dám.”

Quách Bách Vĩ khẽ hôn lên mặt của cô nói: “Vậy buổi tối hôm nay đừng nhà, vừa mưa to lại có sét đánh, hơn nữa bác sĩ cũng đã nói tôi phải ăn một chút gì đó, nên một lát em còn phải đi mua cho tôi nữa đấy.”

Mễ Tiệp cau mày dùng ngón tay chìa vào mũi của anh một cái, nói: “À —— thì ra đây là chủ ý của anh.”

Quách Bách Vĩ mặt dày cười nói: “Ha ha, cũng biết sẽ không lừa được kẻ tiểu nhân như em mà, xem như thỉnh cầu em, nhé? Có được hay không? Có được hay không?”

“Này, anh xem tôi thành ai rồi hả.”

“Cái gì mà xem thành ai chứ? Tôi đã nói với tất cả đồng nghiệp rồi, hai ta có quan hệ ấy đấy.” (Melody: ý là quan hệ ấy ấy đấy ^.^)

“..... Tôi đồng ý với anh rồi sao?”

“Em không đồng ý sao? Sao tôi lại cảm giác như em đang ngậy ngắt cười trộm, tựa như nhặt được một bảo vật lớn đấy.”

“..... Tôi chưa bao giờ gặp người đàn ông nào mặt như anh cả, ai ngậy ngắt cười trộm hả, nhìn dáng vẻ của anh cứ như *hầu tinh ấy (*khi thành tinh :v), phụ nữ thấy anh sẽ lập tức nổi giận, tất cả chỉ là một con tiểu súc sinh không thể thuần hóa thôi, còn nói là bảo vật lớn, anh nói mà không biết ngượng à.”

“Mẹ nó, tôi phải hút thuốc cho bỏ tức thôi, làm sao tôi lại thích người phụ nữ độc miệng như cô chứ.”

“Hừ, ở thành phố Quý Dương này, nhìn trúng vào người có sức quyến rũ như lão nương đây, chứng minh anh rất tinh mắt rồi đấy.”

“A Phi, nhìn trúng cô chứng minh mắt tôi bị thiên cận, ếch ngồi đáy giếng, tầm nhìn hạn hẹp.” (-.-)

“Ồ ời? Rất biết dùng thành ngữ đấy, chỉ là anh cũng đừng nên khiêm tốn như vậy, mặc dù anh đã hình dung cực kỳ chuẩn xác khuyết điểm của anh, nhưng mà anh phải khen tôi là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn gì gì đó thì mới đúng.”

“Phi, chưa từng có người phụ nữ nào mặt dày như cô, đó là hình dung mỹ nữ, cô cũng xứng sao? Tối đa thì cô cũng chỉ là vị mỹ nữ bán sao mà thôi.”

“Nếu như tôi là bán sao thì anh ôm tôi làm cái gì? Mau buông móng vuốt bi ối của anh ra, rồi đi tìm mỹ nữ đi.”

“Bên ngoài mưa lớn như thế, mỹ nữ đều về nhà rồi, nếu không có mỹ nữ, thì cô một bán sao ôm cũng được, chút uất ức này tôi chịu được.”

“Không biết xấu hổ không biết xấu hổ.”

“Được, chỗ tốt duy nhất của tôi là xin gì được nấy, em muốn tôi không biết xấu hổ phải không? Tôi liền thuận lời em.”

“A..... Anh...anh làm gì đấy?”

“Tôi đang không biết xấu hổ mà? Mau cho tôi sờ sờ một chút.”

“Luu manh, không biết xấu hổ, cút ngay.”

“Như vậy sao được, hôm nay tôi nhất định phải thỏa mãn nguyện vọng của em rằng tôi là kẻ không biết xấu hổ, tôi đã đáp ứng em nên nhất định sẽ làm được.”

“Anh... cái tên đầu heo tự đại này, tôi... tôi phải đánh vào đầu của anh.”

“Không phải chứ, ác như vậy sao, nói đánh là đánh à? Xem tôi trừng phạt em đây.”

Quách Bách Vĩ cường ngạnh đưa tay từ cổ áo chui vào trong áo lót của Mễ Tiệp, như mong muốn cảm được toàn bộ mềm mại kia, ngón tay khẽ vuốt đỉnh hạt tiêu anh đào, đôi môi tìm được môi của Mễ Tiệp liền dùng sức hôn.

Mễ Tiệp cố gắng giãy ra, thờ hỏn hển cảnh cáo nói: “Tốt nhất là anh nên dừng cương trước bờ vực đi, tôi đã từng huấn luyện phụ nữ dưỡng khí để độ sức, nên chẳng những tay của tôi có thể chịu đựng được nước canh nóng, mà còn có thể cắt đứt chân của anh.”

Quách Bách Vĩ mê muội nhìn cô gái nhỏ đáng yêu trước mắt, càng ra sức vỗ về chơi đùa nhũ phong trên tay, khăn giọng nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn, sẽ thành quý phong lưu, hôm nay dù tôi có liều mạng cũng phải có được em.”

Mặt của Mễ Tiệp lập tức đỏ như trái cà chua, Quách Bách Vĩ cũng nhân cơ hội kéo váy của cô lên, muốn cở vầy vướn bận làm anh muốn xé nát này, Mễ Tiệp đỏ mặt nhanh chóng ngăn chặn tay của anh lại: “Đáng ghét, anh còn bệnh mà đã gấp như vậy, anh muốn chết hả.”

“Nếu em lại từ chối tôi... có thể tôi thật sự sẽ muốn chết, không tin em cứ sờ đi.” Quách Bách Vĩ nắm lấy cổ tay của Mễ Tiệp nhét vào trong quần của anh, Mễ Tiệp kêu khẽ một tiếng thiếu chút nữa bật dậy, lại bị Quách Bách Vĩ lật người ngăn chặn: “Có cứng hay không?”

“Anh... sao anh lại không biết xấu hổ như vậy. . . . .”

Quách Bách Vĩ còn muốn nhét tay cô vào trong quần lót, nhưng Mễ Tiệp lại liều mạng rút tay ra, nhịp tim còn nhanh hơn mưa ngoài cửa sổ, cả người mềm nhũn không còn chút sức nào. Quách Bách Vĩ dứt khoát cởi sạch quần ngủ của mình, liền quần lót cũng lột xuống, dùng thiết bông giống như vũ khí của đàn ông chia vào bụng của Mễ Tiệp, rên rỉ kéo tay Mễ Tiệp chạm vào, Mễ Tiệp chỉ mặc cỡ tránh né qua lại, cuối cùng bị Quách Bách Vĩ dùng lực kiềm chế, ép buộc để tay cô đè lên vật trắng kiện nóng bỏng của anh. Một tay khác linh xảo vén váy của Mễ Tiệp lên, dùng sức từ còi xuống.

Mễ Tiệp chỉ cảm thấy hoàn toàn không có chút hơi sức giống như uống say, mặc cho tay của Quách Bách Vĩ xuyên vào trong người cô, tìm được cúc áo ngực của cô rồi cởi ra, phóng thích nhũ phong ngạo nhân đứng thẳng của cô. Nhìn nhũ phong trắng bóng không ngừng rung động, trong huyệt Quách Bách Vĩ phát ra tiếng thờ đốc gần giống như tiếng gào gú của dã thú, bắt chấp tất cả nhào tới, nhét viên tiêu anh đào dụ người phạm tội kia vào trong miệng, dùng sức bú mút, dùng răng nhẹ nhàng gặm nuốt.

Cái ót của Mễ Tiệp nặng nề chống đỡ trên ván giường thô sáp, cần môi gian nan chịu đựng khoái cảm lâu lắm không cảm nhận được, người đàn ông trên người cuồng dã như Jaguar (báo .-) kiêu ăn, anh dùng đầu lưỡi, tay, còn có tính khí cường tráng kia để hành hạ cô: “Đẹp, thật đẹp. . . . .” Quách Bách Vĩ vẫn còn đang mơ hồ phát ra một tiếng rên rỉ, ra sức bú mút, ra sức xoa nắn, anh đẩy bàn tay đang nắm chặt của Mễ Tiệp ra nhét vũ khí vào trong tay cô, để cho cô cảm, anh vịn tay của cô để cho cô khuấy động mình. Hai mắt Mễ Tiệp đã nở ra đom đóm, giữa hai chân có một chút căng đau khó có thể chịu được, trống không giống như bị lấy hết bao bố.

~ Hết chương 24~

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25.1 (H)

Quách Bách Vĩ chưa bao giờ cảm thấy bản thân không kịp thở như lúc này, loại cảm giác ấy giống như chuyện xảy ra từ rất lâu rồi, Mễ Tiệp dưới thân rất đẹp, cảm giác mệnh căn bị cô nắm chặt vô cùng tuyệt mỹ, tuyệt mỹ đến mức suýt nữa anh đã không thể kiềm chế mà phi nước đại, anh vội vã dừng lại để cô tiếp tục động tác khuấy động, thờ đốc nhìn Mễ Tiệp cũng đang kích động.

Giờ phút này Mễ Tiệp gần như lộ ra trọn vẹn, ngoại trừ quần lót cực kỳ nhỏ. Mắt thấy Quách Bách Vĩ không kiên nhẫn dùng chân giẫm đạp cái quần vương vãi xuống, bàn tay cởi áo ngủ, lột trần trụi giống trẻ sơ sinh, vóc người cường tráng từng bị mình nhìn coi chân thật hiện ra trước mắt, róc cuộc cô vờn tay ra vuốt ve cơ bụng mà lần đầu nhìn thấy đã biết là hấp dẫn, tràn đầy sức mạnh hết như trong tưởng tượng, nhưng còn cứng rắn hơn cơ bụng anh chính là thứ đó, giờ phút này đang uy phong ngất lên giống như đại pháo đặt giữa một mảnh cỏ dại, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngóc đầu, khiến cho cô mặt đỏ tim đập.

Thứ đồ chơi kia của đàn ông không phải cô chưa thấy qua, có điều Quách Bách Vĩ chẳng những người cao ngựa lớn, hình thể cường tráng, ngay cả vũ khí của anh cũng làm người ta không dám khinh thường, nhìn thấy đặc trưng phái nam khiến cô kinh ngạc, Mễ Tiệp không biết nên vui hay nên buồn.

Nghĩ tới chưa đầy một tháng trước tình huống giữa bọn họ vẫn là giường cung bạt kiếm, Quách Bách Vĩ không những đối với cô lạnh như băng lại còn

không biết thương hoa tiếc ngọc, hiện tại đã phát triển sáng hướng khác với vận tốc ánh sáng, nhanh như vậy bọn họ đã bắt đầu thân mật, khiến cô không biết làm sao, mà lúc này Quách Bách Vĩ đang độ sức với quần lót của cô, động tác của anh vội vàng như muốn xé nát chứ không phải cởi nó ra.

Gạo Tiệp khó chịu liếm môi, mở miệng nói giọng như mèo kêu: “Chúng, chúng ta nên ngừng cuộc thi thoát y này lại đi.”

Quách Bách Vĩ trừng mắt, không dám tin nhìn Mễ Tiệp, tay chỉ chỉ vào đại pháo giữa hai chân mình, nói: “Em đang muốn đòi cái mạng nhỏ của tôi và em trai tôi hả.”

“Nếu để anh thực hiện được mới chính là muốn mạng của tôi.”

“Xem ra tôi phải dùng vũ lực chinh phục em rồi.”

Mễ Tiệp vùng vẫy muốn ngồi dậy, lại bị Quách Bách Vĩ bóp nhào vào giống như hổ đói vồ mồi, càn rỡ dầy dụa trên thân thể cô, bàn tay nóng bỏng chen vào giữa đôi chân đang khép chặt, dùng ngón tay đùa giỡn khiến cô có cảm giác muốn chết, dục vọng của cô theo chất dịch trào ra, đầu chạm vào thành giường, eo gãy dựa cong lên, Quách Bách Vĩ sao có thể chịu được động tác mê hoặc như vậy, anh gần như dùng hết mấy ngàn năm đói khát, khẩn cấp ngậm bầu ngực cao vút của cô vào miệng, bú mút giống con thú nhỏ, còn một ngón tay theo cơ thể đang uốn éo trượt vào dùng đạo khít khao của Mễ Tiệp.

Mễ Tiệp suýt nữa hét chói tai ra tiếng, Quách Bách Vĩ quá biết làm sao để lấy lòng phụ nữ, anh quen hiểu rõ toàn bộ những chỗ mẫn cảm trên người phái nữ, ngón tay anh xoay tròn xâm nhập dùng đạo càng sâu, điều này khiến cho Mễ Tiệp đã rất lâu không làm tình cao trào, nhưng cứ đúng lúc này Quách Vĩ dùng lại thờ dục hỏi: “Có phục hay không?”

Mễ Tiệp khóc nức nở, ngón tay Quách Bách Vĩ vẫn đang ở trong thân thể cô, có chết cũng không nhúc nhích, cô chỉ có thể vừa vặn vẹo vừa rên rỉ: “... Đáng ghét.”

“Không phục? Tiếp tục.”

Đột nhiên, Quách Bách Vĩ rút ngón tay, dùng lực tách hai chân Mễ Tiệp ra, để cho nơi riêng tư của cô bại lộ trước mắt anh, khe hở hồng nhật giữa bắp đùi trắng nõn làm đầu óc Quách Bách Vĩ choáng váng, anh cố gắng hít thở, khắc chế dục vọng muốn chôn sâu vào ngay lập tức, anh muốn từ từ tiến vào, từ từ nhấm nháp hương vị của cô, anh muốn mang đến cho Mễ Tiệp thể nghiệm khó có thể quên, chứ không phải là một người đàn ông đủ công năng đẩy ngoài đường, bởi vì anh biết rất rõ hậu quả nếu mình liều lĩnh xông vào ngay lập tức, liên kiên trì không tới sẽ phút sẽ xong việc, tuy rằng như vậy có thể khiến anh thỏa mãn nhu cầu cực nhanh, nhưng mà sẽ rất mất mặt, anh không muốn để Mễ Tiệp nghĩ rằng anh chỉ là “Người đưa thư”. (ẩn dụ môi m.n tự tưởng tượng).

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 25 (2)

Quách Bách Vĩ cúi đầu vui vào giữa hai chân Mễ Tiệp, hơi thở nóng hổi của anh thổi lên da cô khiến cô run rẩy như điện giật, ngón tay anh tách cô ra, bắt đầu dùng lưỡi của anh thăm dò trung tâm dục vọng thần bí của cô, đầu lưỡi như ra-đa tìm được viên thần bí nhô lên, ngậm chặt, nhanh chóng liếm láp. Mễ Tiệp bỗng tròn to hai mắt, không dám tin Quách Bách Vĩ lại hành hạ cô như vậy, nhưng đầu lưỡi nóng ẩm của anh thật sự quá thần kỳ, cảm giác run rẩy vui sướng nổ tung trong cơ thể, mắt Mễ Tiệp bắt đầu nổ đom đóm, thậm chí còn có chút khó thở, đầu của cô ra sức quán quanh đầu Quách Bách Vĩ, vừa thờ dục vừa thử hết lên, nhưng giọng nói cô nghe được giống như truyền đến từ chân trời xa xôi, nỗi kinh hãi khiến hành lang co rút có tiết tấu, sau khi nổ tung như gió lốc quét qua toàn thân, Quách Bách Vĩ trách móc nâng người, vươn tay che miệng cô lại: “Xuyt... Nhỏ tiếng chút, bên ngoài sẽ nghe được...”

Mễ Tiệp khóc nức nở muốn nhiều hơn nữa, nâng mông mình lên chạm vào vật cứng rắn của anh, trong miệng thì thảo nói: “Em ghét anh, ... nhanh một chút.”

Quách Bách Vĩ lộ ra nụ cười rất đàn ông, “Em muốn để anh trở tài sao?”

“Ừ... Phải, phải.”

“Anh đảm bảo sẽ khiến em phiêu phiêu dục tiên, dục sinh dục tử.”

“Nhanh lên...”

“Em muốn anh làm như thế nào? Hung ác một chút? Hay là dịu dàng một chút?”

Mễ Tiệp không nói nên lời, muốn muốn duy nhất của cô lúc này là anh có thể nhanh chóng tiến vào cơ thể cô thỏa mãn cô.

Đụng chạm của Mễ Tiệp cũng khiến Quách Bách Vĩ không chịu nổi, bởi vì cô vặn vẹo không yên khiến anh bắt đầu từ từ tiến vào trước, Quách Bách Vĩ

không kim lòng được đẩy mình về phía trước, anh hít sâu một hơi, trời ạ, trời ạ, Mễ Tiệp thật sự rất chặt, khiến anh có chút đau, anh thử chậm rãi rời khỏi một chút, lại dùng lực tiến vào.

Trán Mễ Tiệp đỏ mồn hôi lạnh, Quách Bách Vĩ quá cường tráng, mà cô thì đã nhiều năm chưa ân ái với đàn ông, sự xâm nhập của anh như muốn xé rách cô, cô không ngừng co rút, giảm bớt cảm giác khó chịu này, mà Quách Bách Vĩ đã ra sức chọc đến đáy, căng mồn đâm về phía trước, bọn họ hợp lại với nhau như thể, bao trùm chặt chẽ vật thăm dò cứng rắn, động tác của anh nhẹ nhàng đến nặng nề, cuối cùng lay động mạnh kéo xa khoảng cách, vật cương cứng khỏe mạnh mỗi lần tiến vào đều dùng hết khí lực. Mễ Tiệp có thể cảm nhận được tình hoàn nặng trĩu của Quách Bách Vĩ bỏ nhào lên bóp đùi cô, phát ra tiếng “bốp bốp”. Động tác của Quách Bách Vĩ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, một tay Quách Bách Vĩ đè lên vách tường, một tay nâng mồn Mễ Tiệp lên, ra vào càng thô bạo, ma xát, trong cổ phát ra tiếng rên rỉ đã được hết sức kiềm chế, mà Mễ Tiệp chỉ có thể cắn chặt góc chân vào miệng mới có thể ngăn ham muốn rít lên của bản thân.

“Mễ Tiệp, bảo bối, mồn em ra chút.” Trên da Quách Bách Vĩ toàn là mồ hôi, cảm anh căng thẳng, băng vải trên trán đã thấm mồ hôi, “Anh muốn đi hẳn vào, có thích không?”

Thật sự muốn lấy mạng mà, Mễ Tiệp lay động trong đau đớn và vui sướng, cô tách chân ra để Quách Bách Vĩ tiến vào sâu hơn, Quách Bách Vĩ ra sức tiến thẳng, đụng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, nhóm lên cao trào dục vọng một lần nữa, Mễ Tiệp vươn tay xiết chặt mồn Quách Bách Vĩ, muốn anh tiếp tục đến gần khiến chỗ khiến cô nứt ra, mà Quách Bách Vĩ vì khao khát gấp gáp của bản thân cũng ra sức tiến lên, mỗi lần đều xâm nhập tới cùng, mỗi một va chạm đều đến gần đỉnh vui thích cao nhất.

Anh đột nhiên nắm tóc Mễ Tiệp nâng đầu cô lên, mũi chạm mũi hỏi: “Anh có thể bắn ở bên trong không?”

Da đầu Mễ Tiệp bị đau, gắng sức vận vẹo hành lang, Quách Bách Vĩ đau đớn rên một tiếng, khàn giọng nói: “Đến, không kịp nữa rồi, anh ra rồi...”

Quách Bách Vĩ buông tóc Mễ Tiệp ra ôm chặt lấy cô, thân dưới hung hăng tiến vào, cơ thể cường tráng cong lên, bắt đầu run rẩy, phóng ra. Cuối cùng Mễ Tiệp cũng nghênh đón lần cao trào tình ái thứ hai này, cao trào mãnh liệt trước giờ chưa từng có khiến cô không có cách nào hít thở, không có cách nào suy nghĩ, cô vừa hét lên đã bị Quách Bách Vĩ dùng miệng chặn lại, cô đánh cấn môi theo bản năng, hai người như hai mảnh lá cây run rẩy trong gió lạnh, trần trụi, run rẩy dây dưa cùng nhau.

Mễ Tiệp cảm thấy mềm nhũn như bản thân bị vứt ra ngoài không gian, thời gian như ngừng chạy, cả căn phòng chỉ có tiếng tim đập như trống nổi của hai người bọn họ, không biết bao lâu sau mới nghe được tiếng cười nhẹ khàn khàn của Quách Bách Vĩ, hơi thở dồn dập của anh đã từ từ bình phục, mồn hôi dính linh phủ khắp hai cơ thể, cơ thể nặng trĩu như làm từ thép của Quách Bách Vĩ vẫn đặt trên người cô, anh rời khỏi rất cẩn thận, lấy khăn tay từ đầu giường lau hết chứng cứ ân ái của bọn họ, sau đó một mình ngã xuống bên cạnh, vùi mặt vào tng gối, mơ hồ nói: “Trời ơi, Mễ Tiệp, em suýt chút nữa đã giết chết anh.”

nếu vẫn còn hơi sức Mễ Tiệp nhất định sẽ cười lớn, Quách Bách Vĩ thế này khiến cô có chút đắc ý, cô từ từ, khó khăn khẽ động cơ thể bần rần, nghiêng người đối mặt với Quách Bách Vĩ.

“Có phải anh rất lợi hại không? Đường như em đạt cao trào hai lần.”

Mễ Tiệp đã không còn hơi sức để đó mặt, yếu ớt nói với Quách Bách Vĩ: “Anh, đi mua thuốc tránh thai cho em ngay đi.”

Quách Bách Vĩ vắt vẻo ngẩng đầu, không dám tin hỏi: “Em muốn anh đi mua thuốc trong tình trạng này?” Lại quay đầu nhìn sầm sét còn vang dội ngoài cửa sổ, “Làm ơn đi, có sét lại còn mưa nữa, làm sao đi đây.”

Mễ Tiệp cười nham nhở: “Em muốn chứng minh thử, anh vô sỉ dùng vũ lực chinh phục em như vậy, liệu ông trời có cho sét đánh anh không.”

Quách Bách Vĩ miễn cưỡng đứng dậy, không hề để ý mình bị lộ hết, gật đầu nói: “Chủ ý không tệ, nếu như lần sau em muốn ân ái với lạ xưởng nhỏ bị nướng cháy.”

Cuối cùng Mễ Tiệp cũng cười lớn: “Em sẽ tương tượng xem ngoài khét trong sống bao nhiêu.” Nói xong nhìn “lạ xưởng nhỏ” đã mềm nhũn, cái đầu vẫn to như cũ, “Mắc ối... gớm muốn chết.”

Quách Bách Vĩ kéo Mễ Tiệp, vươn tay vỗ về chơi đùa bầu ngực của cô, “Gớm? Cái thứ nói một đằng nghĩ một nẻo này, vừa rồi là ai sáng khoái hết lớn, chỉ sợ người khác không biết anh đang làm em”

“... Anh có thể nói chuyện văn minh chút không?”

“Được được được, sau này anh sẽ văn minh, vậy thì lên? Làm? Cảm?”

“Sao ăn không đi cắn chết đi.”

“Ha ha, đến đây nào bảo bối, nghỉ một lát, đợi anh có hơi sức lại cho em sáng khoái mười lần tám lượt.”

“Anh tưởng mình chạy bằng điện à?”

“Em từng chơi đồ chạy bằng điện rồi? Vật tự nhiên thuần khiết này của anh dùng tốt không?”

“Em vẫn thấy kỳ quái, anh như vậy sao vẫn chưa bị cắn chết?”

“Vậy em nói thật đi, kỹ thuật của anh thế nào? Đừng nói không được, nhìn em sáng khoái vắn vẹo kêu lên là biết, anh khiến em rất dễ chịu ha ha.”

“... Anh rất có kinh nghiệm, hẳn đã luyện tập không ít.”

“... Chưa ăn thịt heo vẫn có thể thấy heo chạy mà? Để anh cho em mấy đĩa CD thu được trong chiến dịch chống khiêu dâm, đủ loại tư thế đủ loại cơ thể, đa dạng, sau này anh có thời gian sẽ luyện tập chăm chỉ, ha ha.”

“Cát, ai hỏi anh cái này đâu, em đang hỏi anh đã dạy mấy bạn gái, đều luyện qua với họ rồi sao?”

“Ôi, bạn gái á? Thời mẫu giáo có tính không?”

“Lừa em à?”

“... Ôi, em có thể hỏi bất cứ đồng nghiệp nào của anh, đến cục công an hỏi thăm cũng được, anh chính là công an có quy củ số một.”

“Số một cái gì vậy? Sắc lang?”

“Sắc lang gì chứ, cảnh sát trong sạch số một.”

“Cát ~”

“Cát cái gì mà cát? Anh còn chưa hỏi em đấy? Đừng dọa anh, tuy anh chưa từng lên người phụ nữ, nhưng em thì anh dám khẳng định không phải, khai rõ đi, à, chính sách của anh luôn là thẳng thắn được khoan hồng.”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 26 (1)

Edit: Thanh Hưng

Cương Nha, Hoàng Mao Nhi, Tiểu Dương khi vào phòng bệnh không gõ cửa, vì Quách Bách Vĩ đã sớm tỉnh lại trước thời gian, có lẽ đã đi một vòng trong hoa viên của bệnh viện, anh cũng không thông báo người nhà chuyện mình bị thương, sợ cha mẹ ở nhà lo lắng lắm, thức ăn ở nhà ăn bệnh viện cũng không ngon miệng, cho nên luôn là bọn họ thay phiên nhau mang cháo trắng cùng món ăn gia đình từ nhà đến, Quách Bách Vĩ đặc biệt thích, nhưng là hôm nay có chút ngoài ý muốn, bởi vì bọn họ vừa vào phòng thì phát hiện trên giường bệnh đơn, có hai người nằm.

Mễ Tiệp ngủ không sâu, nghe tiếng động ở cửa thì lập tức tỉnh dậy, mặc dù rèm cửa sổ trong phòng đã được kéo lại cộng thêm thời tiết âm u, ánh sáng cũng không tốt, nhưng Mễ Tiệp vẫn nhìn thấy ba người đứng ở đó há hốc mồm mà nhìn. Đây là trường hợp có bao nhiêu xấu hổ, ở trước mặt đồng nghiệp của Quách Bách Vĩ, mình và Quách Bách Vĩ hai người không mảnh vải che thân cùng nằm trên một chiếc giường, kẻ ngu cũng có thể đoán được là chuyện gì đã xảy ra, Mễ Tiệp hận không thể có một cái lỗ để chui vào, kéo chăn mỏng từ từ trượt vào, dùng ngón tay chọc chọc vào bụng Quách Bách Vĩ.

Quách Bách Vĩ vừa mở mắt đã nhìn thấy ba hòn núi lớn, thò ra một hơi ngồi dậy, suy nghĩ một chút không đúng mình không mặc quần áo, lại vội vàng nằm xuống, thấy ba người kia không biết phân biệt tốt xấu vẫn còn đứng tại đó ngây ngốc, không khỏi buồn bực nói: “Ngốc sao, không biết gõ cửa? Còn chưa cút?”

Kinh ngạc qua đi ba người một câu cũng không nói vội vàng xách theo hộp cơm lui ra ngoài, “lạch cạch” một tiếng khóa cửa lại.

Cương Nha cùng Hoàng Mao Nhi hai mặt nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lúng túng cực kỳ, lãnh đạo mình “làm chuyện xấu” bị mình chính mắt nhìn thấy, lại nghĩ Quách Bách Vĩ ở trong đơn vị, luôn là bộ mặt lạnh giống như núi Trường Bạch, không khỏi rung mình một cái. Mà cô gái nhỏ Dương Ly đã sớm đỏ mặt, giờ phút này đầu óc của cô ấy không còn trong sáng nữa rồi, mới vừa rồi cô ấy đã thấy lãnh đạo mặc áo sát nách, ánh sáng mặc dù không tốt nhưng là mắt của Dương Ly lại rất tốt, rõ ràng thấy bắp thịt trắng kiện của Quách Bách Vĩ, chỉ là thoáng qua một cái, nhưng lại nhạy bén giống như là một con báo. Mặc dù cô ấy tới chi đội hình trình chưa được bao lâu, nhưng là ngay từ lúc còn ở trường cảnh sát đã nghe nói đến tên tuổi của Quách Bách Vĩ, được xưng là một trong Tứ Đại Danh Bộ “mặt lạnh” của công an thành phố, sau khi cô gái nhỏ cùng Quách Bách Vĩ trở thành đồng nghiệp, càng thêm vô cùng sùng bái, khi nhìn Quách Bách Vĩ trong hai mắt đều toát ra một chuỗi bong bóng màu hồng, nhưng là bây giờ toát ra cũng chỉ là ngọn lửa vô danh, nghĩ thầm, thần tượng của em, làm sao anh có thể cấm ở trên cái đồng kia chứ..., đây không phải là bị chà đạp rồi sao.

Bên trong phòng bệnh Quách Bách Vĩ vừa lâu bầu mắng vừa nhảy xuống giường, nhặt lên quần áo bị ném loạn trên đất, Mễ Tiệp từ trong chăn lộ ra hai con mắt nhìn bốn phía nói, “Đi hết rồi sao?”

“Mẹ kiếp đầu đất, ngay cả cửa cũng không biết gõ, trong đầu đều là phân lừa sao.” Quách Bách Vĩ một bên trách mắng một bên mặc quần vào.

Mẽ Tiệp rên rĩ một tiếng, lấy tay vỗ trán bị thương nói: “Ài, mẹ ơi, em đây còn mặt mũi nào gặp người đây.”

Quách Bách Vĩ một phen vén chăn mỏng lên kéo Mẽ Tiệp dậy, đem bra treo lên cổ của cô nói: “Anh là người đàn ông của em, ngủ chung cùng anh là chuyện bình thường, nói cái gì vậy?”

“Anh khi nào thì là người đàn ông của em?”

“Đã cùng anh ngủ còn không thừa nhận anh là người đàn ông của em?”

“. . . . . Không biết liêm sỉ.”

Quách Bách Vĩ lại gần hôn Mẽ Tiệp một cái, giúp cô cài nút bra, nhân cơ hội ăn chút đậu hũ, mới mặc quần áo cho cô. “Em là bạn gái của Quách Bách Vĩ anh, anh dễ chịu, ai cũng không dám nói gì, yên tâm”

“Em đây không phải là ngưng ngừng sao, dù sao đó cũng là đồng nghiệp của anh.”

“Mẹ nó, một lát xem anh dạy dỗ bọn họ như thế nào, một chút năng lực phân biệt cũng không có, một đám ngu đần dùng đầu nuôi cá.”

Mẽ Tiệp vừa mới rửa mặt xong thì điện thoại vang lên, là Tiểu Hồng gọi tới, hỏi: “Chị Mẽ, hôm nay chị có tới không?”

Mẽ Tiệp há mồm cắn bánh bao hấp Quách Bách Vĩ đưa tới hàm hồ nói: “Hôm nay cũng chưa biết, có chuyện gì sao? Em xin nghỉ à?”

“Em nào dám xin nghỉ, cái câu lạc bộ này còn muốn mở rộng thêm hay không? Là chuyện đại lý, một hội viên ở thành Nam có xây văn phòng cho thuê, khoảng mấy trăm mét vuông, còn nửa tháng nữa là hoàn thành, nếu là chúng ta vừa ý thì để cho chúng ta thuê.”

“Em xem đó mà làm thôi, không phải đều giao cho em ư, không cần hỏi chị.”

“. . . . . Chị Mẽ, chị là bà chủ nhà, tại sao chuyện gì chị cũng không để ý thế? Cùng với mấy ngày nay chị thần thần bí bí, có chuyện gì sao?”

“Một người bạn của chị bị ốm phải nhập viện, chị tới đây chăm sóc, nếu không có việc gì nữa thì chị sẽ về.”

“Vậy được, em sẽ báo cáo tiến triển cho chị.”

Mẽ Tiệp cúp điện thoại Quách Bách Vĩ lập tức hỏi: “Câu lạc bộ có chuyện gì sao?”

“Không có, mấy ngày trước có lên kế hoạch mở đại lý, bây giờ đã tìm được địa điểm nên hẹn em đi xem”

“Đại lý? Là hình thức gì?”

“Ài? Sao anh lại hỏi em đến lúc đó sẽ hỏi anh một chút, ví dụ nếu các anh tập thể dục thì các anh sẽ chọn hạng mục gì?”

“Người khác anh không biết, còn anh thích nhất chính là xạ kích, quyền anh, hoặc là chơi bóng.”

“Chơi bóng? Bóng rổ? Cầu lông?”

“Thích nhất bóng rổ, tennis cũng được.”

“Em muốn anh giúp em tham khảo một chút, em đã từng đi Thượng Hải khảo sát, bên trong câu lạc bộ thể hình của người ta thiết bị rất đầy đủ, hơn nữa có rất nhiều người đàn ông thích tự mình đánh bóng vào tường, nghe nói có thể giải tỏa áp lực, có vài người không thích nói chuyện, sẽ đập bóng vào tường để phát tiết cảm xúc bất mãn, anh nói em đưa hạng mục này vào có được không?”

“Không tệ, rất tốt.”

“Vốn dĩ Tiểu Hồng muốn lại phát triển một phòng Gym giống như cũ, nhưng em lại nghĩ, đã hình thành thì không thay đổi không phải là xu hướng phát triển, chỉ có đổi mới mới có thể hấp dẫn thêm được nhiều khách hàng hơn.”

“Ha ha, em thật đúng là có đầu óc kinh doanh, không tệ, anh ủng hộ em, đến lúc đó cho em ở hệ thống công kiểm pháp tuyên truyền miễn phí.”

“Sao có thể thiếu ngài được, còn phải xin ngài che chở tiểu nhân.”

“Vậy còn không mau nịnh bợ anh? Nịnh bợ chậm thì phải trả giá thật cao.”

“Giá cao gì?”

“Cùng anh luyện hoa chiêu.”

“Tại sao anh đã già mà không đứng đắn gì hết vậy, nói chính sự quan trọng hơn.”

“VẬY ĐƯỢC, NÓI CHÍNH SỰ, NÓI MỘT CHÚT EM MỘT THÁNG BUÔN BÁN ĐƯỢC BAO NHIÊU? EM LÀ NGƯỜI CỦA ANH NÊN ANH PHẢI BIẾT RÕT CUỘC MỘT THÁNG EM KIẾM ĐƯỢC BAO NHIÊU CHỨ.”

“KHÔNG NÓI, SỢ ANH KHÓ CHỊU.”

“THÔI ĐI, EM HÃY YÊN TÂM, MẶC DÙ NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA ANH KIẾM ĐƯỢC NHIỀU HƠN ANH CŨNG SẼ KHÔNG LÀM TỔN THƯƠNG LÒNG TỰ TRỌNG CỦA ANH, ANH ĐÂY VUI MÌNH CÒN KHÔNG KỊP ĐÂY.”

“LÒNG TỰ TRỌNG? ANH CŨNG CÓ SAO?”

“EM LÀ PHỤ NỮ KIỂU GÌ VẬY, VỀ SAU NÓI CHUYỆN CHÚ Ý MỘT CHÚT CHO ANH, CẦN THẬN ANH ĐÁNH ĐÒN.”

“ĐÁNH ĐÒN? OÀ OH, NGHE THẬT HẤP DẪN NHA, KHÔNG BIẾT CÓ CẦN CỎI HẾT ĐỂ ĐÁNH HAY KHÔNG?”

“. . . . . Ý NGHĨ NÀY RẤT HỢP Ý ANH, KHÔNG BẰNG HIỆN TẠI CHÚNG TA. . . . .”

“GIÀY VÒ CẢ ĐÊM ANH CÒN CÓ HƠI SỨC CẦN QUẤY SAO.”

QUÁCH BÁCH VĨ KÉO ÔNG TAY ÁO NGỦ, LỘ RA HAI BẮP TAY RẮN CHẮC, “ANH THÍCH ĂN RAU CHÂN VỊT, ANH LÀ ĐẠI LỰC THÙY THỦ.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 26 (2)

Edit: Thanh Hưng

MỄ TIỆP CƯỜI HẤP NHẤT VỖ VỖ MẶT CỦA ANH NÓI: “NGOAN NHA, HÔM NAY CHỊ GÁI ĐÂY CÒN PHẢI ĐI NGÂN HÀNG XIN VAY VỐN, BUỔI TRƯA TÌM NGƯỜI MỜI NGƯỜI TA ĂN CƠM, HÔM NAY TỰ ANH CHƠI ĐI.”

“XIN VAY VỐN?”

“ĐỪNG VẬY, NẾU KHÔNG THÌ LẤY TIỀN Ở ĐÂU ĐỂ MỞ CỬA HÀNG.”

“CẦN BAO NHIÊU?”

“TÙY TÌNH HÌNH, TRƯỚC HẾT MANG NHIỆT LỰC ĐI THỂ CHẤP XEM CÒN THIẾU BAO NHIÊU.”

“VẬY, ANH LÀM LÁI XE CHO EM NHÉ?”

MỄ TIỆP TRỪNG NHẮT NÓI: “ANH THÔI ĐI, HAI NGÀY NỮA LÀ CẮT CHỈ RỒI, SỐNG YÊN ỒN MỘT CHÚT KHÔNG ĐƯỢC SAO?”

QUÁCH BÁCH VĨ ĐỨNG LÊN BẮT ĐẦU THAY QUẦN ÁO, NÓI: “ANH ĐÃ Ở TRONG BỆNH VIỆN NÀY ĐẾN SẮP BỐC MÙI RỒI, MAU CHO ANH RA NGOÀI HÍT THƠ KHÔNG KHÍ MỘT CHÚT, Ở ĐÂY THỰC SỰ LÀ NGĂN CÁCH VỚI ĐỜI.”

QUÁCH BÁCH VĨ MẶC BỘ QUẦN ÁO THỂ THAO MÀU TRẮNG, ĐẦU ĐỘI MŨ LƯỠI TRAI, THOẠT NHÌN VỪA THOẢI MÁI LẠI ĐẸP TRAI, MỄ TIỆP NHÌN VÁY NHẮN NHÚM TRÊN NGƯỜI MÌNH MỘT CHÚT NÓI: “VẬY EM PHẢI VỀ NHÀ THAY QUẦN ÁO, NHẪN THÀNH CÁI DẠNG GÌ RỒI.”

QUÁCH BÁCH VĨ CAU MÀY ĐÁNH GIÁ TRÊN DƯỚI: “ANH CẢM THẤY RẤT TỐT, NẾU NHƯ CÓ ÁO KHOÁC, CÓ THỂ CHE KÍN NGƯỜI, VẬY THÌ CÀNG TỐT HƠN.”

KHI BỌN HỌ TRỞ LẠI NHÀ TRONG CHUNG CƯ CỦA QUÁCH BÁCH VĨ THÌ QUÁCH BÁCH VĨ QUAY VỀ PHÍA PHÒNG CỦA ANH HÔN GIÓ, VUI SƯỚNG NÓI: “XIN CHÀO, BẢO BỐI, HỒ HÁN TAM TA ĐÃ TRỞ VỀ RỒI.”

MỄ TIỆP CƯỜI HA HA NHÌN ANH ĐEM XE DỪNG Ở VỊ TRÍ ĐỖ XE, LÚC XUỐNG XE QUÁCH BÁCH VĨ MỞ CHIA KHÓA TRÊN KHÓA ĐIỀU KHIỂN, “XE CỦA EM KHỞI ĐỘNG KHÔNG TỆ, TĂNG TỐC KHÔNG THỂ CHÊ.”

“ĐÓ LÀ ĐƯƠNG NHIÊN, TỐN NHIỀU TIỀN ĐỂ MUA CŨNG PHẢI ĐÁNG GIÁ CHỨ.”

“CHỈ LÀ EM ĐỐI VỚI CHỖ ĐẬU XE CỦA ANH CÓ CHÚT HẸP HÒI, NHỚ TỚI TRƯỚC KIA EM LUÔN ĐỐI NGHỊCH VỚI ANH, ANH RẤT KÍCH ĐỘNG, LÚC ẤY THẬT SỰ HẬN KHÔNG THỂ KÉO EM TỚI MỘT CHỖ KHÔNG CÓ NGƯỜI, ĐÁNH MÔNG EM MỘT TRẬN THẬT TỐT.”

MỄ TIỆP NHỊN KHÔNG ĐƯỢC VUI VÈ CƯỜI KHÚC KHÍCH, NGHIÊNG ĐẦU NÓI: “THỂ BÂY GIỜ THÌ SAO?”

Quách Bách Vĩ một phen kéo cô lại gần, vừa đi vừa nói: “Hiện tại anh tình nguyện, tất cả mọi thứ của anh cũng có thể để cho em chiếm làm của riêng, như vậy anh có thể đem quần áo của em cởi ra hết sạch, muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Mễ Tiệp hung ác véo anh một cái: “Luu manh, trong đầu đều là phân heo.”

Bọn họ ở trong phòng tắm của Mễ Tiệp thoải mái tắm yên ương, trong lúc đó Quách Bách Vĩ lại giờ trò ăn đậu hũ, làm cho Mễ Tiệp hoảng hốt choáng váng, cuống quýt gạt ma trảo của anh ra, “Không được..., trể nữa sẽ không tìm được người, chuyện chính sự quan trọng hơn.”

Quách Bách Vĩ thờ hồn hèn nói: “Mẹ nó, trời sập cũng không thể quan trọng hơn chuyện thỏa mãn anh em của anh, anh em của anh vội đến nỗi muốn nổ tung.”

Mễ Tiệp đóng đưa mông hất ra cái tay có ý đồ thăm dò của anh, lại bị Quách Bách Vĩ chặn ngang ôm lấy trực tiếp ném lên giường lớn, cú ngã làm cô choáng váng đầu óc, trước khi cô kịp phản ứng lại đôi tay đã bị Quách Bách Vĩ bắt chéo sau lưng, lần này thì ngay cả mặt Mễ Tiệp cũng không thể nhúc nhích rồi. Quách Bách Vĩ p đè lên lưng Mễ Tiệp, một tay giữ chặt hai tay của cô, một tay khác trực tiếp tách ra khe mông mảnh khảnh, đưa hai ngón tay vào.

“A ——” Mễ Tiệp kêu khẽ một tiếng, nhin xuống tiếng rên rỉ tiếp theo, động tác của Quách Bách Vĩ có chút thô bạo, nhưng lại là biện pháp thu phục Mễ Tiệp tốt nhất, Mễ Tiệp đôi khi thích người đàn ông thô lỗ có một chút dã tính, mà ngón tay Quách Bách Vĩ đã bắt đầu dùng sức đẩy vào trượt ra, ham muốn của Mễ Tiệp như nước sông đột nhiên trào ra, bên tai truyền tới giọng cười trầm thấp khêu gợi của Quách Bách Vĩ: “Không muốn anh sao? Em nghe thử một chút.” Ngón tay của anh nhanh chóng ra vào tạo ra tiếng nước chảy “phốc phốc”, Mễ Tiệp mắc cở chôn gương mặt đỏ bừng ở trong giường đệm, hơi giận mình không thể cự tuyệt tình dục, ngẩng đầu lên cắn răng dùng giọng tức giận ra lệnh: “Nhanh lên một chút!”

Quách Bách Vĩ cười nhẹ lấy tay điều chỉnh thân thể của cô, để cho cô quý gối nhắc mông lên, lập tức dùng vật cứng rắn thay thế ngón tay, một khắc tiến vào kia, Quách Bách Vĩ phát ra một tiếng cảm thán đầy thỏa mãn, anh nằm ở trên lưng Mễ Tiệp tìm được vành tai khéo léo của cô, vừa liếm láp vừa hỏi: “Anh có thể thỏa mãn được em chưa?”

Mễ Tiệp thật sự là nói không ra lời, khoái cảm ăn mòn đầu óc của cô, hai tay phải nắm chặt ga giường mới có thể bảo đảm không bị Quách Bách Vĩ dùng sức va chạm mà ngã xuống, Quách Bách Vĩ cũng không buông tha, chợt nắm lấy tóc nâng mặt của cô lên, “Nói cho anh biết, nói, anh có thể thỏa mãn em hay không? Anh có mạnh hay không? Làm em sướng hay không?”

Mễ Tiệp vẫn không trả lời, Quách Bách Vĩ hơi dùng sức quay đầu cô lại, để cho cô đối diện với mặt anh, Quách Bách Vĩ điên cuồng hôn lên miệng của cô, hạ thế càng dùng sức đâm vào, Mễ Tiệp nâng một tay lên ôm cổ của anh, khiến cho thân thể của chính mình vận vẹo giống như rắn, Quách Bách Vĩ bắt được cặp vú không ngừng đung đưa của Mễ Tiệp, dùng lực hung ác vuốt ve, Mễ Tiệp bị đau sợ hãi kêu lên, bị Quách Bách Vĩ lật thân thể nằm ở trên giường, hai chân của cô bị Quách Bách Vĩ gác ở trên vai, anh hôn lên miệng của cô, thân thể bị gấp, đâm vào sâu hơn, cao triều giống như hồng thủy hung mãnh tới, cùng với tiếng hét chói tai Mễ Tiệp có chút ý muốn bất tỉnh, mà Quách Bách Vĩ còn chưa đạt tới đỉnh, trên mặt chảy đầy mồ hôi, tiếp tục hung ác đâm chọc, vừa rời khỏi lại lập tức tiến vào, mỗi một lần va chạm đều giống như muốn đem Mễ Tiệp xò xuyên qua, thời điểm đạt tới đỉnh cao, Quách Bách Vĩ điên cuồng ra sức chạy nước rút, chỗ sâu trong cổ họng phát ra âm thanh tương tự như tiếng nước nổ nghẹn ngào, “Nhóc con, giết chết em.”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 27

Edit: Thanh Hưng

Mễ Tiệp không có một chút hơi sức rằm rì nằm ở trên giường, hơi lạnh của máy điều hòa không khí không thể nào xua tan đi hương vị tình ái ở trong phòng, Quách Bách Vĩ vui mặt ở cổ Mễ Tiệp, vẫn không nhúc nhích. Mễ Tiệp cất tiếng hỏi: “Đang ngủ?”

Quách Bách Vĩ thờ ra một hơi, vô lực nói: “Em thật là một yêu tinh, sắp ép khô anh rồi.”

Mễ Tiệp nhún vai cười giống như là một yêu tinh thực sự: “Anh thoải mái ngủ người chứ?”

Quách Bách Vĩ giờ tay lên vuốt ve mặt của Mễ Tiệp, thâm tình hôn miệng của cô, hàm hồ nói: “Ừm, thoải mái ngủ người, anh muốn em thế nào cũng không đủ, đừng hấp dẫn anh nữa, nếu lại làm một lần anh nhất định sẽ xong đời.”

“Nói giống như em quyến rũ anh ấy.”

“Không phải như vậy sao? Anh đây vừa mới chảy mấy lít máu tươi, cộng thêm hai ngày nay lại chảy mấy lít máu, còn muốn anh sống hay không đây.”

Mễ Tiệp cười nham nhở nói: “Nghiêm chỉnh mà nói, phải nhanh chóng đi mua thuốc ngừa thai, nếu làm không tốt giờ này sang năm là có đứa bé gọi anh bằng cha rồi đó.”

Quách Bách Vĩ cúi đầu cười ra tiếng, dịu dàng vuốt ve làn da bóng loáng trên bụng của Mễ Tiệp: “Vậy thì tốt, mẹ anh khẳng định kích động đến mức rơi lệ, cuối cùng cũng có đứa cháu để có thể chơi đùa rồi.”

Mễ Tiệp lại nhìn đồ trong tay một chút, nghi ngờ nói: “Quách Bách Vĩ, anh thật

có tiền đấy, một công chức nhỏ như anh sao có thể có nhiều tiền gửi ngân hàng như vậy?”

Quách Bách Vĩ cười hi hi nói: “So với anh thì nhân viên công vụ có tiền còn nhiều lắm, đây được tính là có tiền sao? Không chết đói mà thôi, hơn nữa bình thường trên căn bản không có khi nào cần dùng đến tiền, phá án có kinh phí, trong cục cũng có xe, phúc lợi của cục công an rất được, phương diện đồ dùng sinh hoạt cần dùng đều được cung cấp, trang phục thì phải mặc đồng phục, em nói xem anh còn mua cái gì được.”

Mễ Tiệp giờ đồ trong tay lên nháy mắt hỏi: “Anh tin tưởng em như vậy? Bây giờ anh mang tất cả gia sản đưa cho em, không sợ em lừa anh cầm những thứ này chạy mất sao?”

Quách Bách Vĩ “Chặc chặc” hai tiếng, véo mũi Mễ Tiệp nói: “Đã quên? Hà? Anh là làm nghề gì? Muốn chạy? Em chạy được sao.”

“Ai nha”, Mễ Tiệp xoa mũi lườm anh một cái nói: “Em đã nói với anh là không được véo mũi của em, sao anh lại không nhớ thế.”

“Em mau cầm lấy, ai, hiện tại tài sản và tính mạng của anh đều ở trên tay của em rồi.”

Mễ Tiệp đảo mắt hỏi: “Thật sự cho em?”

Quách Bách Vĩ cười gật đầu một cái.

Mễ Tiệp lập tức nhảy dựng lên, nhảy ở trên ghế sofa, vừa nhảy vừa cười ha ha: “Ha ha, a, em phát tài em phát tài ha ha.”

Quách Bách Vĩ vội vàng đứng dậy kéo cô xuống giải cứu ghế sofa đáng thương, cười nói: “Ài, cô gái, em có thể dè dặt một chút không? Nói em là gian thương thật đúng là không có sai, thấy tiền sáng mắt, xem em đặc chí chưa kìa.”

“Anh trai, buổi trưa hôm nay em mời khách ăn cơm, anh muốn ăn cái gì?” Mễ Tiệp ôm cổ của Quách Bách Vĩ nghiêng đầu nháy mắt cười đáng yêu.

Quách Bách Vĩ thích nhất bộ dạng này của Mễ Tiệp, đôi tay vòng chắc vòng eo mảnh khảnh của cô, cúi đầu chạm mũi vào mũi cô nói: “Không phải có việc khác à, tại sao lại mời anh rồi hả?”

“Buổi trưa chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi, hai chúng ta còn chưa từng cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm bao giờ đâu, việc của ngân hàng buổi chiều làm cũng được.”

Quách Bách Vĩ hôn lên cái miệng của cô mong đợi nói: “Đề nghị không tệ, rất hợp ý anh, anh sẽ nể mặt mà nhận lời mời của em vậy.”

“Nể mặt? Anh nên hãnh diện mới đúng.”

“Thôi đi, là em nên hãnh diện vì có thể mời được anh, có biết bao nhiêu người muốn mời anh ăn cơm không? Anh có thể nể mặt bọn họ, bọn họ liền cười trộm, em còn không vừa lòng sao?”

“Có người đẹp cùng anh ăn cơm, chẳng những bỏ mất còn có thể sắc đẹp thay cơm, cười trộm là anh mới đúng.”

“Ài, em cũng đừng chọc giận anh, cẩn thận anh mang em coi hết đánh đòn.”

“Anh dám đắc tội em? Cẩn thận em khiến anh trở thành nghèo rớt mồng tơi, để cho anh ăn không khí qua bữa.”

“Anh sợ cái gì, em có khả năng nuôi anh, anh da mặt dày không sợ người khác chê cười.”

“Ồ, rốt cuộc anh cũng thừa nhận chính mình da mặt dày, thật là không dễ dàng mà.”

“Ha ha, ở cùng với em đã lâu, đã trở nên gần mực thì đen rồi.”

“Đầu còn đau không?”

“Hà? Tại sao lại hỏi đến đầu của anh rồi? Không đau nữa.”

“Vậy được, chờ em đi tìm cái xẻng sắt, em đập cho anh phát nữa, để xem đầu

anh cứng đến đâu.”

Quách Bách Vĩ đang đợi đèn đỏ, mở cửa gạt nước, cách kính thủy tinh nhìn lên bầu trời lâu bầu nói: “Cái thời tiết quỷ quái gì, sắp một tiếng rồi, còn chưa dứt nữa.

“Đã nghĩ ra đi chỗ nào ăn cái gì chưa?” Mễ Tiệp lúi lúi lấy gương nhỏ ra trang điểm, soi trái soi phải.

“Em muốn ăn cái gì? Anh thế nào cũng được.” Quách Bách Vĩ vươn tay gạt tóc Mễ Tiệp ra sau tai cô.

Mễ Tiệp suy nghĩ một chút nói: “Em thích nhất là món ăn địa phương, chúng ta quyết định đi ăn tôm nhé?”

“Được, nghe lời vợ.”

Quách Bách Vĩ cười đảo tay lái, Mễ Tiệp nghiêng đầu sang chỗ khác vui mừng khắp khỏi nhìn Quách Bách Vĩ anh tuần lại tiêu sái, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, thậm chí cô cảm thấy hạnh phúc đến nỗi ngay cả chân tay cũng không biết để như thế nào mới phải, cả người nhẹ nhàng, cô si mê nhìn Quách Bách Vĩ quay mặt mỉm cười, đường cong cường tráng, lông mày anh tuần, khoe môi giương nhẹ, càng xem càng thích, càng xem càng yêu, không nhịn được tiến đến hôn gò má của anh.

Mất Quách Bách Vĩ còn đang chăm chú nhìn đường xá, lại vươn tay ôm Mễ Tiệp đã cúi đến gần, hơi nghiêng mặt hôn môi cô, nói: “Haizz, đừng ở nơi này quyến rũ anh, à, nhìn thấy không? Camera giám sát, đám cháu trai đội cảnh sát giao thông kia đều đang để ý, anh không muốn làm trò giải trí miễn phí cho bọn họ.”

Một tiếng cười khúc khích thiếu chút nữa từ trong cổ Mễ Tiệp bật ra, Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ, Mễ Tiệp ở trong lòng thầm lặp lại, tại sao hiện tại em cứ nhìn vào anh, em muốn xem anh sẽ làm như thế nào đây.

Mở máy lạnh ngồi ở trong phòng ăn Quách Bách Vĩ dùng khăn giấy lau miệng, vừa nhìn trên giấy đều là màu đỏ của ớt, nhìn Mễ Tiệp miệng đầy dầu mỡ, “Trẻ con” dùng lưỡi nuốt nước tôm, “Ồ, không ngờ em lại thích ăn ớt, anh không chịu nổi cay.”

Rốt cuộc Mễ Tiệp bỏ tôm xuống, dùng khăn giấy lau tay nói: “Chà, thật quá đã, em cũng không dám đến mỗi ngày, nếu thật nhịn không nổi sẽ tới ăn một lần, thật sự là em sợ trên mặt nổi mụn đấy.”

“Em thật ham ăn.” Quách Bách Vĩ rót cho Mễ Tiệp một cốc bia lạnh, “Xem ra anh cũng phải mau chóng sa đọa, chịu nhận hối lộ, giật giây gì đó, nếu không sẽ không thể nuôi em được.”

“Dựa vào tiền lương này của anh mà muốn nuôi em, nuôi sống bản thân mình sợ còn không đủ, anh thử mỗi tháng uống mấy bình rượu tây, lại hút mấy hộp thuốc lá ngon, đừng nói nuôi phụ nữ, em thấy anh ăn cơm cũng là một vấn đề.”

“Bọn anh có thâm như em nói vậy sao, theo lời em thì nhân viên công vụ bọn anh nữ phải độc thân, nam đều là lưu manh sao? Tại sao lời nói vừa đến trong miệng em liền không nghe ra vị gì rồi.”

“Thôi đi, biết hiện tại tiêu chuẩn để con gái tìm đối tượng là gì không?”

“Tiêu chuẩn gì? Chẳng lẽ vẫn còn muốn tìm họ Ái Tân Giác La hay sao?”

“Ái Tân Giác La nghèo túng, ai mà thèm, em cho anh biết, hiện tại con gái tìm đối tượng, nếu là đi dạo phố mua sắm thì anh phải có tiền giống như anh Bì; mang anh ra giới thiệu cho bạn bè thì anh phải anh tuấn giống như anh Phát; có người khiêu khích thì anh phải cao lớn giống như anh Diêu; nhìn thấy con gái đẹp thì anh phải điềm tình giống như anh Liễu; gặp phải lưu manh thì anh phải dũng mãnh giống như anh Thái; cởi bỏ quần áo thì anh phải kiện mỹ giống như anh Thi; tối ngủ thì anh phải cầm thú giống như anh Vĩ. Hắc, chàng trai đối diện, muốn nuôi phụ nữ, suy nghĩ lại bản thân mình một chút, đáp ứng được các điều kiện kia sao?”

Quách Bách Vĩ có chút không hiểu, “Em nói mấy thứ chó má gì vậy tại sao anh lại nghe không hiểu thế?”

Mễ Tiệp đến gần anh liếc mắt một cái, giải thích nói: “Nghe cho kỹ a, anh Bì, chính là Bill Gates, có tiền; anh Phát, Châu Nhuận Phát, anh tuấn này; anh Diêu, chính là Diêu Minh; anh Liễu, đó là Liễu Hạ Huệ; anh Thái, chính là võ sĩ Tyson; anh Thi, đương nhiên là vừa đóng phim vừa làm chính trị Schwarzenegger; về phần anh Vĩ, xin liên tưởng đến ngủ một chút, cảm ơn, hiểu rõ chưa?”

Quách Bách Vĩ sờ cằm một cái, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Vậy em nói hiện tại con gái, đều muốn tìm một người đàn ông người không ra người quý không ra quý như vậy? Đây là trào lưu đang thịnh hành sao?”

“Cái gì mà người không ra người quý không ra quý?”

“Ồi, có đàn ông như vậy sao? Đây giống như là người xưa còn phải kết hợp Trung Tây, khó nhất là lại còn phải giống như lũ quý đen, em nói làm sao là người chứ, đúng là yêu quái còn gì. Về phần anh Vĩ kia, cái này phải là dựa vào bản lĩnh của phụ nữ, chỉ cần phụ nữ đủ phóng đãng, đàn ông người nào không cầm thú?”

Mễ Tiệp trừng mắt nhìn chăm chăm Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ sờ lên cằm cười hi hi đến vô cùng dâm dăng, nói: “Hai ngày nay anh đủ cầm thú chứ?” Thật ra thì ý của anh chính là “Hai ngày nay em đủ phóng đãng.”

Mễ Tiệp nói không ra lời một lúc lâu, cuối cùng oán hận ném khăn giấy xuống nói: “Quách Bách Vĩ, anh thật đúng là cầm thú, dâm dăng, vô si.”

Quách Bách Vĩ thu hồi vẻ mặt dâm dăng, lại nghiêm túc nói: “Này, đủ rồi nha, em có thể nói anh là cầm thú, nhưng không thể nói là anh vô si, bởi vì cầm thú cũng có tôn nghiêm.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 28

Edit: Thanh Hưng

Buổi trưa ở trong nhà Mễ Tiệp nghỉ trưa một lát, Quách Bách Vĩ vừa mơ mơ màng màng đã bị Mễ Tiệp đánh thức, gào khóc nói: “Mẹ nó, anh mới chợp mắt chưa đến mười phút đâu, để cho anh ngủ tiếp một lát.” Nói xong thân thể cũng mềm nhũn nằm xuống, bị Mễ Tiệp hung ác véo một cái liên giật mình tỉnh giấc, lắc đầu một cái, xoa xoa mắt, nhìn thấy Mễ Tiệp liền bỏ xuống thể diện cười hi hi nói: “Ồ, đây không phải là vợ anh sao, nhìn khuôn mặt bí xì này, chắc chắn, có thể so sánh với đường bờ biển của quốc gia rồi.”

Mễ Tiệp không nhìn được xì một tiếng bật cười, thuận tiện liếc anh một cái, nói: “Nhanh lên một chút, không phải nói sẽ làm lái xe cho em sao, em đã liên lạc với chủ nhiệm hoạt động tín dụng của ngân hàng, hẹn gặp mặt tại quán trà Việt Tú rồi, đi trễ là không được đâu.”

Quách Bách Vĩ lái xe đi tới đi lui nhìn xung quanh để tìm chỗ đậu xe, trong miệng lầu bầu: “Mẹ kiếp, toàn bộ mọi người đều đi tới đây uống trà hay sao? Xem chỗ để xe này, ngay cả trứng chim cũng không nhét vào lọt.”

Thật vất vả mới tìm được chỗ đậu xe, đầu Quách Bách Vĩ đã đầy mồ hôi, Mễ Tiệp lấy khăn giấy ra lau mồ hôi cho anh, nói: “Xem anh chảy hết mồ hôi rồi này.”

Quách Bách Vĩ cười xấu xa ghé vào bên tai Mễ Tiệp nói: “Cái này mà gọi là đổ mồ hôi ư, hiện tại anh đi đường đều nhẹ nhàng, xem ở trên giường anh ở bên trên dốc hết sức lực, buổi tối đổi cho em ở trên, anh cũng sung sướng.”

Mễ Tiệp đỏ mặt hung ác trợn mắt nhìn anh một cái, quay đầu bước đi, Quách Bách Vĩ chạy nhanh đuổi kịp, vẫn còn nói: “Được, ái chà, cùng lắm thì anh cũng rên rì cho em nghe vậy, em nghe xong bảo đảm còn mãnh liệt hơn anh.”

Mễ Tiệp dừng lại đá anh một cái, oán hận nói: “Có thể ngâm cái miệng chim của anh lại không!”

Quách Bách Vĩ vội vàng làm một động tác kéo lại trên môi, đôi lấy một cái xem thường của Mễ Tiệp.

Mới vừa vào đại sảnh của quán trà Việt Tú, đã nhìn thấy bên cửa sổ cổ kính có một người đàn ông đeo mắt kiếng mặc áo sơ mi trắng đang ngồi, Mễ Tiệp vừa nhìn thấy anh ta lập tức mỉm cười tiến lên bắt tay, cười nói: “Ồ, chủ nhiệm Mã, anh tới sớm vậy? Thật xin lỗi, trên đường kẹt xe, để anh chờ thật là ngưng ngừng.”

Chủ nhiệm Mã vừa bắt tay vừa nhìn về phía Quách Bách Vĩ sau lưng Mễ Tiệp, sau khi thấy rõ thì vui mừng đi tới bắt tay Quách Bách Vĩ, khiến cho Mễ Tiệp không hiểu ra sao, chỉ nghe chủ nhiệm Mã cười nói: “Ồ, anh Vĩ, sao lại là anh thế? Đã xuất viện rồi sao?”

Mễ Tiệp vừa nghe thấy anh ta gọi “anh Vĩ” thiếu chút nữa bật cười, liếc mắt thấy vẻ mặt Quách Bách Vĩ không kiên nhẫn nói: “Mẹ nó, chính thẳng nhóc cậu là người hẹn gặp vợ ông đây? Làm hại ông đây không được ngủ trưa?”

Chủ nhiệm Mã kinh ngạc, nhìn Mễ Tiệp một chút, lại nhìn Quách Bách Vĩ một chút hỏi: “Anh Vĩ, anh thế nhưng không nghĩa khí rồi, kết hôn khi nào cũng không thông báo với anh em một tiếng, xem thường anh em à?”

Quách Bách Vĩ cười ha hả, vỗ bả vai chủ nhiệm Mã nói: “Nếu như ông đây kết hôn thẳng nhóc cậu có thể thoát được sao, giới thiệu một chút, à, đây chính xác là chị dâu cậu, Mễ Tiệp, hôm nay cô ấy đúng là có chuyện phải nhờ chú em rồi.”

Chủ nhiệm Mã vội vàng lấy ra một hộp thuốc cho Quách Bách Vĩ hút, ngoài miệng nói: “Anh Vĩ, có chuyện gì thì anh gọi điện thoại không phải được rồi sao, nếu em biết là chị dâu tìm em bàn việc, thì em phải tự mình tới thăm mới phải, lại còn để cho anh và chị dâu từ xa đi đến, anh nói đây rốt cuộc là chuyện gì vậy.”

Quách Bách Vĩ nhả ra một ngụm khói, nói: “Người anh em, chỗ làm ăn của chị dâu cậu đấy, có chút khó khăn, hôm nay tìm đến cậu là thần tài, nên làm như thế nào thì làm như thế đó, haizz, các người nói chuyện đi, anh đi thanh toán rồi ra xe ngồi chờ.”

“Đừng mà, anh Vĩ.” Chủ nhiệm Mã vội vàng lôi kéo Quách Bách Vĩ đang ra về phải đi nói: “Anh đây không phải là ngại chết anh em sao? Hôm nay em mời khách, ai nha, coi như là em biết được tin tức anh nằm viện muộn, chưa kịp đi thăm một chút, đi thôi.” Nói xong gọi nhân viên phục vụ đặt một gian phòng hạng sang, gọi trà và điểm tâm ngon nhất.

Nhìn chủ nhiệm Mã vội vàng vàng qua lại chào hỏi, Mễ Tiệp len lén chọc chọc Quách Bách Vĩ nói: “May mắn đã gọi anh đi cùng, nghe nói người này đặc biệt khó nói chuyện. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, để cho anh ta mời khách có được không? Làm không tốt sẽ không vay được tiền.”

Quách Bách Vĩ trừng mắt nói: “Cậu ta dám, để cậu ta mời khách là nể mặt cậu ta, hôm nay nếu không xử lý sự việc cho tốt, để cho anh hài lòng, xem anh trừng trị cậu ta như thế nào, anh muốn chơi đùa cậu ta là việc dễ như trở bàn tay.”

Mọi việc đương nhiên là tiến hành thuận lợi, sáng sớm ngày mai Mễ Tiệp có thể cầm chứng minh thư đi thể chấp cho ngân hàng rồi, ngồi ở trong xe Mễ Tiệp cười híp mắt nhìn Quách Bách Vĩ nói: “Ai nha, anh hùng của em ơi, em thật sự rất sùng bái anh đó.”

Quách Bách Vĩ ngẩng mặt lên lấy tay nâng cằm Mễ Tiệp trêu đùa nói: “Bây giờ đã biết sự lợi hại của anh chưa, sau này có còn dám cãi nhau với anh không?”

Mễ Tiệp cười thờ dãi, nói: “Không dám, không dám, cũng không dám nữa.”

Quách Bách Vĩ cười ha ha nói: “Như thế này mới phải, mau châm cho anh một liều thuốc để nâng cao tinh thần đi.”

Mễ Tiệp nhú mồm, trừng mắt, “Nói anh béo anh còn tức giận? Còn muốn hút thuốc lá? Không muốn lăn lộn sao.”

“Ha ha, ha ha ha, không hút thì không hút.”

“Tại sao anh lại quen biết với chủ nhiệm Mã?”

“Em nói Mã Lượng? Thôi đi, bọn anh ở chung trong một đại viện, thằng nhóc kia từ nhỏ bị anh đánh không ít, nhìn một chút, cũng sắp ba mươi năm trôi qua rồi, vẫn còn vừa thấy anh đã nịnh hót, khi còn bé không ít lần anh đánh cậu ta đến nổi tè ra quần.”

“Oa oh, thì ra từ nhỏ anh chính là một tên lưu manh, bảo sao nhìn anh lại lưu manh như vậy.”

“Nói anh lưu manh ngược lại khi còn bé bị cha anh mắng không ít, cả ngày đều nói tương lai của anh khẳng định vào trại tạm giam, anh thi đấu trường cảnh sát ông ấy còn không tin, cho đến khi chính ủy Lưu gọi điện thoại cho ông báo tin mừng ông ấy mới thở phào một hơi.”

“Cha anh làm gì?”

“Đương nhiên cũng là cảnh sát..., anh sinh ra trong gia đình cảnh sát, là con cháu gia đình xuất thân cách mạng, chỉ là cha anh bây giờ đã về hưu lui khỏi tuyến hai rồi, cha của thằng nhóc Mã Lượng kia chính là cấp dưới của cha anh, cũng về hưu, anh còn có một em trai, ở tòa án cấp cao của tỉnh, bản lĩnh hơn anh, thằng nhóc kia từ nhỏ học tập tốt, không phụ sự mong đợi của mọi người, thằng nhóc thối năm đó lúc nào cũng đi sau lưng anh nịnh bợ hiện tại đã là một cán bộ nhà nước nghiêm chỉnh, chẳng chọc lăm, cậu ta gọi điện thoại cho anh, là anh không chịu nổi cái giọng lãnh đạo của thanh niên kiệt xuất đó, rầm thối gì đây, anh cũng không phải là binh lính tôm tép dưới tay cậu ta, nhưng mà ngược lại cậu ta lại cưới được một cô gái xinh xắn, sau khi cậu ta kết hôn anh không ít lần bị mẹ công kích, nếu mẹ biết em, nhất định kích động giống như thấy nguyên thủ quốc gia đấy.”

Mễ Tiệp nghiêng đầu sang chỗ khác hé miệng cười cười, Quách Bách Vĩ nghiêng đầu tới nhìn cô cười nói: “Cười trộm cái gì chứ? Con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp cha mẹ chồng.”

Sắc mặt Mễ Tiệp trở nên đỏ ửng, mắt tròn trắng, nhẹ nhàng véo anh một cái: “Lo lái xe đi, không nghiêm chỉnh.”

Đang nói thì điện thoại của Quách Bách Vĩ vang lên, thấy là Cương Nha, vừa nhận đã nói: “Gọi điện thoại cái gì vậy, lập tức tới bệnh viện ngay.”

Đi tới bệnh viện vừa mới vào phòng bệnh, đã nhìn thấy khắp phòng là đồng phục cảnh sát, từng người một trên mặt đều là vui mừng khắp khắp, Quách Bách Vĩ chỉ vào bọn họ cười hỏi: “Các người tham gia hôn lễ tập thể à? Nhìn mọi người đều thật xinh đẹp.”

Hoàng Mao Nhi chào Quách Bách Vĩ, cười hi hi nói: “Quách đội, báo tin vui cho anh.”

Đại đội trưởng Chu Bằng vỗ vai Hoàng Mao Nhi nói: “Còn Quách đội sao? Chờ lại, phải gọi Quách cục chứ.”

Quách Bách Vĩ mở to hai mắt hỏi: “Hà? Bổ nhiệm xuống rồi sao?” Chu Bằng cười nói: “Xuống dưới rồi, không phải vội tới báo tin mừng cho cậu luôn hay sao?”

Bởi vì thành tích của Quách Bách Vĩ xuất sắc, cục trưởng Hà đã sớm cân nhắc đến, Cục trưởng phân cục hiện tại đến lúc về hưu, muốn anh làm tốt công tác chuẩn bị, người kế tiếp đảm nhiệm chức vụ cục trưởng phân cục trừ anh ra thì không thể là ai khác, em trai anh ở trên tỉnh cũng vì chuyện này của anh mà quan tâm không ít, trong lòng Quách Bách Vĩ rõ như gương sáng, chỉ chờ trên sở gửi thư bổ nhiệm xuống, nhìn đám người xung quanh mình đều tươi cười, biết chuyện này đã là quyết định chắc chắn rồi.

Quách Bách Vĩ kéo Mễ Tiệp ngồi xuống bên giường, Mễ Tiệp vẫn còn mơ mơ màng màng

mơ màng hỏi: “Quách Bách Vĩ, anh lên chức rồi sao?”

Cương Nha tiếp lời nói: “Hà cục tự mình gọi điện thoại, thư bổ nhiệm của sở lập tức ban xuống, Quách đội vinh dự trở thành cục trưởng phân cục của chúng tôi, chủ trì hình trình.”

Hoàng Mao Nhi không kịp chờ đợi nói: “Quách cục, anh phải mời khách đấy, đây là chuyện vui lớn nếu như anh hẹp hòi, chúng em cũng không thuận theo.”

Cả phòng bắt đầu gọi bầy “Quách cục, Quách cục”, Quách Bách Vĩ vội vàng khoát khoát tay nói: “Ai ai ai, ngừng, ngừng, ngàn vạn lần đừng gọi bầy, một ngày thư bổ nhiệm còn chưa tới, các cậu đừng gọi như vậy, ngộ nhỡ trên thư bổ nhiệm không phải viết tên của Quách Bách Vĩ tôi, còn không phải làm trò cười cho người khác hay sao.”

“Yên tâm đi, Hà cục đã nói rồi, hình trình chỉ đội chỉ đội trưởng cấp một cảnh đốc Quách Bách Vĩ, vinh dự trở thành cục trưởng phân cục công an, không sai được.” Trong phòng không khí vui mừng, trên mặt mỗi người tươi cười như hoa, Mễ Tiệp cảm nhận được niềm vui, cũng nhìn thấy Quách Bách Vĩ rất được các anh em của anh yêu quý, nhìn Quách Bách Vĩ cao hứng cho các anh em hút thuốc, trong lòng không khỏi lạng lẽ kiêu ngạo, người đàn ông ưu tú này, bây giờ là của cô.

Quách Bách Vĩ thật sự không chịu nổi mọi người làm ồn, không thể làm gì khác hơn là chỉ vào Mễ Tiệp nói: “Ai ai, mời khách ăn cơm chơi đùa, được, tìm cô ấy, ai, cô ấy hiện tại là người quản lý tài chính kiêm người đại diện của tôi, cô ấy gặt đầu, chuyện này mới được tính, mau gọi mấy tiếng để nghe nịnh bợ đi.”

Mọi người vừa nghe, ồn ào vây quanh Mễ Tiệp, Hoàng Mao Nhi dẫn đầu gọi “Chị dâu”, cả phòng đều lộn xộn, Mễ Tiệp căng thẳng tới mức mặt cổ đỏ bừng cả khuôn mặt, không biết làm sao. Quách Bách Vĩ cười hi hi tách đám người ra như đuôi vịt nói: “Đi đi đi, tất cả đều rút ngay cho ông đây, nếu là hù dọa chị dâu các cậu rồi, ông đây còn phải mất công dụ dỗ, hôm nay ông đây mạo hiểm quý bản giặt đồng ý với các cậu, buổi tối đi Hải Bì.”

“Hoan hô!” Mọi người bắt đầu vỗ tay, Hoàng Mao Nhi mặt dày nói với Mễ Tiệp: “Chị dâu, coi như em xin chị, nhất định phải để Quách cục quý bản giặt một lần, chị không biết đâu mỗi ngày chúng em đều phải sống ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, dù sao cũng phải để cho em báo thù một chút.”

Mọi người vừa ồn ào vừa cười ầm lên, Quách Bách Vĩ làm bộ hung ác nghiêm mặt nhìn cậu ta chăm chăm “Nói cái rắm gì vậy, nếu ông đây phải quý bản giặt thì cậu cho là cậu trốn được sao? Cẩn thận ông đây một chương loại bỏ cậu.”

“Ồ, Quách cục của chúng ta từng luyện Thiết Sa Chương.”

“Không đúng, là Đồng Tử Công.”

“Gi? Đồng Tử Công? Anh chớ đùa, nhìn chị dâu chúng ta xinh đẹp như vậy, đoán chừng là phá công rồi.”

“Thằng nhóc thôi, miệng đầy lời diên hùng, cậu dám đắc tội chị dâu thì thôi đi, đừng làm liên lụy tới chúng tôi.”

Mễ Tiệp nhìn Quách Bách Vĩ cùng cấp dưới đùa giỡn, cũng không biết tại sao lại đột nhiên nhớ tới anh Khoan, cảnh tượng khi ở cùng anh Khoan, không ai dám nói đùa với anh ta như vậy, ánh mắt của anh ta trừng trừng, bọn đàn em phía dưới bị dọa sợ đến run lấy bẫy, chỉ sợ lão đại mất hứng bọn họ sẽ gặp xui xẻo, khi lão đại không yêu cầu thì đứng ở xa, ai cũng không được tiến lên, làm sao giống như Hoàng Mao Nhi hay Cương Nha, nắm cả bả vai Quách Bách Vĩ, hi hi ha ha cười đùa lẫn nhau. Cũng là bị người khác gọi vài tiếng “Chị dâu” trước kia những người đó đều là nịnh hót, nịnh nọt, hiện tại đồng nghiệp của Quách Bách Vĩ gọi, lại là tôn trọng, cung kính, Mễ Tiệp trong lòng rất xúc động, hiện tại cuộc sống của cô ở dưới ánh mặt trời, ấm áp, cô yêu Quách Bách Vĩ, chỉ là nam nữ yêu nhau bình thường, không có ngưỡng vọng, không có si mê, không có ảo tưởng, chỉ là lương tình tương duyệt bình thường, yêu say đắm bình thường. Trước mắt Mễ Tiệp dần dần sáng ngời, nhìn Quách Bách Vĩ, sáng tỏ thông suốt, cô vui mừng vì mình rốt cuộc cũng nghĩ ra, đối với anh Khoan, đó chỉ là suy nghĩ mơ mộng của một bé gái, hư vô giống như bèo trôi, không thể làm đến nơi đến chốn; mà Quách Bách Vĩ, cũng là người mà cô muốn nắm chặt hạnh phúc, cô yêu, đây là tình yêu, cùng với mê luyện không giống nhau, nghĩ tới đây, nhìn Quách Bách Vĩ, cười hí hóp nói: “Nếu mọi người vui mừng như thế, trước hết chúng ta đi tìm chỗ ăn cơm, sau đó đi karaoke Tiền Quý hát, để mọi người tùy ý chơi đùa, có được không?”

“Hoan hô! —— Chị dâu vạn tuế!” Mọi người vui mừng vừa vỗ tay vừa gào lên, Quách Bách Vĩ cũng là mở to hai mắt giật dử nói: “Mẹ nó, phá gia chi tử em diên ư, như thế này thì xài hết bao nhiêu tiền vậy.”

Mọi người trong phòng cùng nhau chỉ vào Quách Bách Vĩ nói: “Cắt ~!”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 29

Edit: Thanh Hưng

Một nhóm người đi tới karaoke Tiền Quý hát, quản lý đã nhận ra Quách Bách Vĩ, vừa nhìn thấy mọi người tới vội vàng lấy thuốc lá đi đi lại lại mời, “Ồi, thật không dễ dàng thấy Quách đội ra ngoài chơi, anh em chúng ta cũng đã lâu không gặp mặt rồi đúng không?” Cương Nha một phen nắm lấy bả vai quản lý, vừa vỗ vừa nói: “Người anh em, Quách đội vinh dự trở thành cục trưởng phân cục của chúng tôi, có thể về sau gặp mặt phải đổi cách xưng hô. Còn nữa, mau đem bột phấn với thuốc viên gì gì đó giấu đi, nếu như bị Quách cục nhìn thấy thì nguy rồi.” Quản lý đẩy Cương Nha ra ‘Phì’ một tiếng, “Thằng nhóc cậu đừng đổ oan cho anh, anh đây làm ăn nghiêm chỉnh, chạm vào những cái đồ chơi đó làm gì? Anh còn chưa có chán sống đâu đây.” Nói xong nhìn về phía Quách Bách Vĩ cười: “Chỉ là Quách đội vinh dự trở thành Quách cục chính là việc vui lớn, hôm nay tôi mời, hưởng chút vẻ vang của Quách cục, muốn gì tùy ý gọi, không cần khách khí với tôi.”

Quách Bách Vĩ cười khoát tay nói: “Ngần vạn đừng, anh cũng đừng nghe Cương Nha nói vớ vẩn, hôm nay đã có người mời khách rồi, anh à, để lần sau đi.” Quản lý cười gọi trưởng ca tới, đặc biệt dặn dò tìm một gian phòng lớn, rượu vừa mới mang đến đã thấy Tiểu Vương cầm microphone gào lên: “Hiện tại, cho mời người anh hùng trong hệ thống cảnh sát của chúng ta, người được tất cả quần chúng nhân dân kính yêu, người cảnh sát nhiều tài năng, được

mệnh danh là người tài giỏi nhất, mắc cỡ chết Quách Phú Thành, tức chết Vương Lực Hoàn, Quách cục trưởng, hát một bài cho mọi người nghe, mọi người hoan nghênh.”

Cấp dưới một hồi quý khóc sôi trào, Quách Bách Vĩ vừa cười mắng vừa đứng lên, nhận lấy microphone nói: “Ừ, nếu mọi người cổ vũ như vậy, tôi sẽ cố gắng hát một bài, Mễ Tiệp, đến đây, đến đây.” Anh vẫy tay với Mễ Tiệp. Mễ Tiệp chỉ vào mũi mình dùng khẩu hình hỏi: “Em?” “Đúng, chính là em, mau đến đây.”

“Hôm nay nhân cơ hội tất cả mọi người đều ở đây, tôi hát cho chị dâu các người nghe một bài, biểu đạt cái ý kia, tôi không nói quá trực tiếp, nếu không ngọt quá các người lại đau răng.” Phía dưới lại hỗn loạn, Quách Bách Vĩ kéo tay Mễ Tiệp đứng ở trước màn hình, âm nhạc vang lên, Mễ Tiệp mới biết thì ra bài Quách Bách Vĩ muốn hát là “Thành phố lớn tình yêu nhỏ”.

Mái tóc đen cuốn thành một vòng

Quấn quanh tất cả nỗi nhớ dành cho em

Cách nửa gương mặt trong suốt

Lời nói trong miệng đã không đánh lừa

Hình ảnh an tĩnh của nóc nhà màu xám

Ngon đèn soi rõ khuôn mặt xinh đẹp của em

Cuối cùng cũng tìm được điểm cuối của tất cả lưu lạc

Em mỉm cười thì bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến

Ngàn vạn lần không được nói thiên trường địa cửu

Tránh cho em cảm thấy anh không thiết thực

Suy nghĩ đơn giản bao nhiêu thì sẽ đơn giản bấy nhiêu

Là mẹ nói cho anh biết triết lý

Trong đầu là em trong lòng cũng là em

Trong thành phố lớn có tình yêu nhỏ bé đầy ngọt ngào

Nỗi nhớ là em toàn bộ đều là em

Trong thành phố lớn tình yêu nhỏ chỉ hướng về em . . . . .

Cắt lấy một nắm tóc để cho anh đặt trong lòng

Đi tới đâu cũng có thể ở cùng em . . . . .

Mễ Tiệp chưa bao giờ nghĩ Quách Bách Vĩ lại biết hát, nhắm mắt lại nghe thật sự có thể lấy giả làm thật, Quách Bách Vĩ cũng cười hi hi nhìn Mễ Tiệp, dưới ánh đèn hai mắt tỏa sáng lấp lánh, mây mũi anh tuấn chính là kiểu dáng cô yêu thích, không khỏi lặng lẽ nắm chặt tay Quách Bách Vĩ, trong lòng cảm động cùng hạnh phúc ngập tràn, bài hát này Mễ Tiệp chưa bao giờ nghe lại có cảm giác ngọt ngào và cảm động như vậy. Bọn Cương Nha, Hoàng Mao Nhi vừa vỗ tay vừa kêu to, cả phòng sôi trào giống như nước sôi, Hoàng Mao Nhi lớn tiếng hô: “À, để cho bọn họ hát đối đáp tình ca đi!”

“Không được, không được.” Mễ Tiệp vội vàng khoát tay: “Tôi ngũ âm không tốt, hù dọa mọi người thì rất xấu hổ.”

Quách Bách Vĩ cười nói: “Yên tâm đi, bọn họ cũng kiên cường lắm, chúng ta hôm nay sẽ song kiếm hợp bích, thể hiện một chút năng lực của chúng ta.” Nói xong lôi kéo Mễ Tiệp đi đến trước máy vi tính chọn bài, tìm bài hát để hát đối, Mễ Tiệp khó xử nói: “Ai, anh cũng không phải không biết là em không hát được nha, anh đây không phải là làm cho em xấu mặt sao.”

“Vui vẻ lên, cũng không phải là bắt em tham gia thi đấu, sợ cái gì, nghĩ đơn giản một chút.” Nói xong chọn một bài hiện đang rất phổ biến trên Internet “Phạm sai lầm”, thật sự rất dễ, Mễ Tiệp thấy còn có thể hát được, lại thấy mọi người hô hào như kẻ điên, dứt khoát nhắm mắt lại hát một phen, Quách Bách Vĩ vẫn nắm tay Mễ Tiệp không buông, còn bắt chợt đặt lên khóe miệng hôn một cái, Mễ Tiệp hưng phấn đỏ mặt, đám người điên bên dưới vừa đánh nhịp vừa nhảy múa loạn xạ.

Quách Bách Vĩ giống như bá chủ, lúc thì hát “Vỗ tay”, lúc lại hát “Em nguyện ý” của Vương Phi, dùng giọng nữ đặc biệt của Vương Phi kéo dài tình ý, Mễ Tiệp uống một cốc bia, cũng cảm thấy lâng lâng rồi, nhìn Quách Bách Vĩ không ngừng khoe khoang tài hoa ca hát, trong hai con mắt toát ra bóng màu hồng, nghĩ thầm, ai nha anh thật lãng mạn, em thật rất yêu anh.

Một nhóm người hát đến hơn mười một giờ đêm mới ngừng. Sau khi cùng mọi người chia tay Mễ Tiệp lái xe đưa Quách Bách Vĩ trở về bệnh viện. Ngày

mai phải cắt chỉ rồi, sau đó mới có thể xuất viện. Lúc đi qua siêu thị mở cửa 24h, Quách Bách Vĩ vẫy tay bảo Mễ Tiệp dừng xe, Mễ Tiệp tấp vào lề đường dừng lại hỏi: “Uống say sao? Còn điên khùng gì nữa.”

Quách Bách Vĩ cười hi hi chỉ vào siêu thị nói: “Say? Anh còn cách nó xa vạn dặm. Không phải bảo là mua áo mưa cho anh em của anh sao? Hiện tại không đi thì đợi đến bao giờ đây?”

Mặt Mễ Tiệp đỏ lên, liếc anh một cái, nói: “Vậy anh đi đi, em chờ anh.”

“Hả? Xấu hổ à? Cái này có gì đâu, đi một chút, chúng ta cùng nhau đi, về sau em chính là vợ anh rồi, thẹn thùng cái gì.” Nói xong lập tức kéo Mễ Tiệp xuống xe đi vào trong siêu thị.

Mễ Tiệp đỏ mặt đứng ở bên cạnh khu đồ dùng tự chọn, đầu cũng không ngẩng lên, Quách Bách Vĩ quan sát tỉ mỉ, còn hỏi: “Ài, em có muốn mua hàng nhập khẩu hay không? Chất lượng khẳng định rất tốt.” Nói xong cầm một hộp trên mặt có biểu tượng Âu Mi lên nói với Mễ Tiệp: “Chắc chắc, xem một chút, đây mới là. . . . . Sao em đứng xa như vậy, mau tới đây.”

Người mua đồ dùng tự chọn cũng không ít, còn có mấy cậu nhóc nhìn giống như học sinh cũng đang nhìn đông nhìn tây, mặt Mễ Tiệp càng đỏ hơn, kéo kéo cánh tay Quách Bách Vĩ: “Nhanh lên một chút á..., nhanh.”

Quách Bách Vĩ nhìn bộ dạng quần bách của Mễ Tiệp cố ý lớn tiếng: “Không hiểu sao, hàng nhập khẩu cũng chia lớn nhỏ, chọn đúng mới tốt chứ.” Anh mới vừa nói xong cũng nhìn thấy mấy người đẹp nữa, nhìn rực rỡ như pháo bông đang đi từ từ tới đây, Quách Bách Vĩ lập tức mờ to hai mắt mà nhìn, ánh mắt kia giống như nhìn con ruồi dính trên mạng nhện vậy.

Mễ Tiệp vừa quay đầu lại, lửa giận lập tức dâng lên, nghĩ thầm, mẹ nó, bà đây vẫn còn ở cạnh anh đấy, anh thấy người đẹp liền khoái chí? Đoạt lấy cái hộp trong tay Quách Bách Vĩ, chỉ vào chữ bên trên lớn tiếng nói: “Chất lượng hàng nhập khẩu đúng là rất tốt, chỉ là anh cũng phải nhìn cho rõ, đây là số lớn, anh chỉ là đậu đỗ nhỏ làm sao dùng được?” Nói xong “Pằng” một cái đặt vào trong tay Quách Bách Vĩ, cũng không quay đầu lại “Cộp cộp cộp” đạp giày cao gót mà đi.

Quách Bách Vĩ trừng mắt không dám tin lắm bầm: “Cái... cái gì? Đậu đỗ nhỏ. . .”

Mấy người đẹp nhìn Quách Bách Vĩ đang lúng túng che miệng cười trộm. Quách Bách Vĩ cảm lung tung mấy hộp không phân biệt lớn nhỏ, tức giận quay móng vôi vôi vàng vàng bỏ chạy, đời này Quách Bách Vĩ chưa từng mất mặt như vậy, nhưng chờ anh tính tiền xong căn rặng nghiêng lợi đuổi theo ra đến cửa, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé xinh đẹp của Mễ Tiệp lóe lên sau ánh đèn, nói tạm biệt với anh.

Lần này Quách Bách Vĩ hoàn toàn sững sờ, cô gái hẹp hòi này thật sự tức giận, vôi vàng móc điện thoại ra gọi, Mễ Tiệp liên tiếp không nhận, lại gọi lại, tắt máy, Quách Bách Vĩ tức giận cúp điện thoại, vừa định nắn mấy câu thì nghe thấy sau lưng một trận cười ha ha, quay đầu lại nhìn, thì ra là người đẹp vừa đi dạo ở khu đồ dùng tự chọn, vừa nhìn anh vừa cười ha ha, trong tiếng cười còn xen lẫn một câu “Đậu đỗ nhỏ”. Một người đẹp còn nháy mắt mấy cái với Quách Bách Vĩ, trêu đùa nói: “Anh quả đậu, bạn gái tức giận rồi hả?” Nếu là trước kia Quách Bách Vĩ nhất định sẽ trêu đùa với các cô ấy một chút, nhưng bây giờ trên trán Quách Bách Vĩ anh đã dán nhãn hiệu “Mễ Tiệp” rồi, anh thật vất vả mới có thể dán nhãn hiệu lên hiện tại lại bị ném xuống, không biết còn phải phí bao nhiêu sức lực mới có thể lừa trở lại đây. Cho dù nhìn thấy người đẹp đối với anh thật sự có hứng thú nhưng Quách Bách Vĩ cũng không có một chút ý định hồ đồ nào, nghĩ đến Mễ Tiệp đang đen mặt, Quách Bách Vĩ cũng bất chấp giậm chân, vôi vàng ngoắc một chiếc xe taxi ào ào ngồi lên, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Quách Bách Vĩ cuối cùng cũng gọi điện thoại được cho Mễ Tiệp, Mễ Tiệp cũng vừa mới thức dậy nên rất tức giận, mở mồm chính là một câu: “Con mẹ nó anh tìm ai vậy? Sáng sớm quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác!”

Quách Bách Vĩ đưa điện thoại ra xa một chút, tới khi không nghe được tiếng nắn làm người ta phun máu mới cười đùa nói: “Mễ Tiệp, còn chưa dậy sao? Em quên rồi ư? Hôm nay anh cắt chỉ, xuất viện, tại sao em vẫn chưa tới vậy?”

“Anh cắt chỉ đã có bác sĩ, xuất viện cũng có các anh em, em đến làm gì? Chẳng lẽ anh lại còn muốn em công anh trở về?”

Quách Bách Vĩ thấy giọng điệu Mễ Tiệp không tốt, đây thật sự là tức giận, vôi vàng nhận tội: “Mễ Tiệp, anh chỉ đùa em thôi, thật sự tức giận với anh sao? Anh bảo đảm với chủ tịch Mao, nếu về sau anh lại bị bệnh phải vào bệnh viện, liền. . . . . Liền bị con ruồi phiền chết, bị con muỗi cắn chết, có được hay không?”

Anh vừa mới nói xong thì nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh “Tút, tut, tut”, không khỏi “Haizz” một tiếng, trong lòng lại có chút cảm giác không rõ, có chút buồn phiền, không phải chỉ nhìn người đẹp thôi sao? Có cái gì đâu, người sinh ra mắt không để nhìn chẳng lẽ dùng lỗ mũi để trút giận sao? Có chút giận dữ, còn có chút không cam lòng, nhớ tới Hường Dương từng nói, người phụ nữ này không để ý dạy dỗ, xem ra thật đúng là không thể giữ nổi cô. Ngược lại suy nghĩ một chút, anh thật sự sợ Mễ Tiệp sao, đang không biết làm thế nào mới tốt, thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra, rất nhiều anh em đến đón mình xuất viện “Phân phát” đi vào, Hường Dương đuổi dài cô nhìn khắp nơi một chút, hỏi: “Ồi? Sao chỉ có một mình anh? Người phụ nữ hoang dã điều ngoa kia đâu?”

Quách Bách Vĩ đang bực tức không có chỗ trút, giận dữ nói: “Vào viện thần kinh rồi!” Nói xong nằm lên giường bệnh, kéo chăn đắp ở trên mặt, bắt đầu nằm ngay đơ.

Mọi người anh nhìn tôi...tôi nhìn anh, trong lòng cũng đã hiểu rõ, thì ra là vợ chồng son giận dỗi, vị đại cục trưởng này mất hứng nên tâm trạng không tốt. Chu Băng liếc xéo Hường Dương một cái, dùng ngón tay chọc một cái vào đầu của anh ta, nhỏ giọng nói: “Xem cái miệng thú của cậu đi, cái gì mà người phụ nữ hoang dã, miệng chó không phun ra được ngà voi.”

Hướng Dương tròn mắt tiếp lời: “Anh có thể ới ra ngà, anh ới một phần cho tôi xem một chút?”

Quách Bách Vĩ “Hô” một tiếng xoay người đứng dậy, nhảy xuống giường mặt đen lại nói với Cung Nha: “Sửa sang lại đồ của tôi một chút”, lại chỉ chỉ Tiểu Dương nói: “Em đi làm thủ tục xuất viện đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng, đám người Hướng Dương đuổi sát đi theo vào phòng thay băng, nhìn bác sĩ dùng cây kéo thận trọng cắt chỉ, trên đầu Quách Bách Vĩ bị trụi một mảng, vì vết thương trên da đầu mà bác sĩ đã cạo sạch tóc, nhìn giống như cái đầu lâu rất buồn cười, mọi người cố nén không dám cười ra tiếng, hiện tại mặt của Quách Bách Vĩ đã đen như đất nòi, ngược lại bác sĩ cắt chỉ “Xì” bật cười, đùa giỡn nói: “Ôi, nhìn đi, nếu tôi không làm bác sĩ thì có thể mở cửa hiệu cắt tóc đấy, nhìn cái đầu được cắt này, kiểu tóc mới của thế giới.”

Cô y tá nhỏ vừa giúp đỡ vừa vui vẻ cười khúc khích, Quách Bách Vĩ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm cô y tá nhỏ, đến khi cô ngượng ngùng không cười tiếp được nữa, mới mặt không thay đổi nói với bác sĩ: “Tức cười, ông thật sự con mẹ nó tức cười.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 30

Thay cho Từ Thuần đang ăn cơm, Tiểu Hồng ngồi trực ở trước quầy đang lật quyển “Chân dung người mẫu nam nổi danh quốc tế” thì đột nhiên có cảm giác bị một bóng đen che khuất, ngẩng đầu lên mới thấy ở trước quầy có một người đàn ông cao lớn mặc quần áo thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai, khuôn mặt rực rỡ như ánh nắng mặt trời, đang lộ nguyên hàm răng trắng cười với cô ấy. Tiểu Hồng lập tức đứng lên, nhìn người mẫu nam châu Âu trong tay một chút, lại nhìn người đàn ông cao lớn có thể so với người mẫu nam trước mặt một chút, trong đôi mắt đã bắt đầu tỏa ra bong bóng, vừa dùng nụ cười quyến rũ thay cho nụ cười nghề nghiệp phóng điện với người đàn ông vừa nói: “Ôi, tiền sinh, anh tới tập thể dục sao? Không phải là hội viên đúng không? Tôi như chưa từng thấy anh bao giờ.”

Người đàn ông cười hi hi háy mắt nói: “Chính là không phải mới đến, có thể đăng ký không?”

Tiểu Hồng đắc ý, cố ý vui mừng nói: “Dĩ nhiên có thể a, ở đây chúng tôi có hội viên phổ thông, hội viên cao cấp, hội viên vip bạch kim, anh xem anh muốn đăng ký loại nào đây?”

Người đàn ông suy nghĩ một chút nói: “Không bằng như vậy đi, tôi muốn gặp bà chủ của các cô, để cô ấy giới thiệu cho tôi một chút, có được không?”

Trong lòng Tiểu Hồng có chút kỳ quái, con người đảo một vòng, nhưng vẫn cười hi hi nói với người đàn ông: “Thật xin lỗi nha, bà chủ của chúng tôi nhặt lý vận cơ, không rảnh, không bằng để tôi giới thiệu cận kề cho anh nhé?”

Người đàn ông sờ cằm một cái, nhìn Tiểu Hồng rất xinh đẹp một chút, gật gật đầu nói: “Cũng được, cô tên gì vậy? Tôi nên xưng hô với cô như thế nào đây?”

“Nơi này mọi người đều gọi tôi là chị Hồng, anh có thể gọi tôi là Tiểu Hồng.”

“À ——” Quách Bách Vĩ sờ cằm nhìn Tiểu Hồng gật đầu, nghĩ thầm, thì ra cô chính là Tiểu Hồng, đã từng nghe Mễ Tiếp không ít lần nhắc tới cô. “Vậy, bà chủ của các cô đâu?”

Tiểu Hồng lại càng kỳ quái, nghĩ thầm người này sao lại nhắc tới chị Mễ rồi, chẳng lẽ có quen biết sao? “Ôi, không khéo rồi, bà chủ của chúng tôi vừa mới đi, nhưng là nếu anh muốn đăng ký làm hội viên tôi cũng có thể làm giúp anh, không cần bà chủ phải tự mình làm đâu.”

Quách Bách Vĩ nghiêng đầu quan sát thiết bị sang trọng được lắp đặt trong phòng tiếp khách, hai bên còn có khu nghỉ ngơi có thể cung cấp cho hội viên tạm thời chờ đợi, lại nhìn thông báo trên tường, bên trên viết chỉ cần khách hàng tới khu nghỉ ngơi chờ đợi, thì sẽ có cà phê, nước trà miễn phí lại còn có một ít điểm tâm. Hiện giờ trong khu nghỉ ngơi cũng có mấy người đang lật xem tạp chí nam, mỗi một người đều là thân thể cường tráng, xem ra tập luyện không ít. “Ài, tôi biết bà chủ của các cô, tôi đã gọi điện thoại tới cho cô ấy rồi, cô ấy nói ở chỗ này chờ tôi, cũng không nói sẽ đi ra ngoài nha, có phải là cô nhớ nhầm hay không? Nếu không có lại vất vả đi nhìn một lần nữa đi?”

Tiểu Hồng vừa nghe vừa đánh giá Quách Bách Vĩ từ trên xuống dưới một phen, nghĩ thầm, chị Mễ khi nào lại quen biết một người đàn ông đẹp mắt như vậy nha, nhìn dáng người này một chút, chắc chắn, có thể so sánh với người mẫu châu Âu rồi, nhưng chị Mễ cũng không dại là có người tìm mà, nhìn Quách Bách Vĩ một chút nói: “Thật xin lỗi, ha, xin lỗi, bà chủ thật sự là vừa mới đi, nếu không, anh lại gọi thêm cho chị ấy một cuộc điện thoại?”

Quách Bách Vĩ nghĩ thầm nếu cô ấy nhận điện thoại của tôi, tôi còn chạy tới nơi này làm cái gì, cái người phụ nữ hẹp hòi này, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, tính tình thật mâu thuẫn, biết rõ hôm nay mình xuất viện lại nói không không phải nhiệm vụ của mình nên không đi, mình tại sao lại tìm một người cứng đầu như vậy chứ. Nhìn Tiểu Hồng bộ dáng gian xảo, không thể làm gì khác hơn là sờ mũi một cái, làm bộ lấy điện thoại ra, chỉ chỉ khu nghỉ ngơi nói: “Ha ha, tôi sang bên kia “

Tiểu Hồng nhìn Quách Bách Vĩ đi tới khu nghỉ ngơi ngồi xuống, suy nghĩ một chút, lại tự mình pha ly cà phê bùng qua, Quách Bách Vĩ vội vàng đứng lên nói cảm ơn, Tiểu Hồng uốn éo người đi đến trước quầy len lén quan sát Quách Bách Vĩ, nhìn tới nhìn lui sinh ra cảm khái, chị Mễ thật đúng là tốt số, nhìn người đàn ông này một chút đi, cực phẩm nha.

Quách Bách Vĩ ngồi ở chỗ đó rầu rĩ, nếu Mễ Tiệp còn không nghe điện thoại thì làm thế nào? Dứt khoát lấy điện thoại, rút bút điện tử ra bắt đầu viết:

Gấu có thể nói với nhau: người anh em, sao lại nghèo thành như vậy rồi hả? Đem cả bốn chân đi bán?

Phả nói với khur: lại bán rượu giả rồi hả? Bị ngành công thương niêm phong chứ?

Những người lính nói với đời: tại sao lại giẫm lên mình hả? Hai chân đều bị nô?

Khẩu nói với hời: em yêu, mang thai lâu như vậy cũng không nói cho anh biết?

Vai hề nói cô gái: ai, em xem anh nhiều tuổi như thế này, cũng không dễ dàng tìm được phụ nữ, em phải theo anh chứ sao.

Mới vừa cất điện thoại uống một hớp cà phê, điện thoại lập tức vang lên, Quách Bách Vĩ vừa thấy là Mễ Tiệp gọi tới, trong lòng vui vẻ, vội vàng nhận: “Mễ Tiệp à?”

“Ừ.”

“Em ở đâu vậy?”

“..... Em ở đâu cũng phải báo với anh sao?”

“Không phải, anh tới câu lạc bộ tìm em, nhưng Tiểu Hồng nói em mới vừa ra ngoài, em đi đâu vậy?”

“Tiểu Hồng? Cô ấy đâu?”

“Ồ đằng kia, em đang ở đâu vậy? Anh đi đón em nhé?”

“Anh vẫn ở câu lạc bộ sao?”

“Ừ.”

“Vậy được, anh chờ một chút.”

Bên này mới vừa cúp, điện thoại trước quầy Tiểu Hồng đã vang lên, Tiểu Hồng nghe, vừa nhìn Quách Bách Vĩ vừa “Ừ, à, ha, nha”, Quách Bách Vĩ nhìn Tiểu Hồng cười híp mắt đi tới nói với anh: “Bà chủ chúng tôi nói rồi, anh tới phòng làm việc đi.”

Quách Bách Vĩ gạt đầu một cái nhưng mà trong lòng lại oán hận Tiểu Hồng, nghĩ thầm nha đầu chết tiệt kia dám gạt ông đây. Nhìn Tiểu Hồng phía trước vừa dẫn đường vừa uốn éo thắt lưng, lại nghĩ tới thời điểm mình cùng Mễ Tiệp ân ái, thắt lưng Mễ Tiệp có thể xoay khiến cho anh kinh ngạc, cũng có thể thỏa mãn bất kỳ tư thế nào mà anh yêu cầu. Nghĩ đến sẽ lập tức gặp được Mễ Tiệp, trong lòng lại ngửa một chút. Tới qua chính mình một người ngủ không ngon, trong đầu đều là dáng vẻ quyến rũ của Mễ Tiệp, tiếng cô thở dốc, tiếng thét chói tai lúc đến cao trào, còn có mình dùng lực đè thân thể cô “Bành bành” một tiếng, hành hạ anh không ngủ được, đặc biệt là nghĩ tới trong nháy mắt mình tiến vào trong thân thể Mễ Tiệp chiếm lấy cô, cảm giác này tuyệt vời đến nỗi Quách Bách Vĩ trên da nổi lên từng trận da gà, thân thể vừa nóng vừa đồ mồ hôi, anh em mình ở giữa háng như một thanh trường thương ngang cao đầu, sừng sững không ngã, thế nhưng anh lại chỉ có thể ở trên giường lăn qua lộn lại, chỉ có thể dùng chăn cọ xát, nửa đêm thật sự không chịu nổi ở phòng tắm nhỏ trong phòng bệnh tắm nước lạnh, thật vất vả mới đem anh em mình trấn an được, vừa nhìn, trời đã sáng, thiếu chút nữa làm anh tức chết, càng thêm đòi mạng anh chính là Mễ Tiệp thậm chí cũng không tới bệnh viện, anh lại càng thêm uất ức, cắn răng nghiêng lợi nghĩ, nhìn một chút xem cô gái này hành hạ ông đây như thế nào, máu lạnh! Nhưng anh thật sự là không nhịn được khát vọng đối với Mễ Tiệp, nhớ nhung, nhớ tới Mễ Tiệp dùng ánh mắt tức giận nhìn anh chăm chăm, lại không khỏi an ủi mình nói, ài, nếu là Mễ Tiệp không yêu mình cô ấy có thể như vậy sao, thôi, cô ấy không tìm đến mình thì mình đi tìm cô ấy, có gì đâu, đại trượng phu có được dẫn được, cúi đầu với vợ mình cũng không mất mặt.

Nhưng anh cũng không chịu nổi “Kiểu tóc quốc tế mới” này, dứt khoát đi cửa hiệu cắt tóc cạo trọc cả đầu, đội mũ nên cũng không nhìn thấy, lập tức vội vàng vàng tới câu lạc bộ, ngẩng đầu nhìn “Phòng làm việc của quản lý” ở lầu năm, Tiểu Hồng chỉ chỉ cửa nói: “Ài, tự anh vào đi.” Nói xong uốn éo một cái bỏ đi.

Quách Bách Vĩ quay về phía cửa thở ra một hơi, đưa tay gõ gõ lên cửa, bên trong truyền ra âm thanh trong trẻo của Mễ Tiệp: “Mời vào.”

Quách Bách Vĩ đẩy cửa ra, liếc mắt liền nhìn thấy Mễ Tiệp ngồi ở phía sau bàn giám đốc, mặc đồ công sở, tóc dài búi lên đỉnh đầu, nhìn có cảm giác như thành phần trí thức, anh cười hi hi nhìn Mễ Tiệp nói: “Ồ, bà chủ lớn, muốn gặp em thật đúng là khó khăn, qua năm ái chém sáu tướng nha.”

Mễ Tiệp đứng lên liếc anh một cái, xoay người đi rót nước, Quách Bách Vĩ đóng cửa lại, đi tới sau lưng Mễ Tiệp ôm cổ cô, tay kia trực tiếp liền từ cổ áo mở rộng của Mễ Tiệp đưa vào, cảm vú của cô, nhỏ giọng rên rỉ: “Mễ Tiệp, Mễ Tiệp, biết anh nghĩ tới em nhiều như thế nào không?”

Mễ Tiệp ra sức tránh ra ma trảo của anh, tức giận nói: “Cút ngay, cột nhà, không biết xấu hổ, cũng không nhìn xem đây là đâu.”

Quách Bách Vĩ “Chặc chặc” hai tiếng, liếc mắt nói: “Còn tức giận sao? Lòng dạ hẹp hòi.”

Mễ Tiệp giận, đặt chén trà lên bàn, thở hắt hắt nói: “Anh tới nghe mắng sao?”

Quách Bách Vĩ làm mặt dày cười hi hi nói: “Anh tới tìm vợ anh mà, nhìn cái miệng nhỏ nhắn vĩnh lên này, hôn một cái.” Nói xong lập tức lại gần phía trước muốn hôn miệng Mễ Tiệp.

Mễ Tiệp một chương đầy Quách Bách Vĩ ra, trong lòng giận anh đùa cợt không đứng đắn, nhớ tới tối qua ở trong siêu thị thấy ánh mắt nhìn người đẹp kia của anh, liền hận không thể lột da anh, người đàn ông này chẳng lẽ không thể không nhìn người đẹp sao? Suy nghĩ một chút là tự mình thương anh, quả thật uất ức chết rồi. Nhìn gương mặt cười đùa của Quách Bách Vĩ, oán hận nói: “Anh cút ngay, em không phải người đẹp, em là vật tham chiếu, anh nếu không mù thì hãy đi tìm người đẹp, hôn người đẹp đi.”

Quách Bách Vĩ thu hồi cười đùa, nghiêm chỉnh nói: “Ai nói? Ai nói em là vật tham chiếu? Anh thấy anh ta chán sống rồi, dám nói vợ anh là vật tham chiếu? Đây là người mù nào nói? Để anh đi thu thập anh ta.”

Mễ Tiệp trợn mắt một cái mặc kệ anh, vừa mới xoay người muốn đến sau bàn ngồi xuống, không nghĩ tới lại bị Quách Bách Vĩ từ phía sau ôm lấy: “Vợ, anh nhớ em lắm.”

Mễ Tiệp giơ cánh tay lên lui về phía sau hung ác thúc cho anh một cái, tức giận nói: “Ai là vợ anh.”

Quách Bách Vĩ tay lại bắt đầu không thành thật, ở trong ngực Mễ Tiệp cọ tới cọ lui, dùng anh em đã thức tỉnh chọc chọc vào mông Mễ Tiệp, kẻ ngu cũng biết đây là đôi khát rồi, anh còn dùng âm thanh ai oán nhỏ giọng nói: “Vợ, vợ, em thương anh đi, nhé? Nhìn anh nơi này cứng rắn, không chịu nổi.”

Mễ Tiệp gấp đồ mặt, vừa tránh ra vừa vội vàng nói: “Quách Bách Vĩ, đây là phòng làm việc của em, chỗ làm việc của em, sẽ có người tới.”

Quách Bách Vĩ một phen bỏ qua Mễ Tiệp vội vàng đi vài bước “Cùm cụp” một tiếng khóa trái cửa, Mễ Tiệp thấy vẻ mặt đói khát của Quách Bách Vĩ không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Anh...Anh muốn làm thật?”

Quách Bách Vĩ cũng là một phen nhấc váy của cô lên đẩy tới ngang hông, vừa dùng ngón tay đẩy ra quần lót của Mễ Tiệp sang một bên vừa nói: “Anh còn chưa từng làm ở trong phòng làm việc đâu, ân ái ở trong phòng làm việc suy nghĩ một chút cũng thật kích thích.” Ngón tay của anh đã duỗi đến trong khe rãnh ướt át của Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ rên rỉ một tiếng vội vàng hôn miệng Mễ Tiệp, vừa dùng lực mút vào vừa mơ hồ nói: “Mẹ nó, anh mới sờ đã ướt thành như vậy rồi.”

Mễ Tiệp muốn thoát ra gông cùm xiềng xích của Quách Bách Vĩ, bắt đầu dĩ lại bị Quách Bách Vĩ làm cho nảy mầm ham muốn khiến tâm thần hoảng loạn, một tay chống đỡ trên bàn để tránh mình trượt chân, một tay nắm vai Quách Bách Vĩ thở hổn hển nói: “Quách, Quách Bách Vĩ, đừng ở chỗ này, sẽ có người. . . . .”

Quách Bách Vĩ lại một phen nâng hông của Mễ Tiệp lên, để cô ngồi lên bàn làm việc, bộ dạng gấp gáp bắt đầu cởi quần áo của Mễ Tiệp, cho tới khi cởi sạch Mễ Tiệp, anh mới cởi quần thể thao và dây lưng, thả ra vật đã sớm nóng rực gắng gượng không dẫn nổi cương (trạng thái), dùng tay lên xuống 撸撸, lại nắm tay Mễ Tiệp đặt lên, thở hổn hển nói: “Ngoan, bảo bối, hiện tại nó là của em, tùy em chơi đùa như thế nào cũng được. . . . .”

Mễ Tiệp đã quên mới vừa rồi mình vẫn còn phản đối không thể ở chỗ này hở đồ, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vật to lớn trong tay Quách Bách Vĩ, bởi vì sung huyết nên màu sắc của nó xem ra có chút tối, trên da có mạch máu nổi lên, mà ở đỉnh có chút phần mượt mà mềm mại như nhung, cô dùng ngón cái nhẹ nhàng cọ sát, nghe thấy Quách Bách Vĩ hít vào một ngụm khí lạnh, trong cổ họng phát ra 唧唧 rên rỉ, chịu đựng động tác vuốt làm cho đầu kết cao thấp lên xuống, cơ ngực bèn chắc cùng cơ bụng kéo căng thật chặt, bấp thính rồi rầm, giống như là Liên Báo vận sức chờ phát động. Quách Bách Vĩ cố gắng hết sức đứng thẳng hai chân, cố gắng hết sức chịu đựng Mễ Tiệp vỗ về chơi đùa vật ở trong quần anh, anh cúi đầu nhìn ngón tay trắng mịn mềm mại của Mễ Tiệp quần quanh ở tính khí thượng triết của mình mà chuyển động, lấy tay nâng lên tình hoàn nặng trĩu lại mềm mại, nhìn Mễ Tiệp bởi vì động tác rất nhẹ mà vũ rung động, Quách Bách Vĩ không nhìn được cúi đầu dùng miệng ngậm, đầu lưỡi của anh thô lỗ đè ép nụ hoa của Mễ Tiệp kịch liệt mút, lúc rời đi một bên nụ hoa của Mễ Tiệp đã dựng thẳng đứng, đỏ bừng như một bông hoa hồng nở rộ.

Hai người thở hổn hển dây dưa cùng một chỗ, xoa nắn qua lại chỗ hấp dẫn của mình, Quách Bách Vĩ ngẩng đầu lên nhắm mắt lại, cảm thụ Mễ Tiệp bao bọc mà nhanh chóng đạt khoái cảm, cho đến khi chính anh cảm giác cả người tê dại anh mới ngăn Mễ Tiệp lại nhẹ giọng nói: “Lại làm nữa thì anh sẽ lập tức bắn ra đấy, hiện tại tôi lướt anh.” Anh tách chân Mễ Tiệp ra, lấy tay lướt qua bên hông ướt át của cô, chăm chú nhìn vào mắt Mễ Tiệp, cảm rõ đem ngón tay từ từ bỏ vào trong miệng mút vào.

Sắc mặt Mễ Tiệp ửng hồng nhìn Quách Bách Vĩ kêu gọi lấy tay đỡ cương (trạng thái) chống đỡ ở lối vào, Mễ Tiệp không nhìn được dựa vào cái mông muốn tiếp nhận, lại bị Quách Bách Vĩ cười xấu xa tránh ra, anh dùng của mình trêu đùa Mễ Tiệp, cúi người lại gần Mễ Tiệp hỏi: “Có muốn anh đi vào không?”

Mễ Tiệp “Um” một tiếng gật đầu, trong đôi mắt tràn ngập ham muốn tình dục, lại đem chân mình mở rộng thêm, Quách Bách Vĩ chọt vọt vào, “Có phải hay không nghĩ tới anh như vậy?” Nhưng anh lại rất nhanh lui ra ngoài.

Mễ Tiệp chọt ngựa đầu, cái gáy đụng vào mặt bàn “Đông” một tiếng, thân thể cong lên, giữa hai chân ướt át tràn ra, cô vong tình nhắm nửa con mắt, cắn thật chặt môi dưới để ngăn mình kêu lên tiếng.

Hai tay Quách Bách Vĩ cầm ở hai bên bắp đùi Mễ Tiệp, xoay người đón ánh mắt của Mễ Tiệp, dùng chính mình mê hoặc Mễ Tiệp cười cười hỏi: “Vẫn là như vậy?” Động tác của anh lại càng nhanh hơn miệng lưỡi của anh, còn chưa hỏi xong phân thân cường tráng đã đâm vào trong mềm mại của Mễ Tiệp, vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ ra vào, anh nửa lui, đầu dây lưng trên quần đụng trên mép bàn, có tiết tấu “Bịch bịch” vang lên. Mễ Tiệp chỉ cảm thấy vật trong cơ thể mình càng lúc càng lớn, càng lúc càng cường tráng hơn, ma sát thật chặt chẽ với mình, mà cô vì sợ bên ngoài nghe được nên không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì, chỉ có thể khổ sở chịu đựng. Quách Bách Vĩ bất chấp tất cả mạnh mẽ đâm tới, đột nhiên cúi đầu xuống ồ ồ thở gấp ngậm môi Mễ Tiệp, hàm hồ hỏi: “Bảo bối, nói, có yêu anh không?”

“.....”

“Nói mau, nếu không anh...anh làm em như vậy đến mai. ....”

“Em .....”

“Có yêu hay không?” Quách Bách Vĩ lại điên cuồng mãnh liệt đội lên mấy cái.

“Em ....., Em yêu. ....” Mễ Tiệp còn chưa nói hết, lại nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện, lập tức vang lên mấy tiếng tiếng gõ cửa. Lần này hai người bị sợ đến vội vàng im lìm bất động, lẳng lặng nghe tiếng vang. Mễ Tiệp muốn Quách Bách Vĩ lui ra ngoài, vừa động một cái, Quách Bách Vĩ dùng một ngón tay đặt ở bên môi lặc lặc: “Hừ. ....”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của nam huấn luyện viên: “Không có ai sao? Chị Hồng bảo ở đây mà.”

Một người khác: “Có phải lại đi ra ngoài rồi hay không?”

“Không biết, tôi mới vừa hỏi chị Hồng mà.”

Lại gõ gõ cửa.

Quách Bách Vĩ chậm rãi cúi người xuống, dùng khuỷu tay đỡ ở trên bàn, hai tay nâng khuôn mặt khăn trương của Mễ Tiệp lên, ở bên tai cô nhẹ nói: “Ngoài cửa có người nghe lén. .... Có phải hay không rất kích thích? Nếu em muốn bị người khác biết anh đang làm em, em cứ lớn tiếng gọi ra.” Nói xong bắt đầu co rút hạ thê, xương mu hai người dán chặt vào nhau bắt đầu ma sát. Mễ Tiệp bị lời nói của Quách Bách Vĩ làm cho một loạt ảo tưởng, cửa mở ra, tất cả mọi người thấy Quách Bách Vĩ thân thể trần truồng nằm ở trên người của mình, đang làm pit-tông vận động. .... Mễ Tiệp chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên một đạo kim quang lóe lên, sét đánh, từ trên không hung roi xuống bỏ vào trên người của cô, dùng đạo đột nhiên không bị không chế run rẩy, lan đến tứ chi, cô chợt nâng nửa người trên lên kéo đầu Quách Bách Vĩ xuống, hung hăng hôn, gặm nhấm môi Quách Bách Vĩ, trong cổ họng phát ra từng đợt tiếng kêu “Chi, chi” yếu ớt, Quách Bách Vĩ biết Mễ Tiệp đã đến cao triều, anh dùng lực lượng điên cuồng giống nhau hành hạ Mễ Tiệp, ngón tay véo nụ hoa Mễ Tiệp, hạ thê rất nhanh bị kích thích.

Mễ Tiệp chỉ cảm giác lần cao triều này kéo dài lâu như một thế kỷ vậy, cuối cùng tất cả lực lượng trên người đều biến mất, xụi lơ, tiếp theo là đến mệt lã, Quách Bách Vĩ vẫn còn đang cố gắng chạy nước rút, chân mảy càng chau càng chặt, hô hấp càng ngày càng gấp rút, động tác càng lúc càng lớn, cuối cùng ý loạn tình mê nhỏ giọng khàn khàn: “Mễ Tiệp. .... Mễ Tiệp. ....”

Mễ Tiệp nằm ở trên bàn làm việc giống như một mảnh cây nhỏ trôi lơ lửng ở bên trong sóng cuồng, bị Quách Bách Vĩ ném lên ném xuống, rốt cuộc thấy Quách Bách Vĩ đột nhiên vội vàng hấp tấp rút người ra, lấy tay đỡ vật ướt dầm dề khăn khăn khẽ kêu một tiếng: “A. ....” Ngay sau đó một dòng chất lỏng màu trắng sền sệt bắn ra, nóng hăm hấp bắn ở trên bụng Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ ngẩng đầu lên nhắm mắt lại, gương mặt anh tuần thống khổ vận chung một chỗ, mà vật của anh vẫn còn nhảy lên. Mễ Tiệp cũng bị sợ đến một cử động cũng không dám, chăm chú nhìn chăm chăm chất lỏng vẫn đục trên bụng mình càng ngày càng nhiều. .... Cô là lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông xuất tinh, nhìn mờ mờ trên mặt Quách Bách Vĩ một dòng lại một dòng chảy xuống giống như dòng suối nhỏ, còn có ngũ quan nhũ chung một chỗ. Mễ Tiệp thật tò mò, đàn ông lúc này không phải là cao triều sao, nên tuyệt vời giống như lúc cao triều của phụ nữ mới đúng, tại sao Quách Bách Vĩ lại giống như khổ sở muốn chết vậy?

Qua thật lâu Quách Bách Vĩ mới nhắm hai mắt thở phào một hơi, cúi đầu nhìn bụng Mễ Tiệp, xoay người rút ra mấy tờ giấy từ bên cạnh bàn nhẹ nhàng lau chất lỏng trên bụng cho Mễ Tiệp, lại bắt đầu lau sạch giữa hai chân giúp Mễ Tiệp, sau đó vịn vào bàn nhẹ nhàng cười nói: “Ài, em mau dậy đỡ anh đi...anh không cử động được.”

Mễ Tiệp kéo chân đau nhức khó nhìn, gian nan trượt từ trên bàn xuống, mới vừa chạm đất hai chân đã bắt đầu run. Quách Bách Vĩ ngay cả hơi sức kéo quần cũng không có liền “Xuy” một tiếng bật cười, chỉ vào Mễ Tiệp nhỏ giọng nói: “Eva, Adam của em thế nào?”

Mễ Tiệp lườm anh một cái, gian nan đi tới ghế sa lon, không còn hơi sức rơi vào trong ghế sofa, yếu đuối nói: “Tiểu súc sinh, em hận anh chết đi được.”

Quách Bách Vĩ cười hi hi kéo quần lên đi tới, cường ngạnh chen vào trên sô pha ôm vai Mễ Tiệp, hôn lên khuôn mặt ướt mồ hôi của cô nhỏ giọng dịu dàng nói: “Đừng giận anh nữa, được không?”

“Anh tìm em sẽ không có chuyện tốt, sẽ bắt nạt em, trong đầu đều là tình dục, trừ cái này anh sẽ không làm chuyện tốt gì, em biết rõ.”

Quách Bách Vĩ dùng ngón tay sờ sờ chóp mũi Mễ Tiệp, ôm chặt hơn một chút, “Ai nói? Em cũng không biết anh rất nhớ em, không nhận điện thoại của anh lại còn trở mặt với anh, em nói một chút xem, haizz, chuyện này có gì không tốt mà phải cãi nhau với anh.”

“Hừ hừ, anh lại nghĩ đến phụ nữ đi, chuyện anh cùng em làm bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể thỏa mãn anh.”

“Chắc chắc, nói chuyện nhắm nhĩ gì vậy. Anh mới không phải loại người như vậy, nếu không yêu em anh còn tìm em làm gì, sớm phong lưu khoái hoạt đi, còn góc ghếch chạy tới đây nghe em trách mắng à?”

“Nhìn dáng vẻ đấm đuổi không biết xấu hổ của anh tối qua, vừa nghĩ tới em ngay cả com đều nuốt không trôi, ghê tởm.”

“Ai mê đấm hả? Không phải là nhìn phụ nữ mấy lần thôi sao? .... Được, được, được, về sau ai anh cũng không nhìn, chỉ nhìn em, có được không?”

“Đây chính là anh nói đấy, haizz, nếu như bị em phát hiện đôi mắt anh gian tà không thành thật, em sẽ moi nó ra cho chó ăn.”

“Nhìn xem, nhìn vợ ngoan của anh đây xem, số của anh thật là khổ mà, làm sao anh lại thua bởi tay em cơ chứ.”

“Không phục có phải không?”

“Phục, phục, rất phục, hoàn toàn phục rồi, anh phục em”

“Ba hoa vừa thôi. . . . . Cái mũ kia của anh là mượn sao?”

“Ha ha, em nhìn một chút.”

Quách Bách Vĩ lấy mũ xuống, đầu có thể so với bóng đèn hai ngàn oát.

Mễ Tiệp “Nha” một tiếng, đưa tay sờ sờ vết thương trên đỉnh đầu anh, nhìn vết sẹo dữ tợn đau lòng hỏi: “Cắt chỉ có đau không?”

Quách Bách Vĩ hôn nhẹ chân mày nhú chặt của Mễ Tiệp nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Không đau, chẳng qua nơi này của anh đau.” Anh nhẹ nhàng kéo tay Mễ Tiệp đặt trên ngực, “Em thật ác độc, anh bị như vậy em cũng không tới thăm anh, còn không nghe điện thoại của anh, có người phụ nữ nhẫn tâm như vậy sao?”

Vành mắt Mễ Tiệp đỏ lên, nhẹ nhàng hôn một cái lên vết sẹo trên đầu Quách Bách Vĩ, ôm đầu Quách Bách Vĩ vào trong ngực, “Quách Bách Vĩ, sau này anh đừng tức giận em, em rất khó chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 31

Edit: Thanh Hưng

Sau khi Quách Bách Vĩ dẫn Mễ Tiệp đi ăn cơm, ngồi trong xe hỏi: “Hôm nay anh không phải trở về cục, nói một chút xem, muốn đi đâu vui chơi? Hôm nay anh là của em rồi, tùy em sắp xếp.”

Mễ Tiệp liếc Quách Bách Vĩ một cái, lấy ra gương trang điểm nhỏ soi soi, tô son nước lên mới nói: “Lương tâm cảm thấy có lỗi, muốn chuộc tội ư?”

Quách Bách Vĩ liếc Mễ Tiệp một cái nói: “Vớ vẩn, em đừng nhắc nhở anh nữa có được không? Anh biết sai rồi, về sau không dám nữa còn không được sao? Chúng ta chưa từng đi đâu chơi, bình thường anh rất bận, không phải là sợ em đối với anh có thành kiến sao, hôm nay cố ý xin nghỉ theo em, có được hay không?”

Mễ Tiệp cắt gương nhỏ, suy nghĩ một chút nói: “Cũng được, em giống như tình yêu cuồng nhiệt của người trẻ tuổi, hẹn hò đi, tìm nơi lãng mạn một chút, đi nơi nào tốt nh?” Nói xong nhìn xung quanh, “Đây là đường Nhân Dân, dứt khoát lấy làm đề tài đi, đi công viên Nhân Dân, em tính toán đi thuyền, ngồi tàu lượn siêu tốc một chút, kích thích một phen.”

Quách Bách Vĩ có chút toát mồ hôi, sờ sờ cái trán nói: “Đi thuyền tạm được, tàu lượn siêu tốc, coi như thôi đi, món đồ kia không an toàn.”

“Thôi đi, không hiểu gì, hệ số an toàn của tàu lượn siêu tốc rất cao, an toàn hơn bất cứ cái gì, quyết định là nó, lên đường.”

“Ngây thơ, ngây thơ, nói hay lắm, ai, nếu em muốn chơi thì tự em chơi đi, anh sẽ không ngồi món đồ kia.”

“Không phải nói theo em ư, tại sao lại không được.”

“Em xem lão đại anh tuổi đã cao, ngồi cái đó còn không cười roi răng người ta.”

“Anh không đến bảy tám chục tuổi, hơn nữa người nào cười anh, người ta tự lo cho mình còn không xong ai còn quan tâm anh. . . . . Ôi, Quách Bách Vĩ, không phải là anh sợ chứ?”

“Anh sợ? Chuyện cười! Quách Bách Vĩ anh từng sợ cái gì hả? Chẳng lẽ nó còn có thể làm anh. . . . . Vãi ra?”

“Nhìn sắc mặt anh một chút, ai, giống như túi chui mặt vậy.”

“Đừng khiêu khích anh, cẩn thận anh đánh mông em.”

Quách Bách Vĩ kéo tay Mễ Tiệp vào cửa chính công viên Nhân Dân, đối diện đi tới hai người đẹp trẻ tuổi ăn mặc thời trang. Thời điểm đi qua, bọn họ còn to gan nhìn chằm chằm Quách Bách Vĩ. Mễ Tiệp không nhịn được nghiêng đầu nhìn phản ứng của Quách Bách Vĩ, khóe mắt dư quang lạng lẽ quan

sát, xem có phải Quách Bách Vĩ lại lặp lại tật xấu hay không, ai biết Quách Bách Vĩ lại nghiêng đầu sang chỗ khác cười hi hi nhỏ giọng nói: “Này, có trông thấy không? Hai người phụ nữ này lớn lên ngũ quan rất đoan chính, đáng tiếc đặt chung một chỗ thì có vấn đề.”

Mễ Tiệp nhần nhin, nhin không được, không khỏi hỏi: “Vấn đề gì?”

“Cả ngũ quan không có một chút phập phồng, giống như một bản vẽ mặt phẳng. Giống như em nha, lập thể cảm giác siêu cường, mọi người xung quanh nhìn đều cảm thấy thoải mái, không chỉ có nội hàm còn là một người đẹp bại hoại, giống như minh tinh nước ngoài, nhất định chính là bản sao của Marilyn Monroe, xem ra anh thật có phúc, đời này có thể có được em, tất cả đồng nghiệp của chúng ta đều nói, anh sao lại có diễm phúc như thế, ha ha.”

Mễ Tiệp thiếu chút nữa cười khúc khích ra tiếng, không nhin được sờ sờ mặt, vui mừng nói: “Thật ư?”

Quách Bách Vĩ ôm bả vai Mễ Tiệp tiếp tục vỗ mông ngựa: “Đương nhiên là thật, ở trong mắt anh em chính là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này, vừa dịu dàng lại vừa đáng yêu, vừa so sánh với em, các cô ấy nhất định chính là còn không tốt nghiệp vườn trẻ.”

Ngần xuyên vạn xuyên vượt đuôi không xuyên, lòng hư vinh của Mễ Tiệp khó tránh khỏi tràn ra, trong lòng vui sướng ào ào, mừng rỡ hỏi: “Thật ư?”

“Chắc chắn, có thể quen em còn không phải chứng minh là anh có mắt nhìn sao? Nhìn một chút, ôi, vợ anh thật xinh đẹp, anh không dám để em rời khỏi tầm mắt của anh một lát, chỉ sợ em bị người khác lừa đi mất, kể cả anh có đốt đèn lồng đi tìm cũng không tìm được người thứ hai giống như em.”

Nhìn Mễ Tiệp vui mừng cười toe toét, Quách Bách Vĩ rất đắc ý, vì mình đã thành công dời đi lực chú ý của Mễ Tiệp. Vừa thấy sẽ chạm mặt với người đẹp, Quách Bách Vĩ lập tức dùng dư quang liếc nhìn Mễ Tiệp, thấy bắp thịt ở gò má Mễ Tiệp cứng ngắc, còn bắt chột liếc mắt lên lên liếc nhìn anh, lòng người phụ nữ này đúng là không lớn hơn cây kim được bao nhiêu. Anh thật thông minh, thuận theo gió nịnh nọt, Mễ Tiệp rất thích kiểu này, lần nào cũng đúng, hắc hắc.

Anh kéo Mễ Tiệp đi tới trước một máy nhỏ trang bị đầy đủ đồ chơi: “Tới đây, chơi cái này.”

Mễ Tiệp nhìn, thì ra là một máy tính xu, mỗi lần quăng một đồng tiền xu vào, thì sẽ có một cơ hội điều khiển máy gấp thú bắt lấy đồ chơi thú nhồi bông bên trong, rất hiếm lạ.

“Nói đi, thích cái nào?” Quách Bách Vĩ đã đầu tư một đồng tiền xu, điều khiển phương hướng cần.

Mễ Tiệp “Ừ ——”, nhìn bên trong một chút, thấy chú chó nhỏ màu trắng còn có đốm trên người, đầu lưỡi màu hồng đưa ra thoạt nhìn rất đáng yêu, “Em muốn cái này, em muốn cái này.”

“Được, xem anh đây.” Quách Bách Vĩ nghiêm túc điều khiển phương hướng, rốt cuộc bắt được con chó nhỏ kia, run run rẩy rẩy thu cần trở về, chỉ chút nữa là thành công, nhưng tay Quách Bách Vĩ lại run một cái, chú chó nhỏ lại rơi trở về. “Ai nha” Mễ Tiệp thất vọng kêu một tiếng, liếc Quách Bách Vĩ một cái, chu môi nói: “Làm sao anh lại ngu như vậy, kia là cái tay gì nha, quả thực là móng heo.”

“Ha ha, hết tiền xu rồi, lát nữa quay lại đại chiến.” Quách Bách Vĩ kéo Mễ Tiệp đi tới bên hồ, mua cho Mễ Tiệp một cái kẹo đường cực lớn, nhìn cô ăn đến ánh mắt phát sáng, chỉ chỉ ca nô siêu tốc trong hồ: “Không phải muốn đi thuyền sao? Ca nô rất kích thích.”

Đàn ông đều thích khiêu chiến cực hạn, nhưng khi Quách Bách Vĩ ngẩng đầu thấy đường ray của tàu lượn siêu tốc này uốn éo bảy tám khúc quanh, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hô kinh khủng tựa như cá mập ăn thịt người truyền đến, sắc mặt đã có chút trắng bệch, Mễ Tiệp lại còn đứng bên cạnh thúc giục: “Nhanh lên một chút, mua vé đi.”

Quách Bách Vĩ nuốt nước bọt một cái, có chút ngại, không khỏi liếm liếm môi nói: “Anh thấy, cái đồ vật này có chút mơ hồ, không an toàn, chúng ta vẫn là chơi thứ có hệ số an toàn cao thôi. . . . .”

Mễ Tiệp không nhin được trừng mắt nói: “Em còn chưa từng chơi đâu, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.”

Quách Bách Vĩ nhìn Mễ Tiệp hưng phấn ngẩng đầu nhìn tàu lượn siêu tốc cười khúc khích, đành phải kiên trì đi xếp hàng mua vé. Rốt cuộc đến phiên bọn họ, Mễ Tiệp dĩ nhiên ngồi ở hàng thứ nhất, Quách Bách Vĩ liều mạng kéo cô về sau: “Em điên ư, ngồi phía sau đi, rất nguy hiểm đấy.”

“Em không, em muốn ngồi ở chỗ này.” Mễ Tiệp giống như đứa bé nắm lấy tay vịn không buông, Quách Bách Vĩ thấy mọi người trên tàu đều nhìn bọn họ, không thể làm gì khác hơn là mềm hai chân bước vào, dây an toàn mới vừa cài xong, tàu lượn đã “Loảng xoảng động” một tiếng khởi động, Quách Bách Vĩ lập tức hét to một tiếng. Mễ Tiệp bị dọa giật mình, nghiêng đầu nhìn Quách Bách Vĩ một chút, thấy mồ hôi đã rơi xuống, Mễ Tiệp chỉ chỉ đầu xe đang đi lên nói: “Còn chưa bắt đầu đâu anh gào gì đấy.”

Hai mắt Quách Bách Vĩ nhìn chăm chăm đường ray rất cao ở phía trước, hai tay nắm thật chặt tay vịn, khớp xương cẳng trắng bệch, ngay cả hừ hừ cũng không ra tiếng.

Nhìn tàu lượn vẫn đang từ từ đi lên, Quách Bách Vĩ cả trái tim cũng khổ sở vạn chung một chỗ, đây quả thực còn khó chịu hơn hành hình. Anh vốn là chết vì sĩ diện không muốn Mễ Tiệp biết anh có chứng sợ độ cao, ngay cả lúc mua nhà anh cũng bỏ qua khu thang máy Linh Hồ, chỉ vì khi anh nhìn ngoài cửa sổ một cái thì vô cùng hoảng sợ, đầu đầy mồ hôi lạnh. Ai chẳng thích ở tại khu phố phồn hoa làm gì cũng tiện lợi, mua căn nhà ở vùng ngoại ô chỉ bởi vì anh có tật xấu, sợ nếu ai đó biết được người sát Quách Bách Vĩ đứng đầu đội hình sợ vô cùng sợ độ cao, vậy còn không cười chết người? Nhưng bây giờ Quách Bách Vĩ đã hối hận muốn chết, đây đúng là ứng với câu châm ngôn kia, đến chết vẫn sĩ diện. Mắt thấy sắp lên đến đoạn cao nhất, mồ hôi cũng dọc theo trán chảy vào trong mắt của anh, hốc mắt chua xót căng đau, lại bắt đầu bị thanh an toàn gắt gao vây lại, không thể động đậy. Mới vừa trừng mắt nhìn, tàu lượn liền “Hô” rơi xuống, giống như mất khống chế, tốc độ kia quả thật còn nhanh hơn “tên lửa đạn đạo”.

Bình thường uy phong lẫm liệt, đội trưởng hình trình hiện đảm nhiệm cục trưởng cục công an Quách Bách Vĩ, linh hồn bằng sắt như bị điều tra, nhắm mắt lại, tiếng thét chói tai đoán chừng toàn thể nhân dân đều nghe thấy, gào khóc thảm thiết đến nát cổ họng, chỉ kém không có tè ra quần. Nghe mọi người trên tàu đều gào lên, anh chỉ cảm giác trái tim yếu ớt kia của mình một lát bị ngâm trong miệng, một lát lại bị giẫm ở dưới lòng bàn chân. Đặc biệt là trong giây phút lộn đầu xuống dưới, cũng không biết thế nào lại mở mắt, vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ lập tức cả người xui xẻo, mồ hôi đầm đìa, thiếu chút nữa ngất đi, mấy phút thời gian ngắn ngủi mà Quách Bách Vĩ cảm thấy như đều đã đi qua địa ngục và thiên đường một lần, cả người giống như con vịt bình thường bị ném vào trong nước ướt đầm dề. Tàu siêu tốc vừa mới dừng lại, thanh an toàn vừa mới mở ra, Quách Bách Vĩ lập tức che miệng tập tễnh vọt tới nằm lên ghế ngồi ới lên ới xuống.

Mễ Tiệp vừa há hê vừa khinh bỉ nhìn Quách Bách Vĩ nhếch nhác, nói: “Úm hừm, quá con mẹ nó kích thích, đã ghiền nha đã ghiền, chỉ là anh cũng quá kém đi? Ngồi tàu siêu tốc cũng làm anh thành ra như vậy sao..., thật hoài nghi bình thường anh làm sao bắt tội phạm”

Quách Bách Vĩ vừa nôn ọe vừa yếu đuối phản bác: “Mẹ nó, điều này cũng có thể so sánh ư, ông đây sợ độ cao, nôn ——”

Mễ Tiệp mở to hai mắt không dám tin nhìn Quách Bách Vĩ một lát, mới bắt đầu run rẩy hết cả người, chỉ vào Quách Bách Vĩ cười ha ha nói: “Gi? Anh nói cái gì? Sợ độ cao? A ha ha, a ha ha ha.”

Quách Bách Vĩ lấy khăn giấy ra lau miệng, ngất ngất lỗ mũi, lão đảo đứng lên nhìn Mễ Tiệp cười đến rút gân, oán hận nói: “Hôm nay anh coi như là mất hết mặt mũi rồi, còn không đi mau?”

Mễ Tiệp cười, nháy đôi mắt đầm lệ ướt nhẹp quần lên: “Ú~~ không nha, người ta còn muốn chơi, chơi một lần nữa? Được không?”

Quách Bách Vĩ dùng hết sức lực hất con bạch tuộc này ra, bám vào hàng rào ven đường từng bước một dời đi, trong miệng nói: “Anh tình nguyện bị người cầm súng chĩa vào óc cũng không nguyện ý chơi một lần nữa, mới vừa rồi thiếu chút nữa đứt cơ tim, chuyện này thực sự quá con mẹ nó dọa người.”

Ngồi ở trong xe, máy điều hòa không khí thổi ra gió mát, Quách Bách Vĩ đầy đầu mồ hôi còn chưa có giảm, Mễ Tiệp vẫn đang nhìn Quách Bách Vĩ, ngẩng đầu lên bật cười ha ha. Quách Bách Vĩ tức chết rồi, lại chỉ có thể sờ mũi một cái, ho khan hai tiếng, giơ tay lên xem đồng hồ trên cổ tay một chút nói: “Lần này tốt lắm, buổi chiều vốn là có hai trận bóng rổ, nhưng với tình trạng này anh thấy anh cũng không cần tham gia nữa, chẳng những toàn bộ sơn hào hải vị vừa mới ăn đều hiểu kính cho đất mẹ, mà hơi sức thám hiểm cũng mất.”

Mễ Tiệp lau nước mắt hỏi: “Thám hiểm? Nghe thật kích thích, thám hiểm như thế nào?”

Quách Bách Vĩ vặn chìa khóa nổ máy, nói: “Đừng nhắc đến hai chữ kích thích này nữa, anh bây giờ dị ứng với bọn chúng”

Mễ Tiệp nghiêng người qua lắc lắc cánh tay Quách Bách Vĩ làm nũng nói: “Em muốn xem anh chơi bóng, em muốn xem, em muốn xem”

Quách Bách Vĩ đẩy Mễ Tiệp ra, giọng căm hận nói: “Cút ngay, ông đây vào lúc này đi bộ cũng loạn choạng, còn đánh bóng? Còn sợ anh không đủ mặt à?”

Mễ Tiệp lại nhào tới tiếp tục om sòm: “Không được, không được, em muốn xem, em muốn xem”

Quách Bách Vĩ ngẩng mặt lên dùng lỗ mũi nhìn Mễ Tiệp: “Muốn xem anh chơi bóng? Được, chỉ là có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Anh bị em hại thành như vậy, em phải phục vụ anh.”

“Phục vụ như thế nào?”

“Tối về nhà, anh nằm ở trên giường, em phục vụ người anh em của anh dễ chịu, đừng nói muốn xem anh đánh bóng, cho dù muốn anh coi hết khiêu vũ ang cũng đồng ý với em.”

“..... Trừ giờ trò lưu manh, trong đầu anh còn có thể nghĩ được cái gì nha?”

“Hắc hắc, trong phòng làm việc của anh có rất nhiều “phim hành động” Âu Mỹ, buổi tối anh tìm luyện tập một chút?”

“..... Em hiện tại muốn nói với anh một chữ.”

“Được?”

“Đi tìm chết.”

“Mẹ nó, thật sự tốt nghiệp tiểu học rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Chương 32

Edit: Thanh Hưng

Quách Bách Vĩ linh hoạt đánh tay lái, nhanh chóng xuyên qua dòng xe cộ, giờ phút này trên mặt Quách Bách Vĩ lại là vẻ tự tin tự đại, lúc đèn đỏ anh còi xe vang đến mức rung trời, so với vừa rồi ở trong công viên bị sợ đến chân như nhũn ra giống như là một người khác, không có quan hệ gì với anh. Mễ Tiệp kỳ quái hỏi: “Chân không mềm nhũn nữa sao? Tay cũng không run lên? Em có thể an toàn là số một hay không nha.”

Quách Bách Vĩ liếc cô một cái, gật gù đắc ý nói: “Vớ vẩn, đó là đùa em thôi, thật sự cho rằng anh sợ rồi hả? Anh không giả vờ em có thể cười đến vui vẻ như vậy?”

Mễ Tiệp nghe xong trừng mắt thờ hồn hèn: “Mẹ nó, thì ra là trêu chọc em sao.”

“Ah” Quách Bách Vĩ cau mày dùng ngón tay gõ tay lái bất mãn nói: “Em có thể có chút rụt rè của phụ nữ không, cả ngày đem “Dựa vào”, “Mẹ nó” treo ngoài miệng, đó là lời phụ nữ nên nói sao.”

“Mẹ nó, anh trêu chọc em còn để ý cái gì hả?”

“..... Được, chờ đấy, ai, lát về nhà thu thập em”

Anh em đội hình sự và tòa án tổ chức trận bóng hữu nghị, nhưng không phải tình cảnh sôi động bình thường, Quách Bách Vĩ vừa dẫn Mễ Tiệp tới phía sau sân bóng rổ của chi đội hình trình, chỉ nghe thấy Hường Dương hắng giọng hô to: “..... Thằng nhóc, tối qua bị vợ cậu vất khô à..., sử dụng toàn bộ sức lực cho ông! Dẫn bóng vượt lên anh ta, vượt lên anh ta đi.”

Mễ Tiệp bật cười: “Người thô kệch.”

Quách Bách Vĩ vội vàng kéo Mễ Tiệp tới, mọi người ở đội hình sự vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ lập tức kéo anh nói: “Ai nha, anh đã tới, mau lên đi, không có anh chúng tôi đều không đoàn kết.”

Quách Bách Vĩ dắt Mễ Tiệp đến hàng thứ nhất ngồi xuống nói: “Xem anh đây dọn dẹp đám cháu trai này thế nào.”

Lập tức đã có người lấy ra quần áo chơi bóng, Mễ Tiệp vừa nhìn, ôi, số 23, Jordan.

Quách Bách Vĩ cũng không có kị, ngay trước mặt đông đảo mọi người thay quần áo chơi bóng, khởi động tay chân, xoay xoay cổ, làm mấy động tác vận động khuếch trương ngực: “Rõng rỗng, thần đầu thủ Đội Du Kích đã tới, cháu trai tiếp chiêu đi!”

Có người bị thay thế, Quách Bách Vĩ vào sân, một đường chạy chậm chậm tay với đồng đội của mình cùng cố gắng lên. Đội hình sự vừa thấy Quách Bách Vĩ ra sân, nhất thời tinh thần tăng lên nhiều, từng người một tinh thần phấn chấn, Trường Đình bên tòa án ngồi ở đối diện, đôi tay che trên miệng hô to với Quách Bách Vĩ: “Hi, Quách nhĩ, tới chậm rồi, chúng tôi sẽ thắng đấy.”

Quách Bách Vĩ khôi hài đứng thẳng người, uy phong凛冽 giơ ngón giữa với anh ta, còn quơ quơ, ngón tay dài chỉ vào anh ta cười mắng.

Mễ Tiệp nhìn đám người chấp pháp bình thường rất nghiêm túc xung quanh một chút, tiên từ à giống như cần thuốc lắc vậy, hưng phấn như kẻ điên, vì đồng đội mình bên này cố gắng không được mà nổi giận, gào to, kêu to, nhảy dựng lên mắng trọng tài, thỉnh thoảng lại chửi đồng, đội cổ động viên hai bên đều dùng tay chỉ vào đối phương tức giận mắng to, Hường Dương lại càng đỏ mặt tía tai đến cả nước miếng cũng bắn ra. Lúc này Quách Bách Vĩ dẫn bóng liên tiếp xông lên, một đường bóng xinh đẹp vào rổ đối lấy tiếng hoan hô của toàn hội trường. Hường Dương mặt hướng lên trời một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ vào đội cổ động viên đối diện hô lớn: “Thấy chưa? Đây mới là cao thủ, các người mà được gọi là đánh bóng? Giống chụp bô mới đúng.”

Mễ Tiệp bị những lời này của Hường Dương chọc cho bật cười, nhìn đám người đứng ngoài xem Quách Bách Vĩ bay lượn, trên mặt đã có mồ hôi, bước chân quả thật càng ngày càng mạnh mẽ, thân thể càng ngày càng linh hoạt, tránh thoát cản trở của quân địch, tự tin khác xa lúc đầu, ha! Ba phần không tâm a, nhưng đội hình sự rất hưng phấn, “Phân phát” một tiếng đứng dậy, cùng nhau vỗ tay hô to: “Đội hình sự, tất thắng! Quách Bách Vĩ, tất thắng! A! !” Điểm số bị Quách Bách Vĩ ném mấy bóng san bằng. Lúc nghỉ ngơi về mặt Tiểu Dương tươi cười như hoa đưa khăn lông cho anh lau mồ hôi, Quách Bách Vĩ thờ hồn hèn một phen ném cho Mễ Tiệp: “Như thế nào? Anh lợi hại không? Sùng bái anh không?”

Mễ Tiệp cười hi hi giúp anh lau mồ hôi: “Em rất sùng bái anh, thần tượng.”

Quách Bách Vĩ giơ cánh tay lên nặn ra mấy cơ bắp như con chuột nhỏ, quơ quơ: “Vì câu thần tượng này của em, anh liều mạng!”

Hường Dương đưa một bình nước cho Quách Bách Vĩ nói: “Mẹ nó, thời điểm không có anh, mấy cái rắm thúi ở tòa án kia, quá nguôi giận rồi, anh nhanh, giết cho tôi, giết, giết.”

Quách Bách Vĩ gội nước lên đầu, ẩm ướt đẹp trai như lông chó vẫy vẫy đầu, ngạo mạn nói: “Tôi là chủ nhà a, ở trên địa bàn của tôi tôi mới là bá chủ,

xem tôi đem bọn họ giết được tề ra quần kêu cha gọi mẹ!” Nói xong lại vui vẻ vào sân chém giết.

Mễ Tiệp tranh thủ thời gian nhìn nhìn Tiểu Dương, gương mặt kia bí xị, giống như ai thiếu cô ấy hai trăm vạn không trả vậy, Mễ Tiệp trong lòng thật đắc ý, nhất thời kích động hô to về phía sân bóng một tiếng: “Quách Bách Vĩ, con mẹ nó anh quá tuyệt á!”

Lần này ngay cả người bên tòa án đối diện cũng đều nhìn lại rồi, đồng loạt nhìn chăm chăm Mễ Tiệp, từng người một nghĩ thầm, nha, xem một chút, đội hình sự người ta chính là lợi hại a, ngay cả một người phụ nữ cũng hung hãn như vậy.

Mễ Tiệp cũng lúng túng chậm chậm ngồi xuống, lau lau mồ hôi trên đầu, ngượng ngùng cười ngây ngô: “Ha ha ha, ha ha ha. . . . .”

Mãi cho đến bảy giờ tối trận bóng mới kết thúc, các vận động viên từ trên sân thể thao đi xuống, có ừ rừ cúi đầu, có vui sướng. Đối với sự đối lập này Hường Dương cực kỳ hài lòng, nhìn kết quả đắc ý đến nỗi thiếu chút nữa chạy đến bên cạnh Quách Bách Vĩ muốn ôm cổ anh, bất đắc dĩ đối với chiều cao của Quách Bách Vĩ Hường Dương thật sự mà nói là ngửa mặt trông lên, Trương Đình bên tòa án cười ha ha nói: “Hường Dương cậu cái đồ người lùn này, nịnh bợ tôi tôi sẽ cho cậu ‘tung thang’ bí tịch.”

Mọi người “ồ ồ” cười ầm lên, Hường Dương chớp chớp mắt, giọng một chút: “Cắt ~, về nhà tìm vợ cậu bú sữa đi.”

Quách Bách Vĩ vừa dùng khăn lông lau mồ hôi vừa nói với Trương Đình: “Ai, tôi nói, người họ Mã bên tòa án cậu cũng không còn thần hồ như vậy nha, nhìn xem quân lính bị chúng tôi giết tan rã hết rồi, từng người một ừ rừ cúi đầu, lão già anh còn không mau tìm một chỗ an ủi đi, để cho chúng tôi cũng bớt một chút đúng không?”

Trương Đình trừng mắt nhìn Quách Bách Vĩ nói: “Gi? Tôi đội hình sự các cậu mà các cậu cũng không chiều dài coi như thôi, còn muốn bớt com của chúng tôi? Cậu thật thông minh.”

Quách Bách Vĩ cười hi hi vỗ vai Trương Đình nói: “Lão ca, với thủ đoạn đánh bóng, a, người của đội hình sự chúng tôi có một tôn chỉ nhất quán, chính là giết không cần hỏi.”

Trương Đình cười chỉ vào mũi Quách Bách Vĩ mắng: “Thằng nhóc cậu được đấy, không trách được mọi người đều nói ngay cả con chim bay qua đội hình sự các cậu cũng phải lưu lại một cộng lông, tôi hôm nay xem như mở mang kiến thức.”

Quách Bách Vĩ nháy nháy mắt cười hi hi: “Tòa án các anh có nhiều tiền a, cũng không phải là rút lông của anh ra, trong lòng tổn thương cái rắm gì.”

Trương Đình đập Quách Bách Vĩ một quyền, nói: “Quách nhĩ, cậu được lắm, a, hỏi tộc sao không có đập chết cậu cái tai họa này đây.”

Quách Bách Vĩ xoa xoa vai nói: “Cắt ~ người xưa đã nói, người tốt sống không lâu tai họa lưu ngàn đời, tôi còn phải sống thêm vài năm chờ ăn của anh đây.”

Trương Đình khoát tay nói: “Được rồi, coi như hôm nay chúng tôi xui xẻo, rơi vào tay giặc rồi, xem ra không xuất một chút máu là cậu sẽ không bỏ qua rồi, được, hôm nay tòa án liền tạm thời khuất phục ở dưới uy quyền của cậu, ai, đi, xem tôi tối nay có cho cậu say chết không.”

Đại đội đi đến nhà hàng “Thanh niên trí thức thôn” nổi tiếng, quản lý vừa nhìn, nha, tất cả đều là người làm quan lớn, cầm một gói thuốc lá tới, cười nói: “Thế nào, đại đội đi họp sao? Miếu nhỏ của tôi đây lại có nhiều Đại Phật đi tới như vậy, có chết cũng đắc ý.”

Ngón tay Trương Đình chỉ đại đội sau lưng nói: “Chớ hà tiện, ai, nhanh, cũng quá một phòng đơn rồi, đại sảnh là được, xem một đám như lang như hổ này, buồn chết ta.”

Đã có trường ca tới đây, rất cung kính mời các vị hổ lang vào bàn, Hường Dương đã bắt đầu gõ cái bàn hô to: “Mau mau mau, trước tiên đem một xe rượu ngon trên quý tới, hôm nay uống chết cái người vắt cô chày ra nước này.”

Trương Đình nghe liền “Xĩ” bật cười: “Một xe? Cậu lấy rượu để tắm à?”

Quách Bách Vĩ cầm lấy thực đơn chọn món ăn cho Mễ Tiệp: “Nhìn đi, muốn ăn cái gì?”

Trương Đình lấy tay chọc chọc Quách Bách Vĩ, dùng cầm chỉ chỉ Mễ Tiệp nhỏ giọng hỏi: “Quách nhĩ, nhìn bộ dạng của cậu đi, không phải là vợ của cậu đây chứ?”

Quách Bách Vĩ “Hắc hắc” cười nói: “Lão ca chính là chiều lượng a, vậy cũng nhìn ra.”

Trương Đình lại nhìn Mễ Tiệp một chút nói: “Cậu được đấy thẳng nhóc, người gốc có gốc phúc nha, tôi còn tưởng rằng lão đệ cậu chuẩn bị độc thân cơ đấy, sao lại lừa gạt được một cô gái xinh đẹp như vậy tới tay chứ.”

Quách Bách Vĩ “Chặc chặc” hai tiếng, liếc mắt nói: “Ai, nói cái gì đó, cái gì gọi là lừa gạt hả, là cô ấy kêu khóc muốn ở cùng tôi, anh nói tôi là người đảng hoàng mỗi ngày đều làm một việc thiện, có thể không đồng ý được sao.”

“Thôi đi, tôi còn không biết cậu sao, đạo tặc hái hoa, tin cậu mới là lạ.”

“Ai ai, com có thể ăn lung tung nhưng không thể nói lung tung được, ôi, lão ca anh thật không muốn tôi sống rồi.”

“Nha, Quách nhĩ cậu cũng bị người khác quán chặt? Ha ha, hiếm thấy.”

Mễ Tiệp đề thực đơn xuống, cười híp mắt nói: “Em đi toilet.” Nói xong lắc hông rồi đi.

Quách Bách Vĩ nhìn Mễ Tiệp đi xa, chợt một phen kéo Trường Đình qua, làm bộ nhéo miệng anh ta: “Mẹ nó, tôi cho anh nói lung tung này.”

Trường Đình bị hoảng sợ, cười trốn tránh nói: “Ài, ài, tôi sai rồi, sai rồi.”

Hường Dương ngồi ở đối diện cười ha ha nói: “Vắt cổ chà ra nước anh không biết, Bách Vĩ là một người bị vợ quán nghiêm, hấn sợ chết cái vợ kia rồi, người ta trừng mắt một cái là anh ta ngay cả thuốc cũng không dám rút ra.”

Trường Đình ngạc nhiên nhìn Quách Bách Vĩ: “Wow, thật?”

Bên này đang đùa giỡn, bên kia Mễ Tiệp đã vung tay đi tới, mới vừa đi tới cửa một cái ghế lô, cửa mở ra, đối diện đi tới một đám đàn ông say khướt, nhìn thấy Mễ Tiệp thì có một người tiến lên chặn Mễ Tiệp nói: “Mẹ nó, thật là trùng hợp, cùng mấy anh uống một chén đi.” Nói xong đi về phía ghế lô.

Mễ Tiệp sợ hết hồn, vừa giãy giụa vừa quay đầu nhìn lại, trong lòng có cái gì đổ vỡ “Rầm” một tiếng, cô bình tĩnh nhìn người đàn ông mặt như gan heo uống đến không phân Đông Tây này, không nghĩ tới cô ở nơi này lại có thể gặp được Cường Từ.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 33

Edit: Thanh Hưng

Mễ Tiệp nhìn sắc mặt Cường Từ giống như gan heo, mụn thanh xuân trên mặt dưới ánh đèn cũng lóe lên ánh sáng đỏ hồng. Mễ Tiệp không nhịn được nhìn Quách Bách Vĩ cách đó không xa vẫn còn đang nói cười, trong lòng “Thùng thùng” nhảy lên, vừa bỏ móng vuốt Cường Từ ra vừa vội vàng nhỏ giọng nói: “Buông ra, anh buông tôi ra.”

Cường Từ đã uống đến thất điên bát đảo, mở to mắt say lơ lơ mê ly nhìn Mễ Tiệp quyến rũ xinh đẹp, trơ mắt ra “Hắc hắc” cười đến cực kỳ xấu xa: “Mễ, Mễ Tiệp, trước kia tôi đã cảm thấy em xinh đẹp, hôm nay em nhìn càng xinh đẹp hơn? Anh Khoan đi một lần chính là mấy năm, ài, không ai thương em đi, không sao, anh đây thương em, đi đi đi, bồi mấy anh à uống mấy chén nữa, để anh đây thương thương em.” Nói xong lại giơ tay lên muốn sờ mặt của Mễ Tiệp.

Mễ Tiệp vừa giận vừa sợ, cô sao có thể chịu được bị tên tiểu nhân vô sỉ này đùa giỡn, giận dữ không chút nghĩ ngợi giơ tay lên chính là một bạt tai. Cường Từ bị đánh trở mặt, vuốt gương mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Mễ Tiệp, mấy người bạn bên cạnh hần đã “Xích” bật cười, lảng qua thần trí Cường Từ không khỏi thẹn quá thành giận, vừa giơ tay lên hung hăng đập tới, vừa trong miệng mắng: “Phi, đồ đi không biết xấu hổ, tao coi trọng mày ngu vớ này là phúc khí của mày, cho mặt mũi mà lên mặt, còn nghĩ rằng có anh Khoan cho mày chỗ dựa nữa sao, tao nhổ vào!”

Mễ Tiệp chỉ muốn nhanh chóng rời đi, thật sự không ngờ Cường Từ lại có thể dám đánh cô thật, một bạt tai này chân thật in ở trên mặt, nhất thời trời đất quay cuồng lập tức ngã vào trên bàn, “Rầm” một tiếng, chén bát trên mặt bàn đều bị rơi xuống đất.

Phía bên này rối loạn dẫn tới sự chú ý của Quách Bách Vĩ bọn họ. Hoàng Mao Nhi nhìn thấy trước tiên, vừa nghiêng đầu đã thấy Mễ Tiệp ngã trên mặt đất, bên cạnh còn có mấy người đàn ông kêu gào, quản lý đã chạy tới. Hoàng Mao Nhi kêu lên một tiếng, vừa mới đứng dậy, đã nhìn thấy Quách Bách Vĩ “Vụt” chạy qua trước mắt, kịp thời một phen níu lấy Cường Từ vẫn còn muốn đá lên người Mễ Tiệp. Cường Từ chỉ cảm thấy bị một nguồn sức mạnh nhắc chân của hần lên khỏi mặt đất, còn chưa quay đầu lại đã bắt đầu mắng: “Tao chửi con mẹ nó chứ, không muốn sống nữa có phải không.” Hần còn không thấy rõ là ai lớn mặt như thế dám khiêu chiến với hần, một nắm đấm cứng như thép đã giáng xuống, mang theo tiếng gió “Vù vù” đánh lên mặt của hần. Cường Từ lập tức ngây ngốc, sống mũi lập tức giống như bị chặt đứt đau vô cùng, trước mặt bỗng tối sầm, trên người chịu đựng vài cái này hần cũng cảm thấy không quá đau, cả người giống như rần bị bắt chẹt ở bảy tác mềm nhũn co quắp trên mặt đất.

Anh em của hần mỗi một người đều uống đến đầu óc choáng váng, nhưng vẫn là hung tàn cậy mạnh, một người trong tay xách theo bình rượu trong miệng mắng: “Chán sống rồi muốn tìm chết à?” Nói xong giơ bình rượu trong tay đập lên đầu Quách Bách Vĩ.

Trong đại sảnh đang ngồi mười mấy cảnh sát mặc thường phục, nhìn thấy Quách Bách Vĩ chạy ra ngoài đã sớm “Ào ào” một cái vây quanh toàn bộ, mặc dù Hướng Dương người ngắn đầu lùn, nhưng là vô cùng nhanh nhẹn, theo sát sau lưng Quách Bách Vĩ chui lên một phát bắt được bình rượu đập tới, gân xanh trên trán đột nhiên nhảy lên, lạnh lùng quát: “Mắt chó của người mù sao!” Nói xong giơ tay lên vịn bình rượu qua cánh tay, chỉ nghe “Khắc” một tiếng, người cầm bình rượu kêu thảm một tiếng, cánh tay trật khớp, rượu cũng tỉnh lại, đỡ cánh tay lăn lộn trên mặt đất “Mẹ ơi đau chết mất” gào loạn. Đồng bạn của hần ta vốn đã cầm cái ghế một bên lên làm vũ khí, vừa nhìn thấy cả phòng đều là người của đối phương, từng người một y hệt hung thần ác sát vội vàng bỏ vũ khí, bị sợ đến tay phát run, run rẩy để cái ghế xuống.

Quách Bách Vĩ bất chấp cái khác, vội vàng đỡ Mễ Tiệp trên đất dậy: “Anh xem một chút.” Vén tóc rơi trên mặt cô ra, vừa nhìn, sắc mặt lập tức tối sầm giống như đám mây sắp trút mưa đá xuống. Tiểu Dương chạy tới đỡ Mễ Tiệp ngồi xuống, dùng giấy che lỗ mũi đang chảy máu của Mễ Tiệp lại, một bên

gương mặt Mễ Tiếp đã hồng hồng sưng lên, trong đôi mắt hàm chứa nước mắt, cúi đầu tránh Quách Bách Vĩ đang đau lòng kiểm tra. Quách Bách Vĩ nghiêng đầu hung hăng nhìn chăm chăm Cường Từ đang rằm rì từ trên mặt đất đứng lên, lửa giận trong lồng ngực như muốn đốt chết anh ta “Đùng” dấy lên, trong đôi mắt tinh quang chợt lóe đầu óc nóng lên, chợt đưa tay tìm một cái ghế vung mạnh xuống đầu Cường Từ.

Trường Đình ở bên cạnh Quách Bách Vĩ đã sớm chú ý anh (QBV), anh ấy và Quách Bách Vĩ quen biết vài chục năm, tự nhiên vô cùng rõ ràng tính khí Quách Bách Vĩ, ngạo mạn Trương Dương, lãnh khốc Thiết Diện, thủ đoạn đối phó với tội phạm số một, nhưng hôm nay vợ của anh (QBV) trước mặt anh (QBV) lại bị người ta đánh, anh (QBV) có thể bỏ qua mặt mũi mà nuốt xuống cục tức này sao? Mắt thấy Quách Bách Vĩ dùng sức muốn vung ghế vọi vàng một phen ôm hông của anh lôi anh về sau mấy bước, cái ghế kia lập tức ném xuống đất, “Phanh” một tiếng chia năm xẻ bảy, đầu Cường Từ nếu như bị đập trúng nhất định không chết thì cũng phải mất nửa cái mạng.

Trường Đình thở hắt hắt an ủi Quách Bách Vĩ nóng nảy nói: “Lão Quách, cậu hãy nghe tôi nói, mấy người này đánh lên cảnh sát cậu có thể bắt lại, nhưng không nên xúc động, đây là nơi công cộng nên chú ý ảnh hưởng.”

Khuôn mặt Quách Bách Vĩ lo lắng, gắt gao nhìn chăm chăm Cường Từ vẫn đang che sống mũi há hốc mồm cứng lưỡi nhìn ghế bị vỡ, lỗ mũi “O o” bốc hơi nóng, ngực kịch liệt phập phồng, hai tay nắm với nhau thật chặt, gân xanh nổi đầy cánh tay, anh cố gắng khiến cho chính mình tĩnh táo lại. Trường Đình nói không sai, anh mới vừa vịnh dự lên chức cục trưởng phân cục, anh phải chú ý ảnh hưởng, không thể lưu lại tiếng xấu quan lớn cậy thế hiếp người.

Hương Dương, Hoàng Mao Nhi đã chia nhau rút còng tay trên hông ra “Két cạch” một tiếng, giữ lại mấy người sợ choáng váng. Bọn họ cũng không ngờ, đám người mặc quần áo chơi bóng này lại là cảnh sát? Mọi người cũng không say, hồi hận vì gặp trở ngại, bình thường bọn họ rất tinh táo, vừa nhìn thấy gương mặt cảnh sát quen thuộc phải nhanh như mèo che mặt, chỉ sợ phạm tội bị bắt vào trong cục cảnh sát, giống như chim sợ nà. Bây giờ thì tốt rồi, chính mình tự đựng vào họng súng.

Mấy người bị bắt vào phòng thẩm vấn, còn chưa có đứng vững đã nhìn thấy Quách Bách Vĩ bộ mặt băng sương khí thế hung hăng xông tới, vung côn cảnh sát trong tay không nói lời gì liền điên cuồng bắt đầu đánh lên người bọn họ, gõ cho bọn họ tung tung nảy loạn xung quanh tránh né. Quách Bách Vĩ vẫn còn không hết giận, côn cảnh sát cật vào bên hông, xách cổ áo Cường Từ xoay tròn quật đầm Hung ác rơi xuống trên bụng của Cường Từ. Cường Từ chỉ cảm thấy trong dạ dày một trận khí chưa chịu đựng nổi xông ra, hắt ngay cả hơi sức hừ hừ cũng không có, hắt càng thêm hơn đám anh em của mình. Vốn là hắt bị một quyền kia của Quách Bách Vĩ đánh cho hoa mắt váng đầu, còn chưa có tỉnh lại đã bị một nhóm người bắt lên xe cảnh sát, thời điểm biết được mình đang bị mang đến đội hình sự thì sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần, vội vàng nói: “Tôi, chuyện không liên quan đến tôi, là cái đồ đi đó muốn quyền rũ tôi đấy. . . . .” Lời còn chưa nói hết đã bị Hương Dương bắt hắt dừng lại đánh cho tê người, đánh cho hắt sưng mặt sưng mũi, trong lòng liên tiếp kêu khổ, còn chưa hiểu rõ mình tại sao mà đắc tội với bọn ông lớn không dễ chọc này.

Quách Bách Vĩ cao hơn Cường Từ một cái đầu còn không hết, xách cổ của Cường Từ giống như một con gà con vậy, quyền cước gia tăng, lại cùng đánh vào một chỗ. Quách Bách Vĩ là cao thủ dụng hình, người phóng khoáng lạc quan có trình tự quy tắc, có được nghề nghiệp tiêu chuẩn, anh tất nhiên sẽ không làm cho vết thương khắp người Cường Từ để lại nhược điểm, mỗi một cước, mỗi một quyền sức tích đủ mạnh cũng đều rơi vào chỗ mềm nhất, nơi yếu ớt nhất của Cường Từ. Cường Từ giống như một đồng bần nhào chỉ lo che chở đầu óc của mình, hắt bắt đầu cầu xin tha thứ, vừa khóc vừa kêu, ngay cả “Ông nội, tổ tông” cũng gọi rồi.

Quách Bách Vĩ không nói lời nào nhìn Mễ Tiếp không có tinh thần, chỉ rút cổ bùm mặt lại len lén rơi lệ, vừa đau lòng vừa hối hận. Khi Mễ Tiếp nói muốn đi phòng vệ sinh anh vốn là nên đi theo, nhưng anh lại sợ câu nói đùa kia của Trường Đình thật sự chọc cho Mễ Tiếp mất hứng, suy nghĩ một chút vẫn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chờ về nhà nếu cô phát giận anh nhịn xuống im lặng chịu đựng cũng được. Nhưng không nghĩ nửa đường nhảy ra mấy con gấu mù này.

Nhìn Mễ Tiếp sưng gò má, giống như đánh vào trên mặt anh vậy, thật sự quá con mẹ nó uất ức. Quách Bách Vĩ anh gần nửa đời làm cảnh sát, hiện tại bạn gái anh ở dưới mắt anh bị sỉ nhục, giờ phút này anh chỉ cảm thấy miệng kìm nén điều gì khiến anh muốn nổ tung. Anh đưa Mễ Tiếp sắp xếp ở văn phòng cùng với Tiểu Dương, mình lấy côn cảnh sát treo trên tường xuống, như xe lửa mất không chế phóng tới phòng thẩm vấn.

Khi cơn giận của Quách Bách Vĩ đã dịu đi, mấy người cũng nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi rồi, Quách Bách Vĩ xoa xoa mồ hôi trên đầu, dùng côn cảnh sát chỉ vào mấy người nói: “Dậy, tất cả đều dậy cho tôi, quỳ xuống.”

Mấy người Cường Từ cũng không dám phản kháng, chỉ sợ Quách Bách Vĩ thay đổi chủ ý tiếp tục dùng côn cảnh sát hành hạ bọn họ, rằm rì ai u u bò dậy một hàng quỳ xuống, đầu cúi gằm.

Quách Bách Vĩ đem côn cảnh sát ném lên bàn nói với Hương Dương đang ngồi: “Ghi chép lập hồ sơ, xem một chút có tiền án hay không, nói rõ đánh lên cảnh sát tội thêm một bậc, thay tôi chiêu đãi mấy vị này thật tốt.” Nói xong quay người lại đi ra ngoài.

Hương Dương ngồi ở trên ghế hai chân bắt chéo, nhìn mấy người trước mặt quỳ chỉnh chỉnh tè tè bắt đầu âm hiểm cười: “Hắc hắc, hắc hắc he he.”

Quách Bách Vĩ đứng ở trước cửa phòng làm việc bình phục hơi thở vừa mới “vận động” xong, sửa sang lại quần áo chơi bóng trên người mới đẩy cửa ra. Tiểu Dương đã đi tới đây, Quách Bách Vĩ ý bảo cô ấy đi ra ngoài trước, sau đó trở về nửa ngồi trên sofa trước mặt của Mễ Tiếp, vén lại tóc rơi bên mặt cô, nhẹ nhàng hỏi: “Còn đau phải không?”

Hai mắt Mễ Tiếp hồng hồng, nhìn Quách Bách Vĩ đang tự trách đau lòng lắc đầu một cái.

“Còn nhớ buổi sáng anh nói muốn dẫn em đi thám hiểm không?”

Mễ Tiếp gật đầu một cái.

“Hiện tại anh dẫn em đi gặp một người bạn.”

“Bạn bè? Ai vậy?”

“Em không cần biết, nhưng anh bảo đảm em nhất định sẽ thích hẳn.”

“Nam hay nữ vậy?”

Quách Bách Vĩ cười, lại gần hôn một cái lên mũi Mễ Tiệp nói: “Đi theo anh, một lát nữa em sẽ biết.”

“Đi đâu?”

“Không xa, ở ngay sân sau thôi.”

“Có thể làm em hoảng sợ hay không?”

“Ừ —— giữ bí mật.”

“Thần bí như vậy sao.”

Quách Bách Vĩ kéo Mễ Tiệp xuyên qua sân bóng rổ, qua một cái cửa nhỏ đi tới một đại viện không lớn bãi tập bao nhiêu, khắp nơi đều bố trí chướng ngại vật, đến gần chân tường bên trái là một dãy phòng thấp mà chỉnh tề, có riêng một hàng rào rất nhỏ chặn ở trước mặt, xem ra giống như là ký túc xá của động vật trong vườn thú.

Quách Bách Vĩ vẫn kéo Mễ Tiệp đi về phía dãy nhà nhỏ, Mễ Tiệp tò mò muốn chết rồi, không biết trong hồ lô của Quách Bách Vĩ bán thuốc gì.

Mới vừa đến gần chỉ nghe thấy có đồ vật gì đó “Vù” nhào ra nhào tới trên hàng rào sắt bắt đầu sủa, Mễ Tiệp mới biết thì ra là chó.

Quách Bách Vĩ cong môi huýt sáo, mấy con chó kia dần dần an tĩnh lại, đã có người vội vã từ cửa nhỏ đi ra, cầm đèn pin soi lớn tiếng quát: “Ai đó?”

Quách Bách Vĩ xoay người nói: “Lão Kim, là tôi, không có chuyện gì đâu.”

“Anh không phải là dẫn em đi gặp bạn của anh sao?” Mễ Tiệp hỏi.

“Đúng vậy a, kia, bạn anh.” Quách Bách Vĩ chỉ vào một con chó trong đó nói với Mễ Tiệp: “Lúc anh bị thương ấy là nó vùng ra nhào tới cứu anh, nếu không em đã không thể gặp anh nữa rồi.”

Mễ Tiệp nhìn chú chó siêu cấp lớn đứng trước hàng rào hai lỗ tai nghe ngóng trong cổ họng phát ra âm thanh “Ừ ~ ừ ~” làm nũng, trong lòng đột nhiên giật mình: “Nó thật to, nó gọi là gì? Có cần người không?”

Quách Bách Vĩ tiến lên vuốt tay vào trong hàng rào vuốt ve đầu của nó: “Nó gọi là Nimmo, nó thế nhưng là cảnh sát già đấy.” Nimmo ngược ánh mắt tràn ngập vẻ đáng thương lên nhìn Quách Bách Vĩ, lộ ra một chút thông minh, không ngừng hừ hừ liếm lỗ mũi, đáng vẻ hoàn toàn là nịnh bợ lấy lòng, cái đuôi sau lưng giống như cây chổi quét qua quét lại trên mặt đất.

“Cái gì? Buồn cười thật, nó là cảnh sát?”

“Dĩ nhiên, nơi này mỗi một con cảnh khuyển đều có tên gọi của mình, bọn chúng đều là cảnh sát chính cống.”

Mễ Tiệp nhìn thủ trưởng nhỏ Nimmo có bộ lông thật dày màu ngăm đen tỏa sáng, lỗ tai thẳng đứng, mắt hạnh tiêu chuẩn, dưới cổ có nhúm lông trắng, giờ phút này đang thân thiện đặt móng vuốt bên nhọn ở trong tay Quách Bách Vĩ hỏi: “Vậy, bình thường bọn chúng làm cái gì?”

“Công tác của bọn chúng chính là hỗ trợ bọn anh hoàn thành nhiệm vụ nặng nề, giống như truy bắt, cứu hộ, lục soát chẳng hạn. Nimmo sắp về hưu, một năm trước anh đã làm thủ tục xin nhận nuôi, thích nó không?”

“Về hưu? Anh nói thật khôì hài, bọn chúng cũng sẽ về hưu?”

“Thôi đi, không hiểu gì, thời gian phục vụ của cảnh khuyển là bảy năm đến mười hai năm, Nimmo đã sắp tám tuổi rồi, từng một lần bị thương trong nhiệm vụ cứu hộ, sẽ lập tức phải giải ngũ, đến lúc đó nó liền ở cùng một chỗ với chúng ta, có được không?”

Mễ Tiệp cũng bắt chước Quách Bách Vĩ ngồi xổm xuống, vừa đem tay lại gần Nimmo, còn chưa có vuốt, đã nhìn thấy cặp mắt hạnh rất tiêu chuẩn kia của Nimmo vốn vừa mới còn là bộ dáng dịu dàng lấy lòng, nhìn thấy tay của cô lại đột nhiên dùng ánh mắt lạnh lùng liếc cô, môi vén lên lộ ra răng nhọn trắng hếu, trong cổ họng phát ra một tiếng “Ngao ~” làm người ta rợn cả tóc gáy, là cảnh cáo trước khi công kích. Mễ Tiệp bị sợ đến lui về phía sau rút tay lại vỗ ngực kêu nhỏ: “Mẹ ơi, mẹ của ta, hù chết ta.”

Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng cười nói: “Em cũng quá lớn mật rồi, cảnh khuyển cũng không phải là một loại chó nuôi trong nhà, em muốn sờ thế nào thì sờ thế đó, người xa lạ đến gần chỉ cần vươn tay về phía chúng sẽ bị xem là muốn công kích bọn chúng, bọn chúng sẽ phản kích.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 34

Edit: Thanh Hưng

“Nimmo với Mục Hắc Bối là cùng một loại phẩm chất, trước kia có nhiệm vụ luôn hỏi chi đội cảnh sát võ trang mượn cảnh huấn luyện, sau lại xin trong cục được mấy con cảnh huấn từ căn cứ huấn luyện. Anh đặc biệt thích Nimmo, mặt mũi này vừa nhìn liền mang theo khí phách dữ dội, về sau tới đội hình sự càng nhiều lần lập được kỳ công. Nói cho em biết, ngoại trừ anh cùng nhân viên chăn nuôi ra, người nào dứt đồ cho nó nó cũng không ăn, ha ha.” Quách Bách Vĩ tự hào vỗ vỗ đầu Nimmo.

Mễ Tiệp tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Cảnh huấn là phải có chuyên gia dẫn dắt, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của một người, vì sợ người khác dụng độc hại bọn chúng nên từ nhỏ đã được huấn luyện như vậy. Chỉ là Nimmo lập tức có thể giải ngũ, một năm trước chính anh bắt đầu học thuần dưỡng thế nào, những thứ này đều đã không phải là việc khó rồi.”

“Vậy anh chuẩn bị nuôi ở đâu thế? Trong sân?”

“Như vậy sao được, Nimmo là chiến hữu của anh, đương nhiên phải cùng ra cùng vào với anh chứ.”

“Vậy, trong nhà sẽ có mùi.”

Quách Bách Vĩ đứng lên kéo Mễ Tiệp lại gần hôn lên miệng của cô: “Thường xuyên thông gió sẽ không thành vấn đề, lại nói Nimmo có thời gian bài tiết cố định, yên tâm đi, có anh đây.” Quách Bách Vĩ vừa cười vừa nói: “Đề Nimmo biểu diễn cho em xem nhé?”

Quách Bách Vĩ dùng tay ra hiệu với Nimmo: “Năm xuống.” Nimmo lại có thể thật sự cụp hai tai lại thành thật nằm trên mặt đất, còn đặt đầu xuống giữa hai chân trước, vừa đáng yêu lại thích thú, Mễ Tiệp không khỏi vui vẻ bật cười khúc khích.

Điện thoại của Quách Bách Vĩ vang lên, vừa nhìn, thấy là Hường Dương gọi tới từ phòng thẩm vấn, thi án tất không nhận, kéo Mễ Tiệp nói: “Đi thôi, hôm nào quay lại thăm nó, nói không chừng còn không đợi em tới thăm nó, nó đã trở về nhà chúng ta rồi.”

Quách Bách Vĩ mở máy vì tính ở phòng làm việc ra để Mễ Tiệp ở lại một mình ngây ngô cũng không buồn chán, xoay người đi xuống phòng thẩm vấn ở tầng dưới.

Mấy thằng nhóc đã bị mang đi, trong phòng chỉ còn lại Hường Dương và Cương Nha. Hường Dương vừa thấy Quách Bách Vĩ đẩy cửa đi vào đã đưa cho anh một phần tài liệu tra hỏi: “Anh tốt nhất nên xem cái này.”

Quách Bách Vĩ vừa nhận lấy lật xem còn vừa cười hỏi: “Thế nào? Có tiền án hay không?” Hường Dương cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn Quách Bách Vĩ càng xem xuống dưới sắc mặt càng khó nhìn, cuối cùng thì nghiêm mặt, mặt không có biểu cảm gì hỏi: “Người đâu?”

Mễ Tiệp ở trong phòng làm việc cũng là đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng đi ra cửa nhìn xung quanh một chút, ở trong phòng gặm móng tay đi ra đi vào, cô thật sự là đối với loại tình huống đột phát này bó tay hết cách. Đối với Cường Tử ở phòng thẩm vấn sẽ “Hoàn toàn giao phó” như thế nào, cô càng thêm không thể nào tưởng tượng nổi, một loại cảm giác sợ hãi trong lòng gắt gao lan tràn trái tim cô, làm cô tỉnh thần khẩn trương. Mễ Tiệp đã trải qua cảm giác bị cảnh sát tra hỏi, cũng tận mắt thấy qua cảnh sát dùng cách nào để những người kín như miệng bình kia từ từ há mồm. Rất dễ nhận thấy, Cường Tử cũng không phải cái loại người đặc biệt kiên cường đó, hẳn là cái cây gió chiều nào theo chiều đó, oắt con vô dụng, một chút lợi nhỏ cũng có thể dễ cho hắn nghiêng qua một bên.

Mễ Tiệp nhìn chăm chăm bức ảnh Quách Bách Vĩ mặc cảnh phục uy phong凛冽, phong cách phi phạm lại phóng khoáng ngông nghênh trên bàn làm việc, trong lòng gắt gao rồi rầm cùng một chỗ. Cô chưa bao giờ hối hận đối với quá khứ đã qua của mình như hiện tại. Trừ anh Khoan, cô cũng từng có rất nhiều đàn ông, thậm chí có người chỉ là tình một đêm, ngày thứ hai nhắc tới gặp mặt vẫn là nhắc quần phui mông một cái hi hi ha ha. Cô cực kỳ hối hận nghĩ, Quách Bách Vĩ, làm sao chúng ta lại gặp nhau muộn như thế.

Quá khứ của Mễ Tiệp quá dễ dàng bị phát hiện. Trước hai mươi tuổi Mễ Tiệp thường ra vào bộ cảnh sát, dĩ nhiên cô biết mình có hồ sơ ở trong bộ cảnh sát, chỉ cần Quách Bách Vĩ ngoắc ngoắc ngón tay là có thể ở trên web hệ thống tra được. Đối với tình yêu Quách Bách Vĩ dành cho mình, Mễ Tiệp một chút lòng tin cũng không có, nhưng Quách Bách Vĩ vẫn coi cô như đối tượng kết hôn mà đối đãi, anh không giữ lại chút nào mà mang nhà ở cùng với tiền gửi ngân hàng của mình hai tay dâng lên, đối với cái này Mễ Tiệp vừa nghĩ tới một chút sẽ cảm động muốn rơi nước mắt. Cô yêu Quách Bách Vĩ, chưa từng yêu ai như vậy, yêu đến mức mỗi khi nghĩ tới anh sẽ thấy cả trái tim đều nặng trĩu. Anh Khoan vô cùng tin tưởng cô, mà cô lại vô cùng yêu Quách Bách Vĩ, hai loại tình cảm này có cùng một dạng không cô không biết, cô chỉ biết cô sống hai mươi mấy năm đây là lần đầu tiên yêu một người đàn ông như thế, yêu lo được lo mất, luôn sợ nếu Quách Bách Vĩ biết tất cả thì sẽ mất đi anh, cô không chịu nổi đã kích nếu mất đi Quách Bách Vĩ, vậy có nghĩa là Quách Bách Vĩ sẽ không bao giờ cùng Mễ Tiệp cô có bất kỳ quan hệ gì nữa, mỗi người đi một ngã trở thành người lạ, trên thế giới này Mễ Tiệp cô cũng không thể tìm được một Quách Bách Vĩ khác nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay Mễ Tiệp vì sợ mất đi một người đàn ông mà khủng hoảng như thế, chỉ vì cô vô cùng hiểu bấy giờ nam nữ đối với tình cảm rất thực tế. Không thể phủ nhận đối với bất kỳ người phụ nữ bình thường nào, Quách Bách Vĩ cũng là đối tượng kết hôn trong mộng. Cô cũng biết, cho dù cô muốn quên đi quá khứ cỡ nào, chắc chắn sẽ có những người thay cô nhớ lại cũng thỉnh thoảng đến nhắc nhở cô, nhắc nhở quá khứ của cô xấu xa, đáng xấu hổ bao nhiêu. Đã từng có người trong trần mắt kính thâm sâu lưng cô là “ai cũng có thể làm chồng”. Nếu Quách Bách Vĩ biết những chuyện cũ năm xưa kia, anh còn có thể không để ý chút nào cười hi hi nói: “Mễ Tiệp, có rảnh rồi cùng anh về nhà gặp người nhà của anh đi?” Mễ Tiệp nháy mắt mấy cái, nước mắt rơi xuống, trong lòng giống như có một đoạn gỗ chặn không thở nổi. Cô ghen ngào đưa tay sờ lên ảnh Quách Bách Vĩ trên bàn, cho dù như thế nào cô đều không thể vẫn hồi sự thật đã xảy ra. Cô yêu Quách Bách Vĩ, đặc biệt là giờ phút này, cảm giác yêu rất sâu, đến tận xương tủy. Vừa nghĩ tới Quách Bách Vĩ có thể sẽ chia tay với cô, lòng của cô giống như bị xé thành ngàn mảnh vụn không cách nào nhìn được.

Cửa sau lưng bị mở ra, có người đi vào. Mễ Tiệp cuống quýt lau lau nước mắt nghiêng đầu, cô nghĩ là Quách Bách Vĩ, nhưng đi vào lại là Hoàng Mao Nhi cười hi hi. “Chị dâu, Quách cục nói rồi, bất chợt có nhiệm vụ mới để tôi đưa chị về nhà trước.”

Mễ Tiệp trong lòng trầm xuống nét mặt sững sờ, há mồm hỏi: “Nhiệm vụ mới?”

“Ai, chị phải hiểu cho Quách cục của chúng tôi, bất kỳ chuyện lớn nhỏ gì ở đội hình sự cũng không rời khỏi anh ấy, thông suốt muôn năm ha ha.”

Mễ Tiệp miễn cưỡng cười cười nói: “Các anh đã có nhiệm vụ phải bận rộn, vậy thì tôi tự mình về thôi.”

“Như vậy sao được, Quách cục ngàn giao phó vạn dặn dò, chỉ sợ chuyện hôm nay đã hù dọa chị, nhất định phải bảo tôi đưa chị đến nhà an toàn mới gọi là xong việc. Còn nữa”, Hoàng Mao Nhi giờ một hộp giữ nhiệt inox trong tay lên, “Quách cục nói rồi, tối hôm nay chưa ăn cơm, chị thích ăn món ăn địa phương ở Đại Hà, cố ý mua cho chị.”

Mễ Tiệp lái xe nhìn kính chiếu hậu một chút, xe cảnh sát của Hoàng Mao Nhi đi theo ở phía sau, một đường hộ tống, lại liếc nhìn hộp giữ nhiệt ở trước mặt một cái, trong lòng có chút không rõ cảm giác, đã có nhiệm vụ mà cô vẫn còn ở trong phòng làm việc của anh, tại sao không đến nói với cô một tiếng, nếu là trước kia ít nhất cũng sẽ gọi điện thoại. Cô đã hỏi Hoàng Mao Nhi chuyện của Cường Tử sẽ giải quyết như thế nào, Hoàng Mao Nhi chỉ nói cho cô biết đã kết thúc, mấy người bị tùy tiện định tội danh ném vào giáo dục lao động mười lăm ngày, cái khác hoàn toàn không biết.

Sau khi về đến nhà thấy Hoàng Mao Nhi phát tay một cái rồi đi, Mễ Tiệp trên ghế đá ở trong tiểu viện ngồi xuống, trong ngực ôm hộp giữ nhiệt, suy nghĩ pháp phòng. Có lẽ chuyện cũng không có hỏng hóc như cô nghĩ, Quách Bách Vĩ xác thực có nhiệm vụ không thể tự mình đưa cô về nhà, hơn nữa Quách Bách Vĩ còn tỉ mỉ mua tôm cô thích nhất không phải sao, nhưng trong lòng Mễ Tiệp vẫn không ổn định, Cường Tử đến tột cùng là giải thích chuyện cùng mình quen biết thế nào? Hẳn đến tột cùng nói cho Quách Bách Vĩ biết bao nhiêu? Còn nữa, mình đã về đến nhà, Hoàng Mao Nhi nhất định sẽ báo lại với anh, tại sao anh lại không gọi điện thoại xác định một cái đây.

Quách Bách Vĩ dùng ngón tay siết chặt sống mũi, mắt có chút chua xót vì nhìn máy vi tính quá lâu, hơn nữa anh hút thuốc quá nhiều, giờ phút này trong phòng làm việc khói mù lượn lờ, trong cái gạt tàn trước mặt đã tràn đầy tàn thuốc. Quách Bách Vĩ lấy tay xoa xoa gương mặt có chút cứng ngắc, dựa vào chỗ tựa lưng của ghế da, anh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ đen như mực, sắc mặt cô đơn, trong lòng quay cuồng giống như nước sôi.

Quách Bách Vĩ không biết mình đến cuối cùng ngồi như vậy đến lúc nào, giống như trong lúc vô hình bị Khổ Tiên Tác trói buộc, không muốn động cũng không thể động dậy, chỉ có thể tro mắt mất đi tiêu cự, rõ ràng tâm sự đầy bụng, nhưng lại cái gì cũng không muốn nói. Trong miệng khổ sở toát ra vị chua, nhưng đau khổ hơn là lòng của anh, anh yêu Mễ Tiệp, có thể từ lần đầu tiên mở cửa, thấy mắt người phụ nữ đó nhanh như chớp loạn chuyển giống như quỹ linh tinh đã bắt đầu yêu. Thời điểm hôn Mễ Tiệp anh thật muốn một ngụm nuốt cô vào trong bụng, như vậy anh cũng sẽ không bởi vì không thấy Mễ Tiệp mà trong đầu đều là bóng dáng xinh đẹp nũng nịu của cô, làm anh mê muội nhất là dáng vẻ run rẩy của Mễ Tiệp khi ở bên dưới anh, da cô bởi vì tình dục mà trở nên trắng hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ run để cho anh không kìm hãm được ngậm vào trong miệng không bao giờ muốn buông ra nữa, còn có ngón tay trắng nõn khi dây dưa với dương vật của anh, mang cho anh cảm thụ tuyệt vời không gì sánh kịp, đây là chỗ của anh mà chưa người phụ nữ nào có thể mang lại kích thích như thế. Anh đã sớm biết anh cũng không phải là người đàn ông đầu tiên của Mễ Tiệp, mà anh cũng chưa từng hi vọng xa xôi người yêu của mình sẽ là xử nữ, dù sao xã hội hiện tại là một thời đại cởi mở, Mễ Tiệp trước kia từng có kinh nghiệm tình dục anh cũng không để ý. Nhưng cho đến hôm nay từ trong miệng Cường Tử anh mới biết, Mễ Tiệp không chỉ từng có kinh nghiệm tình dục, mà là kinh nghiệm phong phú tới cực điểm.

Quách Bách Vĩ xoay cổ cứng ngắc nhìn về phía màn ảnh máy vi tính không ngừng lóe lên như cũ, phía trên là trang web ghi chép lại tất cả thông tin của Mễ Tiệp, vì đàn ông đánh lộn, ăn cắp chia của, đánh bạc, thậm chí hút bột phấn. Dần dần, trong lòng Quách Bách Vĩ sinh ra một loại bi thương, anh đột nhiên phát hiện mình lại có thể không có biện pháp nào, anh trong lúc vô hình tình yêu dành cho Mễ Tiệp đã chắt chẻ đến mức gió thổi không lọt, chính anh bị bao chặt, không có ánh sáng sáng chỉ có bóng tối, anh bị vui quá hóa buồn đánh trúng, lần này đau, sâu tận xương tủy.

Càng làm cho anh không thể chịu nổi là, Mễ Tiệp lại có thể cùng anh Khoan đào phạm gây chuyện đang lẩn trốn, hiện tại trên internet treo giải thưởng cấp A có quan hệ mật thiết!

Anh đẩy mình vào một loại tình huống phức tạp gì đây, anh nằm mơ cũng không nghĩ đến người anh yêu là cô gái nhỏ nhìn như đơn thuần tới cực điểm, sẽ có “Lịch sử chối lợi” như vậy, anh có chút cay đắng buồn cười, cũng lại muốn khóc cũng khóc không được. Đường cùng, Quách Bách Vĩ anh lại có thể đi đến bước đường cùng.

Quách Bách Vĩ không cách nào ngăn chặn các loại tạp nham gió nổi mây phun trong đầu mình càng ngày càng lạnh, mỗi một ý nghĩ cũng sẽ làm cho anh chịu đựng không nổi muốn chạy đến trước mặt người phụ nữ kia, hung hăng nắm cổ của cô hỏi: em đem Quách Bách Vĩ anh trở thành cái gì? Có thể tùy tiện lên xe công? Có lẽ bất cứ kẻ nào cũng có thể đảm đương, mà bây giờ là Quách Bách Vĩ anh xui xẻo tiến tới bổ sung vị trí bạn trên giường tạm thời để em khỏi tịch mịch? Lạnh lẽo trong lòng lan tới đầu ngón tay, tàn thuốc lá ở ngón giữa kia rơi xuống trên đùi của anh, giống như tim của anh bị vỡ thành muôn vàn mảnh nhỏ.

Điện thoại di động trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, Quách Bách Vĩ liếc đồng hồ báo thức trên bàn một cái, đã là rạng sáng. Cầm điện thoại di động

lên nhìn một chút, trong dự liệu, là Mễ Tiệp gọi tới. Khóe môi anh rớt cuộc cong lên một nụ cười lạnh lùng, ngay sau đó đem điện thoại ném lên bàn mặc nó kêu chói tai, giờ tay lên hít một hơi thuốc. Nhìn màu đỏ của đèn tín hiệu trên điện thoại di động chớp tắt không ngừng, Quách Bách Vĩ nhắm mắt lại tựa vào trên ghế da, thừa nhận một sự thật làm anh sợ hãi trong lòng—— anh yêu Mễ Tiệp.

Đúng, anh thật sâu yêu Mễ Tiệp, chưa từng có người phụ nữ nào có thể để cho anh quan tâm treo phôi bản thân bất lực như thế, anh hiểu được đây tất cả đều là Quách Bách Vĩ anh gieo gió gặt bão, cũng không có ai ép buộc anh đi yêu Mễ Tiệp, anh hoàn toàn có thể đối với phụ nữ điều luyện như trước đây, nhưng Mễ Tiệp lại không giống vậy, bởi vì Quách Bách Vĩ anh yêu, rơi vào, cam tâm tình nguyện vì Mễ Tiệp hèn mọn, uất ức.

Điện thoại trên bàn ngừng hai phút lại bắt đầu vang lên, Quách Bách Vĩ cup mắt nhìn điện thoại, Mễ Tiệp sẽ nói gì với anh? Cô chẳng lẽ không lo lắng chuyện trước kia của mình sẽ bại lộ? Cô chẳng lẽ không sợ anh đau lòng? Cô có thể chủ động thẳng thắn hay không? Chỉ cần Mễ Tiệp cô có gan! Quách Bách Vĩ đấu tranh tâm lý, có tiếp điện thoại của Mễ Tiệp hay không? Anh còn chưa có hiểu rõ ràng, liền thấy tay mình đưa ra ngoài, cầm điện thoại lên, trong loa truyền đến âm thanh sợ hãi của Mễ Tiệp: “Đây?”

“Ừ.”

“Anh ở đâu vậy?”

Quách Bách Vĩ nghe được cô hỏi như vậy đột nhiên sinh ra một cảm giác chán ghét khó khống chế xen lẫn tức giận, càng nhiều hơn là hận, cô đem mình đây mạnh xuống vực sâu không thể tự thoát ra được, lại làm ra vẻ không liên quan ngắm nhìn, nhìn anh nhếch nhác giãy giụa cùng mình độ sức, cho đến khi sức cùng lực kiệt. Quách Bách Vĩ phun ra một ngụm oán khí, ước chừng dừng lại khoảng mười giây đồng hồ mới gian nan trả lời: “. . . . . Anh đang ở hiện trường làm nhiệm vụ. . . . .”

“. . . . . A, như vậy à. . . . . Vậy, vậy anh có trở về không? Em đã hầm canh xương, buổi tối anh cũng chưa ăn cơm.”

Quách Bách Vĩ giật mình: “. . . . . Đã trễ thế này em còn chưa ngủ sao?”

“Anh vẫn bận rộn, em sợ anh chưa kịp ăn cơm.”

Quách Bách Vĩ nhắm mắt lại dựa vào trong ghế da, âm thanh Mễ Tiệp ở trong điện thoại nghe cực kỳ nhu nhược hòa tan cứng rắn lạnh lùng của Quách Bách Vĩ, tuy nhắm chặt mắt nhưng trước mắt vẫn hiện lên gương mặt hờn dỗi của Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ lại bắt đầu cảm thấy xót xa, người phụ nữ này a, bắt anh gặt gao, anh cảm giác mình chính là một con thiêu thân, bị Mễ Tiệp đánh gãy cánh, chỉ có thể dùng thân thể tàn tạ ụn tới ụn lui, nhưng nơi nào cũng đi không được.

Anh nghe thấy mình nhỏ giọng nói: “Ngốc nha, đã trễ thế này còn hầm canh gì, em ngủ trước đi, anh lập tức trở về.”

Anh còn nghe Mễ Tiệp dùng âm thanh vui sướng đồng ý: “Ai, không có chuyện gì, em chờ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 35

Edit: Thanh Hưng

Quách Bách Vĩ về đến nhà cũng không lập tức xuống xe, tắt động cơ đi rồi châm một điếu thuốc, nhìn bên trong nhà Mễ Tiệp vẫn để một ngọn đèn mờ nhạt, anh biết, Mễ Tiệp vẫn đang chờ anh.

Cuối cùng anh nên đối mặt với Mễ Tiệp thế nào? Anh có thể coi như mình cái gì cũng không phát hiện ra cùng Mễ Tiệp sống bình an như trước sao? Anh không làm được. Thật ra thì theo như tính cách của anh, anh hẳn là nên trực tiếp chất vấn Mễ Tiệp mới đúng, nhưng anh càng không làm được, anh sợ, sợ Mễ Tiệp sẽ hỏi: anh để ý sao?

Đúng vậy, anh để ý sao? Anh hỏi mình như vậy, lấy được đáp án là anh đương nhiên sẽ quan tâm. Quá khứ của Mễ Tiệp quá không tầm thường, lấy thân phận của Quách Bách Vĩ anh, người phụ nữ như Mễ Tiệp đương nhiên là không xứng với anh. Anh đường đường là cục trưởng phân cục công an Quách Bách Vĩ, lại có thể lấy một người phụ nữ có tiếng xấu làm vợ? Quách Bách Vĩ từng sờ nhìn chằm chằm cửa sổ nhà Mễ Tiệp, ý định phập phồng, cho đến khi mất chưa xót đau đớn, mộng chết lặng, anh cứ như vậy ngồi ở trong xe đã bao lâu? Mười phút? 20? Hay là nửa giờ? Dụi mắt mới phát hiện, ngọn đèn trong phòng Mễ Tiệp kia không biết đã tắt từ bao giờ, anh lại nhìn một chút đoạn thuốc lá trong tay, đã sớm tắt, tàn mất ra một mùi cháy khét làm người ta không thể nhìn được. Anh ném đầu mẩu thuốc lá ra ngoài cửa xe, hít một hơi thật sâu, đặt hai cánh tay ở trên tay lái từ từ cúi đầu xuống, lẳng lặng ngáy ngủ, anh nghĩ, Quách Bách Vĩ vô cùng tiêu sái trước kia đi đâu rồi? Khi đó phụ nữ nhìn thấy anh trong đôi mắt liền phát sáng, nếu là người phụ nữ mà anh cũng cảm thấy hứng thú thì anh sẽ không keo kiệt chút nào mà bày ra tính cách hài hước hào phóng, nam nữ trưởng thành luôn có vẻ mê luyện giằng co đại chiến trên giường, nhưng kể từ sau khi anh có Mễ Tiệp, cũng không tiếp tục đi tới nơi không nên đi, một lòng một dạ cưng chiều Mễ Tiệp. Mễ Tiệp, lại là Mễ Tiệp. Quách Bách Vĩ phiền chán ngẩng đầu nhìn chính mình trong kính chiếu hậu, hạ quyết tâm, đưa tay vặn mở khóa xe, nổ máy, đem xe đỗ lại quay đầu lại, chẳng có mục đích lái ra khỏi tiểu khu.

Mễ Tiệp lẳng lẳng ngồi xỏm ở trên ghế sa lon trước cửa sổ, cánh tay chống lên cằm đặt ở trên ghế sofa, mắt nhìn chăm chăm chiếc xe ngoài cửa sổ kia, sớm đã lệ rơi đầy mặt. Nghe được tiếng động cơ ô tô, Mễ Tiệp vui mừng muốn bỏ nhào ra, nhưng khi cô thấy Quách Bách Vĩ cũng không xuống xe thì đã biết, việc gì phải đến cũng sẽ đến, là phúc hay họa, đã không phải chuyện cô có thể quyết định. Mễ Tiệp tắt bóng đèn ở cửa, ngồi ở dưới cửa sổ lẳng lẽ nhìn, mãi cho đến khi chiếc xe kia khởi động lần nữa, cuối cùng biến mất. Mễ Tiệp lật người trượt vào trong ghế sofa, trong đầu trống rỗng, trong cổ họng nặn ra một chút nghẹn ngào, cô có thể nghe thấy chính mình không ngừng lẩm bẩm gọi: “Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ. . . . . Em vì sao lại yêu anh chứ? Vì sao chứ. . . . .”

Quách Bách Vĩ lái xe khắp đường phố, anh hạ cửa xe xuống, rạng sáng gió đã bắt đầu lạnh, sắp đến mùa thu, mùa hè sẽ lập tức trôi qua, giờ phút này ngay cả tim của anh, cũng là lạnh, mà chiếc xe dưới tay anh kia, lại giống như là quen thói, tới khi anh dừng xe lại vừa nhìn thì ra là một quán bar trước kia mình thường ghé qua.

Quách Bách Vĩ ngồi ở trong xe ngơ ngác nhìn biển hiệu với những chữ cái nhấp nháy. Đúng vậy a, tại sao anh lại không nghĩ tới, anh nên thả lỏng thần kinh căng thẳng một chút sau một đêm kéo căng. Quách Bách Vĩ anh giờ nào lại có thể vì nhi nữ tình trường mà nhếch nhác như thế? Anh là đàn ông, đàn ông thì phải có dáng vẻ của đàn ông, mồm to uống rượu, lớn tiếng nói tục, muốn phụ nữ? Chỉ cần mình xuống xe đi vài bước, trong quán bar khắp nơi đều là phụ nữ mê người lại quyến rũ, người nào có thể thua kém Mễ Tiệp? Phụ nữ Quách Bách Vĩ anh muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, thế kỷ hai mươi mốt, làm gì có ai rời xa ai thì không sống nổi nữa. Quách Bách Vĩ ma xui quỷ khiến xuống xe, bước chậm đi vào trong quán bar, anh muốn chứng minh một chút, rời xa Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ anh như cũ là miếng mồi ngon của đàn bà.

Trong quán bar đang đề một bài hát tiết tấu chậm, khắp nơi đều là nam nữ đêm khuya tìm kiếm kích thích tình dục. Quách Bách Vĩ đi thẳng đến trước quầy rượu, nhìn người pha chế Tiểu Tứ Nhi đang biểu diễn pha chế cốc-tai, pha chế rượu dùng bình kim loại dài trước sau trái phải ném tới ném đi, đôi lấy tiếng ca ngợi của một nhóm tiểu hoa si quần áo hở hang bên quầy bar, Quách Bách Vĩ không khỏi bật cười. Tiểu Tứ Nhi bên cạnh sau khi phát hiện ra anh, vui mừng gọi: “Ô, anh trai, khách hiếm thấy nha, anh bao lâu không tới rồi..., có thể tưởng tượng chết em á.”

Nhóm tiểu hoa si bên cạnh cửa lập tức nhìn về phía Quách Bách Vĩ, thấy Quách Bách Vĩ mỗi người trong đôi mắt ít nhất phóng ra hai ngàn oát điện. Quách Bách Vĩ cười cười nói: “Gần đây bận việc, không rảnh, buồn bán thế nào?”

Tiểu Tứ Nhi đem một đám tiểu hoa si đuổi đi, rót cho Quách Bách Vĩ một chén Vodka thêm đá nói: “Tạm được, cứ như vậy đi, hiện tại quán bar nhiều như vậy, không chết đói là được. Ngược lại là anh, lần trước anh Cường Nha tới, nói anh thăng quan há..., em chúc mừng anh..., rượu này hôm nay em mời.”

Quách Bách Vĩ cười nói: “Thật sao? Vậy tôi có thể thoải mái uống rồi?”

Tiểu Tứ Nhi cười hi hi: “Em đây rượu tùy anh uống..., biết anh tửu lượng tốt, nhưng em biết rõ anh tốt bụng nhất, làm sao cam lòng để em phá sản chứ.”

Quách Bách Vĩ cười mắng: “Nghe lời nói của cậu xem, ai, hôm nay quết mặt mới ra ngoài hả.” Mới vừa nói xong thì bên cạnh có một làn gió thơm tho tới, Quách Bách Vĩ quay đầu nhìn lại, ờ, người quen, Vivian.

Vivian rất đẹp, vóc người vô cùng gầy, theo lời của Tiểu Tứ Nhi mà nói thì đúng là, thịt trên người cũng giống như có mắt, chỗ nên lớn tuyệt đối lớn, chỗ nên nhỏ tuyệt đối nhỏ, làm cho đàn ông không tìm ra khuyết điểm, đặc biệt là gương mặt đó, có điểm giống nữ minh tinh hấp dẫn Angelina Jolie nước ngoài. Khoa trương nhất là đôi môi đỏ tươi luôn cong lên, làm cho đàn ông vừa nhìn liền thích thú, tâm ngứa ngáy khó nhịn, đôi môi đỏ mọng này nếm lên có mùi vị gì Quách Bách Vĩ rất rõ, trước kia anh không chỉ một lần lưu luyến ở trên cánh môi đó, anh càng rõ ràng hơn người phụ nữ này ở trên giường lẳng lơ như thế nào. Khi anh vẫn còn nhìn chăm chăm môi người phụ nữ, bên tai đã truyền đến âm thanh kiều mỵ mê người: “Thật đúng lúc, là anh sao? Đã lâu không gặp, thế nào? Không mời em một ly sao?”

Quách Bách Vĩ ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm ánh mắt của Vivian, long lanh giống như biết nói, nhẹ nhàng nhìn qua Quách Bách Vĩ, lại nhẹ nhàng nhìn nữa, nếu là đàn ông bị cô ta nhìn như vậy sẽ choáng váng. Quách Bách Vĩ đột nhiên cười, “Mời, sao lại không mời, tôi ước gì có thể mời được người đẹp như người vậy uống rượu, rất có mặt mũi đúng không?”

Vivian đã dẩy đưa lại đây, gắt gao quán lấy Quách Bách Vĩ, dùng bộ ngực đầy đặn cọ xát ở trên cánh tay Quách Bách Vĩ, trong lỗ mũi Quách Bách Vĩ lập tức tràn đầy một mùi thơm đậm mỵ. Vivian còn cong lên đôi môi đỏ mọng mê người nhẹ nhàng hà hơi vào tai Quách Bách Vĩ, có chút ngứa: “Anh thật hư quá đi, lâu như vậy cũng không tới tìm em, đồ tồi.” Nói xong bò lên chân Quách Bách Vĩ, chậm rãi vuốt ve lên trên.

Tiểu Tứ Nhi cười mị mị pha cho Vivian một ly rượu cốc-tai, sau khi đặt xuống thấy dáng vẻ mập mờ của họ, cười cười biết điều rời đi.

Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng bắt được cái tay nhỏ bé muốn làm chuyện xấu kia, Vivian liền vô lực tựa vào trong ngực Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ nghiêng đầu nhẹ nhàng nói vào tai Vivian: “Tôi đây không phải đã đến rồi sao, thấy tôi giữ chữ tín như vậy, thường tôi thế nào hả.”

Vivian nũng nịu liếc một cái: “Lâu như vậy mới xuất hiện, còn đòi phần thưởng sao? Làm gì có chuyện tiện nghi như thế a, xem em phạt anh.” Nói xong bụng rượu của Quách Bách Vĩ lên đưa tới khóe miệng anh.

Quách Bách Vĩ uống một hớp lớn, lại dùng một cái tay ấn gáy Vivian lại gần mình, anh đem miệng mình dính vào trên môi kêu gọi của Vivian, dùng đầu lưỡi đẩy ra hai môi cô ta, rượu kia theo đầu lưỡi đi vào trong miệng Vivian. Vivian vừa rên rỉ vừa dùng lực nhéo ngực Quách Bách Vĩ, biết rõ Quách Bách Vĩ nổi lên phản ứng, mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên nhìn Quách Bách Vĩ.

Quách Bách Vĩ cười như không cười nhìn Vivian, dùng ngón tay vẽ ở trước ngực kiều ngạo của cô ta. Vivian chịu không nổi người đàn ông kiêu ngạo thờ ơ như thế, vì vậy lại nhào tới, hai người cực nhanh lại quán lấy, mà Quách Bách Vĩ rốt cuộc ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói một câu, Vivian sắc mặt trở nên hồng, nhưng mà trong nội tâm lại là kích động không thôi, dùng cặp mắt long lanh như nước kia si ngốc nhìn Quách Bách Vĩ, giống như ở trước mắt cô ta chính là một tuyệt thế anh hùng làm người ta kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ).

Quách Bách Vĩ rút ra mấy tờ giấy lớn từ trong ví tiền, đặt ở trên quầy bar, sau đó kéo tay Vivian xuyên qua đám người huyền ảo, khó khăn đi tới lối thoát hiểm bên cạnh dùng toilet, đẩy cửa ra, một phen kéo Vivian vào, vừa mới đóng cửa lại Vivian liền giống như rắn quấn lên cổ của Quách Bách Vĩ, tựa như găm cán môi Quách Bách Vĩ.

Quách Bách Vĩ không chút nào thương tiếc đem Vivian “Động” đụng vào trên tường, vừa hôn vừa dùng lực gãi gãi vú lớn của Vivian, anh biết người phụ nữ này thích đàn ông dùng bạo lực đối với cô ta. Anh dùng bắp đùi cường tráng chen vào giữa hai chân mặc quần cực ngắn của Vivian, dùng thân người cứng rắn nghiền bắp đùi Vivian. Vivian không chịu nổi sức lực của Quách Bách Vĩ, trong con đầu đón “ùm” một tiếng, Quách Bách Vĩ càng thô lỗ hơn một phen đẩy dây đeo phụ nữ lên, hoàn toàn lộ ra vú phụ nữ làm người ta hoa cả mắt, nhưng Quách Bách Vĩ chỉ là nhìn, lấy tay vuốt, cũng không giống như trước đây bụng đói ăn quăng nhào tới gặm nuốt.

Vivian bị tình dục hành hạ đến khó chịu, cô ta hít một hơi ưỡn vú trần trụi lên cao hơn chút nữa, cô ta đương nhiên biết đàn ông đối với vú của phụ nữ vô cùng có cảm giác thần bí cùng cảm giác thân thiết, cô ta còn biết vú của mình đối với đàn ông mà nói có lực sát thương cỡ nào, nhưng Quách Bách Vĩ mới vừa rồi còn rất tập trung còn bây giờ xem ra giống như là đang thưởng thức một bức tranh sơn thủy, chỉ là dùng ánh mắt cứng bái, lấy tay sờ sờ, không có cử động khác nữa. Lúc Vivian không dần nổi nữa muốn nhào qua thì cô ta nghe Quách Bách Vĩ nói: “Rất đẹp, xinh đẹp hơn bạn gái tôi.”

Vivian đang bị nhiệt độ cao của tình dục thiêu đốt lập tức giống như dội nước lạnh “Xuy xuy” dập tắt, ngậy ngậy nhìn Quách Bách Vĩ ngừng đầu nhìn cô ta cười nói: “Cô đáng đáp cũng đẹp mắt hơn bạn gái tôi.”

Ánh mắt Vivian nhìn Quách Bách Vĩ giống như thấy được ET người sao Hỏa, chỉ là một câu nói cũng không nói lên lời, người này chẳng lẽ có cái tật xấu gì? Đi ra ngoài lẩn lộn lại còn nghĩ tới bạn gái? Quả thật cười chết người.

Quách Bách Vĩ đã bắt đầu từ từ đem áo Vivian kéo xuống, che khuất vú run rẩy lại trắng bóng vì không thỏa mãn tình dục mà phập phồng, lại còn có thể thay cô ta sửa sang lại một phen, cuối cùng cảm nhận của cô ta, cười hi hi hôn môi cô ta một cái, nói: “Tạm biệt Vivian, không hẹn gặp lại, ha ha.” Anh ngược lại nói đi là đi, Vivian chỉ háy mắt một cái, Quách Bách Vĩ đã không thấy tăm hơi. Chân mang giày cao gót đã có chút tê rần, cô ta vừa động động chân, đã nhìn thấy một người đàn ông đi vào, gặp phải cô ta thì quát to một tiếng rồi xoay người chạy ra ngoài, một giây sau lại quay trở lại, kẹp chân giật môi chỉ vào cửa chính nói: “Làm ơn đi chị gái, đây là nhà vệ sinh nam, tôi mắc tiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 36

Edit: Thanh Hưng

Quách Bách Vĩ từ quán bar ra ngoài đi nhanh tới xe của mình, mở khóa khởi động, chưa từng nhìn phía sau một cái, giống như sau lưng không phải nơi làm cho người ta vui sướng đi tới đi lui, mà là mười tám tầng địa ngục. Quách Bách Vĩ nghĩ thầm, anh phải mau chóng rời cái vùng đất nguy hiểm mạt sát anh hùng này, nơi này dù cho không phải địa ngục, nhưng Quách Bách Vĩ anh rốt cuộc cũng trở lại nhân gian, anh phải làm một con người sắt đá, chẳng lẽ anh lại giống như một cô dâu nhỏ gặp phải một chút ngăn trở sẽ lẻ mề khóc suốt suốt? Đó không phải là phong cách của Quách Bách Vĩ. Nếu như mới vừa rồi anh ôm tâm trạng trả thù thật sự ở trên Vivian, không phải việc khó, người phụ nữ kia vừa nhìn thấy anh đã muốn nằm xuống mở rộng bắp đùi, ở trên cô ta cũng đơn giản giống như đuổi theo một chiếc xe buýt, nhưng làm như vậy Quách Bách Vĩ anh vẫn là người sao, quả thật cùng sức sinh không có gì khác nhau.

Khi anh nhắm mắt lại hôn Vivian, trong đầu đều nghĩ đến dáng vẻ say mê của Mễ Tiệp khi ở phía dưới anh, bên tai của anh thậm chí nhớ lại âm thanh sột sả của Mễ Tiệp: “. . . . . Em nhìn canh xương, buổi tối anh cũng không có ăn cơm. . . . .” Quách Bách Vĩ tức giận nghĩ Mễ Tiệp người phụ nữ kia rốt cuộc cho anh uống cái loại cổ độc gì, ngay cả Vivian người phụ nữ yêu mị như vậy đều không khơi lên hứng thú của anh, chẳng lẽ Quách Bách Vĩ anh thật sự kết thúc ở dưới váy Mễ Tiệp?

Cho dù trong lòng Quách Bách Vĩ phẫn hận, nhưng vẫn là đem chân ga đạp tới cùng, ở thời điểm ba giờ sáng không có người, nóng lòng trở về.

Dùng xe xong, dùng chìa khóa mở cửa chính ra, Quách Bách Vĩ cũng không dám mở đèn, rón rén đẩy cửa phòng ngủ ra, nhờ ánh trăng nhìn thấy Mễ Tiệp trên giường, cuộn tròn thân mình đang ngủ say. Đêm khuya yên tĩnh, hơi lạnh của máy điều hòa không khí trong bóng tối phát ra âm thanh “Tê tê”. Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, nâng cánh tay lên ngửi áo của mình một cái, có mùi rượu xen lẫn mùi nước hoa phụ nữ. Quách Bách Vĩ một phen cười ra, nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm ra nhanh chóng tắm rửa, thân thể trần trụi lạnh lẽo bò lên giường, vén chăn mỏng trên người Mễ Tiệp lên chui vào.

Anh cúi đầu xuống lẳng lặng nhìn Mễ Tiệp đang ngủ say, ở dưới ánh trăng da Mễ Tiệp trắng muốt giống như đồ sứ, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hai hàng lông mi thật dài che phủ, khi mở ra giống như hai cây quạt nhỏ. Quách Bách Vĩ lấy tay nhẹ nhàng gạt tóc Mễ Tiệp qua một bên, ở trên mặt của cô len lén hôn một cái, lại cực kỳ cẩn thận nâng đầu Mễ Tiệp lên, đặt cánh tay mình dưới cổ Mễ Tiệp, gát gao ôm Mễ Tiệp từ phía sau dán thật chặt lên trên thân thể trần trụi của anh, lúc này mới nhẹ nhàng chậm chạp thở ra một hơi, lại cúi đầu ngửi tóc Mễ Tiệp một cái, có mùi thơm mát mẽ của dầu gội, điều này thật sự là so với mùi nước hoa trên người Vivian dễ chịu hơn nhiều. Quách Bách Vĩ an tâm nhắm mắt lại, tay của anh tìm được vạt áo ngủ của Mễ Tiệp, giống như rắn trượt vào, nhẹ nhàng vuốt ve vú bóng loáng như thạch hoa quả của Mễ Tiệp.

Mễ Tiệp nhắm thật chặt mắt, lắng nghe động tĩnh sau lưng. Khi Quách Bách Vĩ cúi đầu nhìn cô, tóc sau gáy cô đều bị dựng lên. Sao cô có thể ngủ

được? Mắt thấy Quách Bách Vĩ lái xe rời đi, thế giới của cô thoáng chốc trở thành một vùng phế tích, ngay cả mình ở trên ghế sofa nằm bao lâu cô cũng không biết, cuối cùng khóc đến nỗi mũi thật sự bị nghẹt thở mới đứng dậy, vừa khóc vừa tự mình tắm, sau đó nằm ở trên giường lại bắt đầu yên lặng rơi lệ, nghĩ tới thời gian vui vẻ của cô và Quách Bách Vĩ trước kia, càng nghĩ càng đau lòng. Cho dù sau khi biết tất cả phản ứng của Quách Bách Vĩ trong dự đoán và suy nghĩ của Mễ Tiệp, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận Quách Bách Vĩ thật sự rời xa mình, thực sự phẩy tay áo bỏ đi. Nhớ tới khi Quách Bách Vĩ nằm ở trong bệnh viện nói với cô: Mễ Tiệp, anh thích em, cùng anh được rồi, lúc bị thương nằm xuống ấy thật sợ sẽ không còn được gặp lại em. Mễ Tiệp trong lòng liền đau đớn đến muốn chết, vạn tiền xuyên tim. Vì cô đốt nát mà mắc sai lầm, chẳng lẽ số mạng thật sự vô tình dùng gây đánh uyên ương? Anh Khoan đi rồi, Quách Bách Vĩ cũng muốn bỏ cô mà đi. Mễ Tiệp cô thật sự không thể có được hạnh phúc sao?

Trước kia từng gặp gỡ đủ loại người Mễ Tiệp không thể vẫn hồi, cô cũng biết Quách Bách Vĩ cá tính tự cao tự đại, có người đàn ông nào không hy vọng người yêu của mình đơn giản lại thanh thuần, ai lại hi vọng người yêu là một người phụ nữ từng có tiền án bắt lương lại sa đọa? Mễ Tiệp nghĩ tới từ “sa đọa” này, lòng của cô rơi vào trong vực sâu không đáy, dùng chân che mặt, không cách nào ức chế bật ra tiếng khóc rống, cuối cùng cắn góc chăn, liên tục gọi tên Quách Bách Vĩ.

Cho đến khi nghe tiếng Quách Bách Vĩ dùng chìa khóa cửa mở, lòng của Mễ Tiệp thật sự giống như đánh trống “Thình thịch” đập loạn, vội vàng xoa mắt một chút giả bộ ngủ, bởi vì cô thật sự không dám đối mặt với Quách Bách Vĩ, không biết anh quay lại nơi này gặp mình để nói gì, ngộ nhờ anh muốn nói Mễ Tiệp, chúng ta chia tay đi, chúng ta chơi xong, như vậy cô nên làm cái gì? Trời ạ, cô rốt cuộc nên làm cái gì a.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 37

Edit: Thanh Hưng

Qua đôi mắt nhắm hờ cô thấy được từng cử động của Quách Bách Vĩ, sợ tới mức không dám thở mạnh, trong tai là tiếng tim đập của chính cô. Khi Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng bò lên giường thì Mễ Tiệp khản trương tới mức kéo căng thân thể, chỉ sợ Quách Bách Vĩ sẽ lay cô tỉnh lại, nói ra những lời làm cho cô sống không bằng chết, cảm nhận được Quách Bách Vĩ hôn cô một cái, mũi của cô rất đau xót, lại len lén khóc, cảm thấy tay Quách Bách Vĩ nắm vú của cô, cô mới nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể, từ từ xoay người tiến sát vào trong ngực Quách Bách Vĩ, dùng giọng mũi nồng đậm nhẹ giọng hỏi: “Về rồi à?”

Quách Bách Vĩ kéo Mễ Tiệp vào trong ngực thật thấp cười nói: “Quấy rối làm em tỉnh sao?”

Mễ Tiệp giống như mèo vùi mặt vào trước ngực Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng cọ xát nói: “Bạn đến hiện tại có mệt hay không? Com tôi đã ăn chưa?”

Quách Bách Vĩ trong lòng sinh ra một cảm giác áy náy, lấy tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trước ngực lên, cúi đầu hôn môi Mễ Tiệp: “. . . . . Xem em giọng mũi rất nặng, có phải là để nhiệt độ điều hòa quá thấp hay không?”

Mễ Tiệp đưa tay ra ôm cổ của Quách Bách Vĩ, không muốn anh biết mình đang rơi lệ, đầu lưỡi đưa vào trong miệng của anh làm sâu hơn nụ hôn này, Quách Bách Vĩ lập tức cứng rắn, rên rỉ đem tay dò vào trong quần đùi của Mễ Tiệp.

Tay Mễ Tiệp cảm vật của Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng ma sát, vừa hôn môi của anh vừa nói: “Mệt không? Trước kia em từng học một chút về xoa bóp, để em giúp anh thả lỏng một chút.”

Quách Bách Vĩ thật thấp bật cười: “Hiện tại?” Mễ Tiệp nói: “Ừ, ngoan, lật người nằm xuống, em xoa bóp vai cho anh.”

Quách Bách Vĩ thuận theo nằm lỳ ở trên giường, buông lỏng thân thể của mình, Mễ Tiệp đem áo ngủ mình cởi xuống, chỉ mặc một cái quần lót nhỏ, giơ chân lên ngồi ở trên lưng Quách Bách Vĩ, hai tay đặt ở trên vai của anh, thuận thực xoa bóp bả vai cho anh. Quách Bách Vĩ không ngờ Mễ Tiệp nhìn như nhu nhược lại có khí lực lớn như vậy, bả vai vốn là rất đau xót được cô xoa bóp một cái lập tức chậm rãi buông lỏng, thoải mái đến mức mười ngón tay đều là vô cùng hưởng thụ, Quách Bách Vĩ hừ hừ , đồng ý: “Ai, chính là nơi đó, đau chết mất.”

Mễ Tiệp nhẹ nhàng cười di động ngón tay, từ từ di tới ngang hông, dùng đốt ngón tay đè ở hai bên thắt lưng của Quách Bách Vĩ, dùng sức mà ấn xuống, Quách Bách Vĩ lập tức lớn tiếng nói: “Ai ai ai, không được, thật là đau a.”

Mễ Tiệp trượt theo thân thể Quách Bách Vĩ về phía cái mông bèn chắc vỗ một chưởng, trong miệng sáng giọng: “Cho anh quý kêu.”

Quách Bách Vĩ cười nhẹ lật người, vật của anh cứ như vậy lộ ra ở trước mắt Mễ Tiệp. Mễ Tiệp lấy tay đặt lên nó, ở trên thân thể cường tráng của nó bắt đầu trên dưới hoạt động, Quách Bách Vĩ dùng hai cùi chỏ chống đỡ trên giường, nửa nâng thân thể lên nhìn Mễ Tiệp dưới ánh mắt của anh, từ từ cúi đầu xuống, ngâm.

Quách Bách Vĩ giống như bị sét đánh trúng, toàn thân đột nhiên run một cái, kích thích trên da nổi lên từng lớp da gà, trong miệng thở hổn hển không dám tin nhìn Mễ Tiệp, điều này thật sự là quá. . . . . Thụ sủng nhược kinh. Trước kia không phải là chưa từng có phụ nữ làm như thế, nhưng anh cũng không nghĩ đến Mễ Tiệp sẽ giúp anh khâu giao, anh chỉ cảm giác trong đầu ong ong, miệng đắng lưỡi khô, bên dưới cảm giác sao lại đẹp như vậy, ấm như vậy, mại như vậy. Đầu lưỡi Mễ Tiệp ở trên đỉnh vòm vòng tròn, sau đó lại từ từ ngâm vào trong miệng, Quách Bách Vĩ nhìn hình ảnh dâm mỹ này, đầu

lưỡi cũng ngán lại: “Mẽ Mẽ Mẽ Mẽ Tiệp, anh...anh, đừng . . . . . Không được. . . . .”

Mẽ Tiệp cười yếu ớt leo lên thân thể Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ thở hắt hắt một phen kéo Mẽ Tiệp qua hung hăng hôn cô, kích động đến mức muốn đem đầu lưỡi Mẽ Tiệp cắn xuống, vừa định xoay người ngăn chặn, Mẽ Tiệp khẽ đẩy vai anh nói: “Đừng động, để em.”

Quách Bách Vĩ ý loạn tình mê nhìn Mẽ Tiệp từ từ cỡi quần lót xuống, sau đó dùng động tác càng chậm cười lên hông của anh, nhắm ngay cái vật kiên định cứng rắn sắp nổ tung kia từ từ ngồi xuống. Quách Bách Vĩ cảm giác mình giống như bị bệnh ho suyễn, lỗ mũi không dùng được trí năng há hốc mồm hít thở, hai cùi chỏ chống đỡ thân thể, hai mắt nhắm lại ngẩng đầu lên, cứ như vậy đến cao triều. “Đừng động.” Anh kéo Mẽ Tiệp qua để cho cô nằm ở trên người của anh, vừa hôn vừa nói: “Tiểu yêu tinh, em quả thật muốn hại chết anh.”

Mẽ Tiệp cười hắc hắc, nhẹ nhàng nói: “Em chỉ muốn anh vui vẻ.”

Quách Bách Vĩ dùng ngón tay nâng cằm Mẽ Tiệp lên, ngực kịch liệt đập phồng lại kiên định nhìn cặp mắt xinh đẹp của Mẽ Tiệp, từng chữ từng chữ nói: “Đi cùng với em, anh chưa bao giờ mất hứng, em phải biết anh yêu em Mẽ Tiệp.”

Mẽ Tiệp lỗ mũi đau xót, hốc mắt chua, có muốn khóc, nhưng là cô dùng cười đùa để che giấu, một phen đề Quách Bách Vĩ lên giường, bắt đầu di động vòng eo linh hoạt của mình: “Tuyệt hảo gia hỏa, xem em thu thập anh.” Cô học động tác và giọng điệu của Quách Bách Vĩ, vừa dùng ngón tay vịn nụ hoa Quách Bách Vĩ vừa tà ác hỏi: “Nói mau, làm anh sướng hay không?”

Quách Bách Vĩ bị những lời này của Mẽ Tiệp kích thích đến toàn thân phát run, anh không chịu nổi muốn xuất tinh dục vọng rồi, vội vàng đề Mẽ Tiệp lại rên rỉ nói: “Bảo bối, trước đừng, để cho anh đeo lên mũ, em trừng trị anh tiếp cũng không muộn a.”

Mẽ Tiệp cười hắc hắc nhìn bộ dạng gấp gáp lấy ra bao ngừa thai ở đầu giường đeo lên của Quách Bách Vĩ, sau đó nhào tới đề lên trên người cô nói: “Để anh biểu diễn cho em một chút cái gì gọi là trừng phạt, cái gì gọi là thoải mái.”

Mẽ Tiệp cười khanh khách uốn éo người né tránh suy nghĩ muốn tiến thẳng tới Hoàng Long của Quách Bách Vĩ: “Ghét, đã nói em tới, lần này em muốn anh ở phía dưới.”

**Phủ Hoàng Long: đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.

Quách Bách Vĩ nghe lời nửa ngồi dậy, lại chịu hành hạ khổ sở nhìn động tác chậm rì rì của Mẽ Tiệp, hận hận nhỏ giọng nói: “Em có thể nhanh lên một chút hay không, muốn hành hạ anh cầu xin em dùng phương pháp khác có được hay không?”

Mẽ Tiệp dùng thân thể nuốt hết kiên định của Quách Bách Vĩ: “Muốn nhanh? Vậy còn không đơn giản sao?”

Mẽ Tiệp quý gối ở hai bên thân thể Quách Bách Vĩ, đôi tay đưa về phía sau chống lên giường, uốn bụng ngẩng đầu lên, lại có thể uốn thân thể mình cong thành hình cây cung. Khi thân thể Mẽ Tiệp không ngừng rơi xuống, Quách Bách Vĩ cũng không chịu được loại hành hạ không phải người này nữa, kéo Mẽ Tiệp qua lật người lên trên, dùng lực lượng của anh chinh phục Mẽ Tiệp: “Mẹ kiếp, anh thật sự không chịu nổi. Mẽ Tiệp. . . . . Mẽ Tiệp, anh yêu em. Bảo bối, anh yêu em. . . . .”

Mẽ Tiệp dùng sức kẹp chặt Quách Bách Vĩ, chỉ nghe từ trong cổ họng Quách Bách Vĩ gào thét một tiếng xông lên, nâng cái mông của cô lên nhanh chóng đụng, hôn hắt thở gấp hỏi: “Em yêu anh không Mẽ Tiệp?”

“Em yêu anh Quách Bách Vĩ, em yêu anh chết mất. . . . .”

Quách Bách Vĩ nghe được Mẽ Tiệp trong miệng gọi tên của mình, làm sao nghe lại hấp dẫn như vậy rồi, đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm, một loại kích thích tố khoái cảm giống như sét đánh trúng anh, rung mình một cái, hung hăng chống đỡ gần mềm mại của Mẽ Tiệp sáng khoái phóng thích.

Quách Bách Vĩ nhìn trời ngoài cửa sổ mê mê mang mang sắp sáng, người trong ngực mơ hồ râm rì một tiếng lật người, cầm lấy tay anh tiếp tục ngủ say, anh không khỏi không tiếng động cưỡi lên, nhìn lưng trắng như tuyết của Mẽ Tiệp, “bep” hôn một cái, trong lòng mơ hồ nghĩ, may nhờ không có bị ánh mắt mờ heo lừa gạt, nếu là phạm sai lầm anh còn mặt mũi nào tới đối mặt Mẽ Tiệp. Lại nghĩ, không tệ, Quách Bách Vĩ trừ bỏ hào quang cực trường phân cực công an, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, anh cũng không phải là cái vương tử Charles gì, chẳng lẽ còn muốn ở thời điểm chọn vợ hận không thể lật tổ phần nhà vợ lên một lần, xem một chút trước kia vợ của mình có phải còn có người đàn ông nào khác hay không? Cắt ~ thời đại gì, chẳng lẽ Quách Bách Vĩ mình trước khi gặp Mẽ Tiệp cũng rất trong sạch sao? Anh không phải cũng lặn vào một đám hồng hồng xanh xanh khôn kiếp sao. Lấy Vivian mà nói, anh ở trong phòng vệ sinh nam của quán bar không biết trải qua mấy lần, chẳng phải là càng đáng xấu hổ hơn sao, nếu Mẽ Tiệp biết cuộc sống riêng trước kia của anh thối nát tới cực điểm, coi đây là đầu đề câu chuyện để hạ nhục anh, anh chẳng phải là càng uất ức hơn, anh nhất định sẽ nói: vậy cũng là không biết trước sẽ cùng em, ít nhất sau khi hai người ở chung một chỗ anh đều là yên yên ổn ổn.

Không tệ không tệ, lúc trước, Quách Bách Vĩ hài lòng với ý nghĩ của mình, không khỏi gật đầu một cái, nhưng lại nghĩ, nói không bận tâm hay không ghen tỵ thì đó là giả, anh nghĩ cũng không dám nghĩ đáng về Mẽ Tiệp thời điểm cao trào yêu mị để cho anh nói điên này, có người đàn ông nào khác cũng có thể để cho Mẽ Tiệp khoái hoạt như thế hay không? Nghĩ đến đây anh liền hận đến muốn một phen kéo tóc Mẽ Tiệp lên, muốn hỏi một chút: em con mẹ nó tại sao không sớm một chút làm hàng xóm cùng anh. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say của Mẽ Tiệp, Quách Bách Vĩ không nhịn được lại gần hôn một chút, nhẹ nhàng nói: “Về sau không có người khác, chỉ có hai ta, vui vẻ trải qua.”

Còn có thời điểm Mẽ Tiệp mười mấy tuổi từng hút qua bột phấn, khi rảnh rồi anh phải tìm pháp y trong cục hỏi một chút, việc này có ảnh hưởng gì tới sức khỏe sau này hay không.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 38

Edit: Thanh Hưng

Khi tỉnh dậy Quách Bách Vĩ thấy người trong ngực đã không còn, anh ở trên giường duỗi người một cái, nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên đầu giường một chút, bây giờ rồi, sững sờ một lát mới đứng dậy xò quần ngủ của chính mình vào, nửa thân trên để trần, đi dép vào toilet bắt đầu rửa mặt. Vừa đi vào phòng khách đã nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Mễ Tiệp trong phòng bếp kiểu mở, cô gái nhỏ đang chăm chỉ chuẩn bị bữa ăn sáng. Anh cười đi tới ôm hông của Mễ Tiệp từ phía sau, cầm tựa ở trên bả vai Mễ Tiệp hỏi: “Oa oh, thơm quá a, làm cái gì ăn thế?”

Mễ Tiệp dút vào trong miệng anh một miếng dưa chuột: “Cháo gà xé sợi. Mới ngủ được mấy giờ thôi sao lại không ngủ thêm chút nữa đi, hôm nay chủ nhật anh lại không phải đi làm.”

Quách Bách Vĩ cười hi hi hôn mặt của Mễ Tiệp một cái nói: “Tôi qua vợ em hầu hạ tốt, anh lại không một tự nhiên sẽ thức dậy sớm.”

Mặt Mễ Tiệp đỏ lên lườm anh một cái. Quách Bách Vĩ hi hi ha ha nhận lấy mâm thức ăn Mễ Tiệp đưa cho anh đặt lên trên bàn ăn, điện thoại di động của anh vang lên, vừa cầm lên nhìn, là mẹ mình. Quách Bách Vĩ nghiêng đầu nhìn Mễ Tiệp vẫn đang bận rộn trong phòng bếp, suy nghĩ một chút, mới nhận điện thoại.

“Hello, mẹ.”

“Cái đứa bé xui xẻo này, cũng hơn nửa tháng rồi không về nhà một chuyến a, mẹ còn phải mang kiệu tám người khiêng đến mời sao?”

“Hắc hắc, con đây không phải là vợ sao.”

“Vội gì nha? Phí lời, buổi trưa hôm nay trở lại ăn sủi cào, em trai con về.”

“Ồ, khách hiếm thấy nha, vậy khẳng định phải trở về, chuẩn bị thêm một đôi đĩa, a, con trai của mẹ mang về nhà cho mẹ một đại mỹ nhân.”

“Thật? !”

“Đương nhiên, con trai của mẹ có bao giờ lừa gạt mẹ đâu.”

“Ai ai, vậy mẹ phải nói cho cha con biết, cha con nhất định phải vui mừng đến ngất đi.”

“Ha ha, đừng nha, con còn phải để cho cha kiểm tra đấy.”

“Thằng nhóc thôi, cái đóa hoa loa kèn này mặc dù mở muộn, nhưng rốt cuộc vẫn là nở á.”

“Mẹ, sao mẹ lại làm tổn thương con trai mẹ như vậy, cái gì gọi là hoa loa kèn, con trai của mẹ chính là một trụ cột, rất thô đấy.”

“Được, mau nói cho mẹ biết, cô gái kia ở đơn vị nào? Bao nhiêu tuổi rồi? Thích ăn cái gì? Mẹ phải chuẩn bị cẩn thận.”

“Hắc hắc, mẹ, cô gái kia có bản lĩnh lắm, mạnh hơn con trai mẹ nhiều, tự mình làm ăn, tiền kia kiếm quả thực là dùng máy đào đất đào, cả một máy kiếm tiền.”

“Mẹ không cần biết cô ấy làm gì, có thể kiếm tiền hay không, chỉ cần là con chọn trúng, con phải nhanh chóng cưới về.”

“Yên tâm đi, cô ấy không chạy được, con trai của mẹ có bản lĩnh đấy.”

Mẹ vui vẻ tắt điện thoại. Quách Bách Vĩ cười nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mễ Tiệp vẫn cúi đầu trong phòng bếp một chút: “Này, vợ xấu xí, buổi trưa hôm nay cùng anh về nhà gặp cha mẹ chồng đi.”

Thật ra thì Mễ Tiệp vẫn luôn lắng tai nghe lén, vừa nghe thấy Quách Bách Vĩ nói muốn dẫn mình về nhà, trong lòng rất khẩn trương, trong ngực giống như có vài chục con thỏ nhỏ nhảy loạn, vừa kích động lại cảm động. Quách Bách Vĩ đối với mình xem ra là quyết tâm, điều này có thể không để cho cô cảm động sao.

Quách Bách Vĩ cũng nghĩ, mình đối với Mễ Tiệp nếu không bỏ được, thì dứt khoát nhắm một mắt mở một mắt vậy, người này còn có thể khiến đi tiểu cũng nhịn, nếu đã là quá khứ, vậy hãy để cho nó qua đi, anh quá yêu Mễ Tiệp rồi. Anh còn có chút bất đắc dĩ nghĩ, anh thật sự là lún sâu vào trong vũng bùn không rút ra được, thời điểm không thấy Mễ Tiệp anh còn có một chút tâm tư nhỏ, trong lòng không phải rất thoải mái, nhưng vừa thấy Mễ Tiệp trước mặt, lại cảm thấy cái gì cũng không thành vấn đề rồi, ngay cả chính mình cũng cảm thấy không biết theo ai. Mâu thuẫn này, bình thường là cao thủ giải quyết vấn đề, hiện nay chỉ có thể vô đầu bút tai. Một cuộc điện thoại của mẹ, coi như là tạm thời giải quyết vấn đề khó khăn của anh, hay là

trước cùng Mễ Tiệp xác định quan hệ rồi hãy nói.

Ăn điểm tâm xong, Quách Bách Vĩ tranh rửa chén, trơ mặt ra nói: “Vợ, em nghỉ ngơi một chút, từ tối qua bận đến hiện tại, nhìn em mệt, vì phụ đau lòng.”

Mễ Tiệp liếc nhìn anh một cái, xoay người trở về phòng ngủ, mở ra tủ quần áo bắt đầu tìm kiếm. Quách Bách Vĩ lúc đi vào thấy quần áo khắp giường thì trừng mắt nói: “Mẹ nó, này cũng có thể mở cửa hàng rồi, em sao lại nhiều quần áo như vậy.”

Mễ Tiệp buồn rầu hỏi: “Ba mẹ anh phong kiến không? Em nên mặc cái gì?”

Quách Bách Vĩ sờ cảm một cái, nhìn quần áo trên giường một chút nói: “Tạm được, bình thường là được. Chỉ là em ngàn vạn đừng mặc món đồ lộ ra hơn nửa ngực kia, quá hấp dẫn, anh sợ mẹ anh ngộ nhờ không chịu nổi trực tiếp nằm xuống, ở nhà mặc cho anh xem là được.”

Mễ Tiệp đảo mắt nói: “Vậy em mặc kín đáo luôn là được, mặc đồ công sở vậy, anh xem được không?”

“Ha ha, em mặc cái gì đều đẹp, chỉ là” Quách Bách Vĩ sờ lên cằm cười hắc hắc gian tà liếc Mễ Tiệp nói: “Anh vẫn tương đối chung tình với cái kia, không mạnh vải che thân, ài, tốt nhất là nằm ở trên giường nước, làm chuyện đó, vậy thì thật là vừa thoải mái lại không lao lực.”

“..... Trong đầu anh có gân bình thường sao?”

“Có, tại sao không có, anh nhìn thấy em mà không nghĩ đến chuyện kia mới không bình thường đấy, điều này có thể chứng minh một vấn đề, nếu không phải là em đã mất đi sức quyến rũ hấp dẫn anh, thì là anh đánh mất chức năng hành xử của đàn ông, em hy vọng là cái nào, hả?”

“..... Anh, em.....”

“Ha ha.” Quách Bách Vĩ ôm hông của Mễ Tiệp từ phía sau, nhẹ nhàng lắc lắc, nhỏ giọng nói ở bên tai cô: “Có thể nhanh lên một chút hay không, chúng ta còn chưa kịp đại chiến 100 hiệp.”

“..... Có còn muốn về nhà ăn cơm hay không? Muốn thì buông ra, bộ dạng này của anh em còn thay quần áo thế nào a.”

Rốt cuộc dọn dẹp chỉnh tề, Quách Bách Vĩ nhìn đồng hồ đeo tay một cái nói: “Được, hai ta nhanh lên một chút còn có thể kịp về nhà ăn cơm trưa.”

Mễ Tiệp vội vàng hấp tấp đi giày, nói: “Như vậy sao được, em lần đầu tiên gặp cha mẹ anh, cũng không thể tay không đi đến?”

“Bọn họ cái gì cũng không thiếu, khỏi phải quan tâm.”

Quách Bách Vĩ cầm túi, thay cô khóa cửa lại. Mễ Tiệp vừa nhảy vừa đi giày vừa nói: “Không được, không được, hay là chúng ta đi siêu thị mua chút thực phẩm dinh dưỡng đi, ài, anh nói được không?”

“Chỉ cần anh dẫn em về, bọn họ ngay cả ngủ cũng có thể cười mà tỉnh, em chính là quà tặng tốt nhất rồi, tin tưởng anh.”

“Như vậy sao được, một chút lễ phép cũng không có. Nhanh, đi siêu thị thôi.”

Hai người đi tới siêu thị. Mễ Tiệp kéo tay Quách Bách Vĩ vòng tới vòng lui cũng không mua được cái gì, cuối cùng hỏi nhân viên bán hàng mới mua một hộp cháo tổ yến, một hộp rượu Mao Đài, lại mua chút trái cây. Nhân viên bán hàng là cô gái nhỏ đặc biệt hay nói, nhìn Mễ Tiệp một chút, lại nhìn Quách Bách Vĩ một chút, nói với Mễ Tiệp: “Chị à, hai người là một đôi đúng không?”

Mặt Mễ Tiệp hơi ửng đỏ, còn chưa lên tiếng, Quách Bách Vĩ đã cười hi hi hỏi: “Ồ, đúng là ánh mắt tốt, làm sao cô biết chúng tôi là một đôi thế?”

Cô gái bán hàng vừa nhìn có hy vọng, vội vàng cười nói: “Hai người có tướng vợ chồng nha, chị gái này nhìn thật xinh đẹp.”

Quách Bách Vĩ vừa nghe vui vẻ nói: “Được, nhờ một câu nói của cô, cho tôi thêm một hộp rượu Mao Đài nữa.”

Cô gái nhỏ vui sướng đến phát rồ rồi, trong miệng nói: “Vậy thì cảm ơn anh trai á.” Vừa gọi người đến giúp một tay đem đồ vật vận chuyển ra ngoài.

Quách Bách Vĩ nắm bà vai Mễ Tiệp nói: “Rượu kia là để cho em trai quý quái không hay về của anh, cho chú ta lấy một chút mang về còn không vui sướng ngắt chú ấy.”

Quách Bách Vĩ lái xe chở Mễ Tiệp về nhà ba mẹ ở chung cư Cảnh Uyển. Mới vừa vào đại viện đã nhìn thấy mẹ mình đứng ở dưới gốc cây cười nói với mấy dì, cười nói với Mễ Tiệp: “Thấy không? Cái người mặc giống như bông hoa kia chính là mẹ chồng tương lai của em đấy.”

Mễ Tiệp vội vàng chăm chú nhìn. Mẹ Quách Bách Vĩ xem ra đặc biệt trẻ tuổi, tóc quần ngắn ngủn, khuôn mặt trắng nõn, nhìn một cái cũng biết lúc tuổi còn trẻ là một người đẹp, mặc một bộ váy liền áo màu đen có thêu hoa hồng, cả người tản ra một loại phong cách cao nhã, không khỏi cảm thấy khâm phục, vội vàng kéo kéo đồ công sở màu vàng nhạt trên người.

Quách Bách Vĩ nhìn Mễ Tiệp có chút khâm phục, vừa nhấn máy tiếng còi vừa cười trêu nói: “Em mặc còn trắng trong thuần khiết hơn mẹ anh đấy.”

Lưu Ngọc bên này đã nhìn thấy con trai, vội vàng chào đón, nhìn Mễ Tiệp trên xe một chút hỏi: “Thằng nhóc thối, trong cục cho con đổi xe rồi à? Rất phong cách đấy.”

Quách Bách Vĩ buồn cười chỉ chỉ Mễ Tiệp một bên nói: “Lãnh đạo đơn vị lại không bị điên, sao lại cho con đổi loại xe này. Đây là con dâu mẹ.”

Mễ Tiệp đỏ mặt xuống xe, Luru Ngọc liền vui mừng kéo Mễ Tiệp một cái trên trên dưới dưới quan sát, trong miệng “Chắc chắc” hai tiếng, nhin không được khen Mễ Tiệp: “Ôi, xem một chút, xem một chút, rất xinh đẹp, giống như tiên nữ nhỏ trên ti vi vậy.”

Quách Bách Vĩ bị hình dung của chính mẹ mình chọc cho “Xuy” bật cười.

Mễ Tiệp đỏ mặt gọi di, Luru Ngọc cười gât đầu lại nghiêng đầu nói với chị em mình: “Không mò mẫm tán dóc với các người nữa, lão đại nhà tôi mang theo bạn gái trở về.” Nói xong vui mừng kéo Mễ Tiệp lên lầu.

Quách Bách Vĩ ở phía sau bất mãn kêu: “Mẹ, có thể giúp một tay xách chút đồ hay không?”

Luru Ngọc vừa nghiêng đầu nhìn con trai trong ngực ôm hai thùng rượu, vừa nói: “Mua những cái này làm gì nha, trong nhà cái gì cũng không thiếu, các con trở lại là được còn chi số tiền kia làm cái gì.”

Mễ Tiệp vội vàng xoay người lại xách theo trái cây và cháo tổ yến, Quách Bách Vĩ cười hi hi nói: “Đây là Mễ Tiệp mua cho mẹ và cha con, nhìn đi, rất hiếu thuận đấy.”

Luru Ngọc vui mừng cười toe toét, kéo tay Mễ Tiệp từ lúc đi thang máy đến khi vào đến trong nhà cũng không buông ra, vừa vào nhà đã gọi: “Lão Quách, Tùng Siêu, lão đại trở lại, đừng đánh cờ nữa.”

Một già một trẻ từ trong thư phòng ra ngoài. Người già vừa nhìn chính là đáng vẻ uy nghiêm đặc thù, tóc đã có chút hoa râm, gò má đỏ thắm đầy đặn. Người trẻ đáng đáp có điểm giống Quách Bách Vĩ, tuy có chút gầy nhưng lại anh tuấn trắng nõn hơn Quách Bách Vĩ, mang một cặp kính không gọng lịch sự, vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ đã cười tiến lên ôm, trong miệng gọi: “Anh cả, vẫn khỏe mạnh như vậy.”

Quách Bách Vĩ không nghiêm chỉnh nói: “Tất nhiên, chị dâu chú nuôi tốt. Giới thiệu một chút, đây là chị dâu chú, Mễ Tiệp.”

Quách Tùng Siêu cười bắt tay với Mễ Tiệp mặt đã đỏ ửng: “Chị dâu khỏe.”

Quách Bách Vĩ lưu manh nói với Mễ Tiệp: “Cha mẹ anh anh không cần giới thiệu nữa, ai, đây chính là cái thằng nhóc thối anh đã nói với em kia, tên là Quách Tùng Siêu, làm việc ở tòa án cấp cao của tỉnh, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà được một lần, người bận rộn đấy.”

Luru Ngọc mời Mễ Tiệp ngồi xuống nói: “Vợ lão nhị không ở nhà, lần này không gặp được, lễ mừng năm mới sẽ về, đến lúc đó nhà chúng sẽ ta rất náo nhiệt.”

Mễ Tiệp xấu hổ ngồi xuống, Luru Ngọc hỏi: “Nghe nói con tự làm ăn? Buôn bán như thế nào? Có vất vả hay không?”

Quách Tùng Siêu gạt xong trái cây vừa đưa cho Mễ Tiệp vừa nói với mẹ mình: “Mẹ, sao người nhiều vấn đề như vậy a.”

Cha Quách cũng nói: “Cũng không để cho đứa bé thờ, nói nhảm.”

Mễ Tiệp vội vàng nói: “Tự con ở trung tâm thành phố mở một phòng Gym, buôn bán cũng tạm được, chú di nếu rảnh rồi hãy đi vui chơi một chút, cũng không xa.”

“Ai, được a, thật là một cô gái có bản lĩnh,” Luru Ngọc kéo tay Mễ Tiệp càng nhìn càng thích, sờ sờ tóc trên vai Mễ Tiệp cười hi hi lại hỏi: “Nhìn rất xinh đẹp, um hừm, bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay 24 rồi.”

“Ồ, vậy lão đại nhà chúng ta lớn hơn con nhiều như vậy sao.”

Quách Bách Vĩ không hài lòng, liếc mắt nói: “Mẹ cái giọng điệu gì kia, nếu không biết mà nghe còn tưởng rằng con bốn mươi năm mươi rồi đấy.”

Luru Ngọc liếc con trai mình một cái: “Con về sau nếu dám ức hiếp Mễ Tiệp, mẹ nhất định không tha cho con.”

Cha Quách cười nói: “Được rồi, giờ cũng mấy giờ rồi, mau đi nấu cơm.”

Mễ Tiệp muốn đứng dậy vào phòng bếp giúp một tay, nhưng Luru Ngọc nói gì cũng không đồng ý, để Quách Bách Vĩ cho Mễ Tiệp cất đưa hầu xem ti vi, hai anh em và lão già cười cười nói nói, Mễ Tiệp quan sát phòng ốc được lắp đặt thiết bị vô cùng xinh đẹp, bốn phòng ngủ hai phòng khách, rộng rãi sáng ngời, dọn dẹp sạch bóng, tất cả đồ dùng trong nhà đều là phong cách Mễ Tiệp yêu thích, xem ra mẹ Quách Bách Vĩ cũng là người thời thượng. Luru Ngọc rất hài lòng đối với Mễ Tiệp, còn thẳng thắn khen Mễ Tiệp, thông minh lanh lợi. Mấy người ở nhà chơi mạt chược vui đùa, tận tối đêm khuya lúc bọn họ đi, Quách Bách Vĩ bị mẹ len lén kéo, che miệng cười trộm nói: “Được lắm con trai, cô gái này cũng không tệ đâu, thằng nhóc con có phúc.”

Quách Bách Vĩ trơ mặt ra nói: “Nhìn một chút xem con trai mẹ là ai, con được gọi là mắc cỡ chết Phan An tức chết Tống Ngọc, coi như bọn họ còn sống gặp con lại phải chết lại một lần nữa. Ai, cô gái này vừa nhìn thấy con trai của mẹ là con thì giống như là con ruồi thấy máu vậy, đuổi cũng không đi.”

Vừa ngồi vào trên xe Mễ Tiệp đã hỏi: “Nhà anh thật rộng, sao anh không ở trong nhà mà lại ra ngoài mua phòng ở vậy.”

“ . . . . . Làm sao em lại không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì a, không phải nói tiểu gia anh sợ độ cao à?”

“Anh thật sự có tật xấu này?”

“Ai, thế nào? Anh có tật xấu này em còn muốn khoe khoang sao?”

“Khánh khách. . . . . Sao có thể nha, em vui mừng chết rồi, nếu anh về sau dám ức hiếp em, em sẽ coi anh trở thành điều để đem thả.”

“Ha ha, anh nào dám a, mẹ anh vừa thấy em, anh đã giống như là đứa con bà nhặt được. Không đợi em nói đây, mẹ anh đã đem anh “răng rắc”.”

Quách Bách Vĩ chậm rãi lái xe về đến nhà, hai người tắm rửa thay quần áo, dắt tay đi đến hồ nhỏ ở tiểu khu tản bộ, lại gặp được Khúc Đại mẹ dẫn theo cháu trai tới chơi đùa.

Khúc Đại mẹ vừa thấy bọn họ đã bắt đầu cười, Quách Bách Vĩ tiến lên chào hỏi: “Khúc Đại mẹ, dẫn cháu trai đi chơi sao?”

“Ai, tiểu Quách a, cậu cùng với tiểu Mễ hẹn hò sao?”

“Ồ, nhanh như vậy à.”

“Ha ha, so với tám năm kháng chiến của Đảng Cộng Sản, là có nhanh một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 39

Edit: Thanh Hưng

Cuối cùng đại lí của Mễ Tiệp cũng khai trương, Tiểu Hồng tập hợp một nhóm học sinh, ngày chủ nhật ra quảng trường Thời Đại ở trung tâm thành phố tập luyện biểu diễn đại hình aerobics, mời đài truyền hình tới chụp ảnh, hơn hai trăm người mặc áo trắng quần trắng tạo thành đội hình chỉnh tề tề tề, yoga !@#%\$@, kiện mỹ !@#%\$@, độ sức !@#%\$@, sức sống bắn ra bốn phía lại trẻ tuổi kích tình đưa tới vô số người vây xem, Tiểu Hồng trẻ con thuê mười mấy người phát tờ rơi tại hiện trường, chỉ cần làm thẻ hội viên ở hiện trường có thể được chiết khấu 85%, không biết hấp dẫn bao nhiêu người, hơn nữa phòng tập mới bổ sung thêm mấy hạng mục, được giới thiệu bóng đội tường, còn trang bị thêm môn Thái Quyền được nam giới coi trọng Pilates, nỗ lực trang trí, hào hoa thoải mái, nhìn hiện trường làm hội viên người xếp thành hàng dài, Mễ Tiệp cười đến nổi mắt cũng híp lại thành một đường thẳng.

Quách Bách Vĩ càng thêm lời kéo anh em của mình tới trước cửa động viên cổ vũ, Hướng Dương ở trong phòng bóng đội tường chạy tới mức đầu đầy mồ hôi nói: “Xem ra nếu không vận động một chút, tay chân già của tôi sẽ thoái hóa mất, lại nói, cô vợ điều ngoa này của anh làm ăn cũng thật tinh mắt.”

Quách Bách Vĩ nghe lời này trong lòng liền vui sướng đến bay lên.

Quách Bách Vĩ dẫn chú chó cảnh sát đã về hưu Nimmo về nhà, ngày ngày dạy khẩu lệnh và ra dấu tay chỉ huy Nimmo cho Mễ Tiệp, Nimmo tinh khôn hơn một con chó bình thường, rất nhanh đã quen với Mễ Tiệp, nhìn Nimmo còn nghe lời hơn đứa bé, Mễ Tiệp yêu quý từ trong nội tâm, rất hứng thú với trò chơi giấu đồ để Nimmo đi tìm, gần tới cùng Quách Bách Vĩ dắt Nimmo ở trong khu vực tản bộ lại nghe được hàng xóm khen Nimmo có linh tính, Mễ Tiệp càng thêm ôm cổ của Nimmo hôn rồi lại hôn. Nimmo thành một phong cảnh trong chung cư, nó chỉ cần xuất hiện trong chung cư thì quả thật còn nổi danh hơn Quách Bách Vĩ và Mễ Tiệp, ngay cả mấy thằng nhóc trẻ tuổi ở phòng bảo vệ của chung cư không có việc gì cũng chạy tới, có lúc còn mang đến cho Nimmo cục xương to. Quách Bách Vĩ chỉ cần tan việc về đến nhà, xem một chút nếu trong nhà không ai, lập tức sẽ đứng ở tiểu viện bên đường hình răng cưa kêu to: “Mễ Tiệp, Nimmo, về nhà thôi!”

Mất thấy ngày hội Trung thu mỗi năm một lần sắp tới, Mễ Tiệp bảo Tiểu Hồng chuẩn bị một chút tiền để đi ngân hàng, cô không quên ở trong trần nhỏ mình còn có một nhà khác, từ khi cô đoạn tuyệt quan hệ với người thân, hàng năm cô đều gửi tiền về, lần đầu tiên khi gửi đi thì không lâu sau đó tiền bị gửi quay lại, trên giấy biên nhận viết “Không tìm thấy người này”, cho dù trong lòng Mễ Tiệp khó chịu, nhưng cũng chưa quên câu nói vô tình năm đó của cha Mễ, nhà họ Mễ không có người con này.

Cô không còn là đứa bé trẻ tuổi u mê, những năm này từ Tiểu Hồng cô nghe được không ít tình trạng gia đình mình, nhà cô chị em nhiều, tình hình kinh tế cũng không tốt, cha Mễ nhiều tuổi như vậy lại vẫn còn đi làm trong cửa hàng của một nhà bán vật liệu thép ở trên thị trấn, giúp chủ nhà bốc dỡ vật liệu thép kiếm chút tiền, Mễ Tiệp càng nghe càng khó chịu, cha Mễ có thể không có đứa con này, nhưng cô là con gái sao có thể thật sự ghi hận đối với cha ruột của mình chứ, lần đầu tiên gửi tiền là viết tên cha Mễ, đã bị gửi quay lại, vì thế mà Mễ Tiệp còn từng khóc, sau đó viết tên chị cả của mình, len lén chuyển cho mẹ, có lúc nhờ Tiểu Hồng về nhà thăm người thân thì mang về giúp.

Nhà Tiểu Hồng cách nhà Mễ Tiệp một tường viện, lại là họ hàng xa, hai người từ nhỏ đã chơi thân. Tiểu Hồng lớn lên cùng anh trai, từ nhỏ đã không có

cha mẹ, anh trai là người nổi danh thiếu gân trên thị trấn, cả ngày ngu quá chừng, vì lấy được tiền lễ hỏi để cưới vợ, lại có thể gả Tiểu Hồng cho một ông già góa vợ lớn hơn Tiểu Hồng 20 tuổi, con trai ông già kia còn lớn hơn Tiểu Hồng mấy tuổi. Tiểu Hồng dĩ nhiên không đồng ý, trong cơn tức giận đã đi theo Mễ Tiệp lúc đó ở trên thị trấn rất nổi tiếng bắt đầu xông xáo “giang hồ”, đi tới thành phố A, về sau mới dần dần liên lạc với trong nhà, sau đó lại cho anh trai tiền, chỉ đâu lại có đứa bé, mới xem như lại qua lại với anh trai, mỗi lần Tiểu Hồng về nhà cũng sẽ đi gặp mẹ Mễ Tiệp một chút, cho lão nhân gia đồ mang về ăn dùng, mẹ Mễ Tiệp luôn khóc, biết Mễ Tiệp ở bên ngoài trải qua tốt thì nói: “Con nói với nó, chúng ta đều già rồi, chịu không nổi giảng co, chỉ cần nó bên ngoài sống tốt, cũng không cần trở lại chịu tội.”

Ngay cả Quách Bách Vĩ cũng không chỉ một lần đề cập tới muốn tới nhà thăm cha mẹ Mễ Tiệp, còn nói nếu là kết hôn nào có đạo lý con rể không đến nhà, nhưng tình huống trong nhà Mễ Tiệp thế nào? Cha Mễ không nhận cô nha, đã sớm nói nhà họ Mễ không có đứa con gái Mễ Tiệp này, Mễ Tiệp dám nói cho Quách Bách Vĩ sao? Không thể a, Quách Bách Vĩ sẽ hỏi tại sao như vậy? Tại sao? Mễ Tiệp phải nói thế nào, chẳng lẽ muốn cô nói, cô trước kia danh tiếng không tốt, cha cô cắt đứt quan hệ với cô?

Mặc dù Quách Bách Vĩ không hề đề cập tới quá khứ của Mễ Tiệp, nhưng trong lòng Mễ Tiệp cũng có tính toán. Quách Bách Vĩ hay là đang nghi ngờ, thời điểm bọn họ đang ân ái thân mật nhất kích thích nhất anh luôn hỏi Mễ Tiệp: em yêu anh sao? Anh có thể thỏa mãn em sao? Hoặc là, gọi tên của anh, nhìn anh, nhớ, em là của anh, chỉ có thể là anh đấy.

Nói không khó chịu thì đó là giả, có lúc tới cao triều Quách Bách Vĩ sẽ dùng lực nắm chặt tóc Mễ Tiệp, cũng sẽ xiết chặt cánh tay Mễ Tiệp ở sau lưng, thô bạo dã man, khí lực lớn đến nỗi khiến Mễ Tiệp có lúc đau đến rơi nước mắt, trong lòng vẫn còn an ủi mình nói, đây có lẽ là nhu cầu khi anh cao triều, có lẽ không phải có ý, bình thường anh đối với cô thật tốt, rất dịu dàng. Không tệ, Quách Bách Vĩ đối với Mễ Tiệp rất tốt, tỉ mỉ săn sóc, ở mấy ngày mỗi tháng Mễ Tiệp cái kia, anh sẽ vừa pha nước đường đỏ, vừa rót túi chườm nóng, còn có thể ôm Mễ Tiệp dùng tay nhẹ nhàng xoa bụng cho cô, vừa đau lòng hôn Mễ Tiệp vừa nói: “Ai, thấy em khó chịu, anh đều hận không thể chịu thay em.”

Quách Bách Vĩ chịu để xuống tư thái, mặc kệ hiềm khích lúc trước tiếp nhận cô như vậy, Mễ Tiệp còn cầu mong xa vời cái gì nữa? Bị chút uất ức thì tính là gì? Cô quá yêu Quách Bách Vĩ rồi, yêu lo được lo mất, cam tâm tình nguyện vì Quách Bách Vĩ làm một bà nội trợ, luôn giặt sạch sẽ đồng phục cho Quách Bách Vĩ, những ngày qua cũng thay đổi bệnh lười, đem hai phòng trong ngoài ngoài đều thu dọn gọn gàng, biến đổi phong phú đồ ăn cho Quách Bách Vĩ, càng thêm thuận theo tính khí Quách Bách Vĩ, nhìn trong mắt Quách Bách Vĩ lộ ra ái mộ cùng tán thưởng, Mễ Tiệp cũng cảm giác những thứ mình bỏ ra là có giá trị, vì Quách Bách Vĩ, cô tình nguyện uất ức chính mình.

Từ ngân hàng ra lại đi cục bưu chính, làm xong tất cả thì Quách Bách Vĩ gọi điện thoại tới, nói đã về đến nhà, Mễ Tiệp vội vã đi siêu thị mua sắm một phen lúc về nhà vừa đẩy cửa ra nhìn, đã thấy Quách Bách Vĩ đeo tạp dề nhỏ đang nấu thức ăn.

Mễ Tiệp vừa bỏ đồ vào trong tủ lạnh, lấy thức ăn cho chó đồ vào trong chén cho Nimmo vừa hỏi: “Sao hôm nay về sớm vậy?”

“Hôm nay đi thành phố họp, nghĩ nếu trở về sớm chút, cơm nước xong còn có thể ra ngoài đi dạo.” Quách Bách Vĩ thoải mái đặt nồi đất ninh canh xương lên trên bàn ăn, dùng muỗng nhỏ thổi thổi đưa đến khoe miệng Mễ Tiệp: “Tối, nếm thử xem mặn hay nhạt.”

“Ai, không tệ a, Nimmo còn có xương ăn.”

Mễ Tiệp ôm cổ của Quách Bách Vĩ hôn một cái trên mặt anh, Quách Bách Vĩ nói: “Trời ơi, hãy để cho nó bớt mập một chút đi, đã không đi được rồi.”

Nimmo nghe được tên của mình thì ngẩng đầu lên nhìn, liếm liếm lỗ mũi vẫy vẫy cái đuôi, tiếp tục bữa tiệc lớn của mình. Quách Bách Vĩ đặt Mễ Tiệp lên ghế: “Mau tới nếm thử một chút, ai, anh bận rộn đã lâu, nhanh khen mấy câu an ủi một chút đi.”

Mễ Tiệp nhìn thức ăn rất phong phú trên bàn, có chút nghi ngờ: “Ồ, thịnh soạn như vậy, hôm nay là ngày mấy a, sao lại làm nhiều món ngon như vậy.”

Quách Bách Vĩ múc cho Mễ Tiệp một chén canh đưa tới” “Hắc hắc, hầm chút canh xương cho em bồi bổ, thuận tiện anh cũng phải bồi bổ, trong khoảng thời gian này ngày ngày phục vụ đám cháu trai kia, buổi tối còn phải phục vụ em, cho dù làm bằng sắt cũng không chịu nổi a.”

Mễ Tiệp cười liếc anh một cái: “Nhóc con, không nghiêm chỉnh.” Uống canh khen ngợi nói: “Ai, em thích ăn canh nhất, thật không tệ.”

Quách Bách Vĩ cười híp mắt nhìn Mễ Tiệp uống canh xong, mới nhỏ giọng nói: “Còn có một việc phải nói cho em biết, trong cục quyết định để cho anh đi tình học tập, qua mười lăm tháng tám sẽ đi.”

Mễ Tiệp ngẩng đầu nhìn Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ cười cười nói: “Chuyện này đã quyết định từ sớm, anh đều kéo thời gian thật dài, hôm nay cục trưởng Hà trong buổi họp tuyên bố, không đi cũng không thể được rồi, lại nói cũng không xa, rảnh rồi anh sẽ trở lại.”

“Vậy, phải đi bao lâu?”

Quách Bách Vĩ gấp thức ăn cho Mễ Tiệp, cũng không ngẩng đầu nói: “Có thể, có thể khoảng một hai tháng? Anh cũng không rõ ràng lắm, ngày mai tới trong cục hỏi một chút.”

Mễ Tiệp để đĩa xuống trừng mắt hỏi: “Anh nói cái gì? Một hai tháng? Học tập? Học tập cái gì mà thời gian dài như vậy.”

“Vốn là trước khi nhậm chức thì phải đi học tập rồi, còn không phải là bởi vì em, anh một kéo hai kéo, hôm nay cục trưởng Hà cũng hỏi, anh có thể nói thế nào, không thể làm gì khác hơn là nói đi chứ, hơn nữa mấy ngày nay khá nhiều chuyện, vừa lúc có thể tránh một chút.”

Quách Bách Vĩ rất ít khi nói chuyện công tác với Mễ Tiệp, Mễ Tiệp cũng không hỏi, trước kia có rất nhiều người tìm cách đến gần Quách Bách Vĩ, vất óc tìm mưu kế tặng quà, có người bị Quách Bách Vĩ đuổi, có người thì Quách Bách Vĩ dứt khoát trốn tránh không gặp, chỉ cần về nhà thì anh nhất định

sẽ tắt điện thoại, chỉ sợ bọn họ quấy rầy thế giới hai người của mình và Mễ Tiệp, bọn họ vẫn ở trong nhà Mễ Tiệp có một phần chính là nguyên nhân này, hiện tại làm cục trưởng, tiếp xúc với các nhân vật tầng cao cấp càng nhiều, có mối quan hệ Quách Bách Vĩ thật sự là không cách nào cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt, anh không thể làm gì khác hơn là có thể tránh sẽ tránh, tránh không khỏi xã giao sẽ xã giao, nên giờ tay lên sẽ giờ tay lên, nhưng gần đây một người bí thư Phủ Thị Chính bởi vì chuyện thân thích làm phiền đến nỗi Quách Bách Vĩ cũng nhứt đầu, lần này đi học tập vừa lúc có thể yên tĩnh.

Mễ Tiệp gạt đầu một cái trong lòng có chút mất mát, ăn cũng không còn ngon nữa, Quách Bách Vĩ thấy thế ngồi sát lại gần, cười hi hi vì Mễ Tiệp thổi một hộp canh nói: “Mẹ anh nói rồi, bảo chúng ta mười lăm tháng tám về nhà ăn cơm, khi anh đi em một mình sẽ tịch tịch, cứ đi tìm mẹ anh, bà thích em, nếu một mình ở nhà mà sợ thì sang ở nhà anh đi, mẹ anh khẳng định đặc biệt vui mừng, hả?”

“Thế Nimmo làm thế nào? Thôi, trước kia cũng là một mình, sợ cái gì mà sợ, lại nói đã có Nimmo ở cùng em” Mễ Tiệp nhảm chán dùng chiếc đũa lật mấy món ăn mỹ vị, không còn ý định ăn cơm. Quách Bách Vĩ cười nhẹ ôm cằm hồng của Mễ Tiệp nói: “Anh đây còn chưa đi sao lại như vậy a, nếu anh không thể trở lại, em cũng có thể đi thăm anh nha, cũng không phải là quá xa, hả?” Quách Bách Vĩ lắc lắc Mễ Tiệp: “Nào, cười một cái?”

Mễ Tiệp nặn ra một nụ cười, Quách Bách Vĩ cười ha ha hôn Mễ Tiệp, tay kia lại bắt đầu không thành thật, Mễ Tiệp xoay xoay thân thể gắt giọng: “Không ăn cơm? Không phải nói còn muốn đi ra ngoài đi dạo sao?”

Quách Bách Vĩ hô hấp đã bắt đầu rối loạn, hôn lung tung hàm hồ nói: “Nghĩ tới nhiều ngày như vậy không được gặp em, anh liền cứng rắn khó chịu. . . .” Mễ Tiệp không cưỡng được Quách Bách Vĩ, cuối cùng vẫn là bị Quách Bách Vĩ quăng trên giường lớn, bụng âm no nghĩ dâm dục đi.

Buổi tối mười lăm tháng tám, lúc từ nhà Quách Bách Vĩ về đã sắp mười giờ, Mễ Tiệp thúc giục Quách Bách Vĩ nhanh lên một chút, thời gian Nimmo bài tiết đã qua hai giờ, cô thật sợ về đến nhà nhìn thấy Nimmo đại tiểu tiện không khống chế, Nimmo mặc dù tốt hơn đứa bé, nhưng nó dù sao cũng là con chó, nó tuy nghe lời đáng yêu nhưng mùi phân kia vẫn làm người ta khó có thể chịu được, Mễ Tiệp thích sạch sẽ, sợ Nimmo trên người lông dầy, dễ dàng sinh ra tiểu trùng tử linh tinh, nếu rãnh rỗi sẽ tự mình tắm cho Nimmo, thật sự bận rộn không phân thân ra được sẽ đưa Nimmo đến cửa hàng súng vật Mỹ Mỹ. Nimmo đã quen phương thức sống ở chỗ này, Quách Bách Vĩ thường không ở nhà, nó liền lệ thuộc vào Mễ Tiệp, có lúc Mễ Tiệp xem ti vi chờ Quách Bách Vĩ về muộn, nó sẽ nằm ở trên mặt thảm trước sofa, Mễ Tiệp liền đuổi chân lên trên lưng lông lá của Nimmo, vừa nghe tiếng Nimmo gáy vừa xem phim Hàn, cho đến khi Quách Bách Vĩ trở lại.

Lúc về đến nhà, Mễ Tiệp vội vã tìm chìa khóa mở cửa, còn chưa kịp bật đèn, đã nhìn thấy Nimmo “Vụt” thoát ra cửa an toàn tìm được thùng rác bên đường, giờ chân lên lui về phía sau bắt đầu đi tiểu, Mễ Tiệp cười đến nghiêng ngả, Quách Bách Vĩ nhìn Nimmo vội vàng đi tiểu nói: “Ưm hừm, thật ngoan, nhìn ghen này, ai, đều thành sông rồi.”

Sáng sớm ngày thứ hai Mễ Tiệp bỏ toàn bộ đồ Quách Bách Vĩ cần mang vào trong túi xách, bởi vì ba giờ chiều chỗ học tập của Quách Bách Vĩ phải điểm danh, tài xế của anh vẫn là Tiểu Vương, đã tới rồi, Quách Bách Vĩ sau khi ăn xong bữa ăn sáng Mễ Tiệp chuẩn bị cho anh sẽ phải lên đường, Mễ Tiệp vẫn kéo tay Quách Bách Vĩ đưa anh đến cửa chung cư, Quách Bách Vĩ mặc đồng phục đội nón lá thoát nhìn đẹp trai đến rồi tỉnh rồi mù, trên mặt của anh mang theo nét cười, dùng ngón tay búng búng gương mặt của Mễ Tiệp thấp giọng nói: “Buổi tối ở một mình nhớ khóa chặt cửa và cửa sổ, nhớ ăn điểm tâm, đừng có học theo bọn họ giảm cân cái gì, không quá mấy ngày anh sẽ trở lại.” Nhìn đôi mắt Mễ Tiệp hồng hồng, Quách Bách Vĩ ôm Mễ Tiệp ở trong ngực, hôn hôn trán cô: “Đừng như vậy, hả?”

Mễ Tiệp lau lau nước mắt, gạt đầu một cái, nhìn Quách Bách Vĩ xoay người lên xe cảnh sát, hạ cửa sổ xe xuống: “Trở về đi, ngoan, tự chăm sóc mình thật tốt, à, nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Mễ Tiệp khoát khoát tay với anh, nhìn cửa sổ xe lại nâng lên cuối cùng chiếc xe từ từ biến mất ở trên đường, cái mũi của cô đau xót, quay người lại liền chảy nước mắt, lúc này Quách Bách Vĩ mới vừa đi cô đã bắt đầu nhớ nhưng, rất nhớ rất nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 40

Edit: Thanh Hưng

Mễ Tiệp ném lịch để bàn trong tay qua một bên, trượt vào ghế da trong phòng làm việc, xoay xoay, lại xem đồng hồ treo trên tường một chút, “Mẹ nó”, Mễ Tiệp cắn cắn môi thầm mắng một tiếng, mới hai giờ chiều, sao lại khó chịu đựng như vậy a, trước kia lúc Quách Bách Vĩ ở nhà thời gian trôi qua thật nhanh, mong đợi tốt nhất là ngắm đầu nhìn bên ngoài, ơ, năm giờ rồi á..., mau về nhà nấu cơm đi, nhưng bây giờ kể từ lúc Quách Bách Vĩ đi tỉnh học tập mới được một tuần lễ, cô ngay cả một bữa cơm cũng chưa từng làm, ngày ngày đều là Tiểu Hồng chuẩn bị tốt cho cô, buổi tối nếu không phải còn phục vụ Nimmo cô nhất định giãy vò đến nửa đêm mới trở về, trong nhà không có Quách Bách Vĩ ồn ào có vẻ vắng lạnh cực kỳ, không thể làm gì khác hơn là chơi đùa với Nimmo, tùm tùm lỗ tai của nó, nhéo lông mày của nó, Nimmo bắt đầu đi từ trong lỗ mũi hừ hừ hai tiếng bày tỏ bất mãn, uốn éo cái mõng vẩy đuôi bỏ đi, Mễ Tiệp hận hận nhìn Nimmo vắn vẹo cái mõng nói: “Chánh cái gì mà chánh, mày không cùng bà đây chơi bà đây liền tự mình đếm đầu ngón chân chơi.”

Tiểu Hồng đẩy cửa đi vào thấy Mễ Tiệp đang ngồi ở bên trong ngăn người, không cảm thấy bất đắc dĩ nói: “Nhìn chị đi, một chút tinh thần cũng không có, giống như là một pho tượng tượng sáp, bài biện, chính là sau khi họ Quách kia đi em thấy chị ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng không có, cắt ~ khinh bỉ chị.”

Mề Tiệp rót cuộc giặt giặt, xoay cổ vô lực hỏi: “Tiểu Hồng, mau nói với chị một chút, em với bạn trai thời gian dài như vậy không gặp nhau, có khó chịu không?”

“Khó chịu cái gì nha? Chưa từng nghe nói tiểu biệt thắng tân hôn sao.”

“Mẹ nó, tiểu biệt? Tên kia nói rồi, phải một hai tháng, thật con mẹ nó gian nan a.”

Tiểu Hồng ngồi xuống cẩn thận nhìn mặt của Mề Tiệp, Mề Tiệp sờ sờ mặt của mình hỏi: “Sao?”

“Chị Mề, em đã nhìn ra, chị nha, đây là yêu.”

“Cát ~” Mề Tiệp đảo trắng mắt nói: “Toàn thế giới cũng biết là chị em yêu, em giờ mới nhìn ra sao.”

“Không phải,” Tiểu Hồng dùng cánh tay chống lên trên bàn nâng cằm lên nói: “Chị Mề, em cũng kỳ quái, trước kia chị không phải thật hận họ Quách kia sao, mỗi lần đều mắng họ Quách kia anh chính là đồ khôn kiếp, khôn kiếp, thế nào chưa được bao lâu đã bị người ta bắt làm tù binh? Đảng Cộng Sản còn kiên trì kháng chiến tám năm, chị thì nhanh như vậy đã đầu hàng, chị không phải là một cộng đảng mà nhất định là cái Hán gian.”

Mề Tiệp khinh thường nhìn Tiểu Hồng một cái nói: “Là họ Quách anh ấy bị chị bắt làm tù binh có được hay không, cảm ơn.”

“Chỉ là họ Quách lớn lên thật đúng là dễ nhìn, gương mặt kia, chắc chắn, bỏ mắt, chị Mề, chị sao lại tốt số như vậy, em chưa từng gặp người đàn ông chất lượng như vậy đâu.”

“Gặp được sẽ thế nào?”

“Nhào tới, giày xéo!”

“Ồ, nhưng mà lời này đừng để Tiểu Hạ nghe được, thằng bé kia nóng tính, nghe thấy còn không trực tiếp xỉu vì tức.”

“Ai, Tiểu Hạ, em coi như là đã biết, người này so với người bình thường... Ai, thật tức chết người khác mà.”

Mề Tiệp nhớ tới dáng vẻ mỗi lần xấu hổ của Tiểu Hạ, nếu so với Quách Bách Vĩ thì hai người, một là học sinh cấp 3, một là càng già càng lão luyện, lại nghĩ tới Quách Bách Vĩ có lúc sẽ trần truồng đi tới phòng ngủ, thuận tiện khoe ra cặp bắp đùi quần quýt tràn đầy sức mạnh kia, nếu nhân vật chính đổi thành Tiểu Hạ, sao có thể xứng với danh hiệu chân nhỏ được phụ nữ hâm mộ, khẳng định giống chân gà đông lạnh làm sẵn trong siêu thị, Mề Tiệp bắt đầu cười khúc khích, càng nghĩ càng thấy thật buồn cười, cười không ngừng làm cho Tiểu Hồng không giải thích được, trong lòng phỏng đoán người phụ nữ cười ngửa tới ngửa lui trước mặt nhất định là chưa hiểu chuyện, hận hận nói: “Cho là em khen họ Quách kia mấy câu, chị cũng không cần đắc ý thành ra như vậy đâu, thật tự cho mình là bà Quách à.”

Mề Tiệp kiêu ngạo nâng mặt lên tự hào nói: “Anh ấy nói anh ấy yêu chị.”

“Thôi đi,” Tiểu Hồng đứng lên, gõ gõ ly nước đã lạnh trên bàn làm việc của Mề Tiệp: “Vậy khẳng định là trong trạng thái không tỉnh táo, chị thế nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho em biết anh ấy nói ở trên giường.”

Nhìn gương mặt cười hã hê của Mề Tiệp lập tức cứng đờ giống như bị điểm huyết, Tiểu Hồng cố làm vẻ kinh ngạc: “Không phải chứ? Thật bị em nói trúng? Chắc chắn, Tiểu Hạ cũng đã nói anh ấy yêu em, chỉ là nha, anh ấy nói với em tại ngày Lễ Tình nhân đó, muốn em gả cho anh ấy nhé, ha ha.”

“..... Lễ Tình nhân? Bọn chị còn chưa trải qua Lễ Tình nhân.”

“Tiểu Hạ trong ngày Lễ Tình nhân cầu hôn với em, cái này gọi là lãng mạn, một câu nói ở trên giường của họ Quách kia chị đã tin? Hôm nay có lẽ còn chưa gọi điện thoại cho chị đi, chắc chắn, người đàn ông này, ài, lần này đi giống như ngựa hoang được cưỡi cương rồi, rõ ràng, cẩn thận nha, ngoài tầm tay với.”

“..... Đủ rồi, em muốn tức chết chị sao?”

“Sao có thể, chỉ là muốn nhắc nhở chị, cẩn thận thì tốt hơn nha chị gái.”

“..... Đi ra ngoài, nếu không chị đánh em.”

“Đi thì đi, đừng nói em không nhắc nhở chị, đàn ông đều là mèo ưa thích ăn vụng, cẩn thận một chút đi.”

“.....”

Nhìn Mề Tiệp ghen đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, Tiểu Hồng biết mục đích đã đạt được, trong lòng cười trộm mãi, trên mặt còn cố làm vẻ nghiêm chỉnh nói: “Chị à, cái tên Quách Bách Vĩ này thoát nhìn là vừa ngầu lại vừa đẹp, hiện tại đầu năm nay người phụ nữ nào không là hoa si, mặc dù chị trẻ tuổi lại xinh đẹp, nhưng người trẻ tuổi xinh đẹp cũng không phải là chỉ có một mình chị, em gái đây chỉ có thể nói, tự giải quyết cho tốt.”

“..... Cái người đầu óc ngốc nghếch này, em thì biết cái rắc gì!”

Tiểu Hồng bị nắng còn vui mừng rót cuộc uốn éo người đi ra ngoài, sắc mặt Mễ Tiệp cũng là âm trầm lắng lặng oán thâm, đáng chết khôn kiếp, hôm nay thế nào bây giờ vẫn chưa gọi điện thoại tới, mấy ngày trước buổi trưa vẫn kiên trì gọi điện thoại, nhắc nhở mình ăn uống cho tốt, chờ anh trở về nếu biết mình dấu điểm nhất định sẽ cho mình đẹp mắt, hôm nay là xảy ra chuyện gì đây.

Mễ Tiệp ở trong tâm trạng lo lắng bất an đợi đến hơn sáu giờ, mấy nam huấn luyện viên mới ở phòng dụng cụ vừa tan lớp trực tiếp chạy tới phòng làm việc của Mễ Tiệp huyền thuyên, nhìn những cậu trai trẻ tuổi kích thích tâm tình Mễ Tiệp mới xem như khá hơn một chút, cô cuối cùng cũng đành chỉ ý tưởng muốn gọi điện thoại cho Quách Bách Vĩ bởi vì cô luôn muốn trong mọi chuyện phải kiên trì “nguyên tắc” của mình, đàn ông nên chịu trách nhiệm tất cả, bao gồm việc chủ động gọi điện thoại cho người mình yêu này, mà phụ nữ thì phải “dè dặt”, nếu cô gọi điện thoại thường xuyên, sẽ hạ giá, sẽ làm cho Quách Bách Vĩ càng thêm kiêu căng đắc ý, mấy nam huấn luyện viên kiện mỷ lại anh tuần trước mặt đã thành công giải cứu Mễ Tiệp dè dặt đáng thương, bởi vì cô mới vừa không nhận được cảm điện thoại lên nhưng còn chưa kịp quay số, bọn họ liền rùm beng nháo nhào hi hi ha ha đi vào, Mễ Tiệp vội vàng vứt bỏ điện thoại, cười hi hi nghe từng người một đàm luận về hội viên cấp dưới của bọn họ, còn có chuyện lý thú giữa họ với bạn gái, dời đi lực chú ý của Mễ Tiệp.

Tiểu Hồng uốn éo một cái đẩy cửa đi vào, thấy khắp phòng làm việc là nam nữ nhiệt tình, trừng mắt hỏi: “Đều không đi làm việc đi ngồi ở chỗ này làm cái gì.”

Mễ Tiệp vội vàng đứng dậy xem một chút khói màu xanh phía bên ngoài cửa sổ: “Cái gì? Trời mưa à? Sao tôi không phát hiện a.”

Bầu trời âm u giống như Ngày Tận Thế đang tới, mây đen nặng nề đông nghẹt bao phủ khắp bầu trời thành phố, đã có giọt mưa lớn như hạt đậu đập xuống cửa sổ thủy tinh, trên lối đi bộ cách đó không xa người đi đường bắt đầu vội vã hối hả ngược xuôi, bởi vì cái dạng thời tiết này vừa nhìn đã làm cho người ta có cảm giác đè nén, nếu mưa này rơi xuống chắc chắn sẽ không nhỏ, sau lưng truyền đến âm thanh từ một huấn luyện viên: “Mẹ nó, mới vừa rồi điện thoại di động có tin nhắn, bảo khoảng sáu giờ hôm nay sẽ có mưa rào kèm theo sấm chớp màu cam báo hiệu trước, xem ra không giả, bây giờ không phải là bắt đầu sao.”

Mễ Tiệp lại lè mề trở về ghé da, phiền não gãi gãi đầu: “Mưa rào có sấm chớp? Tôi ghét sấm đánh, ban đêm mà nghe được tiếng sấm quả thật làm cho người ta kinh khủng sống không bằng chết.” Đặc biệt là ban đêm lại không có Quách Bách Vĩ, càng khó nhìn hơn.

Tiểu Hồng cũng đi ra ngoài cửa sổ nhìn một chút, mưa đã rơi càng lớn, đập vào trên cửa thủy tinh “bòm bốp” vang, xen lẫn một chút những viên lớn nhỏ trong suốt kết tinh, mưa đá như vậy giống như anh bạn già mấy chục năm không gặp, đột nhiên xuất hiện, làm cho người ta vừa hưng phấn lại lo lắng, nhìn đồng hồ treo trên tường một chút, sắp bảy giờ, đến giờ ăn cơm.

“Ồ, không phải mưa đá rồi sao, cảnh lạ ngàn năm không gặp a, xem ra mọi người phải đợi mưa nhỏ chút mới có thể về, chúng ta dứt khoát đợi bọn Trịnh Lâm một chút, đi quán rượu Quảng Đông ăn cơm đi.

“Này -- vẫn là chị Hồng tốt, suy nghĩ thật chu đáo a.” Mấy huấn luyện viên nhỏ bắt đầu hoan hô.

Tiểu Hồng quay lại ngồi vào trên sofa chỉ vào Mễ Tiệp nói: “Tôi mời khách, chị Mễ các người trà tiền.”

Mễ Tiệp cười mắng: “Nhìn một chút, ài, nhân tình, thời giờ nào cũng không quên lừa đảo, chỉ là tinh thần lừa đảo của chị Hồng các cậu có thể khen, thôi, bữa này tính cho tôi, lần sau nhớ bảo chị Hồng các cậu mời khách, cái người vắt cổ chày ra nước này quả thật là vắt chày ra nước.”

Một đám người ở trong nhà hàng của quán rượu Quảng Đông sát vách “Nhiệt lực” náo náo nhiệt nhiệt ăn cơm tối, có mấy huấn luyện viên là học sinh có tính hài hước, nam Giáp đề nghị: “Ai, chúng ta tập trung lại ăn cơm như vậy cũng không dễ dàng có được, chúng ta phải náo nhiệt một phen cho tốt, như vậy đi, chúng ta kể chuyện cười, của người nào lạnh nhất không buồn cười nhất chúng ta sẽ phạt người đó, như thế nào?”

Đề nghị của nam Giáp nhận được sự ủng hộ của mọi người, nữ Ất hỏi: “Vậy phạt thế nào nha?”

Mễ Tiệp trừng mắt nói: “Oa oh, biến thái như vậy.”

Tiểu Hồng vỗ tay cười nói: “Ài? Được a, tôi chỉ thích biến thái, cứ như vậy.”

Vì vậy từ nam Giáp bắt đầu: “Có một ngày Khắc Lâm Đồn tìm hiểu hoa đến nhà lãnh đạo làm khách, trong nhà lãnh đạo nuôi một con vẹt, kéo chân trái nói “ngài mạnh khỏe”, kéo chân phải nói “gặp lại”, Khắc Lâm Đồn rất yêu thích, dứt khoát kéo cả hai cái chân, xem nó sẽ nói gì? Ai ngờ vẹt kêu lên một tiếng nói: ôi mẹ nó, thằng chó, ông đây muốn ngã rồi!!”

“Ai yêu thật buồn cười a.” Tiểu Hồng hô to một tiếng ngã ở trong ngực Trịnh Lâm cười đến không đứng lên được, Trịnh Lâm cũng đầm lưng Tiểu Hồng cười đến chảy nước mắt, một lũ người lớn nằm ở trên bàn ha ha cười ầm, Mễ Tiệp lau lau nước mắt chảy ra nói: “Cậu...cậu mạnh khỏe, Khắc, Khắc Lâm Đồn ngu ngốc, oa ha ha. . . . .”

Đến phiên một cái nam Bính khác nói: “Trường học của chúng ta phải biến đi nhà cầu xem người ta xuyết xuyết, từ đó là có thể nhìn ra được cá tính một người, là như vậy: đi tiểu tình hình đặc biệt lúc ấy thả ra không có âm thanh nhưng rầm rầm thối -- kiểu âm hiểm, dùng đi tiểu đẩy lui con ruồi dùng lại trong bình nước tiểu -- kiểu ngây thơ, lấy huyết gió trợ hứng -- kiểu vui vẻ, giúp người khác huyết gió -- kiểu nhiều chuyện, thích cùng người khác cùng lúc lên -- kiểu xã giao, xoay tròn “thủy quân” -- kiểu đáng đánh, đi tiểu ở bồn rửa tay -- kiểu tùy tiện, nằm trên mặt đất đi tiểu -- kiểu giọt nước, nhảy đi tiểu -- kiểu bệnh thần kinh.”

“Phốc”, ngược lại một người đẹp trên bàn sát vách phun ra một ngụm, Mễ Tiệp nghiêng đầu nhìn một chút rồi nói với nam Bính: “Không cần nhìn cậu xuyết xuyết cũng biết cậu là kiểu ghê tởm, có để người khác ăn cơm hay không.”

Các nữ sinh vẫn tương đối căng thẳng, đi hết một vòng ngược lại là Mễ Tiệp với Tiểu Hồng uống không ít, cuối cùng mượn có lái xe có thể tránh sẽ tránh.

Vừa ăn com xong ra ngoài nhìn, mưa rơi chẳng những không có nhỏ lại có thể càng lớn, quả thật giống như dùng chậu trực tiếp đổ từ trên trời xuống, mấy huấn luyện viên là học sinh bắt đầu rầu rĩ: “Vậy phải làm sao bây giờ a, nhìn mưa rơi này, đi như thế nào a.”

Tiểu Hồng nhìn trời lại nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lại nhìn sau lưng Mễ Tiệp một chút nói: “Chị Mễ, giờ cũng chín giờ, hai chúng ta dứt khoát chia nhau đưa bọn họ về, hôm nay trời mưa hội viên đã sớm về hết, em đưa nam, thuận tiện đi chi nhánh thu tiền, chị đưa bọn Trịnh Lâm, cũng là thuận đường.”

Không thể làm gì khác hơn là như vậy, Mễ Tiệp thu thập đồ đạc xong vọt vào trong mưa đi lấy xe, lúc ngồi vào trong xe cũng đã ướt sũng rồi, kéo váy đã dính vào trên người, ngay đến quần lót cũng ướt rồi, lạnh đến mức cô run lập cập, cô cũng rất gấp gáp, Nimmo vẫn còn ở trong nhà, chẳng những không có com ăn còn chưa có “Thông khí” đâu. Mấy người Trịnh Lâm ở tại Thành Đông, Mễ Tiệp thận trọng lái xe, mưa bây giờ quá lớn cần gạt nước cũng không kịp quét, cống thoát nước trên đường bị tắc đã bắt đầu đọng nước, nhìn nước văng lên hai bên bánh xe có thể so sánh với xe tưới nước, trên đường đã không có người đi đường, chỉ có một chiếc xe cẩn thận run run rẩy rẩy đi xuyên trong nước, bình thường lộ trình hơn bốn mươi phút Mễ Tiệp đi hết hai giờ, nhìn các cô gái từng người một vọt vào trong hành lang Mễ Tiệp mới bắt đầu quay đầu lái về nhà, nghĩ thầm Nimmo khẳng định đói bụng lắm, nhưng đường xá này muốn nhanh cũng không nhanh được a, Mễ Tiệp dứt khoát bình tĩnh chậm rãi, cho đến khi lên cầu thành đường có địa thế cao mới không có nước đọng, không khỏi cảm thấy bắt đầu muốn đi nhanh một chút, ai biết lúc này lại nhận được điện thoại của Quách Bách Vĩ.

“Bảo bối?”

Mễ Tiệp dùng cổ kẹp điện thoại, nhìn chằm chằm chiếc xe container phía trước, đi theo phía sau nó phải tập trung tinh thần, nhìn thấy xe phía trước phanh lại Mễ Tiệp cũng phanh lại, bây giờ cô mới có thể phân thần ra nhận điện thoại của Quách Bách Vĩ, giảm tốc độ xe xuống dùng một tay cầm điện thoại lên bắt đầu oán giận: “Anh hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy, đã trễ thế này mới gọi điện thoại?”

“Hắc hắc, hôm nay cùng lãnh đạo trên tỉnh gặp mặt có uống nhiều thêm mấy chén, ngủ thẳng đến bây giờ vẫn còn khó chịu đây này, em thì sao? Còn chưa ngủ à.”

“Đang trên đường về nhà nhưng còn chưa về tới nhà đâu, nơi này trời mưa, mưa to, anh nghe một chút, “Mễ Tiệp đưa điện thoại đến trước kính xe, mưa lớn mang theo sức lực nện ở trên cửa sổ xe “đùng” hỗn loạn, “Anh nghe được không?”

“Nghe được, mưa lớn như thế, sao em không về nhà sớm một chút?”

“Lúc ấy mưa đá, vào lúc này là mưa lớn, mới vừa đưa bọn Trịnh Lâm về giờ mới xong, cũng sắp đến nhà.”

Chiếc container trước mặt kia đột nhiên tăng tốc, Mễ Tiệp không hề nghĩ ngợi từ từ nhấn chân ga theo sát, Quách Bách Vĩ cười nhẹ hỏi: “Nhớ anh không?”

Mễ Tiệp nhìn chằm chằm container trước mặt bên môi hiện lên nụ cười: “Nhớ, muốn chết, anh bao giờ thì quay lại vậy.”

Quách Bách Vĩ cười nhẹ làm cho Mễ Tiệp nghe được trong lòng ngứa một chút: “Muốn anh về? Vậy được, em bây giờ gọi mấy tiếng cho anh nghe, anh muốn nghe em rên rĩ.”

“Muốn chết à.” Mễ Tiệp nũng nịu mắng anh một tiếng: “Em đang lái xe đấy.”

Hồ hấp của Quách Bách Vĩ ở trong điện thoại đột nhiên nặng nề, “Mễ Tiệp. . . . . Mễ Tiệp. . . . .”

Mễ Tiệp phối hợp “À” hai tiếng, Quách Bách Vĩ vẫn đang gọi tên cô, Mễ Tiệp cầm điện thoại lên xem một chút, đèn sáng mà, lại đặt ở bên tai hỏi: “Quách Bách Vĩ? Có thể nghe được không?”

“Mễ Tiệp. . . . . Biết anh đang làm gì không? Mẹ nó, vừa nghe thấy âm thanh của em anh liền không nhận được. . . . . Anh đang giải quyết đây, em mau gọi mấy tiếng bảo bối. . . . . Anh lập tức sẽ phóng ra. . . . .”

Mễ Tiệp chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, trong lòng nhột muốn chết, trong miệng lại hận hận nói: “Anh đi chết đi!”

Phía trước là một ngã tư đường, xe container bật đèn xi nhan, Mễ Tiệp vừa muốn phanh xe, đã nhìn thấy thùng chứa hàng đột nhiên mở ra, mưa rơi quá lớn Mễ Tiệp chỉ thấy một bóng đen từ trong buồng xe đột nhiên bị ném ra ngoài, Mễ Tiệp vội vàng đạp phanh xe, đáng tiếc mặt đường thật sự quá trơn, cô chỉ cảm giác dưới bánh xe có âm thanh “Dập đầu dập đầu đặng đặng” từ cái vật thể gì đó bị đè qua, xe ở trong tiếng phanh xe bèn nhón lại lao đi hơn 10m mới hoàn toàn dừng lại, trong tay Mễ Tiệp còn siết chặt điện thoại, Quách Bách Vĩ vẫn còn đang gọi tên của cô: “. . . . . Mễ Tiệp. . .”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 41

Xe Mễ Tiệp trog trơi dừg ở giữa đường, bình thường trên lối đi rộng lớn như vậy xe cộ đi tới đi lui, lúc này lại giống như bị quân đội Nhật Bản cản quét qua không còn một bóng người, chỉ có mưa xối xả như trút nước dội xuống đường đi, rơi trên mặt đất văng lên bọt nước màu trắng. Chiếc container kia đã sớm không còn bóng dáng, Mễ Tiệp chỉ nhớ rõ nó màu trắng, còn có chính là vật thể màu đen kia bị ném ra từ trong buồng xe, cô dĩ nhiên biết xe của mình đã nghiền qua vật thể kia rồi, nhưng giờ phút này Mễ Tiệp chỉ có thể giống như một bức tượng gỗ ngồi nghiêm chỉnh, run rẩy, trừng mắt nhìn cần gạt nước trước mặt chuyển động qua lại không ngừng, mặc dù mưa rơi lớn nhưng trong lòng cô biết mình mơ hồ đã nhìn ra cái vật thể kia là thứ gì, nhưng cô không có dũng khí cũng không có can đảm quay đầu lại nhìn, nhịp tim trong lồng ngực kia giống như bị phóng đại gấp ba mươi lần, trong lỗ tai Mễ Tiệp đều là tiếng tim mình đập dồn dập, lớn tới mức áp đảo cả âm thanh mưa to.

“Mễ Tiệp?”

Mễ Tiệp rốt cuộc có thể nghe được âm thanh Quách Bách Vĩ truyền đến từ điện thoại trong tay mình, cô lúc này mới phát hiện ra cuộc trò chuyện của cô và Quách Bách Vĩ vẫn còn đang kéo dài ở bên trong, cô vừa muốn nhúc nhích, lại phát hiện cả thân thể giống như là bị keo dán vụn nặng dính vào trên ghế ngồi, cô còn thử hít sâu và nuốt, động tác đơn giản như vậy nhưng bây giờ lại phải cố hết sức, một loại sợ hãi không tưởng tượng nổi nhanh chóng cắn nuốt thần kinh của cô, cô rốt cuộc đảo tròn mắt, lại đem ánh mắt đặt lên kính chiếu hậu ngoài xe bị mưa lớn tắm rửa đến phát sáng lên – Mễ Tiệp thấy một người nằm trên mặt đất cách xe mình không xa, thân thể bày ra một loại tư thế vận vẹo kỳ quái, giống như đang tập một động tác Yoga có độ khó cao vậy, cô từ từ tròn to hai mắt, cũng đồng thời có mồ hôi lạnh rỉ ra, từ trên trán chảy xuống má, hơi ngửa mặt một chút, giờ phút này ngay cả một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, từ trong kính chiếu hậu nhỏ nhỏ, thậm chí có thể nhìn rõ ràng tay chân của người nằm dưới đất kia, ở trong nước mưa vận vẹo thành tư thế quỷ dị mà người bình thường căn bản không làm được, thoát nhìn vừa kỳ quái lại kinh khủng, trong lỗ tai Mễ Tiệp giống như là có âm thanh “xèo xèo” khi có chuột ăn vụng đồ, đó chính là âm thanh từ trong cổ họng cô phát ra, cô biết cô không thể tiếp tục nhìn, nhưng Mễ Tiệp không thể dời tầm mắt của mình, chỉ có thể nhìn chòng chọc vào người nằm dưới đất trong kính chiếu hậu kia, cô sợ hấn đột nhiên cử động đứng lên đi về phía mình, càng sợ hấn mang bộ mặt đầy máu tươi sắc mặt dữ tợn đi tới phía trước vỗ vào cửa sổ xe của mình, trong lồng ngực một cảm giác sợ hãi muộn màng làm cho người ta khó có thể chịu được đang kêu gào tìm cách phát ra, đột nhiên trong buồng xe truyền đến một tiếng: “Mễ Tiệp?! Nói chuyện đi, em làm sao vậy?”

Đang bị sợ hãi hành hạ lại có âm thanh đột nhiên phát ra khiến cho Mễ Tiệp bị sợ đến nỗi bắt đầu thét chói tai, cô bị dọa sợ, đợi tới khi cô phát hiện âm thanh là từ trong điện thoại truyền tới, quả thật đã mệt là tới mức hồng mắt, cảm giác hít thở không thông khiến cho cô bắt đầu há to miệng để hô hấp, nhưng là nghẹn ngào làm cô khó chịu, sau khi khàn giọng thét chói tai Mễ Tiệp bắt đầu sụp đổ, nôn ọe, điện thoại trong tay bị cô nắm chặt hơn, bên trong còn truyền ra âm thanh lo lắng của Quách Bách Vĩ: “. . . . . Mễ Tiệp? Ngoan, bảo bối, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì? . . . . . Nói chuyện, Mễ Tiệp? Đừng dọa anh. . . . . Mẹ nó!”

Nhưng Mễ Tiệp không thể đáp lại, môi của cô kịch liệt run rẩy lời gì cũng không nói ra được.

Mễ Tiệp nhìn chăm chăm kính chiếu hậu một thời gian dài, mưa to ào ào không ngừng cọ rửa mặt đường, văng lên hơi nước màu trắng khiến cho Mễ Tiệp sinh ra ảo giác -- người nằm trên đất đột nhiên giật giật, còn dùng cánh tay mềm nhũn ngoắc ngoắc cô, ngón tay của hấn toàn bộ đã bẻ nát, rơi ở trên mu bàn tay hoặc trong lòng bàn tay, khi hấn ngoắc đồng thời đầu ngón tay cũng dao động tựa như trống lắc lên tuyến 纛, rồi sau đó hấn lại có thể bò dậy, dùng một cái chân biến hình chống đỡ lấy thân thể đã bị hủy hoại, một cái chân khác dưới thân thể bị gãy xoay một vòng, đã bị bánh xe nghiền nát thịt be bét giống như một quả hồng bị đè nát, trên mặt còn mang theo nụ cười giả tạo kỳ dị, hấn vừa cười giả tạo ngoắc ngoắc tay với Mễ Tiệp từ trong kính chiếu hậu vừa chậm rãi rời chuyển động, nhảy về phía xe Mễ Tiệp, mỗi lần nhảy một cái thì từ trong thân thể bị tàn phá lại chảy ra một vũng máu. . . . .

Mễ Tiệp rốt cuộc bị trí tưởng tượng kinh khủng của chính mình đánh bại, cô một phen vứt bỏ điện thoại hai cái tay ôm đầu kêu to, tiếng thét chói tai ở trong buồng xe chật hẹp nghe cực kỳ kinh khủng, chẳng những Mễ Tiệp bị tiếng thét chói tai của chính mình dọa sợ, mà Quách Bách Vĩ trong điện thoại càng bị sợ hết hồn, anh hắng giọng hô to tên của Mễ Tiệp, nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng kêu làm anh hoảng sợ: “. . . . . Hấn động, hấn động. . . . . Quách Bách Vĩ Quách Bách Vĩ anh mau tới mau tới cứu cứu em!”

Quách Bách Vĩ một phen vén chăn mền trên người lên bắt đầu mặc quần áo, anh biết nhất định là Mễ Tiệp đã xảy ra chuyện, tay anh run run mở chức năng tai nghe của di động ra, lại đem tai nghe nhét vào trong lỗ tai, anh tận lực hít sâu để cho âm thanh mình nghe không giống run rẩy, anh muốn dịu dàng, nhưng anh biết âm thanh của mình nghe có bao nhiêu hồng бет: “Mễ Tiệp, có nghe không? Bảo bối, em phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, trước tiên nói cho anh biết, bảo bối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không. . . . . Có phải hay không xảy ra điều gì ngoài ý muốn?”

Trong tai nghe truyền ra tiếng khóc của Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ nhanh chóng giống như kiến bò trên chảo nóng, vừa vội vừa nóng, nhưng kinh nghiệm tích lũy hàng năm cho anh biết đầu tiên là chính bản thân anh phải tỉnh táo, anh phải biết Mễ Tiệp đã xảy ra chuyện gì thì mới có thể điều động cảnh sát, anh vừa dùng điện thoại trong phòng gọi cho Hường Dương vừa an ủi Mễ Tiệp: “Ngoan, hãy nghe anh nói, hãy nghe anh nói, không cần biết xảy ra chuyện gì, em chỉ cần ngồi ở trong xe không nên cử động, anh đang gọi điện thoại cho Hường Dương, bọn họ lập tức tới ngay, Mễ Tiệp, bảo bối, em phải tỉnh táo lại, hít sâu hít sâu, nghe lời.”

Mễ Tiệp nghẹn ngào tay run run gian nan lấy điện thoại từ trên đùi, nhưng môi của cô run rẩy ngay cả một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể phát ra tiếng khóc sục sùi, cho dù Quách Bách Vĩ không có ở đây nhưng trong điện thoại vẫn thận trọng khuyên bảo: “Hiện tại khá hơn chút nào không? Mưa vẫn còn rơi sao?”

“. . . . . Ừ. . . . .”

“Tốt lắm, bảo bối ngoan, em hiện tại hãy nghe anh nói, em vẫn còn đang đi trên đường phải không? Nhìn cửa sổ xe hai bên một chút, có tòa nhà gì nổi bật, tên gọi là gì, em phải nói cho anh biết, anh để cho người có thể tìm đến em trong thời gian ngắn nhất.”

“. . . . . Có, có trạm xăng dầu. . . . .”

“Hương Dương, trên đường về nhà tôi có một trạm xăng dầu, cậu thông báo sự cố lên văn phòng một chút, tôi muốn cậu lập tức chạy tới. . . . . Tôi lập tức trở về, sau khi tìm được Mễ Tiệp trước tiên mang về đội hình sự. . . . . Mễ Tiệp? Em vẫn còn nghe chứ?”

“ . . . . . Quách Bách Vĩ, em cầu anh. . . . . Em cầu xin anh. . . . .”

Quách Bách Vĩ không kịp mặc áo khoác mà lấy tay cầm chạy vọt ra cửa, vồ vào cửa cách vách đánh thức một vị đồng nghiệp mượn chìa khóa xe vội vã đi xuống lầu dưới, thậm chí anh quên mất còn có thang máy có thể để cho anh đi nhanh hơn một chút, anh đầu đầy mồ hôi vừa nhanh chóng chạy xuống dưới lầu vừa thở hổn hển tiếp tục nói: “Mễ Tiệp, đừng cúp điện thoại, nói chuyện với anh một chút, em ăn cơm chưa?”

“ . . . . . Quách Bách Vĩ. . . . . Em muốn gặp anh, em sợ, lập tức, xin anh. . . . .”

Mũi Quách Bách Vĩ đau xót, có kích động muốn rơi lệ, cảm giác vô lực chiếm cứ trái tim của anh lần nữa, cả trái tim giống như bị một bàn tay vô hình bóp thật chặt kìm nén anh đến cực kỳ khó chịu, lòng anh yêu cô gái bây giờ đang rất cần anh, mà anh ở ngoài trăm dặm phía xa không thể ra sức, anh thậm chí hận mình không có thêm mấy đôi cánh, chỉ để có thể lập tức gặp được Mễ Tiệp ôm cô vào ngực. . . . . Mễ Tiệp nhất định là xảy ra tai nạn xe cộ, mặc dù anh không muốn phỏng đoán như vậy, nhưng suy nghĩ của anh cấp tốc toát ra, mưa lớn mặt đường trơn, có hai chiếc xe tông vào đuôi hoặc là đâm đầu vào nhau, cũng có khả năng xe đã lật, Mễ Tiệp bị đè ở phía dưới. . . . . Quách Bách Vĩ cảm mình suy nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ kia, anh thật sợ Mễ Tiệp sẽ bị thương hoặc là đã bị thương, anh phải mau chóng khống chế kích động của mình, giờ phút này anh cần nhất chính là lý trí và tỉnh táo, mặc dù cảm giác sợ hãi mơ hồ bao phủ, nhưng là anh từng lần một ở trong lòng cảnh cáo mình, không thể phập phồng không yên, Mễ Tiệp cần anh an ủi, mà anh càng cần Mễ Tiệp, cần Mễ Tiệp mát mẻ tự nhiên, cần phần thẳng thắn trong mắt Mễ Tiệp kia, anh cần tất cả của Mễ Tiệp, từ khi anh bắt đầu đi vào trong sinh hoạt của Mễ Tiệp, cô gái nhỏ này đã chiếm cứ cả trái tim anh, anh có thể không so đo điều gì với cô, chỉ cần cô có thể thật tốt, sống thật khỏe, muốn anh làm cái gì đều được.

Quách Bách Vĩ vừa chạy tới bãi đỗ xe, vừa cố gắng hết sức trấn an Mễ Tiệp xem ra đã bị dọa đến phát sợ, đáng tiếc âm thanh của anh đã có chút nghẹn ngào: “Mễ Tiệp, ngoan, hiện tại em nhất định phải tỉnh táo, biết không? Anh cũng cần em kiểm tra một chút mình có bị thương chỗ nào không? Cánh tay, chân, còn có đầu, anh..anh không biết tình trạng bây giờ của em, nhưng anh bảo đảm với em em lập tức có thể gặp được anh, có được hay không? Mễ Tiệp đồng ý với anh, em nhất định. . . . . Nhất định phải thật tốt, cầu xin em Mễ Tiệp. . . . .” Quách Bách Vĩ tựa vào xe để hồi phục hơi thở hổn hển vì chạy như điên, nhưng hốc mắt anh vừa nóng vừa đau, trong cổ họng giống như mới vừa nuốt nguyên một quả trứng gà vào nhưng nuốt không trôi mà phun cũng không ra, anh dùng tay sờ sờ tóc mới vừa dài ra, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, cuối cùng từ trong tai nghe anh nghe được âm thanh yếu đuối của Mễ Tiệp: “ . . . . . Em..em không có bị thương, nhưng em sợ, a Quách Bách Vĩ, anh ở đâu. . . . .”

Quách Bách Vĩ mở cửa xe ra nhanh chóng chui vào, âm thanh ấm áp: “Tốt lắm, bảo bối, em hãy nghe anh nói, em nhất định phải kiên cường, phải nhẫn nại, bọn Hương Dương lập tức tới ngay, anh đang trên đường về nhà, nhớ lời anh từng nói, anh yêu em bảo bối, hiện tại, anh muốn xác định vị trí của Hương Dương một cái, em không cần cắt đứt cứ giữ vững trò chuyện.” Quách Bách Vĩ cắt điện thoại lại gọi cho Hương Dương, Hương Dương vừa nhắc máy Quách Bách Vĩ lập tức hỏi: “Các cậu tới đó rồi hả?”

“Bây giờ Mưa rơi lớn quá, chúng tôi mới vừa. . . . .”

“Tôi mặc kệ cái gì mưa rơi có lớn hay không, tôi chỉ hỏi hiện tại các cậu đến chỗ nào rồi?”

“ . . . . . Lập tức tới ngay, cậu không cần gấp, tôi nhất định báo lại tình huống cho cậu đầu tiên.”

Quách Bách Vĩ thật sâu thở ra một hơi tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về bóng tối vô tận phía trước một hồi nói: “Thật xin lỗi Hương Dương, cô ấy có thể bị thương, tôi sợ. . . . .”

“Yên tâm đi, chúng tôi đã lên đường rồi, một lát nữa điện thoại lại cho tôi.”

“Được.”

Quách Bách Vĩ lại đem điện thoại nói trở lại bắt đầu nổ máy xe.

Mễ Tiệp vì không để mình gặp lại một cảnh trong kính chiếu hậu, cũng vì an toàn hơn cho mình, cô mở khoá an toàn ra sau đó hai tay nắm thật chặt tay lái, đầu đầy mồ hôi lạnh chống đỡ ở trên tay lái, nhìn chằm chằm điện thoại vẫn đang lóe sáng ở trên đùi, Quách Bách Vĩ không cúp điện thoại mà cùng với cô, như vậy mang đến cho cô cảm giác ấm áp an ủi, ít nhất cô không phải một mình dưới tình huống này, cô giờ phút này đã tỉnh táo lại, cho dù là không dám ngẩng đầu lên, nhưng là đã tốt hơn rất nhiều, Quách Bách Vĩ nói cho cô biết bọn Hương Dương đã lên đường rồi, cô thể chỉ cần mười phút nữa là Hương Dương có thể tìm được cô, hiện tại cô đang cố gắng nhớ lại chiếc container kia, màu trắng, trừ cái này ra những cái khác cô không có một chút ấn tượng nào, cô cố gắng bỏ qua không thêm nghĩ đến việc cửa kho để hàng hoá chuyên chở đột nhiên mở ra, đó là ác mộng lớn nhất đời này của cô.

Đột nhiên có người vỗ vào cửa sổ xe của cô lại còn cố gắng mở cửa xe, Mễ Tiệp chỉ là cả kinh quát to một tiếng làm điện thoại trên đùi cũng rớt, đội nhìn rõ là Hương Dương đứng che dù đi mưa ngoài cửa sổ thì mới nhất điện thoại lên báo tiếng bình an với Quách Bách Vĩ đã vội vàng không chịu nổi ở bên kia. Mễ Tiệp run rẩy mở cửa xe, Hương Dương lập tức che dù cho cô còn kéo cả bả vai của cô đưa cô đến một chiếc xe khác, Hoàng Mao Nhi đang ngồi bên trong, anh ta nhếch môi cười một cái nói: “Chị dâu, đừng sợ, có chúng tôi đây rồi, hiện tại tôi đưa chị trở về đội hình sự, Quách cục lập tức tới ngay.”

Chờ sau khi Mễ Tiệp đi, Hương Dương đi về phía Cương Nha mặc áo mưa đứng ở giữa đường cái, Cương Nha đứng ở bên cạnh thi thể, mưa lớn rơi vào trên mặt của anh đến ngay cả mắt cũng không mở ra được, nhưng anh giống như ngầy ngốc không có cảm giác, trên mặt mang biểu tình kỳ quái, Hương Dương đến gần phía sau hỏi: “Không được rồi, gọi điện thoại cho nghiệm thi thôi.” Cương Nha không nói gì, sững sờ quay đầu nhìn Hương

Dương, Hường Dương mặc dù cảm thấy Cương Nha có biểu lộ chút kỳ quái, nhưng vẫn là liếc mắt nhìn từ thi xấu xí trên đất theo bản năng, chờ sau khi thấy rõ thì đột nhiên cũng lui về sau một bước dùng giọng điệu không thể tin lắm lắm nói: “Mẹ nó, không thể nào. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 42

Edit: Thanh Hưng

Lúc Quách Bách Vĩ thờ hồn hèn đi vào phòng làm việc của mình, lập tức trông thấy Mễ Tiệp ôm cánh tay cúi thấp đầu ngồi ở trên ghế sa lon, mái tóc dài nửa khô nửa ướt một sợi một sợi rũ xuống bên tai, nổi bật lên sắc mặt tái nhợt không có chút máu, Hoàng Mao Nhi vẫn ngồi cùng với cô, trên bàn trà nhỏ trước mặt Mễ Tiệp để một ly trà vẫn còn bốc hơi nóng, sau khi Hoàng Mao Nhi thấy Quách Bách Vĩ vội vàng đứng lên gọi một tiếng: “Quách cục.”

Mễ Tiệp ngẩng đầu lên, cô bị mưa xối qua, quần áo trên người còn chưa khô, một bên tóc lung tung dính vào trên gương mặt, ánh mắt có chút ngốc trệ, hàm răng trên dưới của cô run lên khàn khàn vang dội, run rẩy đứng lên, bộ dạng của cô nhìn cũng không khá hơn Quách Bách Vĩ bao nhiêu.

Trên người Quách Bách Vĩ mặc đồng phục, bên trong là một cái áo somi màu trắng, thậm chí đồng phục của anh còn cài sai một nút áo, qua đêm trên cảm đã có râu, sắc mặt tái xanh, đôi mắt thâm đen, thoạt nhìn anh rất suy sụp mệt mỏi, nhưng khi anh thấy Mễ Tiệp đang run rẩy thì động tác đầu tiên là tháo nút áo ra, cởi đồng phục xuống, sải bước đi về phía Mễ Tiệp đã đứng lên, khoác đồng phục lên trên người của cô sau đó dùng lực ôm cô vào trong ngực.

Tiến sát vào trong ngực ấm áp của Quách Bách Vĩ, Mễ Tiệp mới sững sờ “Oa” một tiếng khóc lên, siết chặt lấy tấm lưng rộng rãi của Quách Bách Vĩ bắt đầu khóc lóc thảm thiết, trong miệng kêu: “Sao bây giờ anh mới trở về, sao bây giờ anh mới trở về?”

Quách Bách Vĩ không nói ra lời, bởi vì anh từ lúc thấy Mễ Tiệp nhếch nhác đã bắt đầu ghen ngào, ôm thật chặt Mễ Tiệp đang không ngừng run rẩy trong lòng Quách Bách Vĩ thầm cảm tạ ông trời, cô không có việc gì, cô còn có thể nói chuyện, còn có thể đi đường, cô thật tốt.

Hoàng Mao Nhi ở một bên nhìn hai người ôm nhau, anh ấy cũng không thể mãi đứng ở một bên nhìn lãnh đạo cùng bạn gái thân thiết đâu, liền lạng lẽ lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Quách Bách Vĩ nâng Mễ Tiệp lên dùng ánh mắt qua lại kiểm tra một chút, xác nhận là không có một vết thương nào mới đặt mặt của Mễ Tiệp tại trên ngực, nhỏ giọng nói: “Không sao, tin tưởng anh.”

Mễ Tiệp ôm Quách Bách Vĩ chân thật tồn tại, tận tình bôi nước mắt nước mũi lên áo somi màu trắng của anh, ôm hông của anh không bao giờ nguyện ý buông ra nữa, nhưng cửa phòng làm việc lại bị người đẩy ra, lần này đi vào là Hường Dương, tuy nhìn thấy bọn họ vẫn đang ôm nhau nhưng Hường Dương ngay cả ý tứ tránh đi cũng không có, anh ta thậm chí còn gõ cửa nhắc nhở đôi nam nữ vong tình một cái, mặt không chút thay đổi nhìn Mễ Tiệp đã ngẩng đầu lên một chút, lại chuyển tầm mắt sang Quách Bách Vĩ đã nghiêng đầu lại, nói: “Quách cục, tôi tìm cậu có chuyện.” Có thể là cảm thấy “có chuyện” không đủ trọng lượng, còn nói: “Là tranh chuyện.”

Quách Bách Vĩ nhìn Hường Dương trong lòng có điểm kỳ quái, nhưng là anh biết rõ Hường Dương nhất định là bởi vì chuyện tai nạn xe cộ lần này của Mễ Tiệp, gật đầu một cái lại nghe Hường Dương nói: “Tôi ở phòng hồ sơ chờ cậu.” Nói xong đóng cửa lại rồi đi.

Trong lòng Quách Bách Vĩ lại càng kỳ quái, Hường Dương có chuyện không nói trước mặt Mễ Tiệp còn có nguyên nhân, nhưng sao lại hẹn đến phòng hồ sơ đây? Trong lòng mặc dù nghi ngờ nhưng là trên mặt cũng không biểu hiện điều gì, dịu dàng như cũ kéo Mễ Tiệp ngồi xuống, hôn gò má của Mễ Tiệp dịu dàng nói: “Bọn họ muốn báo cáo tình huống cho anh, anh phải đi tìm hiểu một chút, em có thể một mình ở nơi này chờ anh không?”

“Em không để cho anh đi.” Mễ Tiệp lập tức nhào vào trong ngực Quách Bách Vĩ hai mắt bắt đầu rơi lệ, Quách Bách Vĩ đau lòng nâng mặt của Mễ Tiệp lên, dùng môi lạnh như băng mát sạch nước mắt của Mễ Tiệp khẽ mỉm cười nói: “Đứa ngốc, anh không đi, anh chỉ là đi tìm hiểu một chút tình huống tối hôm nay, có được hay không? Anh để cho người ta đi về nhà xem Nimmo một chút còn có lấy quần áo cho chúng ta, em nhìn đi, quần áo của em đều ướt đẫm, không đổi khăn định sẽ bị cảm, đừng để cho anh lo lắng nữa, hả? Quần áo lập tức đưa tới, em chờ có được hay không? Anh đi một chút sẽ quay lại, ở tầng này thôi chứ không đi xa.”

Mễ Tiệp chớp đôi mắt đầm lệ nhìn Quách Bách Vĩ nói: “Thật? Một lát anh sẽ quay lại?”

Quách Bách Vĩ cười hên chớp mũi đã đỏ lên của Mễ Tiệp gật đầu một cái: “Anh sẽ có được hay không?”

Cuối cùng Mễ Tiệp cũng gật đầu một cái, Quách Bách Vĩ đóng cửa phòng lại nói với Mễ Tiệp đang dùng bộ đáng thương nhìn anh: “Ngoan, nghe lời, anh lập tức sẽ quay lại.”

Quách Bách Vĩ đẩy cửa phòng hồ sơ ra, thấy trong phòng đều là hình trình tình anh, không khỏi cả kinh, trong lòng mơ hồ bắt đầu có cảm giác không hay, chứng kiến từng người đồng nghiệp bình thường gặp anh đều hi hi ha ha sắc mặt nghiêm túc, lòng của Quách Bách Vĩ trầm xuống.

Cương Nha nhường chỗ cho Quách Bách Vĩ, một phen dời qua ngồi cái ghế khác, không nói lời nào, nói chuyện là Hường Dương: “Quách cục, trước tiên cậu xem cái này một chút.”

Quách Bách Vĩ nhìn chăm chăm về mặt không có biểu cảm gì của Hường Dương, lại nhìn đồng nghiệp xung quanh một chút, mới cúi đầu nhìn về phía một xấp tài liệu trong tay, là báo cáo chứng minh thân phận người chết của vụ tai nạn xe cộ, tên đầy đủ là Tập Tự Cường, biệt hiệu Cường Tử, từng gia nhập vào nhóm xã hội đen Tự Anh Đường do trọng phạm hình sự đang lần trốn anh Khoan cầm đầu, sau bởi vì anh Khoan gây án mạng bỏ trốn phải tìm nơi nương tựa mà Tự Anh Đường hợp lại với Tiểu Dao Hội, Tiểu Dao Hội kinh doanh một câu lạc bộ đêm trong “Khu đèn đỏ” ở thành tây, tất cả lớn nhỏ từng bởi vì tụ tập đánh bạc, ầu đả mà đã bị tạm giam, thời gian ngắn nhất là 24h, thời gian dài nhất là sáu tháng. . . . .

Trong lòng Quách Bách Vĩ “âm âm” nhảy nhót, anh làm sao có thể quên, hơn một tháng trước Cường Tử vẫn còn ở trong phòng thẩm vấn bị chính anh đánh cho một trận như từ, đầu mất đã chết ở dưới bánh xe của Mễ Tiệp, đây là trùng hợp cỡ nào? Quách Bách Vĩ gờ tay lên day day cái trán, chuyện còn nghiêm trọng hơn anh nghĩ rất nhiều, anh vốn cho rằng chỉ là thương vong do tai nạn xe cộ bình thường, cũng không có cái gì ghê gớm, dùng tiền là có thể giải quyết, thế nhưng tất cả mọi người trong căn phòng đã tận mắt chứng kiến Mễ Tiệp bị Cường Tử đùa giỡn, bị chính anh شکن quá thành giận mạng về đánh cho một trận, trong miệng của anh đáng muốn chết, Hường Dương kịp thời đưa một ly nước sôi để nguội tới, Quách Bách Vĩ nhận lấy uống một hớp hết sạch, nhìn tài liệu trong tay, trong lòng đột nhiên oán giận tột đỉnh, gờ tay lên đem ly nước hung hăng quăng lên mặt đất, lập tức nhảy dựng lên tức giận mắng to: “Mẹ kiếp người tổ bà ngoại ơi, muốn chết sao không đến nơi khác mà chết đi, hà? Đây coi là cái gì? Chết còn ghê tởm ta, con mẹ nó bị chết được, thứ người như thế phải thành mảnh vụn, chết một lần lợi cho hần quá rồi!”

Mọi người im lặng nhìn Quách Bách Vĩ tức giận, Quách Bách Vĩ nhìn các đồng nghiệp đang ngồi ngây ngốc một chút, chỉ vào bọn họ cười lạnh hỏi: “Hừ hừ, thế nào đều không nói chuyện? À? Tới, nói một chút đi, các cậu đối với chuyện hôm nay có ý kiến gì không? Thế nào đều không nói chuyện? Cảm? Có phải các người ở đây đều hoài nghi Mễ Tiệp hay không? Cô ấy có điểm nào đáng nghi? Các cậu con mẹ nó nói với tôi!”

Quách Bách Vĩ giận dữ kinh hù mọi người, toàn bộ chỉ dám cúi đầu nhìn mình chăm chăm 耷 nhon, ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có, bọn họ toàn bộ đều biết khi Quách Bách Vĩ bộc phát tính khí nóng nảy là bộ dáng gì, giống như hùng sư đối bụng bị nhốt ở trong lồng tre hơn mười ngày vậy, cuối cùng Hường Dương đứng lên nuốt một hớp mới chậm rì rì nói: “Quách cục, Quách cục, cậu cũng đừng kích động, pháp y đang giải phẫu, chuyện có thể không nghiêm trọng như cậu tưởng cái kia đâu. . . . .”

Hường Dương còn chưa nói xong đã nhìn thấy Quách Bách Vĩ khễ cong eo, nhấc lên cái ghế mới vừa rồi ngồi kia dùng lực hung ác ném lên trên tường, một mặt kính thủy tinh bên trong khảm “Cảnh sát nhân dân vì nhân dân” trên tường bị đập trúng, “rầm rầm” vỡ nát, âm thanh kia vang vọng trong đêm khuya yên tĩnh giống như thuốc nổ bạo phá một dạng, lần này ngay cả Hường Dương cũng không tiếp lời, Quách Bách Vĩ còn không hết hận, gờ chân lên dẫm lên một cái bàn trong phòng hồ sơ, đá cái bàn trượt ra thật xa, “đông” một cái đụng vào góc tường.

Quách Bách Vĩ đặt tay ngang hông hồng hồng học hồng học thờ, bộ mặt tàn bạo, bộ dáng kia hung ác như lão đại xã hội đen trên TV, cặp mắt điều hâu kia vốn đã sắc bén giờ phút này lóe lên tinh quang, quét mắt thờ mạnh cũng không ra nhìn mọi người, “hừ hừ” cười lạnh: “Tôi con mẹ nó cũng không tin, đồ cặn bã đó chết đi còn có thể cắn roi trượng của ông đây.”

Lúc này tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Cương Nha vô cùng lạnh lẽ “ào” chạy tới một phen kéo cửa ra, đứng ở trước cửa là pháp y Lâm Bình mặc áo khoác trắng trên tay còn treo móc khẩu trang, anh ta mới vừa để tay gõ cửa xuống đã thấy cửa “két” bị Cương Nha nhanh chóng kéo ra, không khỏi căng thẳng trong lòng sợ hết hồn, nhìn gương mặt đen sì của Cương Nha một chút lại bắt đầu trêu chọc: “Ồ, xem mặt trắng nhóc này kia, y hệt như gà đen buổi trưa tôi ăn vậy, trời ơi, ai, thành như vậy đừng ra ngoài dọa người.” Nói xong cảm thấy không đúng, bình thường Cương Nha nhìn thấy anh ta chính xác là sẽ phải trêu chọc một phen, hôm nay sao lại giống như là chú thỏ trắng nhỏ bị hoảng sợ vậy, thò đầu nhìn vào trong phòng một chút, vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ đứng ở trong phòng trên mặt kia mang mười phần “Ồng đây khó chịu, người lạ chớ tới gần”, lại có chút sợ, trắng nhóc này là loại không dễ trêu, mình từng bị Quách Bách Vĩ bắt được điểm yếu, chính cho mình đang hoang một thời gian thật dài, lại nhìn mảnh kính vỡ phát sáng trên đất một chút, Lâm Bình vẫn là co lại rút cổ nhắm mắt đi tới, Cương Nha lại “két” đóng cửa lại, Lâm Bình trực tiếp đưa báo cáo giải phẫu cho Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ cũng không cảm mà trực tiếp hỏi: “Nói, kết quả là cái gì?”

Cho dù Lâm Bình kỳ quái không biết Quách Bách Vĩ khó chịu vì cái gì, nhưng rốt cuộc người ta là cục trưởng, không dám lỗ mãng vội vàng nói: “Sau khi giải phẫu cho ra kết luận, người chết khi còn sống từng bị bạo lực ngược đãi, toàn thân bị hung khí cùn đánh đập tạo thành vết thương trí mạng 21 nơi, gãy xương mười ba nơi, trí mạng nhất là đầu, xương sọ đập nát tính gãy xương.”

Quách Bách Vĩ nhìn chòng chọc vào ánh mắt của Lâm Bình từ từ hỏi: “Cậu nói là?”

Lâm Bình nhún vai một cái, khẳng định nói: “Nói cách khác, nạn nhân trước khi bị tai nạn xe cộ đã từ vong rồi.”

Hường Dương lập tức nhảy dựng lên một phen kéo lại lớn tiếng hỏi: “Không phải tai nạn xe cộ?”

Lâm Bình hận nhất là chú lùn đáng chết luôn không có việc gì liền thích giễu cợt mình này, trợn trắng mắt nói: “Cậu từng nghe nói người chết còn có thể xảy ra tai nạn xe cộ sao? Đương nhiên là có người có ý định muốn tạo thành hiện trường giả á..., cái người này cái. . . . . Gì kia, buông ra.”

Một phòng người toàn bộ thờ ra một hơi, rốt cuộc dám bàn luận khe khẽ rồi, riu rít nói: “A, thì ra là như vậy sao.”

“Ném đá đầu tay? Người nào con mẹ nó không muốn lẫn vào á.”

“Chẳng lẽ là đấu tranh nội bộ?”

Quách Bách Vĩ vẫn trầm mặc như cũ, lông mày cau lại như có điều suy nghĩ, anh cũng không có bởi vì Mễ Tiệp thoát khỏi hiểm nguy mà bắt đầu hưng phấn, ngược lại, anh cảm thấy chuyện xảy ra rất kỳ lạ, dù là xã hội đen bọn họ đấu tranh nội bộ, gây ra mạng người thì ném đá đầu tay, nhưng vì cái gì cổ tình muốn dưới bánh xe Mễ Tiệp? Chẳng lẽ là trùng hợp? Sau khi Cường Tử đùa giỡn Mễ Tiệp thì bị vứt xác ở dưới xe Mễ Tiệp, nếu như là trùng hợp,

đây cũng quá thiên lời đi, Quách Bách Vĩ cảm thấy có cái gì không đúng, đáng tiếc là nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra được nơi này có sơ hở gì.

Cương Nha đã âm u chuyển trong xanh, lớn tiếng la hét: “Mẹ nó, Cường Tử chết là tốt nhất, đây chính là kết quả khi để chị dâu chúng ta, ngay cả ông trời cũng không nhìn được, ha ha.”

Cương Nha vừa dứt lời chỉ nghe thấy ngoài cửa ‘rầm’ một tiếng, giống như âm thanh vật nặng rơi xuống đất, Cương Nha trừng mắt hô một tiếng: “Ài?” Đã nhìn thấy Quách Bách Vĩ “vèo” chạy tới một phen kéo cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 43

Edit: Thanh Hưng

Quách Bách Vĩ vội vàng kéo cửa phòng hồ sơ ra nhìn, trước cửa quả nhiên là Mễ Tiệp sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền đã hôn mê bất tỉnh, trên gương mặt tái nhợt là hốc mắt thâm đen hõm vào thoát nhìn vô cùng đáng thương. Quách Bách Vĩ bước một bước dài tiến lên đỡ Mễ Tiệp dậy lay lay đầu trầm giọng gọi: “Mễ Tiệp? Mễ Tiệp em tỉnh tỉnh!”

Lâm Bình chen người đến bên cạnh Quách Bách Vĩ thấy Quách Bách Vĩ vội vàng lo lắng tiếp tục lay, trấn an Quách Bách Vĩ nói: “Quách cục, mau đặt nằm xuống, cẩn thận bị sốc hít thở không thông.”

Quách Bách Vĩ vội vàng đặt Mễ Tiệp xuống nhìn Lâm Bình trấn tĩnh nói với Cương Nha: “Nhanh đi lấy một chút nước lạnh, còn nữa, các cậu người nào trong phòng làm việc có rượu?”

“Tôi tôi tôi có.” Hường Dương vừa trả lời vừa nhấc hai cái chân ngăn ngừa chạy như bay xuống lầu tới phòng làm việc của mình lấy rượu.

“Quách cục, cậu cẩn thận một chút nâng đầu của cô ấy lên, trước tiên đưa tới phòng làm việc của cậu đi.” Lâm Bình lại nghiêng đầu nói với mọi người: “Ài, nhanh lên một chút giúp một tay đi.”

Mọi người ba chân bốn cẳng đưa Mễ Tiệp té xui vào phòng làm việc của Quách Bách Vĩ, sau khi để cho cô nằm ở trên ghế sofa, Hường Dương cũng đã quay lại, mọi người xem Lâm Bình đổ rượu vào lòng bàn tay nhanh chóng chà nóng, bắt đầu xoa bóp cho Mễ Tiệp, Quách Bách Vĩ thấy Mễ Tiệp cũng không lâu sau đó liền từ từ tỉnh lại, trong lòng vui mừng vội vàng giúp cô ngồi thẳng người dậy ôm vào trong ngực của mình hỏi: “Mễ Tiệp? Em làm anh sợ muốn chết, làm sao vậy? Hà?”

Lâm Bình bưng nước sôi để nguội tiến tới khước miệng Mễ Tiệp để cho cô uống cạn, Mễ Tiệp sắc mặt một cái, Quách Bách Vĩ nhanh xuôi xuôi ngực cho cô, sắc mặt của Mễ Tiệp cũng không tốt hơn bao nhiêu, lần này ngay cả đôi môi cũng thâm đen, đầu môi miến cường nói: “Không có, không có gì, có thể, có thể em tụt huyết áp, em ngất.”

Quách Bách Vĩ ôm Mễ Tiệp vào trong ngực nhỏ giọng nói: “Em ngốc thế, đã bảo em đừng học người khác giám cân làm gì, sao lại không nghe lời vậy.” Miệng cũng không để cập tới tại sao cô lại ngất ở cửa phòng hồ sơ.

Mễ Tiệp đầu môi nhìn xung quanh đều là khuôn mặt quan tâm, trong lòng vừa khấn trương vừa khổ sở, rốt cuộc nhỏ giọng hỏi: “Người chết là Cường Tử, có đúng hay không?”

Quách Bách Vĩ trầm mặc, Hường Dương miến cường cười cười nói: “Không liên quan gì tới cô, chuyện có chút phức tạp.” Hường Dương nói xong nhìn Quách Bách Vĩ một chút, nhắm mắt hỏi ra nghi vấn trong lòng anh ta: “Tiểu Mễ à, chuyện này cho dù không có quan hệ gì quá lớn với cô, nhưng chúng tôi cần cô cẩn thận nhớ lại một cái, trước kia. . . . . Trước kia cô với Cường Tử có hiềm khích gì không?”

Mễ Tiệp trong lòng rõ như gương sáng, sao cô có thể cho rằng đây chỉ là nghi vấn của Hường Dương, nhìn Quách Bách Vĩ một chút mặc dù ôm mình nhưng cũng là tiếp tục trầm mặc, đối với câu hỏi của Hường Dương cũng không có một chút ý tứ phản đối, Mễ Tiệp cũng biết, vấn đề này cũng là nghi vấn của Quách Bách Vĩ, bọn họ dĩ nhiên đều biết quá khứ hoang đường của mình, nhưng sao cô có thể nói ra hành vi phản bội của tên phản đồ Cường Tử này đây? Sau khi cô một mình ở trong phòng làm việc của Quách Bách Vĩ nghe được Quách Bách Vĩ đập đồ phát ra tiếng vang cực lớn, không nhận được nghĩ phải lặng lẽ nép ở cửa phòng hồ sơ nghe lén cho rõ ràng, nhưng khi cô nghe Cương Nha nói người chết là Cường Tử, sau đó liên hệ với chiếc container màu trắng một chút, lúc Cường Tử từ ca-bin bị ném ra đã chết rồi thì đột nhiên một loại khủng hoảng sợ hãi không rõ bao phủ ở tim của cô, lúc ấy cô chỉ có một ý nghĩ, đó chính là anh Khoan đã trở lại, cứ như vậy quỳnh lên, lại có thể không thờ nổi một hơi hôn mê bất tỉnh.

Anh Khoan giận nhất chính là loại anh em vô tình vô nghĩa, Cường Tử chết đi cũng có thể là do anh Khoan gây nên.

Mễ Tiệp nghĩ tới có khả năng là anh Khoan thành thạo lập lại quy tắc, thanh lý môn hộ. Anh đã đi trên con đường này, kết quả của phản bội thường thường chỉ có một con đường chết, gia có gia pháp, đạo có đạo quy, có người nào từng thấy tên tiểu nhân vô sỉ từng phản bội đại ca của chính mình, có người nào thấy mà không hận nghiêng răng, anh đã có thể phản bội một lần, cũng có khả năng sẽ phản bội lần thứ hai lần thứ ba, bình thường là phản bội bang phái của chính mình, về sau lại tiếp tục lần vào con đường cực kỳ khó khăn hơn nữa, trừ phi có núi dựa cực lớn.

Mễ Tiệp rất rõ ràng, những người đó mặc dù là thô tục vô lễ phách lối cậy mạnh, nhưng cũng là anh hùng hào hán tiểu ngao giang hồ, coi trọng nhất chính là hai chữ nhân nghĩa, xem thường nhất chính là những người thật giả lẫn lộn lại nhất gan sợ chết, trước kia anh Khoan thường xuyên treo ở miệng một câu nói, Mễ Tiệp đều nhớ rõ ràng hơn bất kỳ ai: “Thuận tôi thì sống chống tôi thì chết, anh để cho tôi không thoải mái, tôi để cho anh ngủ cũng phải mở to mắt.”

Cái này cũng không đáng sợ, đáng sợ hơn là sau khi đã chết Cường Tử lại bị ném ở dưới bánh xe của mình, đây là ý gì? Cường Tử có hành động phản bội anh Khoan, hiện tại hẳn đã chết rồi. Nhưng thân phận của Mễ Tiệp bất đồng, Mễ Tiệp là người phụ nữ của anh Khoan, được sự cho phép của anh Khoan, Mễ Tiệp là người phụ nữ được đông đảo đàn em của anh Khoan gọi là “chị dâu”, ở trong lòng anh Khoan Mễ Tiệp giống như “bà xã”, hẳn ta làm sao có thể chịu được sau khi mình đi, dưới tình huống Mễ Tiệp biết rất rõ mình sẽ trở về, còn phản bội từ trên tinh thần lại ngay cả đến thân thể cũng phản bội càng triệt để hơn, đây đối với một người đàn ông, đặc biệt là đại ca hắc đạo mà nói, tương đương với chậu phân bọc đỉnh, bị người ta cứng rắn đội nón xanh a, cho dù anh Khoan phạm phải đại án nhưng hẳn ta dù sao vẫn chính là nhân vật vô cùng cần thiết, hẳn ta sẽ cho phép Mễ Tiệp để cho hẳn ta về sau cứ như vậy không ngóc đầu lên được sao? Nếu vậy chờ cô không biết sẽ là cái trừng phạt gì đây? Cường Tử chết đi là nhắc nhở Mễ Tiệp anh ta đã trở lại? Hay còn là một loại cảnh cáo? Anh Khoan sẽ đối phó với mình như thế nào? Mễ Tiệp dùng đầu gối nghĩ cũng có thể nghĩ ra anh Khoan chắc chắn sẽ không cười híp mắt ôm mình nói: Mễ Tiệp anh đã trở về, anh và em sẽ cùng trải qua những ngày thật tốt đẹp.

Nghĩ đến đây Mễ Tiệp sợ hãi đến toàn thân phát run, con ngươi rút lại, cô cảm giác da đầu mình tê dại, bắp thịt trên mặt không khống chế được co rút mãi, trên người của anh Khoan còn đeo mạng người a. Anh Khoan có thủ đoạn gì? Mễ Tiệp rất rõ ràng, Ngồi được lên ghế cao nhất của Tự Anh Đường, chắc chắn anh Khoan sẽ không phải dựa vào hòa ái dễ gần, nhìn khắp phòng có rất nhiều đôi mắt nhìn mình chăm chăm, cô có bao nhiêu lá gan cũng không dám nói trước mặt những cảnh sát thân võ này, rất có thể là anh Khoan đã quang lâm thành phố này, hẳn ta muốn Đông Sơn tái khởi, còn phải hùng bá một phương giống như trước, nếu Mễ Tiệp cô nói ra, vậy thì không chỉ là phản bội, còn là bán đứng, cái danh hiệu này sẽ phải chết, lẫn vào hắc đạo đều là dân liều mạng lấy mạng người không chớp mắt, mặc dù cha Mễ không nhận cô con gái này, nhưng Mễ Tiệp vẫn không muốn bởi vì chính mình mà làm liên lụy tới người nhà, cô cũng không muốn để cho cả nhà chết sạch, cô nhìn Hường Dương vẫn dùng ánh mắt chăm chú nhìn mình lắc đầu một cái, liêm liêm môi gian nan nói: “Không có, không có.”

Về sợ hãi trên mặt Mễ Tiệp mặt đi nhiên không chạy khỏi ung nhân của Hường Dương, nhưng anh ta đột nhiên cười một cái nói: “Không có coi như thôi, có lẽ thật chính là khéo như vậy, ha ha, câu kia nói thế nào? À, là không khéo không thành sách.”

Quách Bách Vĩ rót cuộc nói chuyện: “Quên đi, Hường Dương, một cô gái như Mễ Tiệp lại phải trải qua chuyện như vậy, nhìn cô ấy đều sợ thành cái dạng gì rồi. Giờ cũng mấy giờ rồi, các người cũng đi ngủ tiếp đi, có chuyện gì ngày mai lại nói cũng không muộn.”

Hường Dương nhìn ánh mắt của Quách Bách Vĩ, một hồi lâu sau mới gật đầu một cái, nói: “Vậy thì tôi xuống lầu.”

“Đi thôi đi thôi, chúng ta tối nay cũng không đi, ở chỗ này trải qua một đêm cũng được.” Quách Bách Vĩ khoát khoát tay với Hường Dương, rồi nói với Lâm Bình: “Anh lấy ít thuốc trấn an tinh thần gì đó đi, tôi thấy cô ấy khẩn trương như vậy khẳng định ngủ cũng không ngon, tinh thần cũng hoảng hốt, không ngủ một giấc thật tốt sao được chứ.”

Lâm Bình nhận mệnh đi ra ngoài trước, mọi người lúc này mới nói đuổi nhau ra khỏi phòng làm việc của Quách Bách Vĩ, Lâm Bình ngược lại rất nhanh chóng quay về, trong tay cầm một khay, cười hi hi nói với Mễ Tiệp: “Sợ đau không? Tiêm một mũi nhé, sáng sớm ngày mai bảo đảm cô lại vui vẻ hoạt bát.”

Mễ Tiệp miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhìn Lâm Bình thuận thực khứ trùng trên cánh tay không có chút máu của mình, sau đó đẩy kim một cái, còn chưa được một lát đã cảm thấy ánh mắt tan rã, nhìn cái gì cũng mang theo trọng ảnh, cô vừa định hỏi một chút đây là tiêm thuốc gì cho cô, sẽ có tác dụng phụ gì hay không, sao mình lại cảm thấy choáng váng đầu, còn có tứ chi vô lực, Quách Bách Vĩ đã cười ha ha đặt mình lên ghế sofa, từ trong góc tủ bên cạnh lấy ra một cái chăn, đắp lên người cô, hôn trán của cô một cái giọng nói âm áp: “Ngoan, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh lại chuyện gì cũng mất, anh cũng không đi đâu cả, ở chỗ này với em, nha.”

Mễ Tiệp muốn gật đầu, nhưng đầu óc choáng váng, ánh mắt không thể tập trung, gương mặt Quách Bách Vĩ cũng dần dần không thấy rõ, âm thanh của anh cũng giống như ở nơi vô cùng xa xôi truyền tới, nhẹ nhàng mù mịt, mí mắt trên dưới đã đánh nhau, nặng tựa như đổ chì, nhện không được từ từ nhắm hai mắt lại cuối cùng ngủ thật say.

Quách Bách Vĩ nhìn Mễ Tiệp nhắm mắt lại, mới dần dần xóa đi ý cười dịu dàng trên mặt, khuôn mặt của anh không mang theo bất kỳ biểu cảm gì, cho dù nhìn từ bên cạnh rất trấn tĩnh, nhưng là quanh thân lại tản mát ra ý lạnh làm người ta rùng mình. Lâm Bình đang đứng ở một bên đầu tranh tư tưởng, mình nên rời đi hay vẫn nên tiếp tục ở lại chỗ này? Lại nhìn thấy Quách Bách Vĩ từ từ gợn tay lên gạt tóc trên gò má Mễ Tiệp ra, mở miệng nói: “Thời gian bao lâu?”

Tuy Quách Bách Vĩ hỏi vấn đề điên khùng, nhưng Lâm Bình lại biết anh là hỏi cái gì, anh ta gợn tay lên nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay mình mới nói: “Ừ—— lượng thuốc không nhỏ, cộng thêm trạng thái tinh thần của cô ấy thật sự không tốt, cô ấy có thể ngủ thẳng đến trưa mai đấy.”

Quách Bách Vĩ gật đầu một cái, từ từ đứng lên, cúi đầu nhìn Mễ Tiệp ngủ mê thật lâu, mới xoay người đi về phía ngoài cửa.

Đứng ngoài cửa là Hường Dương bọn họ, Quách Bách Vĩ cũng không dừng lại trực tiếp đi về phía cầu thang, mở miệng nói: “Thông báo đội hình trình số một, ba đại đội lập tức tới đây mở cuộc họp khẩn cấp, còn nữa, cũng thông báo cho khoa kỹ thuật, tôi cũng cần tất cả tài liệu về Tự Anh Đường.” Quách Bách Vĩ rót cuộc dừng lại giữa cầu thang, xoay người, ngẩng đầu nhìn vào mặt Hường Dương đứng ở chỗ cao sau lưng mình từng chữ từng chữ nói: “Bao gồm anh Khoan đang lẫn trốn cái đó, tôi mặc kệ các cậu dùng phương pháp gì, dù là đào ba thước đất, cũng phải chuẩn bị đầy đủ tài liệu của hẳn ta đưa tới cho tôi.”

Hường Dương nhìn sắc mặt Quách Bách Vĩ ẩn ở trong bóng tối, từ từ gạt đầu một cái, lại thấy Quách Bách Vĩ đột nhiên cười, nói: “Vụ án Tự Anh

Đường trước kia là người nào chịu trách nhiệm? Lão Chu? Hay là Lư Siêu? Mặc kệ là ai, nói cho bọn họ biết, bạn cũ viếng thăm, cậu đoán một chút xem, bọn họ là nên hưng phấn hay là ủ rũ? Hả?”

Hướng Dương nhìn Quách Bách Vĩ xoay người tiếp tục xuống lầu, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, tâm, cũng là từng tắc nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 44

Edit: Thanh Hưng

Lúc Mễ Tiệp tỉnh lại, mồ hôi đã ra đầy người, thấm trên người bao lấy quá kín, nóng giống như sắp cháy vậy, cô nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, mình vẫn là nằm trên ghế sa lon ở phòng làm việc của Quách Bách Vĩ, xuyên qua cửa chớp, Mễ Tiệp thấy ngoài cửa sổ thời tiết vẫn âm u, còn có tiếng mưa rơi, dòi tằm mắt đi, thấy được Quách Bách Vĩ nằm ở trên bàn làm việc ngủ say.

Tóc của anh đã mọc ra, ngắn ngắn đen ngòm, nhưng vết sẹo trên đỉnh đầu đó vẫn bắt mắt như cũ, giờ phút này tướng ngủ của Quách Bách Vĩ xem ra giống như một đứa bé, mặt để ở trên cánh tay, nghiêng đầu khẽ nhếch miệng lên, trầm tĩnh vô hại, Mễ Tiệp từ từ ngồi dậy, phát hiện quần áo trên người mình đã bị đổi, nhưng nhãn nhúm, cô kéo thẳng quần áo đi giấy vào, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Quách Bách Vĩ, cúi đầu cẩn thận nhìn gương mặt mình yêu kia, trong lòng dâng lên tình yêu nồng đậm, không nhịn được dùng ngón tay sờ nhẹ lông mi của anh, thấy Quách Bách Vĩ hơi nhíu mày, nhãn nhãn lỗ mũi, từ từ mở mắt.

“Đã tỉnh rồi hả?” Quách Bách Vĩ ngồi thẳng lên muốn đuổi người một cái, khẽ động cánh tay lập tức “ai ôi” một tiếng, xoa cánh tay bị chính mình đè đã tê rần nói: “Ai nha ai nha, đã tê rần.”

Mễ Tiệp kéo cánh tay của anh qua giúp anh xoa bóp, bên tai nghe tiếng Quách Bách Vĩ cười nhẹ, ngang hông căng thẳng đã bị anh kéo lên ngồi ở trên đùi của anh, Quách Bách Vĩ ôm cả người Mễ Tiệp nhẹ nhàng lắc lắc hỏi: “Ngủ được chứ? Có đói bụng không?”

Mễ Tiệp lắc đầu một cái, đầu đặt ở trên cổ Quách Bách Vĩ, trong lỗ tai nghe tiếng tim đập cường tráng mạnh mẽ của anh, chỉ cảm thấy nếu cứ như vậy qua một đời thật tốt, yên lặng chỉ có bọn họ không có bất kỳ người nào làm cho người ta phiền não. Hai người cứ như vậy không nói thêm gì nữa ôm ấp lấy nhau, Quách Bách Vĩ chỉ là dịu dàng vuốt ve tóc dài trên lưng Mễ Tiệp, thật lâu mới nói: “Nimmo tối qua bị nhận lấy rồi, tên kia đói bụng lắm, ăn xong bữa tiệc lớn bây giờ đang ở trong sân sau, còn có anh đã gọi điện thoại cho Tiểu Hồng, một lát nữa sẽ tới, chúng ta cùng ăn cơm, buổi chiều em về nhà tắm một cái thật tốt, nghỉ ngơi một chút, anh bảo Tiểu Hồng ở cùng với em, có được hay không?”

Mễ Tiệp vẫn không nhúc nhích, nhẹ giọng hỏi: “Anh không về nhà cùng em sao?”

Quách Bách Vĩ hôn gò má của Mễ Tiệp một cái âm thanh ấm áp: “Nơi này còn có rất nhiều chuyện cần anh giải quyết, anh đồng ý với em buổi tối nhất định về nhà sớm, nếu có thời gian anh sẽ đi siêu thị mua thịt bò bít tết em thích ăn, như thế nào?”

Mễ Tiệp nhẹ nhàng gạt đầu một cái, Quách Bách Vĩ nghiêng người sang dùng ngón tay nâng mặt của Mễ Tiệp lên nhỏ giọng nói: “Chuyện gì cũng không có, đều đã qua, biết không? Mặc kệ có chuyện gì cứ giao cho anh giải quyết, em phải giống như trước, thật vui vẻ, hả?”

Mễ Tiệp lỗ mũi đau xót, đôi mắt hồng hồng, vẫn gạt đầu, Quách Bách Vĩ hôn môi Mễ Tiệp nhẹ nói: “Bảo bối, anh muốn em vui vẻ, phiền não gì cũng không có, em cứ như vậy anh liền muốn kháng nghị rồi.” Quách Bách Vĩ ôm Mễ Tiệp chặt hơn chút, ở bên tai của cô nói: “Biết không? Bà xã?”

Nghe được tiếng “bà xã”, tâm Mễ Tiệp cũng run rẩy, nước mắt không nhịn được nữa bắt đầu chảy xuống, Quách Bách Vĩ vừa dùng ngón tay lau nước mắt cho cô vừa thấp giọng cười trêu nói: “Ồ, nhìn em kích động, không thua gì diễn viên lần đầu tiên đứng ở trên đài nhận trao thưởng Oscar đâu, có muốn nói chút cảm nghĩ hay không nha? Nói cảm ơn CCTV, MTV, cảm ơn đạo diễn cái gì đó.”

Mễ Tiệp trên mặt vẫn mang theo nước mắt đã bị Quách Bách Vĩ chọc cười, cô vươn cánh tay ôm cổ của Quách Bách Vĩ, ôm hết sức chặt, nghẹn ngào nói: “Quách Bách Vĩ, cảm ơn anh.”

Trong lòng Quách Bách Vĩ hiểu rõ rõ ràng tâm tư của Mễ Tiệp, sao cô có thể không khổ sở chứ, một cô gái nhỏ yếu ớt hiện tại lại gặp phải tình huống khó giải quyết như thế, nhưng Mễ Tiệp cũng không có biểu lộ ý đồ lui bước, trong lòng Quách Bách Vĩ đã rất thoải mái, cũng rất cảm động, cho dù Mễ Tiệp không nói nhưng anh hiểu Mễ Tiệp đã lựa chọn xong tương lai của mình, chỉ cần trong tương lai Mễ Tiệp có một chỗ cho anh, mặc kệ là cái gì anh cũng đều có thể không so đo, chỉ cần người Mễ Tiệp yêu là anh cũng đã đủ rồi, một người phụ nữ chỉ cần có ấy có thể khiến cho đàn ông cảm thấy hạnh phúc, vui thích, ngay cả cô có chút khuyết điểm thiếu sót, có thể tính là cái gì đây? Quách Bách Vĩ suy nghĩ rất rõ ràng, anh yêu Mễ Tiệp, không muốn bởi vì bất cứ chuyện gì mà mất đi cô, anh ôm Mễ Tiệp chặt chút nữa, cười nhẹ nói: “Đưa ngọc, cảm ơn cái gì? Nếu là cảm thấy anh vĩ đại em mau gọi anh một tiếng ông xã cho anh nghe?”

Mễ Tiệp cũng là nghẹn ngào lên tiếng riu rít bắt đầu khóc, Quách Bách Vĩ muốn đẩy cô ra lại bị Mễ Tiệp ôm cổ chặt hơn, nghe Mễ Tiệp khàn giọng nhẹ nói: “Quách Bách Vĩ, em có rất nhiều chuyện chưa từng nói với anh, nhưng em muốn anh hiểu em yêu anh, rất thích rất thích rất thích.”

Quách Bách Vĩ thở ra một hơi dài, hôn cổ của Mễ Tiệp một cái nói: “Rất nhiều sao? Như vậy cả đời nói được hết không? Nếu là cả đời không đủ em còn có thể để đời sau nói tiếp với anh.”

Mễ Tiệp trong lòng tràn ra một cảm giác cảm kích lại ngọt ngào, loại ngọt ngào này cũng là nặng nề để cho cô không kịp thở, cô chỉ có thể dùng tiếng khóc biểu đạt cảm xúc hạnh phúc của mình ra ngoài, nằm ở trên vai Quách Bách Vĩ sáng khoái khóc, cho đến khi có tiếng gõ cửa vang lên.

Mễ Tiệp lau lau nước mắt từ trên vai Quách Bách Vĩ ngồi dậy, Quách Bách Vĩ đứng lên mở cửa, đi vào là Tiểu Hồng, cô ấy vừa nhìn thấy con mắt Mễ Tiệp đỏ ngầu lập tức bước nhanh tới ôm cổ Mễ Tiệp bắt đầu khóc: “Chị Mễ, chị Mễ, chị làm em sợ muốn chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a.”

Quách Bách Vĩ ha ha cười nói: “Tiểu Hồng, cô bồi chị Mễ cô, tôi đi phòng ăn lấy vài món ăn, chúng ta buổi trưa ăn ở chỗ này được rồi, bên ngoài còn mưa nữa, khỏi phải đi ra ngoài.”

Sau khi Quách Bách Vĩ đi Mễ Tiệp vội vàng kéo Tiểu Hồng đến trước sofa ngồi xuống, Tiểu Hồng nắm tay Mễ Tiệp thật chặt hỏi: “Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra à?”

Mễ Tiệp đem chuyện mình gặp phải Cường Tử bị hấn đùa giỡn như thế nào, mãi cho đến tối qua biết được cái chết của Cường Tử, nói tất cả cho Tiểu Hồng, Tiểu Hồng tròn to hai mắt âm thanh run rẩy hỏi: “Người nào? Người nào chết? Cường Tử?”

Mễ Tiệp gật đầu một cái, Tiểu Hồng sững sờ hỏi lâu mới lẩm bầm nói: “Cường Tử chết rồi, sau đó. . . . . Trời ạ, trời ạ, này, vậy làm sao lại trùng hợp như thế?”

“Tiểu Hồng, chị thật sự sợ. . . . .” Mễ Tiệp còn chưa nói hết thì nước mắt đã chảy ra, Tiểu Hồng ôm vai Mễ Tiệp cũng nhỏ giọng nghẹn ngào nói: “Sẽ không, sẽ không, chị Mễ, đừng có đoán mò, đã qua nhiều năm như vậy, sẽ không.”

“Chị không biết. . . . . Chị không biết, Tiểu Hồng, đây là cảnh cáo, cảnh cáo chị, chị hiểu rõ.”

“. . . . .”

Hai cô gái rúc vào với nhau, trừ chảy nước mắt cũng không có biện pháp nào, theo đuổi tâm sự riêng, trong lòng hoảng loạn, lúc Quách Bách Vĩ đẩy cửa ra bước vào, nhìn bọn họ cười nói: “Khụ, nhìn hai người đi, rửa mặt tới ăn cơm, mau.”

Từ trong phòng ăn của đội hình sự Quách Bách Vĩ lấy được mấy đĩa thức ăn, Mễ Tiệp và Tiểu Hồng một chút khẩu vị cũng không có, cuối cùng Quách Bách Vĩ không thể làm gì khác hơn là trước tiên đưa họ và Nimmo cùng nhau về nhà, Mễ Tiệp vừa tới trước tiểu khu Hường Dương đã gọi điện thoại tới, muốn Quách Bách Vĩ mau trở về đội hình sự, Hà cục nghe nói Quách Bách Vĩ trở lại muốn gặp anh, Quách Bách Vĩ mở cửa xe để Nimmo nhảy xuống, sau đó đỡ Mễ Tiệp ra nói: “Hà cục ở đội hình sự chờ anh, anh phải nhanh chóng đi về, em về nhà tắm, có Tiểu Hồng trò chuyện cùng em, đừng nghĩ linh tinh, chờ anh trở lại, nha.”

Mễ Tiệp gật đầu một cái, nhìn xe Quách Bách Vĩ đi xa tới khi không thấy nữa mới kéo tay Tiểu Hồng đi về phía cửa nhà của mình, Nimmo đã ở cửa ngủ đông ngủ tây, còn dùng móng vuốt dùng sức cào mấy cái ở trên thảm trước cửa ra vào, cái đuôi nhếch lên thật cao, sau khi Mễ Tiệp đến gần Nimmo lại có thể vây quanh Mễ Tiệp bắt đầu quay vòng, Mễ Tiệp phiền não quát nó một tiếng: “Nimmo, đừng làm rộn.”

Nimmo từ trong cỏ hòng rậm rì một tiếng, đằng hoàng đứng ở trước chân Mễ Tiệp, ngẩng đầu lên hít hà trong không khí.

Tiểu Hồng cầm chìa khóa vặn mở khóa cửa, vừa muốn đi vào đã nhìn thấy cả phòng lộn xộn, không khỏi nói một câu: “Chị Mễ, sao nhà của chị loạn như vậy a.”

Mễ Tiệp xin lỗi cười cười nói: “Em còn không biết chị sao, lười. . . . .” Mễ Tiệp còn chưa nói hết, lại trở mắt ở cửa, Nimmo đã “vụt” xông vào trong nhà, nhắc cái đuôi lên cao đảo tới lui quanh phòng khách đã bị lật tung không ra hình dáng gì, đông người ngủ tây người ngủ đông người không ngừng, cuối cùng đứng ở bên cửa phòng ngủ đã bị Mễ Tiệp đóng lại bắt đầu sửa vào phía bên trong.

Tiểu Hồng đã cảm thấy không đúng, từ từ đi lại gầy đang định đổi, run run xoay người lại, nhìn sắc mặt trắng bệch của Mễ Tiệp nói: “Mễ, chị Mễ, có, có người đã tới?”

Mễ Tiệp chỉ có cảm giác máu cả người mình phóng thẳng tới trên óc, cổ chân như nhũn ra, hai mắt tối sầm, đầu ngón tay lạnh run, sợ hãi thật lớn giống như bom nguyên tử ở trong lòng nổ tung, lục phủ ngũ tạng cũng tan tác không thể trở về vị trí cũ.

Trong phòng khách khắp nơi là dấu vết từng bị lục tung, chỉ cần là ngăn kéo có khóa nhất loạt là một bộ dáng giống nhau, đồ vật bên trong đều bị vứt ra ngoài, vứt khắp nơi, thậm chí ngay cả ghế sa lon của cô cũng không buông tha, đệm cũng bị vén lên, Nimmo vẫn còn thất vọng dùng móng vuốt cào cào cửa phòng ngủ, Mễ Tiệp nhớ mãi không ra mình tại sao lại khóa cửa phòng ngủ lại, cô hình như không có thói quen này, kể từ sau khi Quách Bách Vĩ ở nơi này có lúc về muộn, anh mới sẽ đóng cửa phòng ngủ lại, Mễ Tiệp nhớ Quách Bách Vĩ từng nói với mình có người tới đón Nimmo, chẳng lẽ là bọn họ đóng lại? Nhưng Nimmo đang làm gì thế? Nó phát hiện ra cái gì? Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ trong phòng ngủ có người?

“Mễ, chị Mễ, báo cảnh sát, báo cảnh sát.” Tiểu Hồng sờ soạng nửa ngày mới lấy được điện thoại từ trong quần áo ra, lại bị Mễ Tiệp một phen đè lại, Tiểu Hồng giật mình ngẩng đầu nhìn sắc mặt trắng bệch đang chảy mồ hôi của Mễ Tiệp.

“Tiểu Hồng, không thể,” Mễ Tiệp khẽ lắc đầu một cái, “Nếu là anh Khoan, chị không thể.”

Nimmo đột nhiên nhào tới cửa phòng ngủ điên cuồng sửa mấy tiếng sau đó nhanh chóng quay lại bên cạnh Mễ Tiệp, hai người cả kinh rúc vào nhau phát

run, muốn tông cửa xông ra, Tiểu Hồng run giọng nói: “Trời còn chưa tối, không, sẽ không có người chứ? Nó nó nó. . . . Phòng ngủ có gì?” Mễ Tiệp run rẩy không nói nổi một lời nào, Tiểu Hồng lấy can đảm nhìn xung quanh một chút, trong góc bên cạnh tủ giày có để một thanh gậy, có thể là trước kia khi chân Mễ Tiệp bị thương thì không biết Quách Bách Vĩ mang đến từ nơi nào, vẫn không có mang đi đặt ở bên cạnh tủ giày, Tiểu Hồng một phen nhát lên, “Đi, đi xem một chút?” Mễ Tiệp dẫu mỗi tấc sức nuốt xuống, kéo tay đã toát mồ hôi của Tiểu Hồng, dính không chịu được, trong lòng vừa khẩn trương vừa sợ, hai cô gái nhỏ thân thể run rẩy chân mềm nhũn, gần như là diu dắt lẫn nhau run rẩy đến gần cửa phòng ngủ, Nimmo yên tĩnh lại, giờ phút này trong phòng yên tĩnh đến nỗi họ chỉ có thể nghe nhịp tim và tiếng hít thở của mình, cùng với âm thanh đồng hồ “tích tắc” còn có tiếng mưa rơi xào xạc ngoài cửa sổ, tay Tiểu Hồng run run dùng gậy đập đập cửa, khóa, cô ấy to gan đi về phía trước một bước đặt tay lên khóa, nhanh chóng dùng tay đẩy, vội vàng lui về phía sau thân kinh toàn thân cũng căng thẳng đề phòng gậy bật lên, cửa mở ra, tuy trong phòng ngủ cũng giống như phòng khách, hỗn loạn không có chỗ nào đặt chân, khắp nơi đều là quần áo cùng với ga giường của Mễ Tiệp, ngăn kéo bị lật, chăn đệm trên giường cũng bị loạn thành một đoàn, nhưng cũng không có bất luận tiếng vang hoặc là khách không mời mà đến làm cho người kinh hãi, Tiểu Hồng đề gậy xuống chúi chúi mồ hôi lạnh mới vừa thở nhẹ một hơi, chỉ nghe thấy sau lưng Mễ Tiệp “A” hét lên một tiếng “phù phù” ngã xuống đất, lần này Tiểu Hồng bị sợ đến thiếu chút nữa ngất đi, nhịp tim giống như trống đánh vừa định xoay người chạy trốn, lại trong lúc vô tình khước mắt dư quang quét nhìn đến thứ gì chột lóe nơi đỉnh đầu, vô ý thức nhìn lên trên một cái, ai ngờ trên đèn treo ở trần phòng ngủ, lại có một bộ quần áo.

Tiểu Hồng lập tức sững sờ ở cửa phòng nhìn lên món đồ bị treo lên thật cao kia, cũng không nhúc nhích được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 45

Edit: Thanh Hưng

Nếu như bộ quần áo này mặc ở trên người đàn ông nhất định rất tiêu sái, rất uy vũ, bởi vì trên cổ áo có hai khỏa huy hiệu cảnh sát tách biệt, trước ngực trái có cảnh hiệu, trên cánh tay trái có tám thuân đề hai chữ “Cảnh sát” thật to, nếu bộ quần áo này mặc ở trên thân hình khôi ngô của Quách Bách Vĩ, nhất định anh tuần muốn chết, nhưng bây giờ càng nguy hiểm hơn nữa là vốn nên là đồng phục tác phong tuần tú, đã bị người khác dùng vũ khí sắc bén cắt làm cho thay đổi hoàn toàn, một cái lại một cái, nơi ngực trái có cảnh hiệu của Quách Bách Vĩ, đột nhiên bị cắm một cây dao, xuyên qua quần áo, chỉ còn lại chuôi dao ở lại trên mảnh vụn đã bị tàn phá, nhìn thấy mà ghê.

Mễ Tiệp ngã trên mặt đất ngoác nhìn đồng phục của Quách Bách Vĩ bị treo trên trần nhà phòng ngủ, trong đầu trống rỗng không thể hô hấp, một cảm giác tức giận theo thân kinh cứng ngắc bắt đầu di động trong đầu óc trống rỗng, cô không thể chịu được, không thể chịu được mình bị uy hiếp thẳng thừng như vậy, không thể chịu được Quách Bách Vĩ bởi vì chính mình mà gặp bất kỳ một chút vũ nhục nào.

Cô năm nay đã hai mươi bốn tuổi, chờ qua tháng mười sẽ bước sang tuổi hai mươi lăm rồi, cô từ năm mười bảy tuổi bắt đầu ném mình vào trong vọng tưởng phù phiếm, luôn dùng các loại thủ đoạn để thỏa mãn cuộc sống vừa hư vinh lại mù quáng của mình, không có tiết chế, chỉ cần đàn ông có thể thay đổi vận mạng của cô, không cần trải qua cái loại cuộc sống vất vả chịu khổ đó thì cho dù là ai cũng được, cô càng thêm dùng trẻ tuổi xinh đẹp non nớt dễ dàng ở bên cạnh anh Khoan, cuối cùng để cho chính mình bước lên con đường mộng đẹp trở thành sự thật, dù là cuộc sống như thế chết lặng giống như đồng rom rạ, không có tức giận, có lúc đêm khuya tỉnh lại nhìn người đàn ông cùng giường chung gối với mình, Mễ Tiệp luôn cảm thấy không thành thật, cho dù trong tay mình đã có tiền bạc cùng “vinh dự”, cô lại thường xuyên từ trong đáy lòng có cảm giác mình vẫn chỉ có hai bàn tay trắng, cuộc sống anh Khoan trải qua như là liếm máu trên đao, mà Mễ Tiệp chính là một con ký sinh trùng, anh Khoan phát đạt, cô đi theo cũng phú quý, anh Khoan nghèo túng, cô lập tức không đáng giá một đồng, cuộc sống khi đó ngoài mặt thì náo nhiệt, kì thực là đi ở trên lưỡi đao run run rẩy rẩy, hiện tại Mễ Tiệp nhớ tới cuộc sống trước kia, hoàn toàn có thể dùng một màn hoang mạc cô tịch mà thế lương để hình dung.

Nhưng hoang mạc cũng có thể được ốc đảo xem trọng, bởi vì cô trong lúc vô ý gặp được Quách Bách Vĩ.

Quách Bách Vĩ mang đến cho cục diện cuộc sống đơn điệu đáng buồn của Mễ Tiệp cảm giác rung động, thật ra thì Mễ Tiệp sớm đã bị phá hủy, cô yếu ớt giống như là một vỏ trứng dễ vỡ, bất kỳ một kích nhẹ nhàng nào cũng có thể làm cho cô nát bấy, nhưng Quách Bách Vĩ lại như chúa cứu thế xuất hiện trong cuộc sống của cô, từ đó về sau Mễ Tiệp mới sống như một người phụ nữ chân chính, trong cuộc sống có Quách Bách Vĩ là Mễ Tiệp có hi vọng, có tiếng cười, có ánh mặt trời, Mễ Tiệp gần như là dùng thân từng tế bào toàn thân để đón nhận tình cảm chân thành của Quách Bách Vĩ, đặc biệt là sau khi Quách Bách Vĩ biết được quá khứ của cô, chẳng những không có rời đi mà ngược lại càng kiên định hơn đưa cô về nhà giới thiệu cho người nhà của mình, thậm chí cô cảm thấy chỉ cần có thể tiếp tục phần yêu này, cô có thể chết đi.

Hiện tại, cô coi như là cùng Quách Bách Vĩ ở trong tổ ấm, tiềm ẩn bên trong tình cảm chân thành của cô lại có nhân vật nguy hiểm như thế uy hiếp vũ nhục, cho dù là quần áo của anh cũng không được, cô quyết không thể thỏa hiệp được, đồng phục Quách Bách Vĩ ở trong tiềm thức Mễ Tiệp, cũng cao quý giống như bản thân Quách Bách Vĩ vậy, làm người ta ngưỡng mộ, ánh sáng lóe lên của huy hiệu cảnh sát trên căn bản mà nói đại biểu cho quyền lực tôn nghiêm tối cao, một chuỗi ngắn ngắn con số nhỏ nhỏ trên cảnh hiệu, chính là đại diện cho tên tuổi Quách Bách Vĩ, mà giờ phút này phía trên kia lại đang cắm một cây dao, một thanh đao thể hiện cho bóng tối bản thủ.

Loài người có trí tưởng tượng, không có khả năng tưởng tượng loài người sẽ không tiến bộ, chỉ có thể dừng lại ở một chỗ mà không thể tiến lên một giai đoạn cao hơn, mà phụ nữ lại càng phải có trí tưởng tượng không giới hạn, luôn biết tưởng tượng những điều hoàn toàn không thể thực hiện được, mọi người gọi loại tưởng tượng này là mơ mộng. Mễ Tiệp là phụ nữ, cô cũng phải có cái trí tưởng tượng này, hiện tại cô đang tưởng tượng bộ đồng phục rách nát này đang được Quách Bách Vĩ mặc lên người, thanh cương đao kia cắm ở vị trí cảnh hiệu, vị trí trái tim.

Loại tưởng tượng này giống như hóa thành một cây búa khổng lồ gõ vào chỗ yếu ớt nhất trong lòng cô, nếu Quách Bách Vĩ gặp thương tổn như vậy thì sao cô có thể chịu được, cô tình nguyện cây đao kia hiện tại đang cắm ở trong trái tim của chính cô, cô không muốn tưởng tượng cây đao này là nhắc nhở sẽ mang đến cho Quách Bách Vĩ dạng tai nạn gì.

Tức giận hóa thành một loại sức mạnh bộc phát, trong miệng của cô phát ra tiếng rít giống như âm thanh còi hơi, thân thể mới lúc trước còn mềm nhũn “vụt” đứng lên khỏi mặt đất, đi thẳng về phía trong phòng ngủ, Mễ Tiệp vừa nhảy lên kéo quần áo đã bị tàn phá xuống vừa cuồng loạn mắng: “Khốn kiếp! Khốn kiếp! Có gan thì hướng về phía Mễ Tiệp ta, đến đây đi, giết ta đi, đến giết chết ta đi khốn kiếp!”

Quần áo bị Mễ Tiệp lôi xuống, Mễ Tiệp một phen rút ra thanh cương đao lóe sáng loáng kia, không chút nghỉ ngơi giơ tay lên dùng sức văng ra ngoài, cương đao mang theo sức lực cùng với tiếng gió “đoạt” một tiếng cắm lên cửa tủ quần áo, lại có thể cắm vào hai tác, Tiểu Hồng kêu lên sợ hãi nhào tới bắt được Mễ Tiệp như phát điên, gấp gấp nói: “Chị Mễ, chị Mễ, tỉnh táo a, chị tỉnh táo một chút.”

Giờ phút này trông mắt Mễ Tiệp đã đỏ, một phen đẩy Tiểu Hồng ra tiếp tục chửi mắng, lại thấy trong quần áo y hệt mảnh vụn chọt bay ra một tờ giấy, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Nimmo đã nâng chân trước lên dựng đứng thân thể, nằm ở trên cửa tủ quần áo ngửi tới ngửi lui cây đao kia, đối với Mễ Tiệp điên cuồng cũng không nhúc nhích.

Mà Tiểu Hồng cũng cúi người xuống nhặt tờ giấy con kia lên, trên tờ giấy chỉ có tám chữ, còn là in chữ Khải: giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền.

Lúc Quách Bách Vĩ vội vã chạy về nhà đã là hơn mười giờ đêm rồi, trong thời gian này Mễ Tiệp có gọi điện thoại tới cho anh, Mễ Tiệp nói cho anh biết đã cùng Tiểu Hồng gọi đồ ăn mua ngoài ăn cơm rồi, nhưng anh vẫn chạy đi Đại Hà mua món ăn địa phương về, đây là Mễ Tiệp thích ăn, anh muốn Mễ Tiệp tỉnh lại phải thật vui vẻ, giống như trước kia, anh không quên được Mễ Tiệp ngồi trong phòng ở quán ăn địa phương vừa hút nước tôm vừa cười, cũng không quên được tối qua Mễ Tiệp trên mặt tái nhợt mất đi huyết sắc, anh không có cách nào để Mễ Tiệp quên hết mọi thứ không vui, chỉ có thể dùng hết khả năng của mình để quan tâm an ủi Mễ Tiệp. Mở cửa đã nhìn thấy Mễ Tiệp ngồi ở trên ghế sa lon mặc đồ ngủ đang xem TV, mà Nimmo gật gù chào đón không ngừng ngửi hộp cơm trong tay anh, anh vừa đuổi Nimmo vừa đổi giày, Mễ Tiệp đứng lên đi tới nhận lấy hộp cơm của anh hỏi: “Đây là cái gì?”

“Mua cho em, nhân lúc còn nóng ăn đi.” Nói xong nửa người xồm xuống để cho Nimmo cạo vào trong ngực của anh, dùng đầu lưỡi xù xì liếm gương mặt của anh, anh “Oh” một tiếng xoa mặt một chút đứng lên, vuốt vuốt đầu Nimmo: “Thằng nhóc thối, mày thật là thối.” Nhìn phòng khách một chút hỏi: “Tiểu Hồng đâu?”

Mễ Tiệp xoay người đi về phía phòng bếp nói: “Mới vừa đi rồi.”

Quách Bách Vĩ theo tới từ phía sau ôm Mễ Tiệp nhỏ giọng nói: “Oh thật là thơm, tắm?”

“Ừ”

Mễ Tiệp mở hộp cơm ra, vị cay xông vào mũi, nhìn tôm hồng hồng mỹ vị, lại chỉ có một cảm giác buồn nôn, Quách Bách Vĩ ở phía sau hỏi: “Thơm hay không? Anh cố ý chạy đi mua.”

Mễ Tiệp nhắm hai mắt lại đáp: “Thơm, nhưng em thật sự không ăn được nữa.”

“Buổi tối cùng Tiểu Hồng ăn cái gì?”

Mễ Tiệp suy nghĩ một chút nói: “Món ăn Hồ Nam, Tiểu Hồng cũng thích, buổi tối ăn rất nhiều.”

Quách Bách Vĩ hôn cổ của cô một cái nói: “Em thật là thơm, anh thối chết, đi tắm.” Anh vừa mới xoay người lại nghe thấy Mễ Tiệp nói: “Quách Bách Vĩ, em nghĩ, muốn đi ra ngoài giải sầu, anh đi cùng em có được không?”

Quách Bách Vĩ dừng bước, trong lòng một hồi co rút, anh từ từ quay người lại, nhìn về phía Mễ Tiệp đang bình tĩnh nhìn anh.

“Đương nhiên được, chỉ là, nhưng mà bây giờ còn chưa được.”

Quách Bách Vĩ lại ôm Mễ Tiệp vào trong ngực nhẹ nhàng cẩn thận tìm từ: “Mễ Tiệp, anh biết rõ trong lòng em không dễ chịu, anh đương nhiên nguyện ý đi với em tới bất kỳ nơi nào em muốn, nhưng là, nhưng là gần đây, gần đây em không thể rời khỏi thành phố A, em phải hiểu được đây chỉ là một thủ tục, chờ sau này có thời gian anh nhất định dẫn em đi chơi, chúng ta có thể đi xa một chút, ra nước ngoài cũng được, chỉ cần em thích anh đều cùng em có được hay không?”

Mễ Tiệp ôm hông của Quách Bách Vĩ nhưng mà trong nội tâm lại là một hồi khổ sở, cô cũng dùng giọng nói vô cùng nhẹ hỏi: “Theo lý thuyết, có phải em còn không thoát khỏi hiểm nguy hay không?”

Trong miệng Quách Bách Vĩ khổ sở muốn chết, bình thường khôn khéo giờ khắc này ở trước mặt của Mễ Tiệp không có đất dụng võ chút nào, chỉ có thể cẩn thận hơn nữa tiếp tục tìm từ: “Em phải thông cảm, thứ tự làm việc của bọn anh có chút quy định cứng nhắc, cũng không hợp lý lại khó mà giải thích, em có thể hiểu sao? Nhưng anh làm chủ cho em nhất định không có chuyện gì, chỉ là, chỉ là phải cần thời gian điều tra một ít chuyện, trong thời gian này chúng ta, chúng ta không thể rời đi được. . . . .”

Mễ Tiệp ở trong ngực Quách Bách Vĩ nén lệ nhẹ nhàng gật gật đầu nói: “Em hiểu, cũng hiểu, nếu không phải là bởi vì anh, hiện tại em rất có thể vẫn còn

ở trong phòng tắm vẫn bị tra hỏi, có đúng hay không?”

Quách Bách Vĩ đau lòng ôm Mẹ Tiệp càng chặt hơn, hôn tóc trên đỉnh đầu cô một cái nhỏ giọng nói: “Anh sẽ không để cho em đi chỗ đó, ai cũng đừng nghĩ.”

Mẹ Tiệp vui mặt vào trong lòng ngực Quách Bách Vĩ khóc, cánh tay nắm lên eo ếch bèn chắc của anh, tay vươn vào trong vạt áo vuốt ve sau lưng của Quách Bách Vĩ, trong lòng tràn ra bi ai thật sâu, giống như dây leo bao lấy lòng của cô thật chặt, càng thu càng chặt: “Quách Bách Vĩ, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, thật xin lỗi. . . . .”

Quách Bách Vĩ nhẹ giọng cảm Mẹ Tiệp lên, dùng ngón cái lau nước mắt của cô đi, nhẹ nhàng nói: “Về sau không cần lại nói thật xin lỗi với anh, em là vợ của anh, anh vì em làm chuyện gì cũng là bình thường, hả?”

Mẹ Tiệp lại vui mặt của mình vào lòng ngực của anh khóc đến càng đau lòng, Quách Bách Vĩ trầm thấp cười tay nắm cả tay Mẹ Tiệp nhẹ nhàng quơ quơ, nói: “Ồ, sao em nhiều nước mắt thế, ài, một lát nữa là chúng ta được một hồ bơi rồi, anh ngay cả tắm cũng tiết kiệm ha ha.”

Quách Bách Vĩ đi vào phòng tắm, Mẹ Tiệp ngồi ở trên ghế sa lon trong lỗ tai nghe tiếng nước chảy ào ào, sững sờ nhìn Nimmo nằm ở một bên, tâm tình thật sự không thể bình tĩnh, một loại cảm xúc sợ hãi lại bắt đầu giống như rắn độc từ từ quanh quẩn đi lên, gặm nhấm lòng của cô, cô còn đang suy nghĩ, tám chữ trên tờ giấy nhỏ kia, cuối cùng là có ý gì?

Khi cô đoạt được tờ giấy nhỏ kia từ trong tay Tiểu Hồng, phản ứng đầu tiên đó chính là tờ giấy này không phải của anh Khoan để lại, nếu không phải anh Khoan, thì ai lại có thể tổn công tổn sức để lại tờ giấy đó như vậy? Chẳng lẽ tờ giấy này hoàn toàn là nhằm vào Quách Bách Vĩ hay sao? Là Quách Bách Vĩ trong lúc công tác kết thù oán? Có người đến đây trả thù? Nhưng tại sao bọn họ lại muốn lật tung phòng mình lên? Bọn họ muốn tìm thứ gì? Trước tiên để lại tờ giấy uy hiếp sau đó thuận tiện thừa dịp cháy nhà hỏi của? Mẹ Tiệp biết là không phải, bởi vì ở trong ngăn kéo của tủ đầu giường, bên trong có mấy ngàn, là cô trước khi Quách Bách Vĩ đi học tập bỏ vào trong ví tiền của anh, nhưng Quách Bách Vĩ nói cầm nhiều tiền mặt như vậy không tiện, chỉ lấy thế mà để lại số tiền này, cô cũng quên gửi số tiền này vào trong ngân hàng, nhưng là, khi cô cùng Tiểu Hồng bắt đầu dọn dẹp gian phòng hỗn loạn thì lại phát hiện số tiền này ở dưới một đồng quần áo, cho dù giống như tờ giấy bị ném đầy đất, nhưng mà cũng không thiếu, điều này có thể chứng minh bọn họ cũng không phải là ăn trộm trước tiên trộm đồ sau đó làm trò đùa dai vô lương tâm, nếu như nói Quách Bách Vĩ mới là mục tiêu của bọn họ, vậy bọn họ tại sao phải lục phòng của mình? Bọn họ nên đi lục phòng của Quách Bách Vĩ mới đúng nha, nhưng cô cùng Tiểu Hồng cũng đã kiểm tra rồi, trong phòng Quách Bách Vĩ chính tề giống như phòng của khách sạn một dạng.

Có chút suy luận bị cô và Tiểu Hồng nhất nhất phủ định, cuối cùng vẫn là vòng vèo trên người mình, thật chẳng lẽ là hướng về phía mình mà tới? Đầu tiên là Cường Tử chết đi, giống như là cảnh cáo, bây giờ là uy hiếp trắng trợn, phải nói Cường Tử chết đi giống như là anh Khoan gây nên, đồng phục Quách Bách Vĩ bị cắt thành mảnh vụn coi như cũng là anh Khoan gây nên, như vậy tờ giấy này hoàn toàn không giống như tác phong của anh Khoan a, nếu như phải, đó là ý gì? “Thiếu nợ trả tiền” còn nói quá khứ, mình thiếu anh Khoan nào chỉ là tiền đầu, nhưng “Giết người đền mạng” là có ý gì đây? Quả thực là rắc rối không kêu a, Mẹ Tiệp vô nết đầu cũng nghĩ không thông hai câu này rốt cuộc đang uy hiếp cái gì.

Quách Bách Vĩ từ trong phòng tắm mặc áo sát nách ra ngoài, chỉ mặc chiếc quần rộng thùng thình màu đen bình thường, lộ ra một vòng vết lần quần lót màu trắng, anh ngồi xuống bên người Mẹ Tiệp, một phen cảm lên ly trà của Mẹ Tiệp lên uống sạch nước trà bên trong sau đó quệt miệng hỏi: “Xem chương trình TV gì thế? Mẹ nó, lại là phim Hàn, ngây thơ.”

Mẹ Tiệp thu hồi suy nghĩ, nhìn Quách Bách Vĩ một chút nhú chân mày lại nói: “Chúng ta có sự khác nhau.”

Quách Bách Vĩ trừng mắt nhìn Mẹ Tiệp: “Gì? Sự khác nhau? . . . . . Em là đang nói em rất trẻ tuổi à hay là nói anh già đây?”

“Có khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có a, em phải nói là em rất trẻ tuổi, anh còn tương đối vui mừng, dù sao đàn ông đều muốn tìm một cô vợ nhỏ, nếu là em dám nói anh già, hừ hừ.”

“Hừ hừ cái gì?”

“Anh phải chứng minh cho em xem xem, cái gì gọi là càng già càng dẻo dai.”

“. . . . . Quách Bách Vĩ, anh nhanh lên một chút thả em xuống.”

“Anh sẽ không, anh mạn phép không.”

“. . . . .”

“Nha, dám cần anh, em không muốn lăn lộn đi, hôm nay anh nhất định phải giáo huấn em thật tốt, ài, anh mà là thiếu com cô định của em, đặc tội anh cần thận anh bỏ đối em”

“. . . . .”

“. . . . . Mẹ nó, còn cần, chò, nhìn anh cời sạch đánh cái mông em”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 46

Edit: Thanh Hưng

Quách Bách Vĩ khiêng Mễ Tiệp đến giường lớn bên trong phòng ngủ, không để ý Mễ Tiệp đá đập lung tung một phen đặt Mễ Tiệp vào trong giường đệm mềm mại, Mễ Tiệp trong miệng kêu lung tung lại nhìn thấy Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng cười xấu xa động tác nhanh như hổ đói vỗ mồi, hoàn toàn đề ở trên người mình.

“Oh ~” không khí trong phổi Mễ Tiệp “huru” thoát ra, thiếu chút nữa hít thở không thông, kéo một cái chân ra, giơ tay lên lấy dép mềm giơ lên cao nhẹ nhàng đánh xuống đầu Quách Bách Vĩ, “ba ba” đánh lên bộ mũm của anh, trong miệng kêu lên: “Cút ngay, cái đồ xú nam nhân không biết xấu hổ này.”

Quách Bách Vĩ vừa đoạt dép của cô đi vừa cười xấu xa nói: “Hắc nha, cô dâu nhỏ xinh đẹp này, nhanh lên bồi tiểu gia anh chơi đùa một chút, để cho tiểu gia anh hài lòng, sẽ có thưởng.”

Mễ Tiệp cười khanh khách trốn tránh đến gần miệng Quách Bách Vĩ nói: “Không cần a, cứu mạng a, có sắc lang a.”

Quách Bách Vĩ tới lui tìm cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng của Mễ Tiệp, nhất định phải hôn lên, vật nhỏ trong quần đã sớm cứng rắn chờ mệnh, đề ở trên đùi Mễ Tiệp, Mễ Tiệp tốn sức rút một chân ra đập ở hông của Quách Bách Vĩ, Quách Bách Vĩ theo sức lực lật ở trên giường, lập tức lại nhào tới, trong miệng nói: “Mẹ nó, còn dám phản kháng? Xem anh Du Long Hỷ Phụng tay cầm vú.” Nói xong nắm ngón tay mở rộng bắt tới ngực Mễ Tiệp.

Mễ Tiệp vừa tránh vừa cười: “Khanh khách. . . . . Đùng ép em sử dụng tuyệt chiêu với anh. . . . . Ai cái đồ không biết xấu hổ này, hôm nay em sẽ thay trời hành đạo diệt ác trừ gian, nhóc con, tiếp chiêu.” Mễ Tiệp vừa vịn nhào vào trên người của Quách Bách Vĩ hai cái tay sờ soạng bên sườn Quách Bách Vĩ.

Quách Bách Vĩ “HAAA” một tiếng, vội vàng chôn mặt ở trong giường đệm, kẹp chặt cánh tay không để cho Mễ Tiệp được như ý, mơ hồ kêu to: “Nữ hiệp tha mạng a ——”

Mễ Tiệp tiếp tục không để ý tới.

Quách Bách Vĩ bị cô chọc thật sự ngứa ngáy không chịu đựng nổi, bắt đầu “khanh khách” cười to uốn éo người, “Nữ hiệp, nữ hiệp, võ công của em thật sự là quá cao, tiểu nhân bái phục, bái phục, mau dừng tay.”

Mễ Tiệp thờ dõc hỏi: “Cái gì? Không phục? Em để cho anh cố chấp.”

“Phục rồi, thật sự phục rồi, tha mạng a.”

Mễ Tiệp hài lòng, mới vừa xê dịch thân thể lại không nghĩ tới Quách Bách Vĩ vênh mông lên một cái lập tức đã đề cô nằm ở trên giường, hai người ở trên giường giống như tranh tài té ngã, một lát anh ở bên trên một lát anh lại bên dưới, cả phòng đều là âm thanh hai người vui vẻ cười khúc khích. Nimmo đứng ở cửa nhìn bọn họ ngoắt ngoắt cái đuôi liếm lỗ mũi, đành hoảng làm nhân vật người đứng xem này.

Quách Bách Vĩ đã cởi quần xuống đang tìm hiểu dây quần áo ngủ của Mễ Tiệp, vừa nghiêng đầu đã thấy thằng ngốc Nimmo kia lại có thể đang rình coi, coi trường xuống giường một phen đóng sầm cửa phòng ngủ nói: “Ngủ đi, cấm trẻ nhỏ.” Nói xong xoay người xoa xoa tay tro mặt ra nói: “Cô dâu nhỏ, anh tới nữa ha ha.”

Mễ Tiệp nằm ở bên giường nghiêng đầu nhìn Quách Bách Vĩ thân thể trần truồng từng bước bước đi qua, bắp thịt mạnh mẽ rồi rầm, hai chân thon dài có lực, cơ bụng tràn đầy sức dự dõ, người đàn ông ở trước mắt này cho dù nhìn từ bất kỳ góc độ nào, đều tràn đầy hoàn mỹ, Mễ Tiệp chỉ cần nhìn Quách Bách Vĩ như vậy, đã cảm thấy mình hạnh phúc muốn chết, giờ phút này mỗi một sợi tóc gáy toàn thân cô đều tràn đầy tình yêu nồng đậm, thật muốn cứ như vậy chọc gãi đi, tóc trắng xóa, chỉ cần có thể nhìn Quách Bách Vĩ như vậy, nếu có thể cùng anh trải qua cuộc sống an tâm hạnh phúc, cô nguyện ý dùng tất cả những thứ quý báu nhất để đổi lấy, cô thật sự là quá yêu người đàn ông trước mắt, yêu đến mức tận cùng trong lòng lại có thể tràn đầy đau đớn, đưa tay ra vuốt ve Quách Bách Vĩ đã đến gần, ngón tay trắng mịn đặt lên cơ bụng cường tráng của anh, như mộng ảo mà nói: “Thời điểm lần đầu tiên em nhìn thấy anh, anh mặc nhiều hơn hiện tại một cái quần bốn góc, còn là nhuộm màu đào, người đàn ông cột nhà.”

Quách Bách Vĩ thật thấp bật cười, nhìn ánh đèn mờ nhạt trên tường rơi xuống gò má Mễ Tiệp, giống như là ẩn sau một tấm lụa mỏng, như là trong sương mù nở rộ một đóa hoa hồng, xinh đẹp tựa như mộng ảo không thành thật, mềm mại trong lòng anh lại bắt đầu tỏa ra ngoài đến có thể hòa tan cả tâm tình, oh, anh nghĩ, hiện tại bộ dáng này của Mễ Tiệp nằm tại đây là bởi vì anh, anh đã thỏa mãn.

“Ha ha, lúc ấy em nghĩ gì?”

“Lúc đó em nghĩ, vóc người của người đàn ông này thật tốt a, em rất muốn đi sờ sờ cơ bụng sáu múi của anh, nó làm cho em chảy nước miếng.”

“Trời ơi, em tại sao không làm như vậy? Nếu như em thật sự làm như vậy, anh thì anh sẽ dùng tốc độ phá kỷ lục vác em vào trong phòng ngủ của anh, ném lên giường, tận tình giày xéo em.”

“Ha ha ha, em còn nghĩ, thì ra là một mặt trăng nhỏ.”

“Cái gì? Mặt trăng nhỏ? Người nào? Anh sao?”

“Ài, chính là anh a mặt trăng nhỏ.”

“Mẹ nó, anh ngất, đây là ca ngợi tình cảm nhất mà đời này anh nghe được.”

“Khanh khách, mặt trăng nhỏ?”

“A trời ạ, thật hấp dẫn a, kêu một tiếng nữa?”

“Mặt trăng nhỏ.”

“Mẹ nó, anh không nhẫn nại được, thật sự là dục hỏa đốt người, đến đây đi cô gái, nhanh lên một chút dập lửa cho anh.”

Mễ Tiệp cười khanh khách ôm Quách Bách Vĩ nói: “Nói cho anh một bí mật, em còn đã từng từ trong cửa sổ dùng ống nhòm rình coi anh.”

“Cái gì?” Quách Bách Vĩ giật mình ngẩng đầu lên, không dám tin hỏi: “Gì? Ống nhòm? Rình coi anh!”

Mễ Tiệp ngẩng đầu lên hôn miệng của anh một cái gât gât đầu mà nói: “Không sai, rình coi.”

Quách Bách Vĩ “Oh” một tiếng lấy tay phát ở trên trán rên rĩ mà nói: “Mẹ nó, rình coi, anh lại có thể bị em rình coi, sắc nữ này!” Sau đó chợt đâm một cái lên nệm lại có thể cắn răng nói: “Điều này thật sự là, điều này thật sự là quá con mẹ nó kích thích! Nói mau lúc ấy anh đang làm gì nha? Ngán vạn đừng nói với anh anh đang tắm a, nếu không anh sẽ điên mất.”

“Khanh khách, là anh mới vừa tắm xong ra ngoài, đang ở trong phòng khách của anh, anh uống đồ uống, sau đó ra sức đánh bao cát đáng thương kia.”

“Mặc hay không mặc quần áo?”

“Ừ ——”

“Không mặc? ?”

“Ừ ——”

“Mẹ nó, em lại có thể nhìn lên anh coi trường chơi túi cát? Anh bóp chết em a.”

“Ha ha, mặc mà mặc á..., anh mặc một cái quần thể thao ngắn a, cho dù em rất hi vọng anh không mặc, bởi vì em ý dâm anh mấy trăm lần ha ha.”

“Em...em cái này, cái người không biết xấu hổ này. . . . . Chỉ là may mà người em rình coi là anh, nếu là người khác, hừ hừ.”

“Hừ hừ cái gì nha?”

“Anh nhất định nhất định lột sạch em, sau đó cưỡng gian em một trăm lần.”

“Khanh khách. . . . .”

“Bây giờ còn không nhanh giao công cụ gây án của em ra? Há? Chẳng lẽ còn muốn ông đây tự mình lục soát hay sao?”

Mễ Tiệp lật người từ trong ngăn kéo đầu giường lấy ra ống nhòm hồng ngoại có độ phóng đại lớn, Quách Bách Vĩ một phen đoạt lấy qua lại lật xem, trong miệng lầu bầu: “Mẹ kiếp, chuyên nghiệp như vậy.” Nói xong cầm lên đặt ở trước mắt, sau đó vứt bỏ lại nhào tới đè ở trên người của Mễ Tiệp cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Nói, có nhìn lên anh đi tiểu trước nhà cầu hay không?”

Mễ Tiệp “Nôn ——” một tiếng, “Em còn không có biến thái như vậy, ít ghê tởm em, hơn nữa trừ phi em chạy đến nhà anh, nếu không nhìn lên thể nào a.”

Quách Bách Vĩ không dám tin chỉ vào ống nhòm nói: “Mẹ nó, cái này còn biến thái như vậy, em ngay cả đồ chơi kia cũng dùng đến, thành thật khai báo đi, ài, chính sách của anh vĩnh viễn đều là thắng thần được khoan hồng.”

“Em đã nói rõ toàn bộ, còn phải khai báo cái gì a.”

“Vậy, vậy em có nhìn lên huynh đệ anh hay không? Há?”

“Dựa vào a, nói mấy trăm lần rồi, nếu em muốn trộm xem anh cũng phải cho anh cơ hội a.”

“Trời ơi, xem ra về sau anh ở nhà phải coi trường chạy khắp phòng, nói không chừng lúc nào đó sẽ có mỹ nữ cầm ống nhòm rình coi anh...anh lại có

điểm phúc nữa ha ha ha.”

“Quách Bách Vĩ, anh là muốn huynh đệ anh trưng bày ở trong viện bảo tàng hà.”

“..... Em có ý gì?”

“Chỉ vì muốn hình tượng cao lớn của anh không bị sét đánh, vẫn là cắt bỏ thôi.”

Một tay Mễ Tiệp nhắc “huynh đệ” của Quách Bách Vĩ lên, một cái tay khác làm thành cây kéo ở gốc rễ của nó cắt cắt, vật kia lập tức giống như khí cầu bình thường bị thổi hơi nhanh chóng nổi lên, Quách Bách Vĩ rên rĩ lên tiếng rừ rừ nói: “Trời ơi, khoái chết anh, bà xã, nhanh lên qua đây để cho anh sờ sờ.”

Mễ Tiệp “phì” anh một hóp lại bị Quách Bách Vĩ nắm lấy, vén lên cời áo ngủ của cô xuống, mặt nhanh chóng vùi vào trong bộ ngực cô, dùng lực bú làm cho Mễ Tiệp có chút cảm giác đau, nhưng cô vẫn là nhẹ nhàng nắm ở đầu Quách Bách Vĩ, từ từ nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi cực hạn ngọt ngào lúc hai người hợp làm một. ....

Quách Bách Vĩ nghiêng thân thể quay mặt ra ngoài cửa sổ, Mễ Tiệp theo sát phía sau dính vào trên lưng của anh, một cánh tay xuyên qua ôm hông của anh, nhẹ nhàng, dịu dàng, chậm rãi vuốt bấp thịt bên hông anh, hô hấp êm ái của cô thổi tới phía sau cổ của Quách Bách Vĩ ngứa một chút, Quách Bách Vĩ gãi tay xoa lên trên tay cô, bàn tay Mễ Tiệp mềm mại không xương, bóng loáng nhẵn nhụi, anh nghĩ anh vĩnh viễn cũng không chán ghét bị bàn tay mềm như nước này sờ tới sờ lui ở trên người của anh, hơi thở bình thường của hai người bọn họ đã sớm chuyển sang kích tình thờ dục, Quách Bách Vĩ lặng lẽ cong khoe miệng lên không tiếng động cười, anh luôn vì Mễ Tiệp ở dưới thân mình điên cuồng kích tình mà ngây người, tối nay Mễ Tiệp nhiệt tình giống như là một khối nôi áp suất thiếu chút nữa hòa tan anh, không ngừng ở dưới thân anh giẫy dụa nâng lên cái mông nghênh hợp anh mỗi lần tiến vào, cô thậm chí điên cuồng lật người áp đảo anh nhào lên găm nuốt toàn thân của anh, trời ơi, cho đến bây giờ trong lòng anh vẫn kích động, chính cái dáng vẻ kia của Mễ Tiệp thật sự là, thật sự là cực kỳ giống bị dục hóa đốt người, hơn nữa còn là người phụ nữ phóng túng đối khát mười năm, trước kia biểu hiện ở trên giường của cô cho dù cũng rất nhiệt tình, nhưng chưa từng giống như tối nay để cho anh như vậy, nói như thế nào đây, đứng, rung động a, tuyệt đối, vừa điên cuồng vừa phóng đảng, vừa gọi vừa kêu, thậm chí anh còn cao triều hai lần a, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, quả thực là kỳ tích, khi anh lần đầu tiên bắt đầu xuất tinh, bị Mễ Tiệp hưng hăng nắm chặt rễ, loại cảm giác đó khó chịu muốn chết, nhưng thời điểm lần thứ hai, cũng không khó chịu muốn chết giống vậy, cực hạn vui thích cùng sáng khoái không trở ngại buông thả để cho hai con mắt anh đều là đen tối, anh thiếu chút nữa bị choáng ở trên bụng Mễ Tiệp, tràn đầy hạnh phúc vui sướng chiếm cứ để anh nhớ thương, anh nhỏ giọng nói: “Mễ Tiệp, chúng ta kết hôn đi.”

Tay nhỏ bé ma lực của Mễ Tiệp không di động nữa, chỉ lẳng lặng dán sau lưng anh.

Quách Bách Vĩ xoay người ôm Mễ Tiệp vào trong ngực dịu dàng hôn miệng của cô, âm thanh vang lên tựa như mộng ảo: “Chúng ta kết hôn, ngày mai sẽ đi cực dân chính đăng ký.”

Mễ Tiệp lẳng lặng không nói lời nào chỉ tiến sát trong ngực của anh ôm thật chặt anh.

“Chúng ta trước tiên lĩnh chứng, sau đó đi đến nhà của em, gặp mặt người nhà của em, sau đó sẽ cử hành hôn lễ, em nói cha mẹ của em có đồng ý anh không? Hai ta cũng qua lại lâu như vậy anh còn không có tới cửa chào hỏi, bọn họ có thể giận anh hay không? Em nói xem nếu như bị cha mẹ của em đuổi đi thì anh nên làm thế nào? Anh có cần quỳ xuống hay không a, ha ha.”

Lỗ mũi Mễ Tiệp ê ẩm, thở ra một hơi dài, ôm Quách Bách Vĩ chặt hơn nhẹ nhàng nói: “Con gái bọn họ tìm cho bọn họ con rể vừa đẹp trai lại quan tâm như vậy, bọn họ vui mừng còn không kịp sao có thể đuổi anh đi chứ.”

“Thật?” Quách Bách Vĩ lại bắt đầu cười, lỗ tai Mễ Tiệp dính vào trên ngực Quách Bách Vĩ, nghe trong ngực của anh truyền đến âm thanh “ông ông” chấn động, chỉ cảm giác lòng của cô cũng nhanh chóng muốn vỡ nát, cùng Quách Bách Vĩ kết hôn sống qua một đời, đề nghị này cỡ nào hạnh phúc cỡ nào lãng mạn, cô còn phải sinh đứa bé cho Quách Bách Vĩ, đứa bé có dòng máu của Quách Bách Vĩ, lỗ mũi mặt mày đều cực kỳ giống Quách Bách Vĩ, để cho mọi người vừa nhìn thấy sẽ lập tức khẳng định đây là đứa bé Mễ Tiệp cô sinh cho Quách Bách Vĩ, Mễ Tiệp khịt khịt nhỏ giọng nói: “Thật, bọn họ khẳng định thích anh, còn có anh chị em của em, bọn họ cũng sẽ thích anh, giống em thích anh.”

Quách Bách Vĩ vui sướng không khép được miệng rồi, ngây ngốc cười, giống như đã nhìn thấy cha mẹ vợ lôi kéo mình đối với mình vô cùng nhiệt tình, lại hỏi: “Ài, anh đến nhà em phải mang những thứ gì a, ba em thích uống rượu sao? Mua mấy rượu ngon hiếu kính cha vợ tương lai nịnh bợ ông ấy thật tốt, ông ấy khẳng định chào đón anh, còn anh em của em nữa, ài, bọn họ thích cái gì có thể nói cho anh biết, anh phải nịnh bợ thật tốt, tránh khỏi về sau mỗi lần chọc em tức giận bỏ về nhà mẹ, bọn họ lại chạy tới tìm anh tính sổ, ha ha.”

Mễ Tiệp nghe Quách Bách Vĩ hưng phấn hoạch định cho cái này mua cái gì, cho cái đó mua cái gì, cô từ từ nhắm mắt lại, có lệ từ khoe mắt chảy xuống, vẫn chảy tới trong tai cô, ngứa một chút.

“..... Ngày mai chúng ta đi cực dân chính đi, chẳng qua là không thể nói trước cho mẹ anh biết, nếu bà ấy biết anh trước lĩnh chứng sau kết hôn, khẳng định sẽ chém anh, nếu biết đến tận bây giờ anh còn không đến nhà em, bà ấy sẽ chém anh lần nữa, trước gạt, sau đó lại nói, đoán chừng đến bây giờ bà ấy còn không biết anh đã trở về, trước khi đi học tập bà ấy còn nói với anh đấy, muốn anh trở lại hãy nhanh chóng làm xong chuyện của chúng ta, bà ấy chờ không kịp muốn bế cháu, ha ha.”

Quách Bách Vĩ vẫn còn dài dòng nói thảm, nói cho Mễ Tiệp biết kết hôn sẽ mua một tòa biệt thự làm thành phòng tân hôn, địa phương to lớn rộng rãi, về sau người nhà của cô tùy tiện tới cũng có nơi nghỉ ngơi, anh còn nói sau khi mua phòng nhất định phải lắp đặt một phòng trẻ con có thiết bị sang trọng, chuẩn bị sẵn cho đứa bé của bọn họ, bởi vì anh sợ bọn nhỏ không nói trước ngày nào đó lại đột nhiên tới, đến lúc đó anh sẽ không kịp ứng phó.

“Chờ em sinh đứa bé, anh cũng giống Lý Gia Thành xin mười bảo mẫu, phục vụ mẹ con các em giống như Hoàng thượng Hoàng thái hậu. ....”

Mẽ Tiệp chảy nước mắt nghe mơ ước của Quách Bách Vĩ, ôm anh thật chặt, gật đầu, nói: “Được, được, tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 47

Edit: Thanh Hưng

Mẽ Tiệp ngồi ở trong phòng làm việc của Nhiệt Lực, nhìn chăm chăm đồng vãi rách trên bàn làm việc kia, cầm kim khâu mà buổi sáng vội vã đi siêu thị mua được trong tay, cô muốn một kim một kim vá lại đồng phục này thật tốt, cô gợn ngón tay lên nhẹ nhàng chạm vào huy hiệu cảnh sát trên cổ áo, đối với chuyện quần áo này, cô ngay cả nửa câu cũng không tiết lộ cho Quách Bách Vĩ biết, bởi vì cho đến bây giờ cô vẫn chưa nghĩ ra, chuyện này rốt cuộc là anh Khoan hay là kẻ thù của Quách Bách Vĩ làm, cô cũng không biết mình giấu diếm như vậy là đúng hay sai, nhưng cô rất rõ ràng, nếu như là anh Khoan làm, cô phải gạt Quách Bách Vĩ, chính cô sẽ tự mình đi giải quyết vấn đề này, cô đã làm liên lụy tới Quách Bách Vĩ, cô không muốn kéo tình cảm chân thành của mình vào trong vũng bùn.

Mẽ Tiệp nhớ khi mình mười mấy tuổi thích xem nhất chính là series phim Hongkong Young and Dangerous, nhân vật bên trong cũng làm cho Mẽ Tiệp yêu thích, có một câu đối thoại Young and Dangerous thường dùng nhất chính là: ra ngoài lăn lộn, sớm muộn phải về.

Không tệ, ra ngoài lăn lộn, sớm muộn phải về.

Cô thật sự thiếu anh Khoan quá nhiều, tiền bạc, vật chất, thậm chí tình cảm, đời này cô cũng không quên, anh Khoan đối với Mẽ Tiệp cô như thế nào cô rõ ràng nhất, người đàn ông lạnh lùng đó cực kỳ dễ dàng tha thứ cho cô, chỉ cần là cô mở miệng yêu cầu thì lập tức nguyện vọng của cô sẽ được thực hiện, bao gồm Nhiệt Lực hiện tại buôn bán phát đạt như mặt trời ban trưa này, cô rất rõ ràng anh Khoan là yêu thích cô, nhiều buổi tối anh Khoan uống rượu say sẽ ôm cô nói: “Tiểu Tiệp, thật ra thì em nên tiếp tục đi học đi, anh tạo điều kiện cho em, Đại học Thanh Hoa, tùy em chọn, thi không đỗ không sao, anh có tiền đập.”

Đối với người đàn ông hào hùng như thế Mẽ Tiệp không phải chưa từng si mê qua, cô cũng không vênh Khoan hào sảng rộng rãi mà đa nghi, ngược lại bởi vì anh Khoan ở trên đường nói một không hai cường tráng mà say mê, Mẽ Tiệp lại nghĩ tới trước khi anh Khoan đi nhìn mình nói: “Tiểu Tiệp, sống thật tốt cho anh, chờ anh trở lại, đợi mọi chuyện qua đi chúng ta sẽ kết hôn, anh hơn người khác ở chỗ có thời gian.”

Thật ra thì Mẽ Tiệp hoàn toàn không muốn tưởng tượng chuyện này là anh Khoan làm, thậm chí cô ở trong lòng âm thầm cầu nguyện anh Khoan không quay lại, không phát hiện Quách Bách Vĩ tồn tại, bởi vì cô không biết anh Khoan sẽ dùng thủ đoạn gì để trả thù “gian tình” của mình với Quách Bách Vĩ, đương nhiên vô tội nhất vẫn là Quách Bách Vĩ, anh giống như con ruồi không đầu một dạng đột nhiên đụng vào trong cuộc sống của cô, không muốn đi ra ngoài, mình lại thương anh như thế. Mẽ Tiệp cầm kim khâu trong tay âm thầm thề, nếu như quả thật là anh Khoan trở lại, cần chuộc tội là chính cô, dù là vì thế mà mất đi tính mạng, cô cũng muốn tranh thủ đến sau khi Quách Bách Vĩ an toàn lại đi chết, chỉ cần Quách Bách Vĩ bình bình an an còn sống, muốn cô làm cái gì cô đều nguyện ý.

Lo sợ Quách Bách Vĩ sẽ phát hiện chuyện này, cô và Tiểu Hồng hai người vội vã đem phòng dọn dẹp một phen, Tiểu Hồng cầm quần áo cùng cây đao kia để vào trong phòng làm việc của cô khóa lại. Tình yêu của cô dành cho đồng phục của Quách Bách Vĩ cũng không thua kém bản thân Quách Bách Vĩ, trong lòng cô đồng phục cũng chính là con người của Quách Bách Vĩ, cô muốn Quách Bách Vĩ thật tốt, bộ đồng phục này cũng không ngoại lệ.

Mẽ Tiệp chậm rãi sắp lại gần lỗ thủng, tận lực khâu lại từng mảnh vụn quần áo trên bàn, một kim một kim bắt đầu vá, mỗi một mũi kim cô đều nhẹ nhàng cầu nguyện: “Quách Bách Vĩ, anh nhất định sẽ thật tốt.”

Mẽ Tiệp đang tập trung tinh thần vá, điện thoại di động của mình trên bàn đột nhiên vang lên, Mẽ Tiệp chỉ bị sợ đến tay run một cái, lập tức đâm vào ngón tay, nhìn máu nhanh chóng nhỏ ra, Mẽ Tiệp vội vàng bỏ vào trong miệng mút, cầm điện thoại di động lên vừa nhìn là Quách Bách Vĩ điện tới: “Hi, bà xã.”

Mẽ Tiệp nhẹ nhàng bật cười, dùng ngón tay vuốt huy hiệu cảnh sát trên quần áo nói: “Hi, ông xã.”

“Cái gì, cái gì? Em gọi anh cái gì? Anh không nghe lắm chứ?”

Mẽ Tiệp cười ra tiếng, nũng nịu nói: “Em cái gì cũng không gọi.”

“Đừng nghĩ lừa anh, à? Anh nghe thấy, nhanh, gọi một tiếng nữa cho anh nghe?”

“Gọi gì? Em cái gì cũng không gọi.”

“. . . . . Được lắm, em dám dùng cây gậy khiêu khích con cạp? Có tin anh hiện tại lập tức giết qua hay không, bắt cóc em đến giáo đường đây?”

“Khanh khách. . . . . Ông xã ——”

“A, a, a, anh choáng rồi, anh thật sự hôn mê, ít nhất trong vòng năm phút không thể nói chuyện, con số đếm ngược thời gian trong. . . . .”

“Ghét a, lắm mồm như vậy, gọi điện thoại làm gì a, không vội sao?”

“Chính là vội mới gọi điện thoại cho em a, buổi sáng tạm thời không đi cục dân chính được, Hà cục muốn bọn anh mở hội nghị khẩn cấp, anh chỉ có thể đi xé chiều mới đi, anh đã nói với bạn bè ở cục dân chính rồi, hẹn 4 giờ, nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút, ai, anh phải chụp một bức ảnh chung ha ha, đến lúc đó một quyển sổ hồng vừa đến tay, em thật sự trở thành bà xã của anh.”

Khi Mễ Tiếp cúp điện thoại vẫn còn cười khúc khích, một cuộc điện thoại của Quách Bách Vĩ có thể để cho cô tạm thời quên đi lo lắng, lúc cô để điện thoại xuống muốn cầm kim khâu lên, không biết thế nào đụng phải ly trà trên bàn của mình, “hoa lạp” một tiếng, cái ly bị đụng đổ vấy đầy nước lên bàn sau đó lăn đến mép bàn rơi xuống đất, Mễ Tiếp nhìn chăm chăm vùng nước đọng trong mảnh kính vỡ, đột nhiên mí mắt cô nháy lên.

Quách Bách Vĩ thu hồi mỉm cười trên mặt, bỏ điện thoại vào trong túi quần, thở ra một hơi thật dài sau đó đưa tay sửa sang lại đồng phục, lại sửa sang lại cái mũi mới xoay người tiếp tục lên lầu, đi tới cửa phòng làm việc của cục trưởng Hà, đưa tay gõ cửa.

“Mời vào.”

Quách Bách Vĩ đẩy cửa ra, cục trưởng Hà ngồi ở phía sau bàn làm việc đang cúi đầu viết gì đó.

“Hà cục.”

Cục trưởng Hà ngẩng đầu lên, sau khi thấy Quách Bách Vĩ thì nhúm mày một cái nói: “Tiểu Quách, sao cậu còn chưa đi?”

Quách Bách Vĩ cân nhắc trong đầu, ngồi vào trên ghế trước bàn làm việc, nhìn thẳng vào mắt của cục trưởng Hà nói: “Hà cục, tôi không đi, chuyện học tập cũng không vội, đợi sau này hãy nói.”

Cục trưởng Hà “pằng” ném bút máy trong tay lên bàn làm việc: “Hò đồ, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Hà? Tôi giảng đạo lý cho cậu cậu còn không nghe?”

“Bây giờ cảm xúc của Mễ Tiếp rất không ổn định, tôi tạm thời không đi được.”

Cục trưởng Hà lập tức đứng lên có chút kích động, dùng ngón tay gõ cái bàn nói: “Tôi đã nói với cậu rồi, à? Chuyện có người khác làm, cậu phải kiên nhẫn, cậu đi cho tôi, đi ngay lập tức.”

“Coi như ngài không cho tôi nhúng tay vào vụ án này tôi cũng không đi.”

“Cậu. . . . .” Cục trưởng Hà tức giận lại ngồi vào trong ghế da, nhìn chăm chăm Quách Bách Vĩ nói: “Tiểu Quách, tôi cũng nói thật cho cậu biết, ai, tiền đồ của cậu là vô hạn, bùng sáng, tiến lên phân cục mới chỉ là bước đệm của cậu, lần này sau khi cậu học tập trở về, lập tức có thể được điều tới thị cục, cậu nổi bật là quá rõ ràng, tôi cũng sớm báo chuyện điều nhiệm của cậu lên trên tỉnh, hiện tại cho cậu đi học tập chỉ là một quá trình hình thức, cậu ngàn vạn lần không nên bởi vì một chút nguyên nhân mà hủy diệt tiền đồ của mình!”

Quách Bách Vĩ nhẹ nhàng khoi lên khoe miệng cười một cái nói: “Hà cục, tôi hiểu rõ qua nhiều năm như vậy ngài vẫn rất chăm sóc tôi, tôi rất cảm kích, ngài vẫn yêu cầu nghiêm khắc với tôi là để cho tôi đã tốt lại tốt hơn, nhưng lần này, tôi thật sự xin lỗi ngài.”

Cục trưởng Hà sau khi nghe lời nói của Quách Bách Vĩ tức giận đến không nói ra được cái gì, lỗ mũi run lên, chỉ vào Quách Bách Vĩ nửa ngày mới mắng: “Tiểu tử thôi, cậu có thể nhịn đúng không? Hà? Nếu là cậu có chuyện gì cậu bảo tôi làm sao còn mặt mũi đi gặp Lão Lãnh Đạo đây? Cậu cần phải để cho tôi dùng chức của cậu cậu mới cam tâm phải không?”

Quách Bách Vĩ trầm mặc một lát, lo lắng đứng lên, từ từ giơ tay lên kính lễ với cục trưởng Hà: “Hà cục, đừng giận tôi, tôi biết rõ ngài rất tốt với tôi, tôi không phải là hò đồ không biết điều, tôi đã cầu hôn Mễ Tiếp rồi, buổi chiều chúng tôi đi đăng ký, vụ án của cô ấy không xong tôi sẽ không đi đâu cả, ngài đừng giận tôi đi, muốn mắng thế nào cho hả giận ngài cứ mắng thế đó, thật xin lỗi.”

Quách Bách Vĩ nói xong giơ tay lên kéo huy hiệu cảnh sát trên cổ áo xuống, từ trong túi tiền móc ra thẻ công tác và cảnh hiệu để lên bàn, lại kính lễ mới xoay người rời đi.

Cục trưởng Hà tức giận thở hắt hắt, cũng là bất đắc dĩ, thuận tay cầm tài liệu trên bàn lên ném xuống đất, trong miệng mắng: “Tiểu tử thôi bị ma quỷ ám ảnh, tức chết ta rồi.

Quách Bách Vĩ một thân nhẹ nhõm bước nhanh chạy xuống cầu thang, anh thậm chí huyết sáo bước chân nhẹ nhàng, lúc ra khỏi tòa nhà phân cục gặp các đồng nghiệp nhất nhất cười chào hỏi, Quách Quang Huy phòng nhân sự cầm ly trà thủy tinh trong tay từ cửa đại sảnh đi vào, vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ cười híp mắt đã nói: “O, toàn gia, nhìn mặt mày hơn hờ cùng với tươi cười híp mắt này, là bằng vàng đề danh rồi hả ?Hay là động phòng hoa chúc nha?”

Quách Bách Vĩ cười ha ha vỗ vai của anh ta nói: “Toàn gia, anh dứt khoát ở trên đường bày cái bàn quẻ bói đi, buôn bán khẳng định rất tốt.”

“Nói như vậy là tôi thật sự đoán trúng?”

“Hắc hắc, tôi kết hôn.”

“Cái gì?” Quách Quang Huy cả kinh thiếu chút nữa đánh rơi ly trà trong tay xuống đất: “Kết hôn ư? Chuyện khi nào? Tại sao không cho tôi biết hả?”

“Hắc hắc, buổi chiều, buổi chiều sẽ lĩnh chứng, khi bày tiệc ai không mời cũng phải mời lão huynh a.”

“Mẹ nó, nói chuyện thờ ơ, cũng không nói rõ một chút, làm tôi hoảng sợ.”

Thời điểm Quách Bách Vĩ lái xe đến siêu thị, suy nghĩ một chút mới chậm rãi quẹo vào bãi đỗ xe, lát nữa anh muốn trở về phân cục, anh phải đi mua chút bánh kẹo cưới gì đó, thời điểm xế chiều đi cục dân chính cũng phải mang một chút cho đồng nghiệp, hiện tại anh cuối cùng cũng có thể chiều cáo thiên hạ Quách Bách Vĩ anh muốn kết hôn.

Thật ra thì khi anh đưa Mễ Tiệp cùng Tiểu Hồng về nhà, vì cục trưởng Hà đã nghe nói anh trở lại mà chạy tới phân cục, thấy anh không nói lời gì thì lập tức muốn anh đi, vụ án Mễ Tiệp anh không thể nhúng tay, anh cũng đồng ý là Mễ Tiệp không thể tùy tiện rời khỏi thành phố A, cho đến khi vụ án kết thúc.

Cho dù Quách Bách Vĩ không để cho Mễ Tiệp hoàn toàn phối hợp điều tra, nhưng khẩu cung của Cường Tử trước kia vẫn còn niêm phong ở trong phòng hồ sơ, bên trong rõ ràng khai báo hấn có quan hệ với Mễ Tiệp, ngoài ra với tâm tư riêng Cường Tử còn khai báo không ít chuyện cũ của Mễ Tiệp, nhưng bây giờ Quách Bách Vĩ cũng không thêm để ý đến việc mình bị ngưng chức cùng với Mễ Tiệp bị giám chế, có lẽ mê luyện của anh đúng là có chút điên cuồng, nhớ có lần xem thể giới động vật, thấy bộ ngựa đực chấp nhận bị bộ ngựa cái từng miếng từng miếng ăn hết đầu, lúc ấy anh vừa khiếp sợ vừa chán ghét, nhưng bây giờ anh đột nhiên cảm thấy mình chính là một con bộ ngựa đực, anh nghĩ anh còn may mắn hơn nhiều so với con bộ ngựa đực kia, bởi vì anh còn sống.

Gần đây Mễ Tiệp đều rất không vui, Quách Bách Vĩ hi vọng Mễ Tiệp có thể giống như trước đây gây sự với anh, cho dù là cãi vã cũng tốt đùa giỡn cũng tốt, anh không muốn thấy Mễ Tiệp luôn yên lặng ngăn người, hoặc là len lén rơi nước mắt, anh nhất định phải để cho Mễ Tiệp lần nữa tỉnh lại, hiển nhiên hy vọng của anh sắp thành công, Mễ Tiệp đối với anh giống như kích động, hơn nữa từ tối qua anh lại bắt đầu tìm được bóng dáng vui vẻ trước kia của Mễ Tiệp, mặc kệ ngăn cách ở trước mặt chính là dạng khó khăn gì, Quách Bách Vĩ anh cũng không sợ, cũng sẽ không lùi bước, anh biết mình đã yêu Mễ Tiệp đến tận xương tủy, chỉ cần Mễ Tiệp đứng ở bên cạnh anh, anh nghĩ, cho dù là núi đao biển lửa, anh cũng xông vào.

Quách Bách Vĩ lái xe trở lại phân cục hình sự, lúc xuống xe trong ngực ôm một túi kẹo trái cây to, vừa vào đại sảnh đã nhìn thấy Hoàng Mao Nhi đi ở trước mặt mình lập tức gọi anh ta lại, để cho anh ta thông báo cho những đồng nghiệp khác đến phòng làm việc.

Nhưng khi anh hưng phấn bừng bừng chia kẹo cho mọi người cũng thông báo tin tức anh muốn kết hôn, mọi người trên mặt cũng không có cái loại hưng phấn cuồng nhiệt như anh mong đợi đó, ngược lại từng người một đều ngậm ngùi, bởi vì bọn họ mỗi người đều biết vụ án của Mễ Tiệp còn chưa giải quyết xong, lại dính dáng đến đại án hình sự mấy năm trước, Quách Bách Vĩ là anh hùng hào kiệt trong lòng bọn họ, nếu anh cùng Mễ Tiệp kết hôn, vẫn đề không chỉ là hủy diệt danh dự của anh. Hường Dương nhìn túi chocolate lớn trên bàn một chút, lại nhìn Quách Bách Vĩ yên lặng không để ý cười ha hả như cũ một chút, tiến lên cầm một cái nhét vào trong túi đồng phục của mình, cũng cười nói: “Chị dâu cậu thích những đồ chơi này, tôi muốn mang về cho cô ấy, nói cho cô ấy biết cậu phải kết hôn rồi, cô ấy khẳng định buổi tối chạy đến nhà cậu đi.”

Quách Bách Vĩ bụng ly trà của mình lên tựa vào trên bàn, chỉ chỉ Tiểu Dương nói: “Phụ nữ các cô không phải thích những thứ này sao.”

Hường Dương tiếp lời nói: “Khụ, Quách cục cậu còn không biết sao, cô gái nhỏ hiện tại không dám ăn những thứ này, họ hiện tại xem trọng chính là rau xanh, chỉ sợ tham ăn một miếng, ngày mai lên cân vừa nhìn, um hừm, mập, còn phải vất vả giảm cân.” Tiểu Dương đi tới cười hi hi bắt lấy mấy thanh, cô gái nhỏ miệng ngọt, vừa ăn chocolate vừa nói: “Quách cục trưởng, chúc vợ chồng các anh bách niên hảo hợp, vạn sự như ý ha.”

Cứ như vậy trong phòng làm việc mỗi người cũng bắt đầu lấy mấy viên nói vài lời chúc phúc, Quách Bách Vĩ tiêu sái vung tay lên nói: “Buổi trưa hôm nay cũng đừng đi phòng ăn nữa, tôi mời khách, muốn ăn cái gì ăn ở đâu, tùy mọi người chọn.”

Hường Dương lặng lẽ chỉ chỉ đồng phục trên người Quách Bách Vĩ hỏi: “Quách cục, hôm nay người cậu. . . . .”

Quách Bách Vĩ không e dè cười nói: “Mẹ nó, ông đây bị ngưng chức, vừa lúc, ở nhà bồi bà xã hưởng tuần trăng mật.”

Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, chột lo lắng nhìn Quách Bách Vĩ nói tiếp: “Chuyện Mễ Tiệp mọi người nên làm cái gì thì làm cái đó, ai, tôi mặc kệ không hỏi, chỉ là các người vẫn phải làm tốt cho tôi, phía dưới nếu là có thông tin gì, tôi vẫn muốn biết trước tiên.”

Hường Dương cười nói: “Tất nhiên, không phải là ngưng chức mấy ngày sao? Cũng không phải là cách chức, tôi sợ cái rắm nha.”

Vừa mới dứt lời chỉ nghe thấy bên ngoài phòng làm việc truyền đến âm thanh thị cục Tiểu Trương: “Quách cục? Nghe nói muốn kết hôn hả? Chúc mừng, chúc mừng a.”

Quách Bách Vĩ tiến ra đón bắt tay với Tiểu Trương cười nói: “Ồ, đã đi tìm anh, nghe nói đi công tác rồi, đây là mới trở về?”

“Đúng vậy, vừa nghe nói Quách đại cục trưởng cậu muốn kết hôn tôi đây lập tức ngựa không ngừng vó chạy tới.” Nói xong lấy ra huy hiệu cảnh sát, cảnh hiệu còn có thể công tác của Quách Bách Vĩ từ trong túi xách, “Hà cục nói rồi, chuyện bản thân anh xin ngưng chức ông ấy không chuẩn, bảo tôi đưa tới cho anh.”

Quách Bách Vĩ thuận tay nhận lấy đặt trên bàn cười hi hi nói: “Hôm nay anh tới vừa đúng lúc, buổi trưa cùng nhau, chúng ta uống một chén đi.”

Quách Bách Vĩ mời khách bị các đồng nghiệp chơi đùa rớt không ít, có chút say, trở lại trong nhà tắm Mễ Tiệp thay quần áo, cho Nimmo ăn, thấy thời gian vẫn sớm hơn liền mang theo Nimmo tới ghé đá bên hồ trong chung cư ngồi, vừa nhìn Nimmo chơi đùa, vừa lấy điện thoại di động ra bật sáng màn

hình, phát ra một cái tin ngắn, sau khi nhận được khôi phục thấy trên màn ảnh một chấm đỏ nhỏ lóe sáng di động. Điện thoại của Mễ Tiệp đã bị cảnh sát cài đặt theo dõi, Quách Bách Vĩ cũng không nói cho Mễ Tiệp, sợ cô khản trương. Quách Bách Vĩ thu hồi điện thoại đứng lên vỗ vỗ tàn thuốc lá trên người, gọi Nimmo về nhà, rửa mặt ti mi, lái xe tới cục dân chính, nhưng đã qua 4 giờ vẫn không thấy Mễ Tiệp xuất hiện, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Quách Bách Vĩ có chút gấp gáp vội vàng gọi cho Mễ Tiệp, nhưng vẫn không ai nghe, cho đến cuối cùng truyền đến giọng nữ lạnh lùng: “Thật xin lỗi, điện thoại ngài gọi tạm thời không liên lạc được. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 48

Quách Bách Vĩ lập tức gửi đi một cái tin ngắn, rất nhanh đã nhận được tin tức phản hồi thông qua hình ảnh vệ tinh, chấm đỏ nhỏ lóe lên như cũ, nhưng đã không còn di động, dừng lại ở một vị trí nào đó, Quách Bách Vĩ không thể tra duyệt tin tức phản hồi từ bản đồ vệ tinh định vị trên điện thoại di động, bởi vì cần khẩu lệnh cảnh dụng của hệ thống bảo vệ, không kịp chào hỏi cùng bạn bè đã nhanh chóng ra khỏi cửa lớn của cục dân chính, vừa vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho khoa kỹ thuật, yêu cầu tra duyệt vị trí cụ thể của Mễ Tiệp, điện thoại của anh còn chưa gọi được, đã nhận được điện thoại Hướng Dương gọi tới.

“Quách cục.”

“Hướng Dương, anh ở đâu vậy? Nếu là ở trong cục thì mau giúp tôi đi kiểm tra định vị vệ tinh của Mễ Tiệp, điện thoại của cô ấy không gọi được.”

“Quách cục. . . . . bên ngoài vòng cung nơi đường Giải Phóng giao nhau với Khẩu Bắc ước chừng 500m về phía Tây, chúng tôi phát hiện xe của Mễ Tiệp.”

Quách Bách Vĩ bước chân chậm lại, trong tay siết chìa khóa xe thật chặt, anh từ từ hỏi: “Vây, Mễ Tiệp, người đâu?”

“Chúng tôi, chúng tôi tạm thời còn chưa phát hiện ra cô ấy, nhưng mà tôi đã phóng tỏa đoạn đường này, đang tìm. . . . .”

Trong lòng Quách Bách Vĩ lập bộp nảy lên, bắt đầu khản trương lo lắng, anh hít sâu để cho mình tĩnh táo lại bình tĩnh hỏi: “Tình huống ở hiện trường thế nào?”

“Trải qua thăm dò hiện trường, chỉ có thể tạm thời suy đoán xe của cô ấy đang chạy trên đường thì bất ngờ bị một chiếc xe khác đâm mạnh vào, sườn xe bị dính trên vành đai phòng hộ ven đường. . . . .”

Quách Bách Vĩ vội vàng đi vài bước tựa vào trên xe chống đỡ thân thể của mình, anh chỉ cảm thấy tai ù đi, trước mắt biến thành màu đen, cắn chặt răng mới có thể nặn ra một câu: “. . . . . Được, tôi.. tôi lập tức tới ngay.” Buổi trưa Quách Bách Vĩ uống nhiều rượu, giờ phút này anh cảm thấy trong dạ dày nôn nao, buồn nôn, anh nắm tay thành quyền đờ ở dưới tim, ngăn lại loại cảm giác buồn nôn làm người ta không vui này, anh phải kiên cường, Mễ Tiệp còn chưa tìm được, hiện trường anh còn chưa xem qua, anh không thể mù quáng phán đoán là Mễ Tiệp có lẽ đã gặp bất trắc, Hướng Dương nói xe cô bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng là nghiêm trọng đến mức độ nào anh phải tận mắt nhìn mới có thể biết được, anh lại vuốt vuốt dạ dày, hi vọng nó cũng kiên cường giống như ý thức của anh.

Anh miễn cưỡng bình phục lại mình, đưa tay mở cửa xe, thở ra một hơi thật dài, tận lực để tay phát run có thể nắm chặt tay lái, anh còn không muốn mình ở dưới tình huống không biết gì lại một lần nữa nhập viện. Quách Bách Vĩ xoa xoa mồ hôi túa ra trên trán, đưa tay mở chốt đèn báo hiệu cùng còi báo động, nổ máy lái xe tới địa điểm gặp chuyện không may mà Hướng Dương nói cho anh biết.

Rất dễ nhận thấy dạ dày anh cũng không có cái loại kiên cường như anh nghĩ kia, thời điểm anh dừng xe nhắc dây nhắc nhở màu vàng lên đi vào hiện trường phát hiện vụ án, lúc anh thấy cách đó khoảng 100 mét xe Mễ Tiệp đã bị đè bẹp thì có thể là phản ứng do buổi trưa uống quá nhiều rượu dâng lên làm anh thật sự là không nhìn được, trong dạ dày dòi sông lấp biển lão đảo chạy qua một bên ối lên ối xuống. Cương Nha, Hoàng Mao Nhi nhanh chóng chạy tới chỗ anh, một người giúp anh đầm lưng một người đưa cho anh bình nước, anh nhẹ nhàng khoát tay áo một cái, ý bảo mình không có việc gì, chỉ dùng nước súc miệng, vứt bỏ bình nước sai bước đi về phía chiếc xe kia.

Đây là một đoạn đường có hai làn xe chạy, hai bên là vành đai phòng hộ cao chừng hai đầu người, đầu xe Mễ Tiệp ở hướng Bắc, Quách Bách Vĩ hẹn với cô tầm 4 giờ đi cục dân chính, vừa lúc ở phía Bắc thành phố này có đường tắt, có lẽ Mễ Tiệp muốn bỏ qua khu vực thành thị giao thông phức tạp để đi trên con đường rất ít xe này, chỉ ngoại trừ những chiếc xe thân nhỏ kiểu như xe taxi, xe con, có thể vòng qua đồng ruộng ngai vật lớn bên ngoài, con đường này gần như không có xe to xuất hiện, hơn nữa bởi vì là nơi cuối cùng ở ngoại thành phía Tây nên trên đường ngay cả một bóng người đi đường cũng không có, thời điểm ăn cơm trưa Quách Bách Vĩ có gọi điện thoại cho Mễ Tiệp, một lần nữa dặn dò cô đừng quên đi cục dân chính đăng ký, mà lúc đó Mễ Tiệp nói cho anh biết mình đang ở chi nhánh phía Nam, vì thế không khó phán đoán Mễ Tiệp từ chi nhánh lên phía Nam lên đường phải đi thẳng, sau đó quẹo vào đường phía Tây, hi vọng dò đường chạy tới phía sau, đây là con đường nhanh nhất và tiện lợi nhất.

Quách Bách Vĩ vừa đi đến gần vừa nhìn đội cảnh sát giao thông, đồng nghiệp đội tuần cảnh đang sách tứ đo lường chụp hình, trên đường đi bộ đen bóng không có một chút dấu vết trắng xe, chỉ có xe Mễ Tiệp bị lực mạnh đâm từ phía sau, bánh xe bị đổi hướng đâm vào vành đai phòng hộ để lại mấy vết màu đen, bắt đầu từ giữa đường kéo dài tới trên thảm cỏ ven đường, thảm cỏ cũng bị bánh xe nhỏ lên để lại một dấu vết thật sâu, lộ ra bùn đất mới mẻ.

Quách Bách Vĩ nhắm hai mắt lại, có thể tưởng tượng ra một chiếc xe con đang chạy bình thường đột nhiên bị một chiếc xe khác từ đường bên kia lao mạnh vào lập tức đâm vào ven đường đi, nhìn chiếc xe có dấu hiệu CC của Mễ Tiệp kia, quả thật giống như một cây chuối tiêu bị đè bẹp một dạng, toàn bộ bốn túi khí an toàn đều mở ra, khê động giống như mấy cái khí cầu khổng lồ, xung quanh sườn xe đều là mảnh vụn do cửa kính xe bị vỡ, ở cửa trước cùng đầu xe rất hoàn hảo đầy đủ, nhưng từ sườn xe đến phần đuôi đã hoàn toàn biến dạng, coi như ngồi phía sau xe có là một người sắt đi nữa mà bị lực lớn đè ép như vậy cũng đã sớm không ra hình dạng gì rồi, lòng của Quách Bách Vĩ trầm xuống một chút.

Hương Dương đứng ở đuôi xe hút thuốc nhìn dấu vết bánh xe để lại thật dài trên đất, lại nhìn đồng nghiệp phòng kỹ thuật đang khom lưng dùng dao nhỏ cạo xuống một ít gì đó từ trên thân xe bỏ vào trong túi nhựa nhỏ một chút, cau mày như có điều suy nghĩ, cho đến khi Quách Bách Vĩ đi tới anh ta mới đứng lên, thất sắc mặt của Quách Bách Vĩ trắng bệch thì móc thuốc lá từ trong túi ra, Quách Bách Vĩ lắc đầu một cái, nhìn chiếc xe kết duyên anh với Mễ Tiệp này, sợ hãi, đau lòng, nghiệm qua, bi ai, cùng lúc xẹt qua trái tim.

“Bao nhiêu chiếc xe đi qua nơi này, trừ vết bánh xe bình thường chạy ở ngoài, chỉ có một chiếc xe có vết bánh xe chạy trúc trắc, chúng tôi đã tìm được bánh xe mẫu, đưa về bộ phận kỹ thuật, có lẽ rất nhanh sẽ có thể biết được là dạng xe gì, thu nhỏ lại phạm vi điều tra, nhưng là, vị trí Mễ Tiệp không rõ, hiện trường cũng không có dấu vết gãy gĩa hoặc là ấu dả mảnh liệt, hơn nữa ngay cả một dấu chân cũng không có, đây chính là chỗ tôi khó hiểu, nếu như là tai nạn giao thông thì làm sao có thể sẽ không có ai xuống xe kiểm tra? Còn nữa, Mễ Tiệp nếu không có ở bên trong xe, rất dễ nhận thấy là ở phía dưới xe, nhưng kỳ quái là ngay cả dấu chân của cô ấy cũng không có, nhìn mức độ xe hư hại có thể thấy lực va đập không nhỏ, Mễ Tiệp có lẽ sẽ xuất hiện tình huống hôn mê, bị thương, con sóc vân vân, nếu cô ấy hôn mê chưa từng xuống xe, như vậy người của cô ấy đi đâu?” Hương Dương nhát nhát phân tích phát hiện và ngi vấn có thể sẽ xảy ra, bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để an ủi Quách Bách Vĩ, hiện tại vấn đề quan trọng nhất mà anh ta và Quách Bách Vĩ quan tâm là nếu không có bất kỳ dấu chân nào, như vậy Mễ Tiệp rốt cuộc đi đâu? Dù sao cũng không thể cứ như vậy biến mất được.

Quách Bách Vĩ nhìn chằm chằm chiếc xe, trong đầu lại có thể xuất hiện vô số nghi ngờ mới, anh hít sâu một hơi, từ từ làm rõ suy nghĩ, anh từng lần một tự nói với mình quá quan tâm sẽ bị loạn, nhất định phải cực độ trấn tĩnh tỉnh táo mới có thể phân tích phán đoán, suy nghĩ sâu xa qua đi mới chậm rãi nói: “Không có dấu chân, chứng minh hoàn toàn không có người xuống xe.”

“Nếu không có ai xuống xe, Mễ Tiệp làm sao sẽ. . . . .”

“Anh phân tích rất đúng, bị lực mạnh như vậy đâm vào, Mễ Tiệp rất có thể xuất hiện tình huống con sóc hôn mê, vì nửa thân trước của xe hoàn hảo không chút tổn hại, điều này chứng minh bọn họ cũng không muốn muốn giết chết người, hiện tại chỉ có thể giả thiết một loại khả năng.”

“Khả năng gì?”

“Giả thiết sau khi bọn họ một kích đâm trúng, từ đầu xe lướt qua.”

“Đây chẳng phải là rất phiền toái? Tại sao không trực tiếp xuống xe cho thuận tiện?”

“Có lẽ bọn họ chính là không muốn để lại bất kỳ manh mối nào.”

“Cậu muốn nói đây cũng không phải là một loại cố ý gây chuyện?”

“Không ngoại trừ khả năng này, mọi sự phải phân tích suy tính từ nhiều góc độ, nhiều phương diện.”

“Tôi đã phái người đi điều tra tại các bệnh viện trong thành phố, xem trong khoảng thời gian này có người phụ nữ nào bị thương do tai nạn xe cộ được đưa đến bệnh viện không.”

“Rất tốt, hi vọng, hi vọng chỉ là một tai nạn giao thông ngoài ý muốn.”

“Quách cục. . . . .”

“Tôi hiểu rõ, tôi cũng hiểu, tôi đã chuẩn bị tư tưởng xong.”

“Chúng ta cũng không thể không suy tính đến kết quả xấu nhất, dù sao gần đây. . . . .”

“Tôi đương nhiên hiểu,“ Quách Bách Vĩ xoay người nhìn Hương Dương hỏi “Hiện trường để lại những thứ gì?”

“Túi xách của Mễ Tiệp, điện thoại, tiền mặt, các loại thẻ ngân hàng đều ở đây.”

“Nói như vậy cũng có thể loại bỏ khả năng hại người vì tiền.”

“Không tệ, nếu như không phải là một loại giao thông gây sự, chúng ta hãy giả thiết đây là một màn bắt cóc tí mỉ, nếu đúng là như vậy, xem ra Mễ Tiệp đã bị người khác để mất tới từ lâu rồi, nhưng một cô gái nhỏ yếu có thể đắc tội người nào đây?”

“. . . . . Hiện tại liên tưởng với việc Cường Tử bỗng chốc bị giết chết, ngược lại có thể khẳng định đó là một loại cảnh cáo uy hiếp.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng chúng ta vẫn không rõ, anh Khoan của Tụ Anh Đường đã sớm bỏ trốn, hơn nữa Cường Tử này cũng đã rời khỏi Tụ Anh Đường lâu như vậy, làm sao bây giờ lại bị giết chết để đe dọa Mễ Tiệp?”

“Hừ hừ, anh đừng quên Cường Tử rời khỏi Tụ Anh Đường, lại gia nhập Tiểu Đạo Hội.”

“ . . . . . Rất đúng, Tiểu Dao Hội từng đối đầu với Tụ Anh Đường, mà Mễ Tiệp lại. . . . . Xem ra mọi sự thật ở đây đều chỉ đến một phương hướng.”

“Không sai, tất cả dấu hiệu đều chỉ rõ một vấn đề tồn tại, đó chính là Cường Tử và Mễ Tiệp đều là người phản bội Tụ Anh Đường.”

“ . . . . . Vậy Cường Tử chết đi là có nguyên nhân, bị vứt xác ở dưới bánh xe Mễ Tiệp cũng hợp tình hợp lý.”

“Hợp tình hợp lý để chúng ta tin là Tụ Anh Đường muốn xuất hiện một lần nữa rồi.”

“Quách cục, cậu cho là?”

“Tôi nói rồi, mọi sự phải phân tích từ nhiều góc độ, phía dưới có tin báo sao?”

“Cũng không có.”

“Tiểu Dao Hội bên đó thì sao?”

“Cùng bình thường, không thay đổi bao nhiêu.”

“Để phòng kỹ thuật nhanh chóng điều tra loại xe, lại để cho đội tuần cảnh giúp đỡ một cái, theo dõi tất cả tuyến đường ngoại thành từ phía Nam đến phía Tây, cẩn thận quan sát không để bỏ qua bất kỳ chi tiết rất nhỏ nào, dù là cẩn thận không chệch vào đâu được cũng chắc chắn sẽ có sơ sót.”

“Được, còn có một điều tôi không rõ, nếu Tụ Anh Đường đã tan thành mây khói, toàn bộ địa bàn chính là của Tiểu Dao Hội, phải nói là bản tăng làm, đây là vì cái gì? Từ lúc chúng ta nắm giữ tình hình thực tế đến nay, Mễ Tiệp cũng không có bất kỳ liên lạc gì với Tiểu Dao Hội, tôi cảm thấy được Tiểu Dao Hội cũng sẽ không tự tìm phiền toái.”

“Đây cũng là nghi vấn của tôi, hai bang phái kể từ sau khi nội chiến mấy năm trước, Tụ Anh Đường giải tán, nếu như bọn họ muốn tìm phiền toái vì sao không sớm động thủ lại muốn để đến vài năm sau?”

“Mấu chốt là, mục đích của bọn họ.”

“Không sai, bất cứ chuyện gì xảy ra đều có nguyên nhân và hậu quả, cho dù không thể nhất định là Tiểu Dao Hội gây nên, nhưng cũng không thể phớt lờ.”

“Được, nhưng cũng không thể loại bỏ Mễ Tiệp có đắc tội với người ở Câu Lạc Bộ hay không? Cũng có lẽ là cùng ngành đồ kỵ? Còn có chính là Câu Lạc Bộ làm ăn khá làm cho một chút phần tử ngoài vòng pháp luật chú ý? Muốn xao trá lạc tác (dọa dâm vợ vết)?”

“Muốn biết những thứ này thì chúng ta phải đi tìm Tiểu Hồng rồi, cô ấy cùng Mễ Tiệp tình như thủ túc, ngày ngày ở chung một chỗ, nếu như Mễ Tiệp thật có những vấn đề kể trên này có ấy nhất định rất rõ ràng.”

“Chúng ta bây giờ phải đi gặp cô ấy.”

Quách Bách Vĩ dẫn theo Hướng Dương, Cương Nha mấy người đi tới Câu Lạc Bộ Nhiệt Lực, nhân viên lễ tân nhận ra Quách Bách Vĩ, mới vừa cười nói: “Bà chủ chúng tôi không có ở đây” đã nhìn thấy Tiểu Hồng từ một bên cầu thang thông thả bước xuống, vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ cho dù sắc mặt không phải quá tốt nhưng nhiều hơn vẫn là khó hiểu, không khỏi nhìn đồng hồ treo tường một chút hỏi: “Ah? Anh rể, chị Mễ em đâu?”

Câu “anh rể” Tiểu Hồng gọi này, nếu là bình thường Quách Bách Vĩ đã sớm cười đến nghẹt thở rồi, nhưng bây giờ nghe vào trong tai còn khó chịu hơn kim châm, anh có chút gian nan mở miệng nói: “Tiểu Hồng, tôi tìm cô có chút việc, có thể tìm nơi yên tĩnh một chút hay không?”

Tiểu Hồng nhìn mấy người nghiêm túc không nói cười, trong lòng ngược lại bắt đầu thấp thỏm, nghĩ thầm, không phải là vì chuyện quần áo kia mà tôi chứ, chị Mễ cũng đã dặn dò, nếu là họ Quách này hỏi, cô ấy vẫn là không nói đấy. Trong lòng nghĩ như vậy nhưng vẫn nhiệt tình mời đám người này vào phòng làm việc của mình, vừa định đi pha trà lại nghe thấy Quách Bách Vĩ nói: “Cương Nha, cậu đóng cửa lại.”

Trong lòng Tiểu Hồng “lộp bộp” rơi xuống, ngay cả chính cô ấy cũng không biết cuối cùng là mình đang sợ cái gì. Cô ấy bưng trà bảo tốt nhất lên, dâng hoàng ngồi đối diện với Quách Bách Vĩ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, đôi tay lo lắng nắm chặt với nhau đặt ở trên đầu gối, cô ấy cũng giống như Mễ Tiệp, đối với cảnh sát luôn ôm kính sợ trong lòng, cho dù Quách Bách Vĩ đã trở thành anh rể của cô ấy, nhưng sau khi trải qua chuyện quần áo tối ngày hôm qua, cô ấy vừa nhìn thấy Quách Bách Vĩ đã cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

“Anh rể, anh tìm em có chuyện gì?”

“Tiểu Hồng, hôm nay chúng tôi tới là muốn tìm cô nói một chút tình huống. . . . .”

. . . . .

“Cái gì? !” Nghe Quách Bách Vĩ tự thuật xong vô cùng sợ hãi lập tức từ trên ghế đứng bật dậy, sắc mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, cả người run rẩy, ánh mắt đờ đẫn giống như làm bầm lẫu bầu nói: “Chị Mễ. . . . . Chị Mễ. . . . . Em biết ngay, em biết ngay. . . . .”

Quách Bách Vĩ cũng không bỏ qua nét mặt của Tiểu Hồng, nếu như là người bình thường nghe nói người thân của mình có gì ngoài ý muốn, đặc biệt là

cô gái nhỏ, phản ứng đầu tiên của các cô ấy phải là giật mình, không thể tin được, khóc thút thít, hỏi thăm tình hình, nhưng tuyệt sẽ không có loại tâm tình sợ hãi này, huống chi lời cô ấy nói mỗi người ở đây đều nghe rất rõ ràng, Hường Dương và Quách Bách Vĩ liếc mắt nhìn nhau, Quách Bách Vĩ đã bình tĩnh lạnh lùng hỏi: “Tiểu Hồng, cuối cùng là trước kia đã xảy ra chuyện với Mễ Tiệp, đã đắc tội với người nào, cô nhất định phải suy nghĩ thật kỹ.”

Tiểu Hồng ngây ngốc như cũ ngỡ ngàng lắm bảm: “Chị Mễ, đắc tội?” Đột nhiên cô ấy nhìn về phía Quách Bách Vĩ, ánh mắt có chút sắc bén, ngược lại trong lòng Quách Bách Vĩ run lên, bất ngờ Tiểu Hồng bắt đầu lớn tiếng khóc, vừa khóc vừa chỉ Quách Bách Vĩ khàn giọng nói: “Cô ấy là người tốt sẽ đắc tội người nào? Còn không phải là bởi vì anh, đều là bởi vì anh chị Mễ mới xảy ra chuyện, anh, chính là anh!”

Quách Bách Vĩ cảm giác mình toát mồ hôi, mồ hôi lạnh, trên lưng lạnh lẽo, anh gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Hồng đang khóc lớn từ từ đứng lên hỏi: “Cô nói cái gì? Tiểu Hồng? Bởi vì tôi?”

“Chính là bởi vì anh...anh hãy suy nghĩ thật kỹ anh đã đắc tội người nào đi, anh hại chết chị Mễ rồi.” Tiểu Hồng lau nước mắt tìm kiếm chìa khóa phòng làm việc của Mễ Tiệp trong ngăn kéo.

Trong đầu Quách Bách Vĩ cũng là “ông” một tiếng, giống như là bị người khác dùng cây gậy đập mạnh một cái, thân thể lung lay, Hường Dương và Cương Nha mau chóng đỡ anh, Hường Dương nhìn Tiểu Hồng lạnh lùng nói: “Cô mau nói đi, cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Muốn gấp chết ông đây sao?”

“Muốn biết? Đi theo tôi.” Tiểu Hồng lau sạch nước mắt quay người đi ra cửa.

Quách Bách Vĩ khoát khoát tay ý bảo mình có thể đi, bám theo Tiểu Hồng đi lên lầu năm dừng lại trước cửa phòng làm việc của Mễ Tiệp, nhìn Tiểu Hồng vặn khóa mở cửa, lại lấy một chuỗi chìa khóa mở tủ sắt mật mã trong phòng làm việc của Mễ Tiệp ra, một phen lấy ra món đồng phục của Quách Bách Vĩ ném tới: “Anh tốt nhất xem một chút đi.”

Quách Bách Vĩ đưa tay bắt vừa nhìn, lại là một bộ đồ, không khỏi xem cảnh hiệu trên ngực trái một chút, lại vừa đúng là của mình, nhưng trên cả bộ quần áo đều là may và rập rạp chằng chịt, gần như đầy đủ không sót chỗ nào, âm thanh run run hỏi: “Đây là từ đâu tới? Tại sao lại ở chỗ này?”

Tiểu Hồng mặt lạnh nói ra toàn bộ chuyện ngày hôm qua sau khi Quách Bách Vĩ đưa họ về nhà nhìn thấy, cô ấy lại lấy ra thanh cương đao cùng với tờ giấy nhỏ kia trong hòm sắt bày ra trên bàn, Hường Dương đi lên phía trước cúi đầu tra xét, cũng không động vào.

Quách Bách Vĩ đang cầm đồng phục của mình nhìn cương đao trên bàn, hai mắt tối sầm lại muốn ngất đi. Không trách được, không trách được hành động tối qua của Mễ Tiệp. . . . . Cô là đang phát tiết tâm tình sợ hãi? Mà anh làm cái gì? Anh đây trong đầu đều là tình dục, đều là cút lừa! Khi Mễ Tiệp run rẩy nói muốn cùng mình đi ra ngoài giải sầu thì anh nói với Mễ Tiệp cái gì? Anh nói không thể! Anh giải thích với Mễ Tiệp thế nào? Chỉ vì những thứ trình tự pháp chế đáng chết kia, chỉ vì hệ thống không hợp lý lại khó mà giải thích như vậy!

Quách Bách Vĩ ngồi chồm hồm ở trên ghế sa lon, sững sờ nhìn chăm chăm bàn làm việc, chuyện mới qua bao lâu? Anh và Mễ Tiệp còn ở trên bàn lớn này cùng đi Vu Sơn, hôm nay cũng là vật còn người không còn rồi, thăng thần của Tiểu Hồng lại làm cho sự tình càng phức tạp hơn, hoàn toàn loại bỏ đủ loại giả thiết trước đó của anh và Hường Dương, thật chẳng lẽ là bởi vì mình mà hại Mễ Tiệp? Đột nhiên Quách Bách Vĩ có loại cảm giác mềm yếu bất ngờ đánh lên từ trong lòng, không khí xung quanh giống như biến thành nước biển kéo dài một dạng, mang theo tất cả lực lượng hủy diệt áp đỉnh mà đến, Quách Bách Vĩ cảm giác mình giống như là chết chìm bình thường, ngực căng đau, đầu đau muốn nứt, loại đau này lại hóa thành vô số cái tay của người trưởng thành lôi xé thân thể của anh, muốn đem anh xé thành ngàn vạn mảnh, hoặc như là tay cầm dao cùn ở trong lòng anh từng phát từng phát giằng co, lỗ chân lông cả người như đột nhiên phóng đại mở ra, mồ hôi lạnh “đột” xông ra, tay chân lạnh lẽo, đột nhiên anh bị ai phát hiện, luôn luôn xir án như thần tự cao tự đại Quách Bách Vĩ, thì ra cũng chỉ là người bình thường, đối mặt với Mễ Tiệp mất tích, anh chỉ có thể ngồi yên không thể ra sức, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi, ngay cả gương mặt Mễ Tiệp mình yêu đến khắc vào trong máu thịt, đột nhiên anh cũng mơ hồ không nhớ nổi.

Sau đó Hường Dương lại hỏi Tiểu Hồng những thứ gì Quách Bách Vĩ một chút ấn tượng cũng không có, ngay cả ra khỏi cửa chính Nhiệt Lực thế nào anh đều không biết, hiện tại anh đang ngồi ở trong ghế sa lon của Mễ Tiệp, trên khay trà trước mặt bày món đồng phục bị khâu vá sửa lại đó, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm TV trên vách tường, đang chiếu phim Hàn trước kia anh cho là ngây thơ nhưng mà Mễ Tiệp mỗi đêm đều phải xem, anh đã rơi xuống vực sâu không đáy, cho đến khi trên TV đột nhiên phát ra âm nhạc có tiết tấu mạnh mẽ anh mới sững sờ tỉnh lại, phim Hàn đã kết thúc, trên ti vi một nam ca sĩ Đài Loan đang đứng trên đá ngầm ở bờ biển, mặc cho gió biển thổi loạn tóc của anh ta, anh ta mặc áo sơ mi, đang cường tráng mạnh mẽ hát: “Anh đến gần dọc theo không tiếc buông tha tất cả chỉ có lời thề đối với em để cho anh lăn lộn khó ngủ mưa phùn điên cuồng này chỉ là đang ở một cái chớp mắt. . . . . Em đã lâu không gặp anh, trở lại có mang theo một thân sáng rõ hay không, em vẫn còn cả đời anh làm bạn, chờ anh tội ác cùng phiêu bạc nhất đao lưỡng đoạn em vẫn còn tồn tại thì vĩnh viễn không rời xa nhau. . . . .”

Nhìn mỗi một góc gian phòng trước kia Mễ Tiệp sẽ dừng lại, trong tai nghe tiếng hát làm cho anh vô cùng tan nát cõi lòng, Quách Bách Vĩ từ từ, từ từ cúi người xuống, vùi mặt vào trong hai tay của mình.

Người đàn ông được mọi người công nhận là người sắt ngoan cường này, cuối cùng cũng mềm yếu, bắt đầu không tiếng động khóc thút thít. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 49

“Hi, bà xã, chúng ta kết hôn đi, ha ha.”

Âm thanh Quách Bách Vĩ phẳng phai giống như là từ ngoài không gian truyền tới, chợt xa chợt gần nhẹ nhàng mù mịt, Mễ Tiệp cố gắng muốn thấy rõ ràng khuôn mặt tươi cười anh tuấn của Quách Bách Vĩ, cảnh tượng lại đột nhiên thay đổi, trong sương mù trắng xóa trên xe jeep lộ ra một gương mặt không có biểu tình, Mễ Tiệp có thể thấy rõ ràng giữa ngón tay trắng bệch của đối phương nắm một vật thể màu đen tuong tự súng lục đang chậm rì rì giơ lên, động tác của đối phương giống như pha quay chậm trong phim ảnh, lại hết sức hành hạ trái tim yếu ớt của Mễ Tiệp, cô nghĩ cô có thể hiểu ý đồ của đối phương, sợ hãi thật lớn làm cô muốn gọi điện thoại cho Quách Bách Vĩ, cô tuyệt vọng nghiêng đầu nhìn tay cầm huyền thiết đen nhánh, ngón tay trắng bệch từ từ đè xuống móc cài, “Bùm” một tiếng, tiếng vang đáng sợ giống như tới từ địa ngục này nổ tung bên tai. . . . .

Mễ Tiệp giật mình lập tức mờ mắt, trái tim khô sở trong lồng ngực kia như đánh trống “Thùng thùng” một tiếng đánh vào bộ ngực của cô, mang đến thống khổ, tiếng hít thở nặng nề tràn đầy lỗ tai của cô, ánh mắt của cô không nhìn thấy cái gì, đầu đau muốn chết, hai cánh tay càng đau hơn, cô nhanh chóng biết mình đang nằm ngửa, thì ra là cánh tay của cô bị chính mình đè ở dưới người, cô muốn di động thân thể một cái, lại phát hiện hoàn toàn không làm được, cô cố hết sức muốn rút cánh tay ra, bởi vì hai cánh tay đau đến muốn gãy, tri giác từ từ rõ ràng, lại phát hiện, cô vẫn là không làm được, trên cổ tay cô bị thứ gì đó cuốn lấy thật chặt, cơ bản là khó có thể di động được.

Mễ Tiệp thống khổ rên rỉ một tiếng, từ từ quay đầu, lập tức mặt của cô tựa vào nền xi măng ẩm ướt, lạnh như băng, mang theo mùi vị mốc meo nói không ra làm người ta chán ghét, Mễ Tiệp tận lực để cho cả người mình lật úp xuống mặt đất, như vậy có thể sẽ từ từ giảm bớt khổ sở cho cánh tay, nhưng rất nhanh cô liền hối hận, bởi vì ngực bị đè ở phía dưới nền xi măng càng đau hơn, Mễ Tiệp bắt đầu vừa rên rỉ vừa điều chỉnh thân thể của mình, hi vọng mình không còn khó chịu như vậy nữa, nhưng mỗi lần đổi một loại tư thế lại là một lần càng đau nhức hơn, cô như trùng từ một dạng nhích tới nhích lui, cho đến khi cong hai chân cứng đờ chống đỡ lên mặt đất mới để cho cô dễ chịu một chút xíu, cho dù không nhìn thấy nhưng cũng không có người phía trước ngăn cản động tác của cô, có lẽ nơi này chỉ có một mình cô? Cô lẳng lặng nằm trên mặt đất, cẩn thận nghe, ngoại trừ hô hấp nặng nề của chính cô ra thì trong không gian vô cùng yên tĩnh, một chút xíu trí nhớ trong đầu bị thân kinh nện ra, tư tưởng trống không từ từ không hề trống rỗng nữa, cô rốt cuộc bắt đầu nhớ đến Quách Bách Vĩ.

Quách Bách Vĩ ở cục dân chính chờ cô kết hôn, cô rất hưng phấn, rất chờ mong, trong lúc cô đi từ chi nhánh ra, hi vọng mình có thể sớm một chút nhìn thấy Quách Bách Vĩ ở trong cục dân chính chờ mình, bọn họ sẽ cùng nhau trải qua, cô sẽ bỏ bàn tay bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy của mình vào trong bàn tay vừa khô ráo lại ổn định của Quách Bách Vĩ, cô thậm chí muốn đợi đến sau khi giấy hôn thú tới tay sẽ nhào vào trong ngực Quách Bách Vĩ, đi, lớn tiếng gọi “ông xã”, muốn Quách Bách Vĩ vui mừng, bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc muốn chết. . . . . Nhưng sao bây giờ cô lại đi tới nơi này? Xảy ra tình huống gì?

Cô nhớ vì muốn có thể sớm đi đến cục dân chính, cô đã tự mình dò đường, cô biết giao lộ phía Tây đang xây dựng một cái cầu cao, sắp làm xong, nơi nơi đều là bùn đất xi măng, nhưng không sao, xe của cô nhỏ muốn vòng qua chướng ngại như vậy không phải việc khó, hiện tại tâm tình của cô có thể dùng vôi vàng để hình dung, nghĩ tới khuôn mặt tươi cười của Quách Bách Vĩ cô chậm chậm nâng lên khóe môi không tiếng động cười lên, cô yêu sâu đậm người đàn ông muốn cùng cô kết hôn này, cô cuối cùng cũng phải làm bà xã của Quách Bách Vĩ.

Đang lúc cô vui thích nhớ tới Quách Bách Vĩ, cô nghe được bên trái truyền đến tiếng rít chói tai của bánh xe, theo bản năng cô nghiêng đầu tìm kiếm nguồn âm thanh, lại nhìn thấy một chiếc xe jeep mũ trần đang xông đến từ bên trái đường, phía trước đầu xe là thanh bảo hiểm thô to, cô tro mắt nhìn xe jeep tựa như lũ lụt thủ dữ hung mãnh tăng nhanh sức lực xông mạnh băng qua đường, sau đó hung hăng đụng vào thân xe chạy chậm của mình.

Mễ Tiệp theo bản năng muốn tăng tốc, để tránh xe jeep giống như là đã mất khống chế, nhưng là đã không kịp, sau một tiếng vang đinh tai nhức óc là một loại chấn động trời long đất lở, dường như muốn làm vỡ nát lục phủ ngũ tạng của cô, cả sườn xe bị lực mạnh húc về phía phía vành đai phòng hộ bên phải, chân của cô vẫn đang nhấn ga, nhưng xe giống như là bị con voi dẫm đuôi con chuột nhỏ chỉ có thể trượt tại chỗ.

Đột nhiên một vật thể tựa như khí cầu bật ra đánh vào tay lái, lập tức đập vào trên ngực cô, mang theo sương mù bụi sặc. Khi cô từ từ lấy lại ý thức, mới biết được vật thể đó chính là túi khí an toàn, ngực của cô đau đến muốn vỡ ra, ầm ầm vang dội, trong miệng đã có vị máu tanh, mà cô chỉ có thể khổ sở kẹp ở trong ghế, cặp chân không có cảm giác tựa như không phải chân bình thường của cô.

Mễ Tiệp bắt đầu há to miệng thở dốc, vô lực tựa vào trên chỗ tựa lưng của ghế ngồi, trừng mắt nhìn kính chiếu hậu, cô nhìn thấy chiếc kia xe jeep bắt đầu chậm rãi ra khỏi xe của cô, cô chuyển động con người thấy được điện thoại ở trong ghế nằm, cô cố gắng giơ tay muốn cầm điện thoại lên, nhưng là chiếc kia xe jeep lại bắt đầu giảm tốc dừng lại, một lần nữa đụng mạnh vào thân xe đã biến dạng, va chạm lần này khiến Mễ Tiệp cảm giác mình giống như là bị người khác giơ lên cao sau đó hung hăng ném mạnh xuống đất, cả người đều đụng đến bị thương nặng, trong lỗ tai vang lên tiếng nổ chói tai, trong óc vang ong ong giống như có ngàn vạn con ong mật cùng nhau vỗ cánh, lần thứ hai đụng làm cho thủy tinh cả sườn xe toàn bộ bể nát, âm thanh “hoạ loạn” đi qua, Mễ Tiệp đã ngồi phịch ở trong ghế không thể nhúc nhích, coi như cô ngu ngốc đi nữa, cũng bắt đầu hiểu đây không phải là một vụ tai nạn xe cộ đơn giản, “. . . . . Cứu mạng a.” Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi muốn lên tiếng hô to, nhưng âm thanh kia nghe tuyệt không giống như là cô, khàn khàn giống như là đĩa nhạc cổ xưa đột nhiên phát ra, đồng thời lúc cô há miệng gọi, càng nhiều bọt máu hơn từ trong miệng tràn ra, theo khóe miệng từ từ chảy xuống, đột nhiên cô cảm giác rất nóng, có hơi nước lẫn với một mùi vị hôi nóng bốc ra từ cửa sổ đã bể tan tành.

Xe Mễ Tiệp bị kẹp ở giữa vành đai phòng hộ và xe jeep, hơi nước là máy tản nhiệt của xe jeep tỏa ra, thanh bảo hiểm thô to đè Mễ Tiệp ở trong sườn xe, dấu hiệu CC bên trái phía sau đã bị đụng đến quá xấu không còn hình dáng, Mễ Tiệp giùng giàng hô hấp ở bóng tối trước khi mất đi ý thức, cô cất lực muốn tỉnh táo, nhưng khi trước kính chắn gió của xe jeep đột nhiên nhô lên một gương mặt trắng bệch lạnh lẽo y như người chết, hân đang dùng cặp mắt cá chết kia chăm chú nhìn Mễ Tiệp, hai tay của hắn từ từ nâng cao, Mễ Tiệp thấy giữa ngón tay trắng bệch của hắn nắm vật kia, tâm đã chìm vào đáy cốc. . . . .

Trong nháy mắt, Mễ Tiệp cảm nhận được sợ hãi từ vong, cô tròn to cặp mắt nhìn ngón tay trắng bệch chậm rì rì chạm vào phần linh kiện, tuy chỉ là vài giây ngắn ngủi cô lại cảm giác giống như là vĩnh hằng, cô biết cái đó đã từng xảy ra, chính là kinh nghiệm từ vong của cô, đây vốn chính là tất cả trong sự sợ hãi cơ bản nhất, cũng là kinh khủng nhất, từ vong là một chuyện rất kỳ quái, nó tuyệt sẽ không bởi vì người sợ mà đến chậm một chút, cho nên thời điểm đối mặt với từ vong mọi người luôn là không có khổ sở gì, nghe nói người sắp từ vong sẽ nhớ tới rất nhiều chuyện mà bình thường không nghĩ tới, hiện tại Mễ Tiệp đang liều mạng nhớ, nhớ gương mặt của Quách Bách Vĩ, ngọt ngào, tự đại, du côn, hư hỏng, nghiêm túc, thâm tình, cô còn đang suy

ngồi, thật tốt, trước khi chết đã gặp được Quách Bách Vĩ, đời này không uổng phí tới đây một lần, Mễ Tiệp lại nghĩ tới Quách Bách Vĩ từng nói qua dự định đời sau của anh với cô, cô nâng lên khỏe mỗi cười cười, lại có nước mắt cùng nhau chảy xuống.

Mễ Tiệp nhìn chăm chăm cái tay trắng bệch kia nâng lên hòng súng đen ngòm nhắm vào cô, cô ở trong lòng lẩm nhẩm một tiếng: “Quách Bách Vĩ, em yêu anh.”

Mễ Tiệp chỉ nghe “pằng” một tiếng nhẹ nhàng, trên cổ đột nhiên đau nhói, có thể là năm giây, cô chỉ kịp lưu luyến liếc mắt nhìn bầu trời mà cô không thể thấy nữa, sau đó lập tức chìm vào trong bóng tối. . . . .

Nhưng cô vẫn chưa chết, đây là chuyện gì xảy ra? Cô rõ ràng thấy cũng nghe được người kia nổ súng, còn nữa, rốt cuộc là ai cư xử với mình như vậy? Anh Khoan? Vì trả thù? Trong óc của cô thoáng qua rất nhiều lý do, nhưng khả năng cao nhất thuộc về anh Khoan, trong lòng Mễ Tiệp hoang mang không biết anh Khoan sẽ đối phó với mình như thế nào, nhưng cô biết cô không thể ngồi im chờ chết, tư vị chờ chết cô đã thử qua, cô không bao giờ muốn lại trải qua một lần nữa.

Mễ Tiệp lẳng lặng nằm trên mặt đất một tư thế quá lâu nên đầu gối bắt đầu đau đớn, cô lại thử di động hai chân, cũng may, đã không phải là đau đớn cứng ngắt như vậy, cô từ từ ngồi thẳng dậy, cổ tay bị siết quá chặt làm cho máu không thể lưu thông, ngón tay lạnh lẽo hơn nữa bắt đầu chết lặng không có cảm giác, nhưng cô tận lực duỗi cánh tay mình, khiến đôi tay bị trói từ sau lưng tuột xuống móng, sau đó lại từ móng tuột xuống bắp đùi, giống như rần lột da một dạng gỡ bỏ dây từ cánh tay bị trói ở sau lưng mình từng chút một tới hết người, mặc dù quá trình rất vất vả, nhưng cô vẫn làm, cuối cùng cũng không có uổng phí công sức luyện tập yoga mấy năm.

Chờ đôi tay cởi dây trói ở mắt cá chân ra, Mễ Tiệp nhanh chóng dùng ngón tay chạm tới vải trên mắt, một phen kéo xuống, sau đó giải quyết băng dán trên cổ tay, cô dùng răng từng chút từng chút gỡ băng dán làm cô đau đến không muốn sống, làm xong những thứ này Mễ Tiệp vẫn ngồi ở trên xi măng ẩm ướt như cũ, cô nín thở mà đợi để cho ánh mắt mình không nhìn chăm chăm vào bất kỳ điểm nào, cảm thấy xung quanh không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cô lập tức phát hiện đây là một căn phòng không rộng lắm, chỉ có một mặt tường, trên cùng có một cái cửa sổ đặc biệt nhỏ, mặt khác trên tường còn có một cánh cửa nhỏ, cô thử đứng lên, nhưng là đôi chân giống như bị tháo hết xương cốt không có một chút hơi sức, cô chỉ có thể dựa vào trên đất từng chút một dời đến bên tường, cuối cùng vịn vách tường đứng lên, rồi lại không cách nào đi lại, bởi vì toàn thân cao thấp của cô cơ bản là không có nơi nào không đau, đặc biệt là bộ ngực, nơi mềm mại đó bị túi khí an toàn đánh trúng, cho đến bây giờ vẫn đau muốn chết, Mễ Tiệp dùng một đầu ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc nơi nhô ra, lập tức đau đến hít một hơi khí lạnh.

Cửa nhỏ bên ngoài giống như truyền đến giọng nói, tóc gáy Mễ Tiệp đều dựng lên, cô nhanh chóng quan sát phòng nhỏ hy vọng có thể tìm được nơi có thể ẩn nấp, đáng tiếc gian phòng này trống rỗng giống như là đỉnh đầu người hỏi, đến cái lông chim cũng không có, Mễ Tiệp không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đứng, nghiêng tai lắng nghe.

Đột nhiên có ánh sáng từ khe hở của cửa nhỏ, cũng có âm thanh của một người đàn ông tuổi còn trẻ, hắn nói: “Đến đây, hôm nay có cơ hội tốt, tao cho chúng mày mặt mũi cùng chơi với tao, nói hay lắm a, ai cũng không cho ăn vạ, ăn vạ là chó nhỏ, phải học chó sủa.”

Một cái âm thanh Giáp nhỏ giọng lầu bầu: “Dựa vào, chỉ cần anh không ăn vạ là được.”

Người đàn ông trẻ tuổi hỏi: “Mày nói cái gì? Lớn tiếng, oing đây không nghe được.”

Âm thanh Giáp: “Ha ha ha, chúng tôi không dám chơi mặt churac lúc này a. Nếu như bị bắt nhất định phải chết.”

Người đàn ông trẻ tuổi còn nói: “Có tao ở đây ai dám bắt? Ai dám bắt?”

Âm thanh Át: “Không, không phải ngài a, là chúng tôi a, chúng tôi sợ a.”

Người đàn ông trẻ tuổi giống như vỗ ngực bảo đảm: “Yên tâm đi, nếu như thật sự bị bắt thì nói tao, nói tao ép buộc chúng mày, đến đây, ít nói nhảm đi, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, ông đây ngứa tay.”

Âm thanh Giáp: “Vậy, vậy chúng ta đánh cuộc gì đây?”

Người đàn ông trẻ tuổi một lát sau mới nói, Mễ Tiệp đoán hắn có thể suy nghĩ một chút: “Đánh cuộc, bài bạc? Không kích thích. . . . . Nếu không, tính mạng?”

Âm thanh Át: “Không, không phải đâu, ngài đùa gì thế. . . . .”

Người đàn ông trẻ tuổi “cạc cạc” cười nói: “Được, không đùa nữa, nếu như mà tao thắng tao sẽ hỏi mấy vấn đề, có được hay không?”

Người đàn ông trẻ tuổi nói: “Đương nhiên rồi, tao có lừa gạt người khác bao giờ đâu.”

Âm thanh Giáp nhỏ giọng: “Ngài lúc nào thì không gạt người a.”

Người đàn ông trẻ tuổi hỏi: “Ông đây không có nghe rõ mày nói cái gì?”

Âm thanh Giáp vội vàng cười hắc hắc hỏi: “Chưa nói gì chưa nói gì?? Ai, chính là muốn biết, vậy nếu là ngài thua, thì thế nào?”

Người đàn ông trẻ tuổi nổi đóa, có thể là đánh âm thanh Giáp kia: “Phi phi phi, quạ đen, ông đây sẽ thua bởi mày?”

Âm thanh Giáp: “Ai yêu, ai yêu, ngài nhẹ một chút thôi.”

Người đàn ông trẻ tuổi lại lộ vẻ tức giận nói: “Phi ~ ông đây là ngàn năm không thua, nếu thua thì đưa tiền cho mày có được không? Có được hay không?”

Âm thanh Ất: “Được được, rất được, mau chóng bắt đầu đi.”

Mề Tiệp gian nan dời đến cạnh cửa, di chuyển tới bên cạnh khe hở nhỏ nhìn ra ngoài, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy được, chỉ nghe bên ngoài hô to gọi nhỏ một trận “Tiểu Báo, Tiểu Báo”, “Bốn năm sáu, bốn năm sáu”, Mề Tiệp biết bên ngoài đang chơi xúc xắc.

Chỉ nghe người đàn ông trẻ tuổi há hê cười to, xem ra là thắng, âm thanh Ất sa sút tinh thần hỏi: “Nói đi, anh muốn hỏi gì?”

Mề Tiệp nghe người đàn ông trẻ tuổi cười hi hi hỏi: “Được, tao hỏi á..., trong phòng nhỏ kia là người nào nha, thần bí như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 50

Vừa nghe hần hỏi như thế, nhịp tim Mề Tiệp đột nhiên tăng nhanh, lại nghe âm thanh Giáp nói: “Gi? Ngài nói gì? Chúng ta ai cũng không quan hệ, không tin ngài hỏi Tế Đầu.”

Âm thanh Ất: “Đúng vậy. Đúng vậy, tiểu tử tông, thật sự không có gì.”

Người đàn ông trẻ tuổi có chút mất hứng: “Mẹ nó, dám gạt tao? Rõ ràng tao nhìn thấy chúng mày ném một người phụ nữ vào bên trong.”

Âm thanh Giáp: “Vậy ngài nhất định là nhìn lầm rồi, nào có người phụ nữ nào? Ha ha, không thể nào a.”

Âm thanh Ất: “Đúng vậy. Đúng vậy, không có, không có.”

Người đàn ông trẻ tuổi suy nghĩ một chút mới nói: “Được, coi như không có đi, nhưng mà bây giờ tao thay đổi chú ý, tao nghĩ, nếu tao thắng tao chỉ muốn hỏi một chút vấn đề, mà chúng mày thắng tao phải cho chúng mày tiền, không có lợi lắm, việc này nếu để cho cha tao biết khẳng định sẽ đánh đầu tao, nào có buồn bán như vậy, chỉ lỗ không lãi, tao khờ sao.”

Âm thanh Giáp lộ vẻ tức giận hỏi: “Vậy ngài muốn thay đổi thế nào?”

Người đàn ông trẻ tuổi cười hi hi nói: “Quy tắc cũ, chúng mày thắng tao sẽ đưa tiền, chúng mày thua thì tao cũng không lấy tiền của đám bọn mày, nếu chúng mày thua dứt khoát cởi quần áo là được, nếu tao mất tiền chúng mày cũng phải có gì giải trí ông đây chứ, như thế nào hả?”

Âm thanh Ất: “Gi? Cởi, cởi quần áo?”

Người đàn ông trẻ tuổi cười gian nói: “Ai, quần áo này, cởi hết sạch, ha ha ha.”

Âm thanh Giáp: “Còn cởi hết? Đây, không được, không được. . . . .”

Người đàn ông trẻ tuổi tức giận, vỗ bàn kêu gào: “Mẹ nó, dám cứng đầu với tao?”

Âm thanh Ất vội vàng nói: “Đừng, đừng, đừng, cởi, chúng tôi cởi còn không được sao?” Xem ra hai người vẫn tương đối sợ người đàn ông trẻ tuổi này, vừa thấy hần có chút tức giận đã vội vàng đồng ý, Mề Tiệp bị tò mò hấp dẫn, không khỏi lại bới khe cửa nhìn ra ngoài, muốn biết rốt cuộc người thanh niên thú vị này trông như thế nào, đáng tiếc vẫn không nhìn thấy.
die,n; da.nlze.qu; ydo/mn

Lại bắt đầu “Tiểu Báo Tiểu Báo” “Bốn năm sáu bốn năm sáu”, lại là người đàn ông trẻ tuổi há hê cười: “Cởi đi, cởi đi, hắc hắc.”

Mề Tiệp bên trong nghe đến mê mẩn, chỉ nghe âm thanh sột sột soạt soạt cởi quần áo ở bên ngoài, xen lẫn âm thanh Giáp nhỏ giọng: “Mẹ nó, đây xem là cái gì a, bắt ông đây cởi hết quần áo, cũng không phải là đàn bà, có gì đáng xem? Bằng cái trò chơi xúc xắc kia, một lát nữa không phải tao sẽ cởi truồng? Đây không phải là có bệnh sao.”

Âm thanh Ất nhỏ giọng nói: “Mày nhỏ giọng một chút, đừng để cho ôn thần đó nghe được.”

Người đàn ông trẻ tuổi bất mãn hỏi: “Lầu bầu gì đấy? Còn không nhanh lên một chút? Cởi dây lưng đi, không nhanh lên một chút cẩn thận tao đập cái móng mày.”

Lại một ván nữa, vẫn là người đàn ông trẻ tuổi thắng, lần này hắn vỗ bàn cười lớn nói: “Hắc hắc, he he, còi quần cộc ra cho tao, mau còi, mau còi.”

Âm thanh Ất bất đắc dĩ hỏi: “Ông lớn, tổ tông, không cần có được hay không? Cái này rất khó coi a.”

Người đàn ông trẻ tuổi có vẻ rất hưng phấn: “Mẹ nó, dĩ nhiên không được, ông đây giúp chúng mày thả chim, nhanh lên một chút!”

Âm thanh Giáp và âm thanh Ất bắt đầu cùng nhau nhỏ giọng nói: “Một, hai, ba, chạy!”

Nói xong hai người cùng nhau chạy xông ra, người đàn ông trẻ tuổi cực kỳ tức giận rút dây lưng ở trên bàn kêu to: “Mẹ nó, dám chạy trốn? Đừng để tao lại bắt được chúng mày, nếu không sẽ đánh cho mõng chúng mày nở hoa ra.” Nói xong còn làm bộ dậm chân một cái.

Mễ Tiệp quên tình cảnh của mình, nghe âm thanh bên ngoài thật sự muốn cười ra tiếng, người đàn ông trẻ tuổi này nhất định chính là một kẻ dở hơi, cô vừa mới thở phào một hơi đã die,n; da.nlze.qu;ydro/mn nghe thấy người đàn ông trẻ tuổi phía ngoài nói: “Này, bên trong, ông đây đã lấy được cái chìa khóa, tôi muốn mở cửa a, không cần biết cô là người hay là quý, nhưng ngàn vạn lần không được hù dọa ông đây, ông đây nhất gan, nếu dọa sợ thì cô không bồi thường nổi đâu.”

Tâm Mễ Tiệp lập tức xoắn lại ở cổ họng, trong lòng “bình bình” nhảy loạn, mắt nhìn chằm chằm cửa nhỏ ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Ngoài cửa vang lên âm thanh mở khóa, còn có người đàn ông trẻ tuổi làm bầm nói: “Đừng làm tôi sợ, đừng làm tôi sợ, A Di Đà Phật.”

Cuối cùng cửa cũng bị đẩy ra, Mễ Tiệp khần trương lấy tay nắm chặt quần áo ở trước ngực dán chặt lên tường, trợn to hai mắt nhìn hình ảnh người đàn ông nơi cửa. Hắn ngược sáng nên Mễ Tiệp không thấy rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có thể nhìn ra hắn không phải quá cao, gầy teo, lại là một thiếu niên tuổi tác không lớn, có lẽ chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, mặc quần jean thùng nhiều lỗ, một chiếc áo bản thiêu che lưng, tóc rất dài che kín ánh mắt, miệng không cười nhưng khoe môi khoi lên, giờ phút này hắn khần trương nhìn chằm chằm Mễ Tiệp đang đứng ở nơi ánh sáng, hơi hít mắt lại trên dưới quan sát.

Nhìn một hồi hắn mới lười biếng mở miệng nói: “Mẹ nó, còn tưởng rằng là rất đẹp nên giấu đi không cho ông đây nhìn, thì ra là cũng chỉ như thế thôi sao.” Nói xong lại gần Mễ Tiệp nghiêng đầu tiếp tục đánh giá.

Mễ Tiệp bị sợ đến không dám thở mạnh, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh hoàng y hệt nai con nhìn thiếu niên gần trong gang tấc.

“Này, tôi hỏi cô, “thiếu niên dùng cằm chỉ chỉ Mễ Tiệp nói: “Cô đặc tội người nào thế? Hay là thiếu tiền người nào à? Làm sao lại tới nơi này vậy?”

Mễ Tiệp liếm liếm môi nhìn chằm chằm thiếu niên, nghĩ thầm tôi biết còn sợ sao. Cô từ từ lắc đầu một cái, bày tỏ không biết.

Thiếu niên vò vò đầu, làm cho đầu tóc vốn đã loạn như tổ chim lại càng loạn hơn, làm bầm làm bầm: “Nhìn bộ dạng cô cũng không giống người xấu, tại sao lại bị giam, chẳng lẽ, chẳng lẽ cô là trong truyền thuyết. . . . . Người tốt?”

Tuy Mễ Tiệp không hiểu rõ người thiếu niên nói cái gì, nhưng cũng vội vàng gật đầu một cái, ai biết thiếu niên lại hưng phấn nói: “Người tốt? Cô là người tốt? Ha, tôi thích nhất người tốt, tôi cũng là người tốt a!” Nói xong lại có thể giơ cánh tay lên kéo tay Mễ Tiệp dùng sức lắc lắc, kích động y hệt như Hội Hồng Quân Tinh Cương Sơn, Mễ Tiệp chỉ cảm thấy cánh tay cô bị thiếu niên lắc đến sắp rời ra rồi, mới nghe hắn nói: “Nếu chúng ta đều là người tốt, mà cô cũng bị giam giữ lâu như vậy rồi, vậy cô có nguyện ý trốn ra ngoài cùng tôi hay không nha?”

Mễ Tiệp vừa nghe thiếu chút nữa vui mừng ngất đi, nguyện ý, thật sự là quá nguyện ý, chỉ cần có thể rời khỏi nơi làm cho người ta sụp đổ này, muốn cô làm gì đều nguyện ý a, cũng không cần biết thiếu niên là thiện hay ác vội vàng gật đầu, kích động còn kém rơi vài giọt nước mắt. Thiếu niên vừa nhìn Mễ Tiệp gật đầu vui mừng nói: “Ai u, thế mà lại có thể gặp người tốt, người tốt, về sau chúng ta cùng chơi ha, bọn họ đều là bại hoại, nhìn thấy bọn họ thì trốn xa một chút, nha.”

Mễ Tiệp vừa gật đầu vừa khần trương đánh giá hoàn cảnh quanh mình, chỗ ở bây giờ của bọn họ xem ra là một phòng dưới lòng đất, bởi vì ngay cả không khí cũng là vừa ẩm vừa ướt hơn nữa phát ra một loại mùi vị kì lạ mốc meo, khắp nơi là bàn rách ghé rách, đi theo thiếu niên xuyên qua một đoạn hành lang lên mấy bậc thang, trước mắt rộng mở, bên ngoài cửa sổ lại là một bãi tập cực lớn, sân cỏ lớn xanh mơn mơn, lại còn có cột bóng rổ thẳng đứng trên bãi cỏ, trong lòng Mễ Tiệp vừa khần trương lại kỳ quái, không hiểu đây rốt cuộc là nơi nào.

Bọn họ nghênh ngang bước trong hành lang vừa rộng vừa dài, Mễ Tiệp run rẩy mặc cho thiếu niên kéo tay của cô, thật ra thì trong lòng sợ muốn chết, chỉ sợ đột nhiên có người tới lại ném cô vào nhà nhỏ không thấy mặt trời, thiếu niên lại kéo Mễ Tiệp vừa đi vừa tiếp tục nói: “Nếu bọn họ đều là bại hoại, nói như vậy người tốt chúng ta phải nên sợ, cho nên phải ẩn nấp bọn họ, hiện tại trò chơi bắt đầu.” Nói xong đột nhiên dùng bước đi một ngón tay trên bờ môi “Xuyt” một tiếng, trái tim Mễ Tiệp lập tức mắc ở cổ họng toàn bộ nhảy loạn, khần trương vội vàng dừng lại, trong tay đều là mồ hôi lạnh, chỉ nghe thiếu niên nói: “Cô nghe, có bại hoại tới rồi, mau tránh.” Nói xong lôi kéo Mễ Tiệp trốn phía sau một đồng hồ đựng giấy vụn, hắn nên che miệng của hắn lại, bởi vì die,n; da.nlze.qu;ydro/mn giờ phút này hắn đang làm bầm, Mễ Tiệp cẩn thận nghe thật sự là mờ không biết cái thiếu niên nhìn như tinh thần có vấn đề này cuối cùng có thể cứu mình ra ngoài hay không, cô rất cần một chiếc điện thoại, muốn gọi cho Quách Bách Vĩ, nói cho anh biết tình cảnh bây giờ của mình, thế nhưng rốt cuộc đây là nơi nào cô vẫn rối tinh rối mù, có thời gian trước tiên nhất định phải hỏi thiếu niên bên cạnh cho rõ ràng.

Trên tay của thiếu niên có mùi dầu ma-dút tỏa ra làm cho Mễ Tiệp buồn nôn muốn ói, vừa định thoát khỏi tay của hắn lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân từ xa đến gần, lần này dọa cho Mễ Tiệp rụt cổ lại cũng không dám nhúc nhích nữa.

Đi tới là hai người đàn ông, miệng đầy lời nói thô tục, đang thảo luận mấy người đàn bà nhìn thấy trong quán bar tối hôm qua người nào lăng lơ hơn người nào, Mễ Tiệp chỉ hy vọng bọn họ đi nhanh lên, để cho mình chạy trốn, ai ngờ lúc bọn họ đi tới thùng giấy trước mặt, thiếu niên đột nhiên bỏ tay đang bịt

miệng ra, Mễ Tiệp còn chưa phản ứng kịp, thiếu niên đã quát to một tiếng “Haaa...!”, lại có thể nhảy ra ngoài, chẳng những dọa hai người đàn ông bên ngoài sợ hết hồn, cũng thiếu chút nữa dọa ngất Mễ Tiệp, nghĩ thầm, lần này bị người phát hiện muốn chạy cũng không chạy được nữa, người đàn ông này lại còn không biết trời cao đất rộng vẫn còn huơ tay múa chân giống như nhảy tụng kinh bình thường nói: “Người không nhìn thấy ta, người không nhìn thấy ta. . . . .”

Mễ Tiệp tức giận đến muốn phun máu, hận không có một con chùy trong tay hung hăng đập vào trên đầu thiếu niên vẫn đang lung tung vui mừng, lòng cô tràn đầy hi vọng có thể nhanh chóng chạy đi cầu cứu, lại bị phá hủy toàn bộ ở trên người thiếu niên xem ra giống như kẻ điên này rồi, “Người con mẹ nó ngu ngốc!” Mễ Tiệp trong lòng tức giận mắng nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ khổ sở từ từ vùi mặt vào trong lòng bàn tay, bình phục thờ dốt, cùng với kích động cực kỳ cường liệt muốn bóp chết người này, hiện tại cô không thể làm gì khác hơn là yếu đuối nằm trên mặt đất lẳng lặng chờ đợi bị phát hiện, nhưng để cho Mễ Tiệp càng muốn trào máu là, sau khi hai người đàn ông này bị thiếu niên làm cho sợ hết hồn, một người trong đó chỉ kịp nói một câu: “Vượng tử?” Lập tức bị một người khác cắt đứt nói: “Vượng tử cái gì, nơi này có người sao, nơi này có người sao? Chẳng lẽ mày hoa mắt?”

Thiếu niên vẫn còn vừa nhảy vừa đọc “Người không nhìn thấy ta”, phản chấn giống như bị đã quý phụ thân. [die,n; da.nlze.qu; ydo/n](#)

Hai người đàn ông này một xướng một họa nói: “Ồ, xem ra ta là quá nhớ Bảo gia rồi, làm sao lại sinh ra huyền thính, còn tưởng rằng Bảo gia đang gọi tao đây.”

“Vậy mày còn không đi nhanh lên? Nói không chừng Bảo gia đã chuẩn bị cho thằng nhóc mày rượu ngon món ngon, chờ uống với mày một chén đây?”

“Ai yêu, sao cái người này vừa nói tao lại càng nhớ Bảo gia rồi, đi mau, đi mau.”

Nói xong hai người lập tức chạy mất dạng, lần này Mễ Tiệp cũng hồ đồ, hoàn toàn như trong mộng chẳng biết tại sao rồi, nhưng thiếu niên vẫn đứng ở trong hành lang vỗ chân bắt đầu cười, cười đủ rồi mới lại gần phía sau thùng giấy nói với Mễ Tiệp đã co quắp tựa như một đồng bùn: “Đi, ông đây dẫn cô đi hóng gió.”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 53: Chương 51

“Đi, ông đây dẫn cô đi hóng gió.” Thiếu niên nói xong lập tức kéo Mễ Tiệp giống như kéo bao tải tới hành lang trước cửa lớn, Mễ Tiệp vừa nhìn, lại có mấy chiếc xe dừng trước cửa hiên, trong đó một chiếc lại còn là Porsche Cayenne, thiếu niên không nói gì mở cửa xe bên ghế lại phụ của Cayenne ra nhét Mễ Tiệp vào.

Thiếu niên vô cùng lạnh lệ đóng cửa xe bên này vào sau đó lại chui vào trong cửa xe bên kia, ông trời giúp một tay trên ổ khóa lại có thể cắm một chiếc chìa khóa, Mễ Tiệp kích động quả thật muốn ôm thiếu niên hung hăng hôn một cái, trời ơi, rốt cuộc lại thấy được ánh mặt trời rồi, cho dù là ai bắt cô đến nơi đây thì hiện tại cô cuối cùng cũng tự do, cô vô cùng khâm trọng nhìn thiếu niên vặn chìa khóa xe một cái, xe lập tức truyền đến âm thanh động cơ chạy ơng ơng, thiếu niên nghiêng đầu về phía cô lộ ra nguyên hàm răng trắng cười cười, quả thật Mễ Tiệp cho rằng khuôn mặt tươi cười này còn đáng yêu hơn cả thiên sứ, không khỏi cũng cười cười với thiếu niên, chỉ nghe thiếu niên nói: “Này, người tốt, cô cần phải chuẩn bị tốt, bắt đầu khởi động!”

Mễ Tiệp vừa nghe vội vàng kéo dây nịt an toàn qua cài tốt, thiếu niên còn nói: “Cho cô chơi một kích thích.” Vừa dứt lời lập tức giơ tay lên bắt đầu điên cuồng ấn vang còi ô tô, lần này dọa Mễ Tiệp cả kinh muốn nhào qua vặn gãy tay của hắn, bất đắc dĩ vì mới vừa cài dây nịt an toàn nên tự do của cô bị hạn chế, lại thấy thiếu niên thò đầu ra cửa sổ xe hưng phấn hô to: “Ông đây ở chỗ này, mau tới bắt chúng tôi đi ~”

Mễ Tiệp nhanh chóng trợn ngược hai mắt muốn lập tức ngất đi, tay run run tháo dây an toàn ra nhào qua dùng sức đánh sau lưng thiếu niên, trong miệng mắng: “Cái người ngu ngốc này, kẻ điên, cậu đi chết đi!”

Thiếu niên vừa nghe Mễ Tiệp mở miệng mắng chửi người thì sợ hết hồn, nghiêng đầu lại không thể tưởng tượng nổi nói: “Mẹ nó, thì ra cô không phải là câm à, đùa bỡn ông đây?”

Mễ Tiệp còn không kịp trả lời đã nhìn thấy hành lang trước cửa đã lao ra mấy người đàn ông cường tráng, cô bị dọa sợ đến lập tức lùi về trên ghế ngồi, sắc mặt trắng bệch, còn kém miệng sùi bọt mép thôi, cô chỉ có thể lầm bầm: “Xong rồi, xong rồi.”

Thiếu niên vừa nghiêng đầu nhìn mấy người xông về xe vừa nhe răng cười nói: “Bái bai!” Nói xong lập tức hung ác đạp chân ga tới cùng, Cayenne lập tức giống như viên đạn bị bắn “Vèo” phóng ra ngoài, đầu xe thẳng tắp nhắm vào một cây đại thụ bên đường.

Xông lên, Mễ Tiệp kéo dài âm thanh bắt đầu hét chói tai, khổ sở nhắm mắt lại nghĩ, mình mới vừa may mắn được tự do, thời gian một cái nháy mắt mơ hồ sẽ chết ở đây trong tay kẻ điên này, sớm biết sẽ chết nhanh như vậy còn không bằng cô tiếp tục đợi trong phòng nhỏ, còn có thể sống thêm vài ngày, ít nhất cũng biết cuối cùng là ai bắt mình đến nơi đây, vì cái gì, còn có thể làm chết rõ ràng.

Thiếu niên vẫn đang vừa cười to vừa hô lớn hơn: “U a —— quá kích thích á!” Nói xong chợt chuyển động tay lái một cước đạp thắng xe vút ra một đường cong lớn, đi vòng qua cây kia, tiếng thắng xe chói tai mang theo mùi vị bánh xe ma sát mặt đất từ cửa sổ xe rộng mở xông tới, Mễ Tiệp hoàn toàn không còn kịp lấy tay bắt được bất kỳ đồ gì có thể giữ mình ổn xuống nữa, đã bị quăng xuống sàn xe, phía bên phải đầu “Động” đụng vào cửa xe, Mễ

Tiếp bị đung đến hoa mắt chóng mặt, cô thét lên vừa định bò dậy, kẻ lái xe điên này lại lần nữa kêu to xoay tròn tay lái, Cayenne cũng vung vẩy cái móng. Mề Tiệp còn chưa có bò dậy được lại bị quăng xuống lần nữa, cô kêu lên cố gắng bắt được dây nịt an toàn hoặc là tay nắm cửa, nhưng là Cayenne lắc đầu vẩy đuôi bay đi, sàn xe phát ra tiếng vang “Kèo kẹt kẹt”, Mề Tiệp hoàn toàn không bò lên nổi, sau đó dứt khoát ôm đầu núp ở trên sàn xe.

Trừ tiếng cười lớn của người điên bên cạnh, Mề Tiệp còn nghe xa xa có người kêu: “Bảo. . . . . Bảo gia, mau dừng lại, dừng để cho người phụ nữ kia chạy á. . . . .”

Thì ra là phía sau đuôi Cayenne có một chiếc xe đuổi theo, thiếu niên bị kêu là Bảo gia một mặt cười to một mặt rất ác ẩn vang còi, “U a —— quá con mẹ nó thú vị ha ha ha ha. . . . .” Nói xong đạp mạnh thắng xe, cả sườn xe đánh bị rung lắc mạnh, tiếp theo hấn lại nhấn ga, Mề Tiệp chỉ cảm thấy xe đột nhiên bay lên khỏi mặt đất trong thời gian ngắn, tiếp theo đó là “Loảng xoảng đong” một tiếng rơi xuống đất, dưới tác dụng của trọng lực lần rơi xuống đất này khiến cả sườn xe cũng run lên, hàm răng Mề Tiệp lập tức cắn lên đầu lưỡi của mình, bản thân cô rất có thể đã cách xa nguy hiểm, hiện tại cả trái tim cũng bị nhéo ở đầu lưỡi, trong dạ dày bắt đầu vì xe rơi mà dờn sóng lấp lập, cô nỗ lực bò đến cạnh chân Bảo gia kéo quần jean rách của hắn kêu lên: “Dừng xe, cái người điên này, dừng xe!”

Bảo gia vừa vung ống quần thẳng gấp, sau đó lại vọt mạnh đi ra ngoài, vừa kêu to trong miệng: “Mẹ nó, chúng ta còn chưa có thoát hiểm đâu, u a ——”

Mề Tiệp thật vất vả tóm được ghế ngồi bò dậy, chỉ nghe thấy Bảo gia hú lên quái dị: “A a —— không được, chúng ta sẽ bị bắt.” Nói xong đạp mạnh thắng xe, Mề Tiệp chỉ nghe được tiếng phanh xe bén nhọn kèm theo tiếng trách mắng Bảo gia, lập tức lại bị rơi xuống, xe rốt cuộc dừng lại, Mề Tiệp cũng không còn hơi sức bò dậy, trợn tròn mắt nhìn đầu đầu cũng thấy sao vàng lóe lên há to miệng thở hồn hển, Bảo gia đã đưa tay ra kéo cô một cái nhanh chóng nói: “Người tốt, tôi gặp phải Đại Ma Đầu rồi, tôi chạy trước, chúng ta gặp lại sau!” Nói xong mở cửa xe muốn lập tức xuống xe.

Mề Tiệp nháy mắt mấy cái, không khỏi nổi trận lôi đình, mình ngồi nửa ngày chạy như bay thiếu chút nữa khó giữ được cái mạng nhỏ này, cái tên điên kia lại là ở trên bãi tập lớn liều mạng chơi liều đi a, ngay cả cửa chính cũng không đi ra ngoài! Cái này hoàn toàn chính là trò hề, mình chẳng những bị người xem như là con khi mà đùa bỡn, ngay cả tất cả hi vọng cũng giống như bọt xà phòng bị tên dờn hoi này chọc phá, Mề Tiệp bị thương trong lòng, tức giận nhìn sang bên cạnh, cắn răng một cái nhào qua túm quần Bảo gia kéo hắn trở lại, giờ tay lên liều mạng đánh vào trên đầu hắn, gào khóc mắng: “Cái người ngu ngốc này, kẻ điên, bà đây bị cậu huy rồi a a ——”

Bảo gia không đề phòng bị Mề Tiệp kéo nằm ở trên ghế ngồi, giật mình, trên mặt trúng mấy quyền lập tức dùng cánh tay ôm đầu ngăn trở quả đấm của Mề Tiệp, trong miệng “Ai nha ai nha” kêu loạn.

Đã có người nhanh chóng xông lại mở cửa xe, túm được tóc Mề Tiệp dùng sức kéo cô ra một phen quăng lên mặt đất, Mề Tiệp bị vứt như chó ăn cứt, bộ ngực vốn là đau lại bị trọng thương, da đầu đau tê dại, lại nghĩ đến nỗi khổ sở của mình khi hy vọng gặp gỡ cùng cầu cứu tan biến, còn có thân thể đau đớn y hệt như bị dờn xương, hiện tại ngay cả tự do cũng bị người quản chế, không nhìn được bắt đầu lớn tiếng khóc, nhưng có người vẫn không buông tha cô, từ bên cạnh lập tức đá một cước vào bên sườn của cô, lần này đau tới mức trước mặt Mề Tiệp bỗng tối sầm thiếu chút nữa tắt thở.

“Dừng tay.”

Một thanh âm lạnh như băng vang lên, Mề Tiệp nhìn đau thút thút nghe âm thanh kia nói: “Sao các người có thể đối xử với khách quý của tôi như thế, còn không mau gọi người tôi đỡ dậy cho tôi.”

Hai bên thân thể Mề Tiệp đưa tới hai cái tay, cô bị người dễ dàng nhấc lên từ trên mặt đất, cô mở đôi mắt đăm lệ nhìn người đàn ông đứng thẳng ở trên bậc trước cửa hiên, chỉ liếc mắt một cái Mề Tiệp đã bị sợ đến lập tức muốn khóc nhưng không khóc được, sao cô có thể quên gương mặt trắng bệch đó, còn có cặp mắt cá chết kia, đời này Mề Tiệp thậm chí không quên được người đàn ông này dùng ngón tay trắng bệch cầm một khẩu súng nhắm vào đầu cô, hai chân Mề Tiệp đã bắt đầu run rẩy không ngừng.

Thiếu niên bị kêu là Bảo gia đã đằng hoàng cúi đầu đứng ở trước mặt nam nhân đó, dáng vẻ sợ hãi, một đôi mắt gian tà cũng không đằng hoàng, không nhìn được nâng lên liếc người đàn ông một cái, thấy người đàn ông cũng không để ý hắn, lại len lén nghiêng đầu lại phía Mề Tiệp làm mặt quỷ.

Cổ họng Mề Tiệp căng lên, cảm giác buồn nôn tự nhiên sinh ra, cô run giọng hỏi: “Các người rốt cuộc là ai? Tôi...tôi không biết các người.”

“Ha ha.” Người đàn ông nhếch môi cười vài tiếng, cảm giác lạnh lẽo đột nhiên bò lên lưng Mề Tiệp, đột nhiên cô sợ tự khoé miệng nứt vỡ kia sẽ khắc ra tin dữ, người đàn ông trước mắt giống như là vua Rắn Hồ Mang mới thức dậy, đang nhắm hàm răng kỳ độc này của hắn ngay chính cô, chỉ nghe người đàn ông kia chậm rãi nói: “Mề tiểu thư, lần này mời cô tới là muốn để cho cô gặp lại bạn cũ, ôn chuyện một chút, nếu là kinh động Mề tiểu thư, buổi tối sẽ cho Mề tiểu thư áp chế an ủi ha ha.”

Mề Tiệp vẫn không nói gì lại nhìn thấy Bảo gia lập tức nhảy dựng lên nhanh chóng nói: “Tôi cũng muốn vậy, tôi cũng muốn.”

Hắn không nói lời nào còn không sao, đột nhiên trong cặp mắt cá chết kia của người đàn ông lửa giận lên cao, hung hăng trừng hắn một cái nói: “Cậu thiếu chút nữa làm hỏng chuyện lớn của tôi, hôm nay không giáo huấn cậu tốt một chút, tôi sợ cậu không nhớ lâu.” Nói xong nói với hai người giữ Mề Tiệp: “Mang Mề tiểu thư đi tắm một cái, chờ đại ca tới đây.”

Mề Tiệp bị bắt đi rồi, từ sau lưng truyền đến tiếng kêu cực kỳ tức giận của Bảo gia: “Dựa vào oa, ông còn dám đánh tôi? Tôi sẽ nói cho cha tôi biết, rút da của ông, rút gân ông, dằm nát ông cho chó ăn!”

Còn có tiếng người đàn ông kia giận dữ mắng: “Tiểu súc sinh, hôm nay tôi không đánh chết cậu... trong mắt cậu còn có ai?” Ngay sau đó là tiếng kêu Bảo gia bị đánh đau. Cho dù Mề Tiệp tức giận với Bảo gia, nhưng cô đã phát hiện chỉ số thông minh của Bảo gia có vấn đề, thấy người quanh mình đều rất cung kính với Bảo gia, dĩ nhiên ngoại trừ hiện tại bị đánh một trận, Mề Tiệp nghe hắn hô to gọi nhỏ, trong lòng vẫn là có chút đau, theo ý cô Bảo gia

cũng không xấu, chỉ là một đứa bé thích đùa dai thôi.

Lần này Mễ Tiệp cũng không bị nhốt vào trong tầng hầm ngầm đó, cô bị người dẫn lên tầng, mới vừa rồi lúc xuống xe Mễ Tiệp cũng đã len lén quan sát căn nhà lớn này, đồ nát khắp nơi đều là muội than, tòa nhà cách đó không xa còn mang dáng vẻ cốt thép thật cao, hình như là lò than, cô nỗ lực nghĩ phụ cận thành phố A rốt cuộc nơi nào có lò than như vậy, nhưng một chút ấn tượng cũng không có.

Hai người ném cô vào trong một gian phòng rộng rãi, không nói câu nào “Loảng xoảng” đóng cửa lại, Mễ Tiệp xoay người quan sát gian phòng, hình như là một gian nhà ở tập thể, giường đơn, một cái bàn, ngay cả một cái ghế ngồi cũng không có, đẩy cửa nhỏ một bên ra lại là một gian phòng tắm nho nhỏ, nhớ lại lời của người đàn ông kia nói muốn để cho cô tắm một cái trước khi gặp lại bạn cũ.

Hiện tại cô đã dám khẳng định bất cóc cô không phải là anh Khoan, điều này làm cho cô yên tâm không ít, thế nhưng đám người này một người cô cũng không biết, có phải là bọn họ bắt lộn người hay không? Bọn bè của mình cũng không nhiều, rốt cuộc có cái bạn bè cũ gì cần cô gặp lại? Mễ Tiệp chạy tới cửa sổ, cửa sổ đã bị người dùng cây gỗ đóng kín, cô đưa tay dùng sức đẩy một cái, cây gỗ vẫn không nhúc nhích, cuối cùng cô ủ rũ ngồi ở trên giường, lại phát hiện một bộ quần áo để ở đầu giường, giũ ra nhìn, lại là một cái áo đầm màu đen, cô thật sự là không hiểu đám người kia rốt cuộc muốn làm gì, nhưng toàn thân cô xác thực bản muốn chết, tất cả đều là muội than, nhìn cửa phòng giam một chút, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận cầm quần áo lên vào phòng tắm, gắt gao buộc chặt cửa, sáng khoái tắm.

Lúc Mễ Tiệp đang tựa vào trên giường chán đến chết hừng hững nhớ nhưng Quách Bách Vĩ, cửa phòng rốt cuộc bị mở ra, xuất hiện vẫn là người đàn ông làm cô vừa nhìn thấy đã run lấy bấy, hắn dùng cặp mắt cá chết kia nhìn chằm chằm Mễ Tiệp nói: “Mễ tiểu thư, xin mời.”

Mễ Tiệp đang hoảng đi theo phía sau hắn, nghiêng đầu nhìn hành lang ngoài cửa sổ một chút, trời đã hoàn toàn tối rồi, cách đó không xa trên bầu trời chợt hiện lên mấy tia sáng, một cơn gió thổi vào Mễ Tiệp ngửi thấy mùi cỏ xanh xen lẫn mùi bùn đất, có thể không lâu nữa trời sẽ mưa, Mễ Tiệp vẫn theo đuôi người đàn ông đi đến một gian phòng ở lầu hai ghi rõ “Phòng họp” ở trước cửa, người đàn ông đẩy cửa ra đi vào, Mễ Tiệp thấy bốn phía phòng ốc trông trải bày một chút rương gỗ, mà ở giữa bày một cái bàn tròn lớn, phía trên bày đầy thức ăn mà người thấy sẽ để cho cô thêm nhỏ dãi, nhưng người đàn ông cũng không có ý tứ mời cô ngồi xuống, mà là đi thẳng đến trước cửa nhỏ cuối phòng, đẩy ra, quay đầu nói với Mễ Tiệp: “Mời vào đi.”

Mễ Tiệp không thể làm gì khác hơn là đành hoàng đi vào, nhìn một chút, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có một cái ghế, cô không hiểu nhìn người đàn ông một chút, người đàn ông mở miệng nói: “Mễ tiểu thư, tạm thời uất ức cô, chờ thời điểm cần cô xuất hiện, tự nhiên tôi sẽ quay lại mời ra ngoài, nhưng trước hãy ở đây, cô tốt nhất đừng nói chuyện, nhớ lấy.” Nói xong lập tức đóng cửa lại, Mễ Tiệp lại một lần nữa bị nhốt vào trong phòng nhỏ, chỉ có điều lần này trên đầu có một ngọn đèn nhỏ mờ nhạt.

Cũng không biết đợi bao lâu, Mễ Tiệp chỉ có cảm giác mình đói đến hoa mắt váng đầu, mới nghe được bên ngoài căn phòng trông trải truyền đến tiếng nói chuyện vang vọng, Mễ Tiệp lập tức lên tinh thần cẩn thận nghe, một âm thanh đàn ông có chút già nói: “Kính Đường, đã bố trí xong?”

“Đại ca, tôi làm việc ngại yên tâm.” Vừa nghe chính là người đàn ông máu lạnh.

“Ừ.”

Mấy câu nói sau chính là nhỏ giọng đàm luận, Mễ Tiệp dính lỗ tai vào trên ván cửa cũng không nghe thấy bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là lại ngồi ở trên ghế, trong nội tâm tâm thần bất định lo lắng, bọn họ xem ra là đang chờ người, nhưng là bọn họ chờ ai đây? Tại sao muốn cô ngồi ở chỗ này? Chẳng lẽ bọn họ chờ chính là người gọi là bạn bè cũ của cô? Nghĩ mãi không thông liền nghĩ tới Quách Bách Vĩ, không biết hiện tại Quách Bách Vĩ như thế nào? Anh nhất định đã phát hiện mình mất tích, không biết anh có phát hiện chiếc xe bị đụng nát của mình kia không, Mễ Tiệp nháy nháy mắt, có lẽ theo khỏe mắt trượt xuống khuôn mặt, cô dùng mu bàn tay lau, không biết số mạng mình sẽ bị người bên ngoài an bài thế nào, cô quá nhớ Quách Bách Vĩ rồi, nhớ đến trong lòng từng cơn co rút đau đớn.

Lại qua một lúc lâu, mới có người gấp giọng nói: “Đức thúc, người đã đến.”

Mễ Tiệp vừa nghe đến hai chữ “Đức thúc”, lông tơ cả người dựng đứng, mồ hôi lạnh “thình thịch” xông ra, trong đầu cô đột nhiên nghĩ tới tờ giấy để lại trên đồng phục của Quách Bách Vĩ: giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền.

Mễ Tiệp từ từ đưa tay túm được cái ghế dưới người, thân thể bắt đầu run rẩy không ngừng, tám chữ khôn hoặc cô cho tới nay, đột nhiên trong nháy mắt cô hiểu là có ý gì. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 52

Đức thúc, Mễ Tiệp mới gặp qua một lần, đó là thời điểm trước đây thật lâu khi cô còn là cô học mười tám mười chín tuổi, cô nhớ đó là ở trong một câu lạc bộ đêm, anh Khoan dẫn cô cùng nhau vì bạn bè đường xa đến mà đón gió tây trần, đang lúc bọn họ muốn rời khỏi thì thấy Đức thúc được đám người vây quanh từ cửa chính đi vào, anh Khoan vừa nhìn thấy Đức thúc đã một mực cung kính gật đầu gọi: “Đức thúc, đã lâu không gặp.”

Đức thúc cười hi hi vỗ vỗ bả vai anh Khoan nói: “Người trẻ tuổi, chúng ta gặp nhau thật không dễ, tôi mời cậu uống một chén?”

Anh Khoan hào sảng cười nói: “Đức thúc đức cao vọng trọng là trưởng bối của tôi, thế nào cũng phải để tôi mời ngài chứ, mời, mời.” Nói xong kéo Mễ Tiệp nói: “Tới đây, chào hỏi đi, đây là Đức thúc của Tiểu Đào Hội, thân phận trưởng bối, về sau nếu gặp mặt phải chào hỏi.”

Mễ Tiệp nhìn lão đầu lùn lùn đầu nửa trọc nghĩ thầm, a —— ông chủ của Tiểu Đào Hội a, không phải cạnh tranh buôn bán với anh Khoan à, thế nào anh Khoan vẫn nề mặt ông ta như thế? Kẻ thù gặp mặt không phải nên hết sức đồ mắt sao? Cho dù nghĩ như vậy nhưng vẫn là gật đầu dùng nụ cười đẹp nhất, âm thanh ngọt nhất gọi: “Đức thúc khỏe, anh Khoan luôn nhắc đến ngài với tôi, nói ngài là cái này.” Mễ Tiệp nói xong bắn ra một ngón tay cái. Mễ Tiệp đi theo anh Khoan học được rất nhiều, tự nhiên cũng biết một người phụ nữ thông minh nếu muốn chinh phục một người đàn ông, đầu tiên chính là phải ngoan ngoãn nghe lời, tiếp theo mới là dịu dàng quan tâm, phụ nữ thông minh hơn nên biết, giữa chuyện của đàn ông với nhau, phụ nữ tốt nhất là không cần nhiều lời hỏi nhiều. Đối với biểu hiện của Mễ Tiệp, anh Khoan rất hài lòng, ngay cả Đức thúc cũng hí mắt cười hi hi, nói với anh Khoan: “Cô nhóc này không tệ, A Khoan cậu thật tình mắt a.”

Khi đó anh Khoan còn đặt phòng tốt nhất, khoản đãi Đức thúc, trước kia từng nghe anh Khoan nói Đức thúc ngày xưa ở trên hắc đạo cũng là hảo hán mạnh mẽ vang dội trọng tình trọng nghĩa, xứng đáng được mọi người tôn kính, chỉ tiếc người đã tới tuổi trung niên đặc biệt là lão tới từ hậu, dần dần mặc kệ chuyện bang hội, từ từ chuyển quyền cho trợ thủ đắc lực, cũng là anh họ của người vợ nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp, tiếp quản buôn bán của bang hội, nhưng là người này lòng dạ độc ác, làm việc bất kể quy tắc tốt xấu, sau lại anh Khoan còn từng bởi vì Tiểu Đào Hội giành chuyện làm ăn của anh ta mà kết thù oán cùng người này, mà Đức thúc cũng không biết có phải là đang giả bộ hồ đồ hay không, cũng không quản không hỏi nhắm một mắt mở một mắt, cuối cùng anh Khoan của Tự Anh Đường cùng Đức thúc của Tiểu Đào Hội kết thành oan gia sống chết đối đầu, hai bang hội không ngừng anh tranh tôi giành, có đoạn thời gian anh Khoan vì chuyện địa bàn buôn bán không ngừng tức giận, xung đột với Tiểu Đào Hội cũng là không ngừng thăng cấp, cuối cùng ồn ào đến mức ra án mạng, bị hai phe hắc bạch lung bắt, tất cả đều do Đức thúc của Tiểu Đào Hội ban tặng.

Mễ Tiệp ổn định tâm thần nỗ lực nhớ lại bộ dạng Đức thúc, lão đầu đó lùn lùn, đỉnh đầu không có tóc, còn có lúc ông ta nói chuyện luôn không tự chủ thích dùng một cái tay vuốt cái bụng đã phát tướng, cô còn nhớ rõ lúc anh Khoan cùng đàn em trêu chọc Đức thúc từng nói qua, lão đầu kia tuổi đã cao lại cười cô gái như hoa như ngọc, khi ông ta bốn mươi tám tuổi cuối cùng cũng được một đứa con, lúc ấy đã mở yến tiệc lớn đãi tân khách, chứng minh ông ta càng già càng dẻo dai, lại không nghĩ sau đó đứa con trai này lại thành đầu đề câu chuyện để người khác giễu cợt Đức thúc, bởi vì con trai của ông già này lại là một tên ngu ngốc, đứa con trai này thành tâm bệnh của Đức thúc, dần dần lực bất tòng tâm, hơn nữa tuổi càng lúc càng lớn đã tâm lại càng ngày càng nhỏ, không thể không đánh liều giao cơ nghiệp cả đời mình cho Phó Kính Đường vẫn đi theo ông ta, cũng chính là anh họ của bà xã ông ta, mắt thấy con trai mình không thể trông cậy vào, ông ta phải tìm người thay mình tiếp tục phát triển Tiểu Đào Hội, Phó Kính Đường này làm việc còn hung ác hơn ông ta năm đó, ông ta mặc dù yên tâm nhưng cũng lo lắng, dã tâm của Phó Kính Đường cực lớn, muốn ăn hết thế lực của thành phố A, chẳng những tham gia kinh doanh mà tụt ông ta không bao giờ dính tới, lại còn gây thù oán khắp nơi, anh Khoan bởi vì phát hiện trong địa bàn của mình có người liên thủ với Phó Kính Đường kinh doanh mà tụt, từng cùng Phó Kính Đường cứng đối cứng mấy lần, hai người cũng coi đối phương là cái đinh trong mắt đâm trong thịt, mà anh Khoan trong một lần đàm phán cùng Phó Kính Đường không hài lòng vung tay, một anh em kết nghĩa của Phó Kính Đường bị anh Khoan đập vào đầu, đi đời nhà ma.

Mễ Tiệp lại nhớ tới kẻ dờ hoi thiếu gia Bảo gia, liên tưởng đến nơi này nhiều người như vậy thời điểm nhìn thấy Bảo gia e sợ tránh không kịp, chẳng lẽ cậu ta chính là đứa con đàn độn đó của Đức thúc? Không trách được Phó Kính Đường chẳng những không sợ Bảo gia còn đánh cậu ta oa oa kêu loạn, thì ra là hần chính là cậu của Bảo gia a, nhưng tất cả những thứ này lại có phần quan hệ thế nào với mình? Mễ Tiệp đột nhiên nhìn chằm chằm cửa nghĩ đến, chẳng lẽ, chẳng lẽ người bọn họ chờ, là anh Khoan? . . . . . Mễ Tiệp mở hơi lạnh lại một lần nữa ướm sau lưng, cô vội vàng lắc đầu một cái, không thể nào, làm sao có thể? Anh Khoan và Phó Kính Đường là tử địch, Phó Kính Đường còn từng ở trong hắc đạo tuyên bố, sẽ vì anh em báo thù, nếu ai cầm đầu anh Khoan tới gặp hần, treo giải thưởng trăm vạn, anh Khoan làm sao sẽ ngu đến mức tự động đưa tới cửa mặc người chém gết? Nhưng nếu như không phải là anh Khoan, sao Phó Kính Đường sẽ trối mình đến đây nói muốn để cho mình gặp bạn cũ, ôn chuyện một chút?

Mễ Tiệp nghĩ đầu đau như nứt ra, tất cả ân oán giữa anh Khoan và Phó Kính Đường không liên quan đến mình, nhưng sao cô có thể quên lúc anh Khoan đi, ngay trước mặt nhiều anh em như vậy ôm mình, nắm chặt tay của cô lại lạnh lẽo nhét vào trong tay cô một tờ giấy, sau đó Mễ Tiệp mở ra nhìn, chỉ có ba chữ: tìm Tiểu Hồng.

Hiện tại cô xem như rõ ràng phòng của mình bị người lật lộn đẩy lên trời là bởi vì cái gì rồi, cô lại nghĩ tới cây đao cắt món đồng phục thành mảnh vụn kia, đột nhiên trong lòng có cảm giác hốt hoảng, Phó Kính Đường thì ra là đang cảnh cáo mình, cũng rõ ràng lưu lại ký hiệu của Tiểu Đào Hội, đáng tiếc lúc ấy mình bởi vì e ngại anh Khoan trở lại trả thù mình và Quách Bách Vĩ, nghĩ sai cách xa vạn dặm a, Tiểu Đào Hội tại sao tìm tới mình, tại sao lưu lại cảnh cáo, hiện tại ngay cả nguyên nhân Cường Tử chết Mễ Tiệp cũng muốn biết rõ ràng, mình bây giờ bị Tiểu Đào Hội vây ở chỗ này, vậy Quách Bách Vĩ thì sao? Anh sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

Mễ Tiệp đột nhiên hối hận, hận không được đập đầu chết a, mình tại sao cứ ngu như vậy, tại sao không nói cho Quách Bách Vĩ sự thật đây? Nếu như Quách Bách Vĩ biết tất cả, sẽ có chỗ đề phòng, nếu là Quách Bách Vĩ có một việc gì không hay xảy ra. . . . . Mễ Tiệp lấy tay dùng sức xoắn lại tóc của mình, không không không, cô không dám nghĩ Quách Bách Vĩ sẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, nếu là Quách Bách Vĩ bởi vì Mễ Tiệp cô mà xảy ra ngoài ý muốn, cô tuyệt sẽ không tha thứ cho mình, để cho cô chết một ngàn một vạn lần, chỉ cần thời gian có thể quay về, cô nhất định thành thành thật thật nói tất cả đều cho Quách Bách Vĩ, dù là Quách Bách Vĩ sẽ rời mình đi cũng được, chỉ cần anh thật tốt, thật tốt là được.

Lúc ấy cô nghĩ như thế nào? Cô sợ ngộ nhờ thật sự là anh Khoan trở lại, mà anh Khoan là một tội phạm truy nã, Quách Bách Vĩ cũng là cảnh sát, mặc dù cô yêu Quách Bách Vĩ, nhưng cũng không thể bán đứng anh Khoan a, khi đó cô vừa e ngại anh Khoan trả thù, cũng sợ Quách Bách Vĩ phát hiện tung tích anh Khoan, cô trừ có thể nói với Tiểu Hồng, chỉ có thể tự mình yên lặng chịu đựng loại sợ hãi này hành hạ, bao nhiêu lần ban đêm bị ác mộng thức tỉnh, nhìn Quách Bách Vĩ ngủ say bên cạnh, cô luôn ôm thật chặt cánh tay Quách Bách Vĩ, nuốt nước mắt chỉ sợ mất đi anh, ai ngờ hôm nay mọi chuyện sáng tỏ, hoàn toàn không liên quan đến anh Khoan, mà nếu chính loại lo được lo mất trong lòng mình thật sự hại Quách Bách Vĩ, cô, muốn cô làm thế nào?

Mễ Tiệp cuối cùng vì hối hận mà sụp đổ, cô nắm tóc của mình mềm nhũn từ trên ghế trượt xuống, khóc khê ra tiếng, trong lòng từng lần một khăn cầu: ông trời ơi, ngàn vạn lần không được để Quách Bách Vĩ có chuyện gì, tất cả trừng phạt cô cam nguyện chịu đựng, dù là muốn cô lập tức chết đi, cũng muốn cho Quách Bách Vĩ thật tốt. . . . .

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh huyền ảo, Mễ Tiệp nghe âm thanh Phó Kính Đường có chút hưng phấn: “Người tới? Đức thúc đã đợi lâu, còn không mau mời vào?”

Tâm Mễ Tiệp lập tức vọt lên tới cổ họng, người Đức thúc chờ cuối cùng đã đến thì có phải anh Khoan cũng lập tức thủy lục thạch xuất (theo mình hiểu là xuất hiện đây à, hihi) hay không, trong lòng của cô thùng thùng nhảy loạn, vội vàng vịn cái ghế đứng lên, nhưng là cô kích động khẩn trương chân run lẩy bẩy, tựa vào trên tường hít sâu mấy lần mới có thể làm cho mình hết sức cẩn thận dính lỗ tai vào trên ván cửa, cẩn thận nghe.

Chỉ nghe một loạt tiếng bước chân hỗn loạn cuối cùng là người đàn ông với tiếng cười sang sảng, Phó Kính Đường kinh ngạc hỏi: “Là anh?”

“Không sai, là tôi, ha ha.”

“..... Chỉ một mình anh?”

“Đĩ nhiên không phải, anh cũng biết bên ngoài trời mưa, đường trơn không dễ đi a, đại ca tôi sẽ lập tức đến.”

Mễ Tiệp đã ôm chặt trước ngực mình, nhịp tim nghe vào tai giống như sấm đánh một dạng, âm thanh này cô tự nhiên nhận được, là Thạch Lỗi, ái tướng tâm phúc của anh Khoan, trước kia phân quản vùng đất hộp đêm, ở trong Tự Anh Đường xếp hàng thứ hai, thường ra vào chỗ ở của anh Khoan, người đàn ông cao lớn lúc trước thường gọi mình là “Đại tẩu”, người này mặt mũi hiền lành, trước khi nói luôn là cười, bởi vì hắn từng đùa giỡn nói không đùa tay đánh người mặt cười, bị người trong hắc đạo gọi là “Tiểu Diện Hồ”, nghe âm thanh của hắn, Mễ Tiệp đã biết người Đức thúc phải đợi, quả nhiên chính là anh Khoan đã mất tin tức nhiều năm, trong lòng Mễ Tiệp ngũ vị tạp trần, tư vị gì đều có, anh Khoan, anh Khoan, anh ta cuối cùng đã trở về rồi.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng cười nhạo khinh thường của Phó Kính Đường: “A —— nói như vậy, anh chính là quân tiên phong rồi hả ? Đi trước thăm dò tôi hư thật hay sao?”

“Ha ha, ông chủ Phó đã nói như vậy tôi cũng không phản đối, tôi là người thường đi trên bờ sông, cẩn thận một chút tự nhiên không sai. ....”

Phó Kính Đường còn nói: “Ông chủ Thạch, đây là quy củ cũ trong hắc đạo, anh mới vừa rồi cũng nói tôi cẩn thận một chút không sai, ha ha, đắc tội a. . . . . Soát người.”

“..... Thế nào? Còn sợ tôi mang vũ khí gì? Ha ha, có Đức thúc ở đây, Thạch Lỗi tôi dù càn rỡ thế nào, cũng không dám ở trước mặt Đức thúc làm càn. .... Đức thúc, gần đây khỏe không? Tôi vội vàng cũng không mang cái lễ gì ra mắt, ngài phải tha thứ nha, ha ha.”

Đức thúc có chút không vui nói: “Thạch Lỗi, A Khoan làm như vậy thật sự là có chút tiểu nhân, à? Tôi đây chờ hắn rất lâu rồi, hắn lại phái cậu tới đánh tiên phong? Xem Đức thúc tôi thành người nào? A Khoan hắn rốt cuộc có thành ý hay không hả?”

Thạch Lỗi cười hi hi nói tiếp: “Ừ, Đức thúc, ngài nói như thế thật đúng là oan uổng anh Khoan, đây vốn là tôi với ông chủ Phó nói đùa một câu, ngài thế nào lại cho là thật? Ngài cũng biết anh Khoan chúng tôi vốn là không ở đây, trước lúc nhận được tin tức của tôi vẫn ở bên ngoài đấy, hiện tại đang ngựa không ngừng vó chạy tới nơi này rồi, tôi là sợ ngài đợi mà nóng vội nên cố ý đi trước báo tin a, Đức thúc, anh Khoan là người thế nào ngài cũng rõ ràng, đợi lát nữa anh Khoan đến, chúng tôi lại xin tội với ngài ha ha.” Nói xong lại “Ah” một tiếng, hỏi: “Không phải nói đại tẩu chúng tôi ở chỗ này làm khách sao? Sao lại không thấy cô ấy đây?”

Phó Kính Đường lập tức tiếp lời còn là đùa cợt nói: “Đại tẩu? Người ta hiện tại có nhận chức đại tẩu này hay không còn chưa nhất định đâu, đừng nói anh không biết, à? Quách Bách Vĩ, anh biết sao?”

Thạch Lỗi như cũ đứng mực nói: “Quách Bách Vĩ cục công an? Mẹ nó, ai lẫn lộn trong hắc đạo không biết hắn nha? Tôi biết rõ anh muốn nói gì, nhưng mà đại ca tôi lại nói đó là chuyện nhà của hắn, tôi là người ngoài, hắc hắc, vẫn là bớt lo chuyện người khác thì tốt hơn.”

Nghe đến đó Mễ Tiệp đã lệ rơi đầy mặt, cô run rẩy để mình dựa lưng vào tường, đôi tay nắm chặt váy, móng tay đâm trong lòng bàn tay phát đau, cô nghĩ cô đã nghe rõ ràng, thì ra mọi cử động của mình đều bị tai mắt của anh Khoan nhìn chăm chăm, anh ấy làm sao có thể không biết Quách Bách Vĩ đây? Sau khi anh ấy nghe nói sẽ nghĩ thế nào? Sau khi lấy được tin tức mình bị người của Tiểu Đạo Hội ép buộc, anh Khoan vẫn mạo hiểm tính mạng đi đến nơi hẹn, nhưng cô làm cái gì? Cô lại trắng trợn cùng Quách Bách Vĩ nói chuyện yêu đương, quăng anh Khoan ra ngoài chín tầng mây, cô chẳng những phản bội anh Khoan, còn bị lạc trong ham muốn cùng Quách Bách Vĩ, Mễ Tiệp ơi Mễ Tiệp, cô còn dùng cái thể diện gì tới gặp anh Khoan đây. ....

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 53

Cho dù Mễ Tiệp khổ sở hối hận cỡ nào, chuyện nên xảy ra vẫn sẽ xảy ra, người nên đến vẫn sẽ đến, sau khi vượt qua quãng đường khá dài thì cuối cùng cũng đến bờ bên kia, mà anh Khoan cuối cùng cũng xuất hiện.

Một loạt tiếng bước chân dừng lại, bên ngoài đột nhiên yên lặng, một giọng nam chậm rãi vang lên, anh ta nói: “Đức thúc, đã lâu không gặp.”

Sau khi xa cách năm năm, lại lần nữa nghe được anh Khoan có chút nhỏ giọng nói chuyện như vậy thì Mễ Tiệp đã không thể hình dung tâm tình của mình, sau khi anh Khoan đi lúc đêm khuya yên tĩnh cô từng không cách nào ngủ yên, cô đã từng tưởng tượng tình cảnh lúc cô và anh Khoan gặp lại lần nữa, cô có thể sẽ kích động, sẽ vui mừng, sau khi yêu nhau và ở chung với Quách Bách Vĩ, cô lại bắt đầu sợ hãi, lo lắng, nhưng cho tới bây giờ cô đều không nghĩ tới mình sẽ trấn tĩnh như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chờ đợi anh Khoan xuất hiện, cuộc sống hơn hai mươi năm của Mễ Tiệp này giống như phim tài liệu lặp đi lặp lại ở trong đầu, Mễ Tiệp rất hiểu rõ mình, cô biết coi như ông trời cho cô thêm một cơ hội làm lại từ đầu lựa chọn sinh hoạt thế nào, cô vẫn sẽ chọn đi vào con đường hắc đạo, vì thay đổi trạng thái cuộc sống của mình mà đi theo nhiều người đàn ông khác nhau, cô ham hư vinh, tôn thờ những ngày tháng ngập trong vàng son, sự xuất hiện của anh Khoan đã thay đổi vận mạng của cô, nhưng lại đưa cô tới bên người Quách Bách Vĩ.

Cô nghĩ dù có cho cô một trăm lần cơ hội gặp Quách Bách Vĩ, cô vẫn sẽ nghĩa vô phần cố yêu Quách Bách Vĩ, bởi vì Quách Bách Vĩ ấy là người khôi hài, đẹp trai, mê người, anh để cho cô hiểu niềm vui thú của một người phụ nữ, cũng hiểu làm một người phụ nữ được đàn ông tỉ mỉ che chở là hạnh phúc dường nào, cô chưa bao giờ từng vì yêu thương Quách Bách Vĩ mà hối hận, hiện tại cũng không, chẳng qua hiện tại cô đối với anh Khoan có đau lòng, cô nguyện ý dùng tất cả những gì cô có để đền bù. Nghĩ tới đây Mễ Tiệp từ từ tỉnh táo lại, cô lấy mu bàn tay dùng sức lau nước mắt trên gương mặt, cúi đầu vuốt phẳng váy, thong thả bước đến trước ghế ngồi xuống, không tệ, coi như cô kích động hay đau lòng đi nữa cũng vô ích, sự tình đã muốn xảy ra thì phải dừng cảm đối mặt, coi như cô sợ đến muốn chết thì việc nên tới vẫn sẽ tới. Cô dùng sức hít một hơi thật sâu, bắt đầu nín thở nghe tất cả tiếng vang bên ngoài.

Cuối cùng Đức thúc cũng mở miệng, chậm rãi nói: “A Khoan, từ biệt mấy năm, ở bên ngoài chịu khổ thật nhiều chứ? Nhìn cậu một chút đi, tuổi còn trẻ đã có tóc bạc rồi.” Nghe một chút cũng không giống như hai bang phái sắp sửa chém giết máu chảy thành sông, giống như là khi nói xấu việc nhà.

“Ha ha, nhiều năm ở bên ngoài trời giạt khắp nơi như vậy, khổ chứ sao lại không khổ, may nhờ có rất nhiều bạn bè nguyện ý nâng đỡ một phen, nếu không làm sao còn có mạng về gặp Đức thúc ngài đây.”

“Ha ha, cậu rất may mắn có bạn bè nguyện ý giúp cậu, những người chúng ta có thể kết giao bạn bè này không nhiều lắm.”

“Không tệ, những người bạn bè này của chúng ta mặc dù không nhiều, nhưng là cừu địch cũng không ít.”

“Đúng vậy a, cho nên chúng ta phải cẩn thận, đừng để bị người khác bán còn không biết.”

“Đức thúc, xưa nay A Khoan tôi làm việc thích đi thẳng vào vấn đề, hôm nay có thể may mắn gặp được ngài, ngược lại tôi thật ra có chuyện muốn xin ngài giờ cao đánh khẽ.”

“Tôi lại muốn nghe một chút, là chuyện gì?”

“Tôi ở trong hắc đạo lăn lộn đây, có một quy củ bất thành văn là họa không bằng vợ con, hôm nay người phụ nữ của A Khoan tôi bị ngài cho thủ hạ cướp đi, tôi nghĩ, như thế nào cũng không nên dùng phụ nữ để trút giận, ngài nói đúng không?”

Phó Kính Đường từ lúc anh Khoan vừa tiến đến vẫn không nói lời nào lúc này đột nhiên mở miệng: “Anh Khoan, đây chính là anh không hiểu rõ nơi này của Đức thúc rồi, Đức thúc thế nhưng rất tốt bụng a, ngài ấy biết anh Khoan bình sinh hận nhất những thứ vô tình vô nghĩa kia, chuyện Cường Tử chúng tôi đã giúp anh giải quyết, này đủ để chứng minh thành ý của chúng tôi, về phần người phụ nữ kia, ha ha, ở trên hắc đạo cái này cũng không phải là bí mật gì, người phụ nữ kia mặt thế nhưng thật là tốt, trước kia cho anh Khoan bảo bọc, hiện tại có cục trưởng công an Quách Bách Vĩ quan tâm, thật đúng là tốt số, a ha ha. . . . .”

Mễ Tiệp nghe đến đó tâm lại bắt đầu néo thành một đoàn, cái tên Phó Kính Đường này quả nhiên ác độc, đối với phụ nữ còn xúi giục, hai ba câu nói là có thể kéo tới danh hiệu Quách Bách Vĩ rồi, Mễ Tiệp khẩn trương nghe anh Khoan không đợi Phó Kính Đường cười xong lập tức mở miệng nói: “Ông chủ của Tự Anh Đường và Tiểu Đào Hội gặp gỡ, có phần nói chuyện của anh sao? Anh có thân phận gì?” Cũng là câu nói đầu tiên ghen Phó Kính Đường gần chết, cũng hóa giải cái đề tài vừa nhạy cảm lại lúng túng này.

Lại nghe Đức thúc chậm rãi nói: “A Khoan, tuy lời nói của Kính Đường không dễ nghe, nhưng cũng là thật tình. . . . .”

“Đức thúc, để ngài chê cười, cho dù người phụ nữ Mễ Tiệp kia làm chuyện gì để cho các anh em oán giận, cuối cùng cũng là việc nhà của A Khoan tôi, xử trí như thế nào vẫn là do tôi định đoạt, ngài lại giam giữ không thả người, hắc hắc, có chút không nói được, cũng không hợp quy củ đúng không?”

“Ha ha ha, A Khoan, Kính Đường chỉ là trước mời Mễ tiểu thư tới làm khách, cũng không có ý tứ gì khác, tôi là lão già thô kệch, cũng nói câu văn vè nho nhã, cái này gọi là cái gì thả con tép, a ha ha. . . . . Kính Đường, còn không mời Mễ tiểu thư ra ngoài?”

Sau khi Mễ Tiệp nghe tiếng vỗ tay “Ba ba”, cửa nhỏ trước mặt đột nhiên bị người mở ra, cho dù tim cô đập dữ dội, nhưng vẫn chậm chạp đứng lên, từ từ đi ra ngoài, đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đến lượt cô ra sân.

Trên cái bàn tròn trước mặt chỉ có anh Khoan và Đức thúc ngồi, những người khác phân làm hai bên đứng ở sau lưng lão đại của mình, thời điểm anh Khoan nghiêng đầu nhìn thấy Mễ Tiệp, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ là dùng cặp mắt đen sâu không thấy đáy kia khóa Mễ Tiệp lại thật chặt, mà Mễ Tiệp nhìn anh Khoan nhiều năm không gặp, trên sống mũi giống như bị người bị đánh một trận một quyền, vừa đau vừa nhức, nước mắt nóng rát bắt đầu xông ra hốc mắt, nhưng cô vẫn là từ từ đi từng bước một tới bên cạnh anh Khoan đang ngồi vững như bàn thạch.

Gian phòng này rất lớn, nhưng khoảng cách từ phòng nhỏ đến bàn tròn cũng không xa, mà Mễ Tiệp lại cho rằng mình dùng thời gian cả đời để đi hết vài

bước đường này, người trước mắt là anh Khoan sao? Sao lại gầy như vậy? Gương mặt đen kịt đã lõm xuống, vết sẹo dừ tợn kéo dài từ trán đến khoeo mắt, còn nữa, đầu tóc kia không biết bao lâu không để ý tới chân tóc thì đã bạc trắng, trên khuôn mặt tiêu tụy chỉ có cặp mắt là vẫn lấp lánh có hồn giống như trước kia, nhưng đây là cái người thất thường luôn nhẵn nại đối với mình đó sao? Thế nào thấy vừa xa lạ lại quen thuộc? Mẽ Tiệp từ từ chuyển bước, đôi mắt đắm lệ mê ly nghen ngào ra tiếng, thật ra thì cô rất muốn gọi một tiếng “Anh Khoan”, nhưng cô chỉ có thể động đậy khoeo mỗi ngay cả một câu nói cũng nói không ra.

“Ha ha ha. . . . .” Tiếng cười làm cho người ta nghe cũng không vui vẻ vang lên, là Phó Kính Đường, hẩn đứng ở bên người Đức thúc hơi híp mắt lại nhìn anh Khoan nói: “Anh Khoan, anh nhìn xem, chúng tôi cỡ nào có thành ý a, biết anh nhất định rất muốn gặp Mẽ Tiệp thư, cho nên lập tức mời cô ấy tới, xem một chút, à? Châu về Hợp Phố, không tốn hao chút nào, thứ anh muốn chúng tôi đã chuẩn bị tốt lắm, vậy thứ chúng tôi muốn, anh chừng nào thì thực hiện?”

Nhưng anh Khoan cũng không để ý đến hẩn, không nghe thấy giống như phải nhìn Mẽ Tiệp đi tới, cho đến khi Mẽ Tiệp ngồi xuống bên cạnh anh ta lúc này mới nghiêng đầu đi, nhìn chằm chằm Phó Kính Đường một hồi lâu, đột nhiên cười một cái nói: “Ông chủ Phó, sao anh còn vội hơn tôi rồi? Anh bày thiên la địa võng không phải chính là chờ đợi ngày này sao, hiện tại tôi như anh muốn tự động nhảy vào cái hố anh đã đào xong, tôi đây làm con mồi cũng không vội, anh làm thợ săn thì vội cái gì? Chẳng lẽ còn sợ tôi chấp cánh bay hay sao?”

“Ha ha ha. . . . .” Lần này cười ngược lại là Đức thúc, ông ta như cũ lấy tay vuốt cái bụng bởi vì ăn quá tốt mà lồi lên kia nói: “A Khoan a, vốn hai bang hội chúng ta ở thành phố A chia đều thiên hạ, nhưng do hiểu lầm trước kia mà đưa đến cục diện hôm nay, hôm nay Tiểu Dao Hội rất có thành ý muốn cùng cậu hợp tác, chỉ cần cậu trả lại gì đó cho Tiểu Dao Hội, tất cả tự nhiên đều có thể thương lượng.”

“Đức thúc, nếu ngài đã nói A Khoan tôi tự nhiên không dám không nghe, nhưng là, tôi còn có một việc chưa giải quyết, ngài có thể cho tôi một chút thời gian để cho tôi giải quyết xong hay không, chúng ta lại bàn chuyện khác?”

“Hả? Cậu phải giải quyết chuyện gì? Phải cần bao nhiêu thời gian?”

“Đức thúc, ngài cũng biết, hiện tại tôi thân mang án tử, trở về một lần không dễ dàng, để cho A Khoan tôi chặt vật như vậy, trừ nguyên nhân bên ngoài, không nói đối ngài cũng không sợ ngài chê cười, bên cạnh tôi có nội quỷ, hôm nay ngài đừng ngại xem diễn một chút, xem tôi học Chung Quỷ bắt quỷ như thế nào.”

Đức thúc do dự một chút nhưng vẫn nói: “Ha ha, A Khoan cậu yên tâm, tôi bình sinh hận nhất chính là tiểu nhân bán đứng anh em, hôm nay tôi để cho cậu tiếp tục bắt người, cho dù ai cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa này một bước!” Đức thúc nói xong nháy mắt một cái, bọn đàn em sau lưng ông ta lập tức hai người một tổ chia ra canh giữ ở mỗi cửa sổ cạnh cửa trong phòng, nghiêm ty canh giữ.

Anh Khoan hai tay ôm quyền đối với Đức thúc bái lạy nói: “Như vậy A Khoan ngược lại đa tạ Đức thúc thành toàn. . . . .”

Anh Khoan đứng lên, giống như tản bộ đi vòng qua sau lưng Mẽ Tiệp, đứng lại, sau đó đôi bàn tay gầy gò, khô ráo, ổn định kia chợt nhẹ nhàng rơi vào hai bờ vai Mẽ Tiệp, thậm chí vô nhẹ nhẹ, Mẽ Tiệp lại đột nhiên bị sợ đến cả người run một cái, ngồi thẳng người ngay cả một cử động cũng không dám, bên tai nghe anh Khoan nói: “Mọi người đều biết nhiều năm trước tôi là vì cái gì mà rời đi, nguyên nhân ở trong tôi không nói nhiều mọi người cũng đều biết, là bởi vì bên trong Tự Anh Đường có người tự mình buôn bán với Tiểu Dao Hội, v mà tụt vào trong địa bàn của tôi, mọi người đều biết A Khoan tôi cái gì cũng làm, chỉ có một thứ không động vào, đó chính là ma túy, người nào to gan như vậy cho dù mấy năm này tôi không quản chuyện trong bang hội, nhưng tôi vẫn muốn điều tra rõ ràng, có công mài sắt, có ngày nên kim, hôm nay cuối cùng có manh mối.”

Phó Kính Đường cười lạnh, Đức thúc lại nhíu mày.

“Đức thúc, giống như ngài từng nói, tôi ngồi ở vị trí này, phải thật cẩn thận, nếu không chưa biết chừng ngày nào đó lập tức bị người bán, đời này A Khoan tôi thất bại nhất chính là tin tưởng anh em của mình, luôn cho rằng làm anh em phải có phúc cùng hưởng, tôi mời anh một thước anh không phải nên mời tôi một trượng sao? Ha ha, nào biết lòng người khó dò, cũng không ai biết người nào đang suy nghĩ gì, tôi tự nhận không phụ lòng anh em, cho tới bây giờ tiền tài hay cái gì cũng không keo kiệt, trừ người phụ nữ của mình ra, cái gì cũng với anh em cùng nhau hưởng, đáng tiếc, tôi quên còn có một thứ đó là không thể hưởng cùng anh em.”

Đức thúc đã cảm thấy hứng thú hỏi tới: “Hả? Thứ gì?”

Anh Khoan nâng cằm lên nhẹ nhàng cười một cái nói: “Đương nhiên là quyền lực lão đại.”

Không tệ, phụ nữ cả đời theo đuổi chính là tiền bạc, được người hâm mộ ghen tỵ, còn có chính là như thế nào để cho chính mình thanh xuân bất lão, đàn ông theo đuổi trừ tiền bạc ra đơn giản đúng là danh lợi địa vị vinh dự tối cao, ai không hi vọng chính mình là nhất ngôn cửu đỉnh được người vây quanh như sao quanh trăng sáng? Lại có ai hi vọng mình vĩnh viễn chỉ có thể nghe theo người khác chỉ huy nhìn sắc mặt người khác sống qua ngày? Có bóc lột thì có tạo phản, có áp bức thì có cách mạng, vật cực tất phản, đây là định luật vững như thép, Đức thúc đã hơi nhíu lông mày như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu một cái hỏi: “Vậy cậu có thể tìm ra ai là nội quỷ rồi hả ?”

Anh Khoan vẫn là cười ha hả nói: “Đức thúc, A Khoan có một yêu cầu quá đáng.”

“Cậu nói đi.”

“A Khoan cả gan hướng ngài mượn một vật.”

“Vật gì?”

“Vũ khí, súng, chùy thủ cái gì đều được, hôm nay tôi muốn chính tay đâm tên phản đồ này.”

“..... Kính Đường?”

“Đại ca, vậy làm sao có thể.....”

Đức thúc dĩ nhiên đoán chắc anh Khoan coi như thật sự mọc cánh thì hôm nay cũng là có chạy đằng trời, nhíu mày bất mãn nhìn Phó Kính Đường một chút: “Tôi bảo cậu đưa thì đưa, nói nhảm nhiều như vậy!”

“..... Dạ, đại ca.” Phó Kính Đường thẳng người lên lo lắng nhìn chăm chăm anh Khoan, âm thầm cắn răng, lòng không phục từ hông mình lấy ra một thanh súng giảm thanh tự động luôn mang theo bên người, ném về phía anh Khoan đang cười híp mắt.

Anh Khoan giơ tay lên một phen bắt được, cúi đầu nhìn, lấy tay vuốt thân súng làm bầm nói: “Ha ha, Tiểu Dao Hội quả nhiên xưa không bằng nay, nga cả Lão Mỹ gia hóa cũng đem ra hết, Sa Mạc Chi Ưng a, ông chủ Phó quả nhiên lợi hại, súng này không dễ mua giá tiền tự nhiên cũng không thấp chứ? Giống như chúng tôi, đến bây giờ vẫn dùng quốc sản 92, ha ha.”

Mồ hôi trên đầu Mễ Tiếp đã rơi như mưa, ngoài cửa sổ đột nhiên vang một tiếng sấm làm tia chớp chợt lóe lên, tất cả mọi người bên trong nhà đều cảm thấy khẩn trương khác thường, Mễ Tiếp lặng lẽ liếc mắt nhìn Phó Kính Đường, giờ phút này hắn đã xanh mặt tím唇, sắc mặt ở dưới ánh đèn càng thêm trắng bệch như tờ giấy, cặp mắt cá chết sắp lòi ra khỏi hốc mắt kia đang hung hăng nhìn chăm chăm anh Khoan, Mễ Tiếp vội vàng dời ánh mắt tới trên mặt bàn đầy thịt heo, Mễ Tiếp rất đói bụng, mà ban đầu thịt heo xào lăn vốn là rất thơm, nhưng Mễ Tiếp nhìn màu sắc tương đỏ này lại đột nhiên buồn nôn, bởi vì cô đã nghe anh Khoan sờ chót an toàn, nhẹ nhàng “Pằng” một tiếng, nghe vào trong tai còn rõ ràng hơn tiếng sấm ngoài cửa sổ.

Anh Khoan rời khỏi bên người Mễ Tiếp, đi tới trước mặt một đám anh em phía sau anh ta, vừa nhìn chăm chăm từng anh em đã cùng anh ta vào sinh ra tử vừa nói: “Thế nào? Thật chẳng lẽ muốn tao bắt mày tới? Tao cho mày một cơ hội, tự mình bước ra, tao bảo đảm chỉ đánh gãy cặp chân của mày, lưu lại cho mày một cái mệnh tàn, nếu không, tao sẽ để cho mày sống không bằng chết!”

Không có ai đứng ra, mỗi người đều trấn tĩnh như bàn thạch.

Phó Kính Đường không nhịn được lại bắt đầu cười lạnh, hắn ngược lại muốn nhìn một chút cái anh Khoan này còn có thể giở trò gì. Mà Đức thúc đã không nhịn được mở miệng nói: “Đi ra đi, Đức thúc tôi làm chủ cho cậu, nếu như A Khoan thay đổi chủ ý tôi là người đầu tiên không đồng ý.”

Trong lòng bàn tay và sau lưng Mễ Tiếp tất cả đều là mồ hôi lạnh, cô có thể cảm giác ở ngực bị mồ hôi từ từ chảy vào trong nội y của cô.

Mà anh Khoan đã bắt đầu nói: “Hiện tại tao đếm tới ba, nếu như mày không nắm chặt cơ hội khó có được này, cũng đừng trách tao o làm đại ca không nói tình nghĩa.”

Vẫn không có ai động.

“Một.”

Tâm của Mễ Tiếp chợt giống như nai con sắp chết một dạng vội vàng giãy giụa nhảy lên, không biết một cơn gió lạnh từ nơi nào chợt thổi qua gáy, kích thích cô đột nhiên nổi da gà khắp người.

“Hai.”

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, gắt gao nhìn chăm chăm tay anh Khoan từ từ xẹt qua đỉnh đầu mấy người, không biết anh ta muốn dừng ở nơi nào.

“Ba.”

Giờ phút này ngay cả Đức thúc cũng khẩn trương, ông ta cũng giống mọi người mắt không chớp nhìn anh Khoan chăm chăm.

Anh Khoan đùa giỡn buông súng xuống, nhìn anh em mình sắc mặt trắng bệch lại có thể bắt đầu cười hắc hắc, Đức thúc đã không nhịn được kỳ quái vừa định đặt câu hỏi, lại thấy anh Khoan đột nhiên giơ súng trong tay lên quay người lại chỉ vào Thạch Lỗi đang khẽ cười khoan thai tự đắc.

Lần này ngay cả Phó Kính Đường giao hoạt cũng ngưng ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 54

Mọi người trong hắc đạo đều rõ ràng dưới tay anh Khoan của Tụ Anh Đường có hai viên ái tướng, một là chuyên vì anh Khoan bắt tiền để ra tiền “Tiểu Diện Hồ” Thạch Lỗi, một người khác chính là hồ tướng can đảm trời sinh tính ham bài bạc người tặng ngoại hiệu “Thấy tiền sáng mắt” Ma Cửu. Ma Cửu

là người mặt rỗ, râu quai nón thô dài, trừ lệ khí khắp người người này còn chuyên thích gây chuyện thị phi, tất cả tranh cãi bên ngoài của anh Khoan đều do hắn giải quyết, hai người bọn họ và anh Khoan từng vào sinh ra tử, uống máu ăn thề kết làm anh em, vẫn đối với anh Khoan trung thành tận tâm, phải nói trong hai người này có một người quay lại phản bội thì cũng thật là làm kinh sợ tất cả mọi người.

Tên họ ly Phó Kính Đường hồ nghi nhìn anh Khoan chĩa súng về phía Thạch Lỗi, Đức thúc đã từ trong ghế ngồi đứng thẳng lên nhìn chăm chăm anh Khoan nói: “Mẹ nó, Thạch Lỗi? Không nhầm chứ?” Ngay cả ông ta cũng không tin.

Mề Tiệp thông suốt nghiêng đầu tròn to hai mắt nhìn Thạch Lỗi, người đàn ông trước kia luôn thân thiết nói đùa với cô này lại có thể bán đứng anh Khoan?

Bộ mặt cười thân thiết của Thạch Lỗi cứng lại, trên trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, gương mặt trắng bạch nghiêm lại run rẩy nói với anh Khoan: “Đại, đại ca, anh không phải là nói đùa chứ.”

“Tao giống như đùa giỡn hay sao?” Anh Khoan nhìn chăm chăm ánh mắt của Thạch Lỗi từ từ nói: “Ở trong Tụ Anh Đường, mày đứng hàng lão Nhị, thử hỏi nếu như mà tao - người đại ca này chết rồi, đối với người nào có lợi nhất? Người nào giành được nhiều nhất?”

Đương nhiên là Thạch Lỗi rồi, còn phải hỏi? Không có người làm lão Đại, lão Nhị dĩ nhiên là nhận hết ca tụng tốt nhất của mọi người, lần này Đức thúc chột hiệu gạt đầu, Phó Kính Đường vẫn là một bộ mặt xem kịch vui, lấy tính tình đa nghi của hắn vẫn là không dám có bất kỳ buông lỏng đề phòng nào.

Thạch Lỗi đã ngây người như phỗng, mặt xám như tro tàn, hai cái tay xuôi ở bên người bắt đầu run rẩy, nhưng hắn cũng chỉ có thể run rẩy ngay cả một câu cũng nói không ra.

Trong mắt Anh Khoan chợt hiện lo lắng, lạnh lùng quát một tiếng: “Các người còn đứng ở trong đó làm gì? Bắt hắn cho tôi, trói lại trước tiên chặt đứt hai cái tay!”

Anh Khoan vừa dứt lời chỉ thấy bên cạnh đột nhiên vọt ra một người, lướt qua người anh Khoan lập tức tiến lên động thủ, ai ngờ có người nhanh hơn hắn, trong nháy mắt anh Khoan giơ tay một cái, tay phải cầm súng tay trái cũng đã đặt tại trên cổ sau gáy người nọ dùng sức một cái, lại có thể lập tức đè mặt hắn xuống ngay trên bàn tròn, khẩu súng chĩa vào trên trán hắn, Mề Tiệp kêu khẽ một tiếng lại vội vàng che miệng, nghẹn ngào khóc lên, cô đã thấy rõ ràng người đột nhiên bị đè trên bàn hắn là Ma Cửu.

Đức thúc cả kinh “Hô” đứng dậy thất thanh hỏi “A Khoan, cậu đang làm cái gì vậy?”

Phó Kính Đường cũng là vẻ mặt mê hoặc nhìn chăm chăm anh Khoan.

Mà anh Khoan đã lạnh lùng cười dùng súng giảm thanh chỉ chỉ vào ót Ma Cửu nói: “Lão Tam, mày cũng quá nóng lòng rồi, anh dạy mày một câu nói, dục tốc bất đạt, nếu đã có người thay mày chịu tiếng xấu, sao mày không thể an an tâm tâm nhìn tao trước hết giết Thạch Lỗi đã, như vậy không phải mày càng an toàn hơn sao?”

Mỗi người đều kinh hãi nhìn anh Khoan chơi một vỏ như vậy, mà Ma Cửu bị đặt trên bàn âm thanh đã có chút run rẩy: “Mày làm sao biết?”

Hiện tại nghe hắn hỏi như vậy thì trong lòng mỗi người đều biết rồi, phản đồ quả nhiên là Ma Cửu, thì ra chính là hắn một lòng muốn hại chết anh Khoan, anh Khoan dùng súng gõ đầu của hắn nói: “Vốn tao còn không hoài nghi mày, nhưng thật sự mày quá nóng lòng muốn Thạch Lỗi chết, tao một mực kỳ quái, kể từ sau khi tao đi buôn bán của Tụ Anh Đường càng ngày càng tệ, mày lại mê đánh bạc thành tính, vĩnh viễn thua so với thắng càng nhiều hơn, nhưng sao mày lại luôn có tiền đây? Chẳng những đưa cho mấy người tình nhỏ của mày mua biệt thự, mua xe nổi tiếng, lại còn đầu tư hơn một ngàn vạn vào nhà đất, mày nói một chút, tiền này của mày là từ đâu mà tới?”

Phó Kính Đường đã dựng lỗ tai lên đưa ánh mắt chăm chú vào trên người Ma Cửu, lại nghe anh Khoan tiếp tục nói: “Còn nữa, mày chẳng những chỉ điểm Cường Tử hợp tác buôn bán ma túy với Tiểu Đào Hội, lại còn chia rẽ tình cảm của hai bang hội, chỗ ma túy của Tiểu Đào Hội kia cuối cùng là ai cướp? Khoản tiền kia lại đi nơi nào? Lần trước cùng ông chủ Phó đàm phán mày phí hết tâm tư khiêu khích tao cùng với ông chủ Phó hung ác đấu, Ma Cửu mày cao tay a, đen ăn đen lại có thể bôi xuống đầu A Khoan tao, thật coi tao là ngốc không!”

Vốn Mề Tiệp bị loại trường hợp này làm cả kinh tay chân luống cuống, bị sợ đến không dám cử động, nhưng nghe anh Khoan nói càng thêm cả kinh “Hô” đứng lên, động tác lớn đến ngay cả đĩa trên bàn cũng rơi, khoản tiền kia rõ ràng được Tiểu Hồng nộp vào trong tay mình. . . . . Anh Khoan lại đột nhiên nghiêng đầu lại hung tợn nhìn chăm chăm cô, bộ mặt âm ngoan quát lên: “Còn chưa có đến phiên thu thập cô đâu, ngồi xuống!”

Phó Kính Đường bên này vừa nghe lại hận nghiêng răng, nghĩ thầm, có thể để cho tao bắt được mày, vì chỗ ma túy này hắn không biết tốn bao nhiêu hơi sức để dẹp yên những nhóm người ác độc bên ngoài kia, mấy năm nay tiền Tiểu Đào Hội kiếm được toàn bộ nộp cho những thứ ma đầu ăn tươi nuốt sống giết người không chớp mắt kia rồi, vì chuyện này còn thiếu chút nữa mất nguồn hàng, vừa nghĩ đến đây lại thấy Đức thúc lập tức nhảy dựng lên, xông tới một phát bắt được tóc Ma Cửu, một mặt hung ác đập vào trên bàn, một mặt gần như là thê lương kêu: “Mẹ kiếp thằng nhóc này, tiền của ông đây mày cũng dám nuốt! Đưa tiền của ông đây!”

Phó Kính Đường vừa định đưa tay sờ cây thương dự bị trong ngực, tình thế trước mắt lại xuất hiện đột biến, trong lúc đó Ma Cửu vốn bị đặt không thể nhúc nhích ở trên bàn, còn có Thạch Lỗi ngây ngốc sững sờ đột nhiên chuyển động nhanh như thỏ, động tác nhanh chóng để cho hắn không làm được bất kỳ phản ứng nào đã thấy Đức thúc bị hai người kia kiềm chế rồi, giống như hai con bạch tuộc quấn thật chặt ở trên người Đức thúc mập lùn, hơn nữa mỗi người một khẩu súng, đè ở trên đầu nửa trọc của Đức thúc, Phó Kính Đường đột nhiên hiểu mình đã rơi vào bẫy của anh Khoan, lần này chỉ hận căn răng nghiêng lợi cũng không dám có động tác gì, bởi vì thanh súng trong tay anh Khoan kia vốn để ở đầu Ma Cửu giờ phút này đang vững vàng nhắm vào chính hắn.

“Anh Khoan, thật đúng là thủ đoạn a.” Giọng Phó Kính Đường căm hận: “Lại có thể an bài người đến bên cạnh tao rồi.” Hắn tự nhiên hiểu bị khám người nhưng vẫn có thể mang vũ khí vào là chuyện gì đã xảy ra rồi.

“Hắc hắc he he, nói rất hay, so chiêu với ông chủ Phó tôi như thế nào dám khinh thường, không an bài thật tốt một chút làm sao dám tới gặp anh đây.” Anh Khoan dùng một cái tay khác nhắc Mễ Tiệp đã ngây ngốc, kéo cô đến sau mình nói: “Hiện tại để cho người của anh bỏ súng xuống, chờ chúng tôi an toàn tôi sẽ để chỗ hàng kia còn có Đức thúc Châu về Hợp Phố, như thế nào?”

Đức thúc đã quá già rồi, ông ta cũng giống như tất cả lão già bình thường khác đã sớm không còn khí phách lúc còn trẻ, giờ phút này rất sợ Phó Kính Đường không đồng ý mà hại mình, vội vàng run rẩy nói: “Tôi đồng ý, tôi đồng ý.”

Phó Kính Đường quả thật vô cùng hận Đức thúc, rống: “Cái đồ con lợn ngu ngốc!”

Quả thật Đức thúc không thể tin vào tai của mình, ông ta ngây ngốc nhìn chằm chằm Phó Kính Đường, thở hổn hển nói: “Kệ mẹ mày, dám mang mạng của ông đây ra đùa giỡn? Tất cả súng đều để xuống cho ông!”

Thạch Lỗi đã khôi phục khuôn mặt tươi cười thân thiết, hắn dùng súng trong tay gõ một nhát lên cái đầu ngốc của Đức thúc nói: “Không phải ông kệ mẹ hắn, là hắn chơi bà xã của ông, ông là con rùa già còn không biết thăng nhóc này chẳng những muốn trộm chỗ ngồi của ông, còn trộm vợ của ông.”

Lần này chẳng những mặt của Đức thúc thành màu đỏ tía, ngay cả mặt của Phó Kính Đường xem ra cũng giống như gan heo rồi, hắn hận hận “Phỉ” một cái, căm tức nói: “Con tôi gọi ông là cha tiện nghi cho ông nhiều năm như vậy, ông cũng đủ vốn rồi.”

Lúc này mọi người coi như là đã hiểu toàn bộ, thì ra là Bảo gia lại là nghiệt chủng do Phó Kính Đường và em họ loạn luân mà có, Đức thúc vài chục năm nay bị cấm sùng, chỉ thấy cả người Đức thúc run rẩy muốn nhảy dựng lên, tức miệng mắng to: “Tao chửi tổ tông Phó Kính Đường nhà mày, hôm nay ông liều mạng với mày!”

Ông ta vừa dứt lời chỉ thấy cửa chính gian phòng đột nhiên bị người đẩy ra, anh Khoan lập tức quay lại đầu súng nhắm ngay người tới, lại thấy tiến vào hẳn là tiểu ngu ngốc Bảo gia, chỉ thấy trong tay cậu ta cầm một cây giống như pháo đốt lớn, bộ mặt bị người đánh đến khối xanh khối tím, nhưng tuyệt không ảnh hưởng cậu ta vui mừng bùng bùng, cậu ta vừa đốt pháo vừa vui mừng nói: “Cha à, có người cho con cái này nói cha thích, cha có thích hay không hả?” Nói xong pháo đã bị đốt, lại toát ra một cỗ khói dày đặc, Bảo gia bị sợ đến vội vàng buông tay, trong miệng lầm bầm: “Ôi mẹ nó, pháo lép?” Nói xong mới ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy anh Khoan chìa súng về phía cậu ta thì bị sợ đến ôm đầu hú lên quái dị: “Wow, súng!” Như một làn khói lao ra cửa “Loảng xoảng” đóng sầm cửa ại.

Mọi người khắp phòng bị tên dờ hơi này kích thích sùng sốt một chút, chờ tỉnh táo lại phát hiện cả phòng đều là khói dày đặc, chỉ lát nữa là phải không nhìn thấy gì, giờ mới hiểu được thứ Bảo gia đốt lại là một viên đạn khói.

Lúc này toàn bộ đều hỗn loạn, thừa dịp này Phó Kính Đường một phen lấy ra súng trong ngực nhắm vào anh Khoan chính là “cách cách cách” một băng đạn, anh Khoan còn hung ác hơn so với hắn, cái khó ló cái khôn kéo Đức thúc qua ngăn ở trước người, Đức thúc đáng thương mới vừa bị thủ hạ tặng một nón xanh, lần này lại bị người coi là tầm chắn, tức giận còn chưa kịp tiêu đã đã lập tức đi cực lạc rồi.

Phó Kính Đường cũng không cần vội vàng nổ súng, cho dù là ai cũng không nhìn thấy người nào, cũng không quân có phải người mình hay không, cảm súng bắt đầu giống như đốt pháo bắt đầu lung tung nổ súng, khắp nơi đều là bắn tía “Cách cách cách”, trong không khí lập tức tràn đầy mùi lưu huỳnh nóng rực, Mễ Tiệp chưa từng gặp qua chuyện này, bị sợ đến hét lên một tiếng lại bị anh Khoan đột nhiên che miệng dùng sức đè cô ở trên đất, trên đỉnh đầu lập tức có một hàng băng đạn xé gió ghim vào trên vách tường sau lưng. Anh Khoan nằm ở bên tai của cô dùng giọng nhỏ nhất nói: “Đừng lên tiếng!” May là Mễ Tiệp có ngu đi nữa cũng hiểu hiện tại địch ta chẳng phân biệt được, bất luận kẻ nào cũng có thể bởi vì một chút âm thanh mà bắn giết bọn họ, cô chỉ có thể chảy nước mắt run rẩy găt đầu một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Giờ phút này cả phòng lâm vào yên lặng, giống như không có người, nhưng Mễ Tiệp lại biết ẩn trong yên lặng là sát khí nặng nề, anh Khoan lại đột nhiên chậm rãi đứng lên, tay bịt miệng cô cũng chậm chậm buông ra, dựa theo trí nhớ bắt đầu thận trọng kéo cô đi tới phía cửa chính, thật không ngờ anh Khoan lại gan lớn dọa Mễ Tiệp bị sợ đến gần chết, cô trốn to hai mắt cũng không nhìn thấy bóng dáng của anh Khoan, chỉ có thể nắm thật chặt tay anh Khoan từng bước từng bước dời đi, biết anh Khoan lặng lẽ kéo nặng đến trước người cô mới biết trước mặt là một cánh cửa, anh Khoan dính vào phía sau cô ở bên tai cô giám thấp âm thanh nói: “Tôi đếm một hai ba em hãy mở cửa, phải chạy thật xa, đừng quay đầu lại.”

Mễ Tiệp chảy nước mắt lắc đầu một cái, càng nắm chặt anh Khoan hơn, anh Khoan lại thả tay của cô vào trên tay nắm cửa, bắt đầu nói: “Một, hai, ba, mở cửa!”

“Cùm cụp”, cửa theo tiếng mở ra, nhưng tiếng vang bình thường nghe nho nhỏ này lại dẫn phát bắn tía như mưa to gió lớn sau lưng, anh Khoan ngăn ở sau lưng Mễ Tiệp, Mễ Tiệp có thể rõ ràng cảm thấy thân thể anh Khoan đột nhiên chấn động rơi xuống, một giây kế tiếp cô đã bị một nguồn sức mạnh đẩy ra, “Nhanh, chạy mau!” Anh Khoan té xuống, một hàng đạn gào thét đánh nát thủy tinh trong hành lang, một lực hút nhanh chóng hút đi khói dày đặc bên trong cửa, trong phòng lại bắt đầu vang lên tiếng súng không ngừng nghỉ, Mễ Tiệp không biết lấy dũng khí từ đâu tới, từ trên mặt đất đứng dậy, gào khóc liều mạng kéo anh Khoan ra ngoài, đợi tới khi cô lòi được anh Khoan ra ngoài lại phát hiện anh Khoan máu me khắp người.

“Đừng lên à . . . . . Đừng lên đi anh Khoan!” Mễ Tiệp như người điên kéo thân thể mềm nhũn của anh Khoan, trong hành lang rộng rãi đều là vết máu của anh Khoan, cho đến khi Mễ Tiệp kéo anh Khoan tới trong một gian phòng, tìm được đồ chặn cửa, kéo tới một cái bàn để ở trên cửa, lại nhào tới lắc lắc anh Khoan kiểm chế gào khóc: “Anh Khoan, anh Khoan, anh tỉnh tỉnh a, anh Khoan. . . . .”

Anh Khoan cuối cùng tốn sức mở mắt nhìn Mễ Tiệp một chút, muốn giơ tay lên sờ vào mặt của Mễ Tiệp, Mễ Tiệp vội vàng kéo tay của anh ta qua chạm vào gương mặt đầy nước mắt của mình: “. . . . . Anh Khoan, anh Khoan. . . . . Đều là em hại anh, đều là em hại anh. . . . . Anh tại sao lại quay về a!”

Anh Khoan nỗ lực muốn cười một cái, há mồm lại khạc ra máu tươi, Mễ Tiệp lập tức dùng tay của mình lau, không dám dùng sức, khóc nói: “Nơi đó của anh không tốt? Đừng nói chuyện, đừng nói chuyện.”

“Không có, quan hệ, cô gái ngốc, nữa, nếu không nói sẽ không kịp nữa. . . . . Tôi...tôi không trách em, tôi chỉ là, tôi chỉ muốn . . . .” Anh Khoan nói một câu lại có càng nhiều máu hơn từ trong miệng tràn ra, Mễ Tiệp khóc lắc đầu phí công lấy tay lau, dùng vải lau, nhưng anh Khoan dùng hết hơi sức nói câu nói sau cùng: “. . . . . Tôi chỉ là, muốn, muốn nhìn em một chút. . . . .”

Anh Khoan mềm nhũn ở trong ngực Mễ Tiệp, Mễ Tiệp đột nhiên ngừng khóc, nhẹ nhàng lắc lắc anh Khoan đã nhắm mắt, nhẹ nhàng gọi: “Anh Khoan? Anh Khoan?”

Nhìn chân tóc có chút trắng, khuôn mặt đen kịt, hai mắt nhắm chặt, cái người đàn ông yêu thương mình này đã không thể dùng ánh mắt sùng ái nhìn mình rồi, Mễ Tiệp nhào tới trên người anh Khoan bắt đầu khóc thút thít, vị trí tình cảm với anh Khoan cho tới nay trong nháy mắt bộc phát, Mễ Tiệp hoàn toàn cũng không hiểu anh Khoan tại sao lại vì khoản tiền kia mà tàn nhẫn tranh đấu, mất mạng được tiền có ích lợi gì? Cô vẫn bảo quản khoản tiền kia, bởi vì anh Khoan nói tiền này là đợi ngày sau đông sơn tái khởi cần dùng, nhiều năm kiếp sống hắc đạo khiến anh Khoan không tin tưởng bất luận kẻ nào bên cạnh nữa, nhưng một người đàn ông chỉ có khi trước mặt người phụ nữ hân thích nhất mới có thể nói ra bí mật của hắn, anh Khoan cũng sợ số tiền lớn kia mang đến phiền toái cho Mễ Tiệp, cho nên anh ta lợi dụng Tiểu Hồng chia tiền làm nhiều phần dùng tên không giống nhau gửi vào ngân hàng ngầm, mà Mễ Tiệp tin tưởng Tiểu Hồng lại giao giấy tờ cho Tiểu Hồng, lấy danh nghĩa Tiểu Hồng gửi trong hòm sắt ở ngân hàng, nhưng vì số tiền kia, người đàn ông yêu cô phải bỏ mạng, cô cũng bị cuốn vào trong nước xoáy hung hiểm, có thể còn mạng sống hay không vẫn là không biết chắc, Mễ Tiệp khổ không nói ra được, ôm thân thể không hề ấm áp nữa của anh Khoan, trừ nước mắt ngay cả một chút hi vọng cũng mất.

Ngoài cửa truyền đến tiếng hô quát, tiếng bước chân, có người bắt đầu đập cửa, Mễ Tiệp thông suốt ngừng đầu nhìn chăm chăm cửa dần dần mở ra, ôm sát anh Khoan trong ngực, hàm răng của cô lập cập run lên, trong nội tâm hiểu rõ ràng, đòi nợ tới.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương kết

Mễ Tiệp nhìn chăm chăm cửa sắp bị mở ra, từ từ ôm sát anh Khoan trong ngực, tựa như muốn anh Khoan cho cô dừng khí, đáng tiếc người trong ngực đã sớm không còn hơi thở, ngay cả thân thể cũng đã dần dần lạnh đi, trong phòng nhỏ đột nhiên trở nên rất nóng bức, ngoài cửa sổ bị bịt kín truyền đến tiếng sấm ầm ầm, chính xác là một thời tiết giết người vớt xác rất tốt. lqđ

Mễ Tiệp bắt đầu chảy mồ hôi, trên trán từng giọt mồ hôi hột giống như con kiến bò dọc theo gương mặt của cô, trên cửa truyền đến âm thanh một vật nặng đập lên, giống như là nện ở tim của cô, trong tai cô rõ ràng nghe được hai hàm răng va chạm phát ra âm thanh “lộp cộp”, nhưng loại này rõ ràng càng làm cho cô khổ sở, cô cầu nguyện mình giờ phút này có thể ngất đi, nếu như tỉnh lại lần nữa phát hiện mình đã ở trong Địa ngục, đây chẳng phải là một loại giải thoát? Nhưng cố tình cô rất tỉnh táo, trong phòng ánh sáng cũng không tốt, Mễ Tiệp lại cúi đầu nhìn qua anh Khoan trong ngực, bên trên khóe môi còn có vết máu, cô lại giơ tay lên nắm lấy của mình lau sạch sẽ chút máu kia, dán sát mặt mình ở trên trán lạnh như băng của anh Khoan, nhắm mắt lại yên lặng chờ từ vòng hoặc là hành hạ tới.

Cô đã tuyệt vọng, mặc dù cô biết nơi này là một lò than bị bỏ hoang, nhưng không biết địa thế cụ thể của nơi này, đã không có người có thể giống như anh Khoan tới cứu cô, ngay cả Quách Bách Vĩ cũng không thể, anh rất có thể còn đang chờ, chờ tin dữ của cô.

Nghĩ đến Quách Bách Vĩ, Mễ Tiệp lại chảy nước mắt, thật tốt, cô nghĩ, vốn là cô vẫn cầu nguyện chỉ cần Quách Bách Vĩ thật tốt, muốn cô chết đi có đều nguyện ý, lại là một câu thành sấm, người đàn ông trong ngực vì yêu cô mà dâng mạng, mà cô lại vì yêu đàn ông mà tình nguyện đi tìm chết, anh Khoan vì cô mà chết vẫn làm cô kinh hồn bạt vía, châm chọc cỡ nào.

Cô còn ngờ khi còn bé, anh trai chị gái cũng cô lên trần trên chơi đùa, sau luôn là nhóm em trai em gái của cô, còn có cha Mễ rộng rãi muốn cô cút đi, tuổi thơ, chuyện cũ, ngay cả nghèo nàn leng keng vang lên ngày ấy bây giờ nhớ lại mới phát hiện đều là ngọt ngào như vậy, thì ra trước đây cô hạnh phúc như vậy, nhưng tại sao cố tình tới khi sắp phải chết cô mới phát hiện ra.

Cửa, cuối cùng cũng bị mở ra, cái bàn đèn ở phía sau cửa chẳng có tác dụng gì, theo cửa bị đá mở cái bàn đập vào một bên vách tường rít lên, ánh sáng từ cửa rọi vào, Mễ Tiệp giữ lại nước mắt nheo mắt lại.

Xong tới có bốn năm người, mỗi người trong tay đều có một thanh súng đen nhánh, đi tuốt ở đằng trước là Phó Kính Đường, hấn chẳng những máu me khắp người còn có khuôn mặt ác độc, hấn xông tới đẩy Mễ Tiệp ra bắt được cổ áo anh Khoan liêu mạng úp hiếp còn rống lên thảm thiết: “Mấy con mẹ nó mở mắt ra, hàng của ông đâu rồi, tiền đâu? Nói chuyện!”

Mễ Tiệp ngồi chồm hổm run lấy bầy, hiện tại cô bị sợ hãi chờ chết hành hạ, một lòng mau chóng muốn chết, như vậy còn có thể ít chịu tội một chút, cô khẽ cắn răng, chảy nước mắt nhẹ nhàng nói: “Anh ta không nói được nữa, anh ta đã chết.”

Phó Kính Đường giống như mới phát hiện sự tồn tại của cô, “Đông” bỏ lại thi thể anh Khoan, vung một cái tát vào Mễ Tiệp, nặng nề tát lên mặt Mễ Tiệp, trong miệng nắc: “Tiểu tiện nhân, tìm đường chết sao?” Nói xong nâng súng chĩa vào mi tâm của Mễ Tiệp, trên tay áo Phó Kính Đường mang theo máu tanh xộc vào trong lỗ mũi Mễ Tiệp, Mễ Tiệp nghe được một âm thanh “Khạc” nhẹ nhàng vang lên, cô hiểu chốt an toàn mở ra, đạn sẽ bắn ra

ngoài, từ từ nhắm mắt lại, lại có nhiều nước mắt và mồ hôi lạnh hơn chảy xuống, đột nhiên dạ dày co rút một hồi ghê tởm không cách nào át chế xông ra cổ họng, một tiếng “nôn” thiếu chút nữa ngay cả mặt cũng phun ra, cùng với một ngày một đêm cô chưa từng ăn một chút gì, cô trừ sợ hãi còn có đói bụng và mệt mỏi, loại hành hạ không phải người này để cho cô không có bất kỳ năng lực muốn sống nào, chỉ cầu Phó Kính Đường xem ở phần thưởng ông trời nhanh chóng nổ súng, có lúc, chết cũng là một loại giải thoát hạnh phúc.

Nhưng Phó Kính Đường cũng không như cô mong muốn, hấn chống súng vào mi tâm của Mễ Tiệp bức bách cô ngẩng đầu lên hung tợn hỏi “Chỗ hàng kia của tao đâu? Tiền đâu? Nói ra tạm tha cho mày một mạng.”

Mễ Tiệp giờ tay lên xoa xoa khoe môi, bình tĩnh nói: “Tôi không biết.” Nếu dù sao cũng chết, sao còn phải để cho hấn hài lòng?

Phó Kính Đường lại đánh thêm một bạt tai nữa, Mễ Tiệp đau đớn nằm trên mặt đất, một giây kế tiếp tóc bị người tóm được, bị ép buộc ngẩng đầu lên, cô chảy nước mắt há to miệng thở, bên tai nghe ra tiếng hít thở thô trọng của đàn ông, giọng hấn căm hận nói: “Con mẹ mày, tưởng ông là tử quỷ anh Khoan nên bầm thây vạn đoạn kia sao? Ông sẽ không thương hương tiếc ngọc như thế, bọn họ xem mày là miếng ngọc, tao nhò vào! Ông giết chết mày dễ dàng như bóp chết một con kiến, Lattice, họ Quách kia ngày ngày nhìn chăm chăm ông để cho ông có tiền cũng không thể kiếm, hôm nay sẽ lấy mày khai đao hà giận một chút!” Nói xong lòi tóc Mễ Tiệp xách cô lên như xách con gà con một dạng, một phen vút xuống trong phòng nói: “Các anh em, cái con điểm ranh này thiếu dạy dỗ, hôm nay chúng mày hãy dạy dỗ nó cho thật tốt.”

Những lời này của hấn nghe vào trong tai Mễ Tiệp giống như sấm sét giữa trời quang, Mễ Tiệp hoảng sợ muốn giãy giụa đứng dậy, trong ý niệm muốn chết của cô không bao gồm bị lăng nhục tới chết, đã có người cười gần tiền lên, không để ý cô vùng vẫy giãy chết lật quần áo của cô lên, mà cô liền chết đá đập lung tung hai chân đã bị người đàn ông dõ dè ở phía dưới, Mễ Tiệp gào khóc cao mặt của người kia, lại bị người hung hăng đánh một bạt tai làm cho cả người mất hết sức lực, hai tay của cô bị đặt ở đỉnh đầu trên mặt đất, đau đớn như róc xương mang đến kinh hãi khắp người.

Một loại hít thở không thông, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, tuyệt vọng, vô dụng ừn ừn kéo đến, vốn cô muốn cầu chết nhanh, đáng tiếc có lúc muốn lẳng lẳng chết đi thậm chí so lẳng lẳng còn sống còn khó khăn hơn, người đàn ông kia đã xé rách quần lót của cô, cũng bắt đầu cời quần ra, Mễ Tiệp nghe được tiếng vang khi đầu dây lưng va chạm với mặt đất, trong đầu của cô đột nhiên chột hiện lên gương mặt của Quách Bách Vĩ, cô bắt đầu đóng đưa thân thể như người điên không để cho người đàn ông trên người kia được như ý, lớn tiếng gào khóc. Quách Bách Vĩ Quách Bách Vĩ, anh đang ở đâu, sao anh không tới cứu em. . . . .

Sự điên cuồng của cô dẫn phát thú tính của người đàn ông kia, hấn ta cười gần dùng tính khí kiên nhẫn bắt đầu thanhhuang đụng chạm bấp dùi của cô, đang lúc Mễ Tiệp tuyệt vọng kêu tên tuổi Quách Bách Vĩ thì trong hành lang chột truyền đến một trận tiếng vang thủy tinh vỡ vụn, có người thét lên: “Có cảnh sát a, cảnh sát tới rồi, chạy mau đi. . . . .” Sau đó chính là tiếng chạy bộ đi xa.

Người đàn ông đột nhiên cứng đờ, ngừng lại động tác ở trên người Mễ Tiệp, mà đồng bọn của hấn ta đã bắt đầu hốt hoảng xông ra khỏi cửa phòng, ngay cả Phó Kính Đường cũng là “Thao” một tiếng tông cửa xông ra, người đàn ông kia nhanh chóng đứng dậy nhắc quần lên, ngay cả thất lưng cũng không cần nhặt hoảng hốt chạy trốn, dù hấn ta hung ác hơn nữa nhưng nghe hai chữ “Cảnh sát”, vẫn giống như Tôn Ngộ Không nghe thấy Kim Cô Chú, sợ muốn chết.

Mễ Tiệp cuối cùng tránh được một kiếp chảy nước mắt run tay nâng quần lót lên, lật người bò tới góc tường, nhưng đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng mèo kêu, cả kinh đến mức tê dại da đầu, cái này dĩ nhiên không phải thật sự là tiếng mèo kêu, cô núp ở góc tường, nhìn về phía cửa, lại nghe thấy một âm thanh thiếu niên lại nhỏ giọng nói: “Người tốt, ‘vùng oi mở ra!’”

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, lại lần nữa nhìn thấy Bảo gia đơn thuần đối với Mễ Tiệp mà nói nhất định chính là thiên sứ, cô ghen ngào nhỏ giọng nói: “Bảo gia? Là cậu sao?”

Ngoài cửa xuất hiện gương mặt cười hi hi, Bảo gia đưa một tay ra lắc lắc với cô nói: “Hi, người tốt, bại hoại bị tôi đánh chạy, ha ha.” Mễ Tiệp cắn môi khóc vụn tay với Bảo gia: “Mau tới, mau tới.”

Bảo gia như con thỏ nhỏ một dạng nhảy đến trước mặt Mễ Tiệp, cúi người xuống cười hi hi nói: “Bại hoại đều sợ cảnh sát, người tốt không sợ chúng ta cùng chơi?”

Mễ Tiệp mới vừa gật đầu một cái lại nghe thấy một hồi tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa, vẫn là Phó Kính Đường phát giác bị lừa đi mà quay lại, hấn vừa vào nhà nhìn thấy Bảo gia lập tức mở miệng mắng to: “Tiểu súc sinh, hôm nay ông đây không thể không đánh chết mày.” Nói xong lập tức một phen kéo lỗ tai Bảo gia đứng lên đánh, Bảo gia vẫn là một cây gai trong lòng hấn, hấn luôn không nghĩ ra, giống như hấn là một người đàn ông thông minh, khí phái vương giả, ngạo thị quần hùng, sao lại sinh ra một đứa con ngu ngốc như thế, đặc biệt là lúc nghe thấy Bảo gia gọi Đức thúc là “Cha”, mà người phụ nữ hấn yêu lại không thể không ngủ bên cạnh tên đầu heo kia, hấn vừa ghen ghét vừa bi ai, chỉ vì hấn thế nhưng khoogn bằng người, tất cả thuộc về hấn đều bị người khác chiếm đoạt, nhiều năm trăm phương ngàn kế đoạt quyền, chẳng những không thỏa mãn dã tâm của hấn, ngược lại để cho hấn oán trời trách đất, đứa con trai này nhìn như ngu ngốc nhưng khắp nơi cùng hấn đối nghịch, luôn dùng danh tiếng Đức thúc kích thích hấn, đổ ky, oán hận giống như là từng cây một chông mọc rề này mầm trong lòng hấn, hấn đem tất cả lửa giận lần lượt phát tiết ở trên người Bảo gia, sự tồn tại của Bảo gia vô cùng châm chọc thân kinh của hấn, không có lúc nào không nhắc nhở hấn làm người thất bại.

Mễ Tiệp kêu khê một tiếng muốn đứng dậy, Bảo gia đã bị Phó Kính Đường đập đánh cho nằm trên mặt đất, cậu ta gào khóc muốn thoát khỏi, bắt đắc dĩ lần này Phó Kính Đường hấn là quyết tâm muốn đánh cậu ta cho đến chết, hai tay của cậu ta lung tung lay qua lại trên mặt đất, lại đột nhiên mò tới cây súng mà người đàn ông lqđ muốn mạnh mẽ cưỡng gian Mễ Tiệp vút lại, thiếu niên chỉ vì không muốn bị đau đớn đến nỗi người thường không chịu nổi, gào khóc giờ súng lên nhắm mắt lại dè xuống chột an toàn lập tức bắn mấy phát!

Phó Kính Đường bị bắn trúng, mấy phát này toàn bộ bắn vào trên ngực của hấn, hấn tới chết cũng không thể tin được con hấn lại có thể cầm súng bắn chết hấn, thời điểm hấn ngã xuống mắt còn không nhắm lại, Bảo gia cũng là đã ngây ngốc, cậu ta không hề kêu khóc nữa, chỉ là lẩm bầm nói: “Tôi bắn súng rồi hả? Tôi giết người?”

Mẽ Tiệp bị đột biến này làm cả kinh quên mất sợ hãi, Bảo gia một phen hást súng ra bò về phía cô, trong miệng rít lên: “Tòì giết người rồi, tòi giết người rồi. . . . .”

Mẽ Tiệp ôm thân thể co rúm lại run rẩy của Bảo gia thật chặt nghẹn ngào nói: “Đừng nhìn, đừng nhìn.”

Bảo gia đột nhiên ngừng đầu nhìn Mẽ Tiệp nói: “Hắn là bại hoại? Hắn luôn đánh tôi, hắn là bại hoại, hắn là bại hoại!”

Mẽ Tiệp khóc gật đầu, Phó Kính Đường là cha ruột của cậu ta, nhưng cô không thể nói, không đành lòng nói cũng không muốn nói, số phận của Bảo gia đã quá khổ, cậu ta ngây ngốc ngờ ngác cái gì cũng không biết chẳng phải cũng là một loại giải thoát? Đây vốn chính là Phó Kính Đường tự mình trồng quả xấu.

Người đáng chết cũng đã chết đi, nên chảy máu cũng đều chảy hết, bên ngoài vẫn còn mưa, còn có sấm sét, tất cả yếu hèn tình thù ân oán bí mật đều trong nháy mắt này đột nhiên kết thúc, Mẽ Tiệp trong thời gian một ngày một đêm ngắn ngủi đã trải qua từ sống đến chết, lại từ chết đến sống, biến đổi quá lớn, hiện tại cả người cũng đã mệt lả, cô vô lực đứng lên rồi đi cái gian phòng tràn đầy mùi vị tử vong này, một tiếng sét đùng đoàn y hệt tiếng súng đi qua, đột nhiên nghe được âm thanh tiếng còi cảnh mớ hỏ, cô vừa cẩn thận lắng tai nghe, tiếng còi cảnh sát càng ngày càng gần vang dội toàn bộ thể giới.

Trên ti vi cũng diễn như vậy, thời điểm hắc bang hòa bình khắp nơi máu chảy thành sông, đột nhiên cảnh sát xuất hiện như thiên binh phủ xuống bận rộn dò xét hiện trường, mỉm cười lấy đủ loại đầu mối phí công đem cảnh tượng lúc đó tái hiện, dùng đến cái này để biểu hiện bọn họ là cơ trí thông minh đường nào. . . . .

Trên ti vi cũng là diễn như vậy, khi con tin bị ép buộc tới chết đột nhiên nhìn thấy cảnh sát giống như thiên binh đáng yêu, khóc lóc nước nỏ bọn họ dừng mãnh cơ trí, khắp nơi đều là vui sướng, nhưng bây giờ Mẽ Tiệp lại cảm thấy một cảm giác tức giận không cách nào nói rõ dâng trào, một hơi nghẹn ở phía sau lên không nổi lại có thể tức giận hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm Mẽ Tiệp mở mắt lần nữa, đã là xế chiều ngày hôm sau, cô nằm ở trên giường, có ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, sáng rõ làm cô hoa mắt, cô cau mày nhìn khắp nơi một chút, khắp nơi đều là màu trắng, trên tay của cô còn có kim truyền nước, cô thở phào một hơi, không phải địa ngục, là bệnh viện.

Trên tủ đầu giường bày giò trái cây, còn có một hộp giữ nhiệt inox phát sáng, cô nhận ra, đó là hộp giữ nhiệt lần đầu tiên cô mang cho Quách Bách Vĩ lúc anh ở bệnh viện, vẫn đặt ở trong nhà Quách Bách Vĩ không lấy lại, nhưng hiện tại phòng bệnh đơn này trừ chính cô ra cũng không có người khác.

Ngoài cửa truyền tới một giọng nói của phụ nữ, đang hỏi y tá lọ nước biển đang truyền có phải chai cuối cùng hay không, sau đó cửa bị đẩy ra, đi vào là Tiểu Hồng, cô ấy vừa nhìn thấy Mẽ Tiệp đã tỉnh lập tức nhào tới, kích động cầm lấy tay cô bắt đầu vừa khóc, vừa nói: “Chị Mẽ, chị tỉnh rồi, thật sự làm em sợ muốn chết.”

Đôi mắt Mẽ Tiệp hồng hồng, nắm thật chặt tay Tiểu Hồng, nghẹn ngào nói: “Tiểu Hồng, anh Khoan chết rồi.”

Tiểu Hồng không ngoài ý muốn, chảy nước mắt gật gật đầu mà nói: “Em biết rồi, anh rẻ đã nói với em. . . . . Em cho người mua một khu đất tốt, chị hãy yên tâm đi, nha.”

Mẽ Tiệp gật đầu một cái, lại hỏi: “Anh ấy đâu?”

Tiểu Hồng giúp cô lau lau nước mắt: “Canh giữ từ nửa đêm tới hiện tại, mới đi ra nói là hút thuốc. . . . . Có chỗ nào không thoải mái à? Em đi gọi bác sĩ.”

Mẽ Tiệp nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Tiểu Hồng còn nói: “Chị, chị không biết anh rẻ gấp thành cái dạng gì đâu, mấy ngày nay không ăn không uống, cả người gầy đi một vòng lớn.” Nói xong lại bắt đầu khóc, nghẹn ngào vuốt mặt của Mẽ Tiệp: “Chị, chị mang thai chị biết không?”

Mẽ Tiệp mở to mắt bình tĩnh nhìn Tiểu Hồng, rất lâu mới dẫu môi nhẹ giọng hỏi: “Thật?”

“Vâng. . . . . Chị nếu có mệnh hệ gì thì phải làm thế nào, anh rẻ sắp điên rồi, thế nhưng cảm súng ép thẳng nhóc Lộ Siêu kia hỏi chuyện Tiểu Dao Hội, mới tìm được chị. . . . . Chị, bọn họ là vì tiền kia phải hay không? Em biết ngay khẳng định sớm muộn gì cho ra chuyện, em thật sự là bị hủ chết. . . . .”

“Ai là Lộ Siêu?”

“Hình trình ngũ đại đội trưởng, có mớ ám với Tiểu Dao Hội, bị anh rẻ phát hiện lập tức. . . . . Ai, làm sao chị lại dầy?”

“Chị đi xem Quách Bách Vĩ một chút.”

“Anh rẻ nói đi hút thuốc lá, lập tức trở lại, chị gấp cái gì a, còn chưa truyền nước xong đây.”

Mẽ Tiệp không còn kiên nhẫn chờ truyền nước xong, cô muốn lập tức nhìn thấy Quách Bách Vĩ, một phen nhỏ hết kim tiêm, chân trần xuống giường.

Tiểu Hồng vội vàng đỡ cô, đi dép giúp cô, tùy ý cô bám ở trên người mình một đường đi tìm Quách Bách Vĩ, cuối cùng tìm được Quách Bách Vĩ ở hoa viên nhỏ trong bệnh viện, anh ngồi ở trên băng đá trong hoa viên, dựa người trên một cây cột đá, vừa nhìn tốp năm tốp ba người mặc đồng phục bệnh nhân vừa hút thuốc lá, trong tay cầm một chiếc điện thoại di động đùa nghịch đôi tới đôi lui, dưới chân đều là tàn thuốc, về mặt lười biếng vừa giống như đang phơi nắng lại tựa như tâm sự nặng nề.

Tiểu Hồng đỡ Mễ Tiệp tới một bên một thân cây lặng lẽ nhìn Quách Bách Vĩ, cái mũi của cô đau xót, giờ tay lau nước mắt, sau đó lặng lẽ xoay người đi mất.

Mễ Tiệp đứng ở bên cây si ngốc nhìn Quách Bách Vĩ cách đó không xa đang nhận một cú điện thoại, thời gian nói rất lâu, anh vứt bỏ điều thuốc thứ hai, dùng chân đạp tắt, vố vố tro thuốc lá rơi trên đồng phục, cúp điện thoại đứng lên. Tâm Mễ Tiệp theo động tác xoay người của anh cấp tốc nhảy lên, Quách Bách Vĩ không ngẩng đầu lên lại đốt một điều thuốc, hút một hơi lớn nhả ra khói mù, mới đi tới phía Mễ Tiệp, chỉ đi một bước lập tức dừng lại, điều thuốc ngậm ở khóe môi kia rơi trên mặt đất.

Quách Bách Vĩ dùng cặp mắt đã hăm sâu vào trong hốc mắt lại sáng lên như cũ kia chăm chú nhìn chăm chăm Mễ Tiệp, dần dần khóe môi hiện lên một cái mỉm cười, mỉm cười lại dần dần mở rộng, cả khuôn mặt đột nhiên sinh động, anh cười bước nhanh đi về phía Mễ Tiệp.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Lòng Nam Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.